

**F. SCOTT
FITZGERALD**

**Địu dăng
là đêm**

TENDER IS THE NIGHT

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC **vh** Lienvret

F. SCOTT
FITZGERALD

Điêu dàng
là đêm

TENDER IS THE NIGHT

Người dịch: Thanh Vân

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

ebook©vctvegroup

03-08-2018

QUYỀN MỘT

CHƯƠNG 1

Tên bãi biển tráng lệ của vùng Riviera^[1] thuộc Pháp, tọa lạc một khách sạn lớn màu hồng, kiêu hãnh ở khoảng giữa đường từ cảng Marseilles tới biên giới Italy. Những cây cọ cung kính làm mát mặt tiền tươi hồng của khách sạn, ngay trước đó là bãi biển nắng chói trải dài. Gần đây nó mới trở thành khu nghỉ dưỡng mùa hè của các nhân vật nổi tiếng và thượng lưu, một thập kỷ trước, nó gần như hoang vắng sau khi đám khách quen người Anh rời đi vào tháng Tư. Giờ đây, có nhiều nhóm nhà gỗ ở gần đó, nhưng khi câu chuyện này bắt đầu, chỉ có khoảng chừng một tá biệt thự mái vòm cũ kỹ, mục nát, trông như những bông hoa súng giữa đám thông xanh giữa khách sạn Étrangers (còn gọi là khách sạn Gausse) và cách thành phố Cannes năm cây số.

Khách sạn có bãi biển màu nâu vàng nhạt như một tấm thảm quỳ để cầu nguyện. Vào lúc sáng sớm, xa xa là hình ảnh thành phố Cannes, những thành lũy cổ màu hồng và màu kem, dãy Alps màu tía giáp với Italy hắt bóng trên mặt nước, lay động trong những gợn sóng lăn tăn và những vòng tròn trong đám cỏ cây ở những chỗ nước cạn ven bờ. Chưa đến tám giờ, một người đàn ông mặc áo choàng tắm màu xanh đi xuống bãi biển, khởi động rồi lao vào làn nước giá lạnh, làu bàu và thở to, hơi loạn choạng trong biển cả. Khi anh ta đã bơi xa, bãi biển và vịnh trở lại yên tĩnh trong suốt một giờ liền. Những con tàu buôn trườn về phía tây tận phía chân trời, những người hầu í ới trong sân khách sạn, sương đã khô trên các ngọn thông. Một giờ sau, tiếng còi ô tô bắt đầu nổi trên con đường quanh co ven dãy núi thấp của rừng Maures^[2], ngăn cách miền duyên hải với vùng Provence của Pháp.

Một sáng tháng Sáu năm 1925, tại ga xe lửa lẻ loi cách biển một dặm, nơi đám thông nhường chỗ cho những hàng dương bụi bặm, chiếc xe ngựa chở một người phụ nữ và cô con gái xuống khách sạn Gausse. Vẻ đẹp trên gương mặt người mẹ đang phai, chẳng bao lâu nữa sẽ tàn tạ, vẻ mặt bà vừa bình thản vừa dễ thương. Nhưng người ta nhanh chóng dồn mọi chú ý tới cô con gái, đặc biệt quyến rũ trong đám lá cọ hồng hồng, má nàng ngời lên ánh lửa đáng yêu như bầu má ửng hồng của bọn trẻ sau khi tắm lạnh vào buổi tối. Vàng trán cao, sáng sủa của nàng lượn nhẹ lên tận mái tóc giống như một tấm gia huy, tung tóe thành những lọn tóc mai, những làn sóng và vòng xoắn lộng lẫy màu vàng hoe và vàng óng. Cặp mắt nàng to, trong trẻo, ướn và ngời sáng, đôi má nàng hồng hào như từ nhịp đập khỏe khoắn, trẻ trung của trái tim nàng bơm lên gần bề mặt. Thân hình nàng vương vấn rất tinh tế đường nét cuối cùng của tuổi thơ, nàng chưa tròn mười tám tuổi, và sự tươi mát vẫn còn nguyên trên người nàng.

Lúc biển cả và bầu trời xuất hiện bên dưới họ trên một đường mảnh, nóng bức, mẹ nàng bảo:

- Có gì đó cho mẹ biết chúng ta sẽ không thích nơi này.
- Dù sao đi nữa, con cũng muốn về nhà, - cô con gái đáp.

Cả hai nói năng vui vẻ nhưng rõ ràng thiếu định hướng và chán ngán vì thực tế. Họ muốn phẫn chấn, không chỉ cần khuấy động thần kinh đã mệt mỏi, mà như những học trò được phần thưởng, khao khát một kỳ nghỉ hè thật xứng đáng.

– Chúng ta sẽ ở đây ba ngày rồi về nhà. Mẹ sẽ gọi điện đặt vé tàu ngay lập tức.

Ở khách sạn, cô gái hỏi chỗ đã đặt trước bằng thứ tiếng Pháp lưu loát nhưng khá đều đều, giống như nhớ lại một cái gì đó. Khi họ đã yên vị ở tầng trệt, nàng đung phẩy những cửa kính sáng chói và bước vài bước ra hàng hiên bằng đá chạy suốt chiều dài khách sạn. Khi đi, dáng dấp nàng như một vũ nữ balê, không sụm xuống trên hông mà vươn cao, giữ vững trên eo lưng. Ra đến ngoài, ánh mặt trời nóng bỏng rút ngắn bóng nàng, ánh nắng quá chói mắt. Cách đó khoảng dặm chục mét, Địa Trung Hải chốc chốc lại phơi

bày mọi màu sắc dưới nắng trời gay gắt, bên dưới, một chiếc Buick bạc màu bị nung nóng trên đường khách sạn.

Thực ra, toàn bộ vùng này chỉ có bãi biển là hoạt động. Ba cô bảo mẫu người Anh ngồi đan áo và bít tất theo các mẫu từ thời Victoria, trò chuyện ào ào như niệm thần chú, gần biển hơn là một tốp khoảng chục người trú dưới những cái ô kẻ sọc trong lúc mười đứa trẻ con mải mê câu cá ở các chỗ nước nông hoặc nằm trên trường phơi nắng, người sáng bóng vì bôi dầu dừa.

Khi Rosemary đến bãi biển, một cậu bé khoảng mười hai tuổi chạy qua nàng và lao xuống biển, kêu ré lên khoái chí. Cảm thấy những cái nhìn chăm chú của đám người lạ, nàng bỏ áo choàng và đi tiếp. Nàng để mặt nổi vài mét và thấy nước nông như níu chân và bước đi khó nhọc, nàng lê đôi chân mảnh dẻ giống như định dùng trọng lượng cưỡng lại sức nước. Khi nước ngập đến ngực, nàng liếc nhìn bờ biển: một người đàn ông hói đeo kính một mắt, vận quần chật, bộ ngực cuồn cuộn nhô ra, cái rốn xấp xỉ sâu, đang chăm chú dõi theo nàng. Lúc Rosemary đáp lại cái nhìn chăm chăm của người đàn ông, anh ta buông cái kính một mắt, nó rơi vào ẩn giữa bộ ngực lông lá đến khôi hài, và rút cho mình cốc gì đó từ cái chai đang cầm trong tay.

Rosemary nghiêng mặt trên nước, bơi trườn sấp theo sóng vỗ bập bênh tới cái bè. Nước trùn lên nàng, nhẹ nhàng kéo nàng xuống thoát khỏi sức nóng, thấm vào tóc nàng và lọt vào mọi ngóc ngách trên cơ thể nàng. Nàng lượn vòng trong nước, ôm lấy nước, đắm mình trong nước. Tới bè nàng hết cả hơi, nhưng một người phụ nữ da rám nắng, răng trắng muốt nhìn xuống nàng, và Rosemary ý thức được người mình vẫn còn trắng trẻo, nàng lật ngửa và để sóng cuốn vào bờ. Người đàn ông lông lá giờ cái chai và gào to lúc nàng tới:

– Tôi đã bảo đằng sau bè có cá mập mà. - Không rõ anh ta là người nước nào, nhưng nói tiếng Anh bằng giọng Oxford kéo dài, chậm rãi. - Hôm qua chúng đã nuốt sống hai thủy thủ người Anh trong vịnh nước Pháp đấy.

– Trời ạ! - Rosemary kêu lên.

– Chúng chẳng chịu bỏ vịnh đâu.

Trợn mắt để chứng tỏ chỉ dọa nàng, anh ta uốn éo hai bước và rút cho mình thêm cốc nữa.

Khó chịu vì biết bị chú ý trong suốt cuộc nói chuyện này, Rosemary tìm một chỗ để ngồi. Hiển nhiên là mỗi gia đình sở hữu một rẻo cát ngay trước cái ô của mình, chưa kể có nhiều khách lui tới trò chuyện, không khí của cộng đồng cho thấy xâm nhập là quá táo bạo. Xa hơn, nơi bãi biển trải đầy sỏi và rong biển chết là một nhóm da thịt vẫn còn trắng trẻo như Rosemary. Thay vì những cái ô lớn trên bãi biển, họ nằm dưới các ô cầm tay và rõ ràng nơi đó đỡ bị "sở hữu" hơn. Rosemary tìm thấy một chỗ giữa những người ngăm ngăm đen và da sáng, nàng trải tấm áo choàng lên trên cát.

Năm đó, lúc đầu Rosemary nghe thấy tiếng nói của họ, cảm thấy bàn chân họ đi quanh người nàng, hình dáng họ lướt qua giữa mặt trời và nàng. Hơi thở của một con chó tò mò ấm và ngần ngại trên cổ nàng, nàng cảm thấy da mình ấm lên dưới sức nóng và nghe thấy tiếng sóng mội vỗ bờ. Chẳng mấy chốc, tai nàng phân biệt được các giọng nói và nhận ra người nào đó khinh miệt nhắc đến "thằng cha North" tối qua đã bắt cóc một người hầu từ hiệu cà phê tại Cannes, để چرا nó ra làm hai. Người kể chuyện là một phụ nữ tóc bạch kim mặc đồ dạ hội, rõ là dấu tích của đêm trước, chiếc *tiara* vẫn bám trên đầu, một cành phong lan héo vương trên vai. Rosemary thấy ác cảm mơ hồ với bà ta cùng đám bầu bạn, và nàng quay đi.

Phía bên kia, gần nàng nhất là một phụ nữ trẻ nằm dưới những tán dù, đang ghi một loạt các thứ trong cuốn sách mở trên cát. Áo tắm của cô ta kéo hở vai, và tấm lưng màu nâu vàng, tươi khỏe, nổi bật nhờ chuỗi ngọc trai màu kem sáng lên trong nắng. Bộ mặt cô ta cứng rắn, xinh đẹp và gợi lòng thương xót. Mắt cô gặp mắt Rosemary nhưng không nhìn nàng. Bên kia cô là một người đàn ông điển trai đội mũ đô kê, mặc quần tắm sọc đỏ, và người phụ nữ Rosemary đã trông thấy trên bè, cô ta nhìn lại và nhận ra nàng. Rồi đến một người đàn ông mặt dài, mái đầu vàng óng, xù như sư tử, mặc quần bơi màu xanh, không mũ, đang nói chuyện rất nghiêm túc với một thanh niên hiển nhiên là dân Mỹ Latinh mặc quần bơi màu đen, cả hai nhặt những

mẫu rong rêu trong cát. Nàng nghĩ phần lớn đều là người Mỹ, nhưng có cái gì đó khiến họ khác với những người Mỹ nàng gặp gần đây.

Một lát sau, Rosemary nhận thấy người đàn ông đội mũ dô kê đang trình diễn một trò nho nhỏ tặng cả nhóm, anh ta nghiêm trang chuyển động trong vòng một tầm tay, bề ngoài là dọn sỏi trong lúc bộ mặt nghiêm nghị ẩn chứa một vẻ khôi hài bí ẩn. Từng thoáng chế giễu trở thành vui nhộn, cho đến khi anh ta nói bất cứ câu gì cũng bùng lên một trận cười. Kể cả những người quá xa tầm nghe như nàng cũng để ý, cho đến khi người duy nhất thờ ơ trên bãi biển là người phụ nữ trẻ đeo chuỗi ngọc trai. Có lẽ vì tính nhún nhường, cô ta đáp lại trò vui bằng cách cúi người xuống gần hơn bảng mục lục.

Bất thành linh, người đàn ông đeo kính một mắt cầm cái chai nói với Rosemary:

– Cô là một tay bơi cừ.

Rosemary làm ra vẻ bẽn lẽn.

– Cừ lắm. Tôi tên là Champion. Ở đây có một bà nói đã nhìn thấy cô ở Sorento tuần trước, biết cô là ai và sẽ rất vui được gặp cô.

Cố che giấu sự phiến toái, Rosemary nhìn quanh và thấy những người chưa râm nắng kia đang đợi. Nàng miễn cưỡng đứng dậy và tới chỗ họ.

– Bà Abrams... bà McKisco... ông McKisco... ông Dumphry...

– Chúng tôi biết cô là ai rồi, - người phụ nữ vận áo dạ hội nói. - Cô là Rosemary Hoyt, tôi đã nhận ra cô ở Sorento và hỏi nhân viên khách sạn, tất cả chúng tôi đều thấy cô thật tuyệt vời và muốn biết vì sao cô không trở về Mỹ đóng một bộ phim tuyệt diệu nữa.

Họ làm một cử chỉ xê dịch không cần thiết với nàng. Người phụ nữ nhận ra Rosemary không phải là người Do Thái dù bà ta có cái tên như thế. Bà ta là một trong những “người đẹp” đã về già, không sao trải nghiệm và thấu hiểu được thế hệ khác.

– Chúng tôi muốn nhắc nhở cô, ngày đầu tiên rất dễ bị cháy nắng, - bà ta vui vẻ nói tiếp, - vì *da* cô rất quan trọng, nhưng hình như trên bãi biển này

có quá nhiều thứ nghi thức đáng nguyên rủa, chúng tôi không biết cô có
phiền lòng không.

CHƯƠNG 2

– Chúng tôi nghĩ có khi cô đã ở trong mưu mô ấy rồi, - vợ McKisco nói. Cô ta là một phụ nữ khá trẻ, mắt kèm nhèm, tính tình dữ dội đến nản lòng. - Chúng tôi không biết người nào ở trong, người nào không. Chồng tôi là người đặc biệt dễ thương phải là nhân vật chính, vậy mà trên thực tế lại là nhân vật phụ.

– Mưu mô ư? - Rosemary hỏi, bán tin bán nghi. - Có một âm mưu sao?

– Cô bạn thân mến ơi, chúng tôi *không biết*, - bà Abrams nói, kèm tiếng cười thầm quả quyết của đàn bà. - Chúng tôi không ở trong đó. Chúng tôi chỉ là khán giả thôi.

Dumphry, một thanh niên tóc vàng nhạt, cung cách như đàn bà, nhận xét:

– Mẹ Abrams đích thị là nằm trong âm mưu rồi.

Campion chỉnh cái kính một mắt vào anh ta và nói:

– Này Royal, đừng có dùng những từ quá rùng rợn thế.

Rosemary khó chịu nhìn cả bọn, thầm ước giá có mẹ cùng xuống nơi đây. Nàng không ưa những người này, nhất là khi so sánh với những người quan tâm đến nàng ở đầu kia bãi biển. Mẹ nàng nhún nhường song có khiếu hòa hợp với xã hội, sẽ nhanh chóng và kiên quyết đưa họ thoát khỏi những tình huống khó chịu. Rosemary mới nổi tiếng được sáu tháng, nên đôi khi phong cách Pháp ở độ thiếu thời của nàng cùng tập quán dân chủ của Mỹ, cái nọ dồn lên cái kia khiến nàng lúng túng trong những hoàn cảnh như thế này.

McKisco trạc ba mươi tuổi, gầy gơ xương, cháy nắng và đỏ au, không tìm ra đề tài để nói về “âm mưu” buồn cười này. Anh ta nhìn ra biển cả, rồi sau một cái liếc vợ thật nhanh, anh ta quay sang Rosemary và nhanh nhẩu hỏi:

- Cô đã ở đây bao lâu?
- Mới chỉ một ngày thôi.
- Ồ.

Rõ ràng cảm thấy chủ đề đã thay đổi, anh ta lần lượt nhìn những người khác.

– Cô sẽ ở hết hè chứ? - Violet McKisco hỏi, ngây thơ. - Chắc cô có thể theo dõi âm mưu bại lộ.

– Vì Chúa, hãy bỏ đề tài ấy đi, Violet! - Chồng cô nổi giận. - Nói chuyện vui mới đi, lạy Chúa!

Violet McKisco quay sang bà Abrams và thốt lên:

- Anh ấy nhát lắm.
- Tôi không nhát, - Albert McKisco bất bình. - Tôi không nhát tí nào hết.

Rõ là anh ta đang cháy nắng, một vệt xam xám lan rộng khắp mặt, xóa tan mọi vẻ biểu cảm thành ra vô ích. Mơ hồ nhận ra tình trạng của mình, anh ta đứng dậy và lao vào nước theo vợ, và là cơ hội để Rosemary làm theo.

Albert McKisco hít một hơi dài, lao vào chỗ nước nông và bắt đầu đập cánh tay cứng nhắc trong làn nước Địa Trung Hải, hiển nhiên là định bơi trườn sấp, lúc hết hơi, anh ta nhô lên nhìn quanh, ngạc nhiên thấy mình vẫn còn ở ven biển.

– Tôi vẫn chưa học được cách thở. Tôi chưa bao giờ biết người ta thở ra sao. - Anh ta nhìn Rosemary, vẻ tò mò.

– Tôi cho là anh đã thở ra dưới nước, - nàng giải thích. - Mỗi khi đến nhịp thứ tư, anh nên nghiêng đầu để hít thở.

– Thở là phần khó nhất với tôi đấy. Chúng ta bơi đến bè chứ?

Người đàn ông có mái đầu xù như sư tử nằm duỗi trên cái bè bập bênh theo sóng. Lúc Violet McKisco với tay lên bè, nó bỗng chao nghiêng làm tay cô giơ lên rất thô thiển, người đàn ông giật mình và kéo cô ta lên bè.

– Tôi e nó đập phải cô. - Giọng anh ta từ tốn và rụt rè, anh ta có gương mặt buồn bã nhất mà Rosemary từng thấy, gò má cao của người da đỏ, môi trên dài hơn, cặp mắt to màu vàng sẫm sâu hoắm. Anh ta nói nhếch một bên

miệng, dường như mong lời lẽ của mình đến tai Violet McKisco theo đường vòng quanh và kín đáo. Trong thoáng chốc, anh ta rời bè, lao xuống nước và thân hình dài của anh ta nằm bất động, hướng vào bờ.

Rosemary và Violet nhìn theo. Khi đã hết đà, anh ta đột ngột gặp người làm đôi, cặp đùi mảnh khảnh giờ cao lên trên mặt rồi cả người biến mất hẳn, chỉ để lại đằng sau một đốm bọt.

– Anh ta bơi cừ quá, - Rosemary nói.

Câu trả lời của Violet McKisco thô bạo đến lạ lùng:

– Nhưng anh ta là một nhạc công hạng bét. - Cô ta quay sang chồng, sau hai lần cố trèo lên bè không được và đang cố thẳng băng, thử làm một động tác đền bù thật oách, song chỉ thêm lão đảo. - Tôi chỉ muốn nói rằng Abe North có thể là một tay bơi cự phách, nhưng là một nhạc công rất tồi.

– Đúng thế, - Albert McKisco miễn cưỡng tán thành. Hiển nhiên là anh ta đã tạo cho vợ mình một thế giới riêng, và cho phép cô vùng vẫy chút ít trong đó.

– Antheil là người của tôi. - Violet McKisco quay sang Rosemary, vẻ thách thức, - Antheil^[3] và Joyce^[4]. Tôi cho rằng ở Hollywood, cô không được nghe nhiều về những người loại này, nhưng chồng tôi đã viết bài phê bình đầu tiên cuốn *Ulysses*^[5] khi xuất bản ở Mỹ.

– Tôi ước có điều thuốc lá, - McKisco bình tĩnh nói. - Lúc này, nó quan trọng với tôi hơn nhiều.

– Ông ta sống nội tâm, anh không nghĩ thế chứ, Albert? Tiếng Violet bỗng nhỏ dần. Người phụ nữ đeo ngọc trai cùng hai con trai nhảy xuống nước, còn Abe North bơi đến một trong hai cậu bé như một hòn đảo nhô lên, công kênh cậu bé trên vai mình. Đứa trẻ la hét, vừa sợ vừa thích, còn người mẹ quan sát với vẻ bình thản dễ thương, không một nụ cười.

– Vợ ông ta đấy à? - Rosemary hỏi.

– Không, đấy là bà Diver. Họ không ở khách sạn. - Cái nhìn của Violet không rời khuôn mặt người phụ nữ. Lát sau, cô quay sang Rosemary, mảnh liệt. - Cô đã ra nước ngoài bao giờ chưa?

– Có, tôi học ở Paris.

– Chà! Vậy chắc cô hiểu rằng nếu muốn vui vẻ ở đây, cô phải quen biết vài gia đình đặc Pháp. Những người kia có là gì đâu? - Violet chỉ qua vai trái về phía bờ biển. - Họ chỉ quanh quẩn ở đây với nhau thành những nhóm nhỏ. Lẽ tất nhiên, chúng tôi có thư giới thiệu và đã gặp mọi nghệ sĩ, nhà văn Pháp danh tiếng nhất ở Paris. Điều đó làm nơi đây trở nên rất thú vị.

– Tôi nên nghĩ như vậy.

– Cô biết không, chồng tôi đang hoàn tất cuốn tiểu thuyết đầu tiên.

Rosemary thốt lên:

–Ồ, thế ư? - Nàng nghĩ chẳng có gì đặc biệt, ngoại trừ không hiểu sao mẹ nàng có thể đi ngủ trong tiết trời nóng nực này.

– Nó dựa trên ý tưởng của *Ulysses*, - Violet McKisco nói tiếp. - Chồng tôi chỉ thay hai mươi bốn giờ thành một trăm năm. Anh ấy lấy hình tượng một nhà quý tộc Pháp già cả đã tàn tạ và để ông lão đối lập với thời đại cơ học...

– Ôi, Violet, vì Chúa, em đừng kể lể với mọi người ý tưởng ấy, - McKisco phản đối. - Anh không muốn nó bị đưa ra bàn tán trước khi cuốn sách xuất bản.

Rosemary bơi trở về bờ, rồi trùm tấm áo choàng lên đôi vai nhứt nhối và nằm phơi nắng. Người đàn ông đội mũ dô kê cầm chai và mấy cái cốc nhỏ đi từ cái ô này đến cái ô khác, chẳng mấy chốc anh ta và đám bạn đã sôi nổi và thân thiết hơn, cả bọn túm tụm dưới một cái ô, nàng suy ra rằng có ai đó sắp rời đi và đây là lần nhậu nhẹt cuối cùng trên bãi biển. Kể cả bọn trẻ con cũng hiểu sự phấn khích bên dưới cái ô và quay về phía đó, Rosemary thấy hình như mọi sự đều xuất phát từ người đàn ông đội mũ dô kê nọ.

Buổi trưa chi phối toàn bộ biển cả và bầu trời, kể cả đường nét trắng toát của Cannes cách đó năm dặm, biến dần thành một ảo ảnh tươi mới và mát mẻ. Một thuyền buồm ghé vào bờ, kéo theo sau nó một sợi dây từ bên ngoài, biển cả sẫm hơn. Dường như khắp bờ biển mênh mông này không hề có sự sống, ngoài ánh nắng lọc qua những cái ô kia, nơi có chuyện gì đó tiếp diễn giữa đám màu sắc và tiếng thì thầm.

Campion đến gần, đứng cách nàng vài bước và Rosemary nhắm mắt, giả vờ ngủ, rồi nàng hé mắt quan sát hai cái cột lờ mờ là đôi chân. Người đàn ông cố đi dưới đám mây màu cát, nhưng đám mây trôi vào bầu trời mênh mang, nóng bỏng. Rosemary cảm thấy buồn ngủ thực sự.

Nàng thức giấc, đầm đìa mồ hôi và thấy bãi biển vắng ngắt, ngoài người đàn ông đội mũ dô kê đang gấp cái ô cuối cùng. Lúc Rosemary nằm, chớp chớp mắt, chàng tới gần và nói:

– Tôi định đánh thức cô trước khi rời đi. Rám nắng quá nhiều ngay tức thì không tốt đâu.

– Cảm ơn anh. - Rosemary nhìn xuống cặp chân đỏ sẫm của mình. - Trời ạ!

Nàng cười vui vẻ, cuốn chàng vào câu chuyện, nhưng Dick Diver đã vác lều, ô đến chiếc ô tô đợi sẵn, nàng đành lội xuống nước rửa sạch mồ hôi. Chàng trở lại và nhặt cào, xẻng, sàng rồi xếp gọn ghẽ vào kẽ nứt của một tảng đá. Chàng nhìn ngược ngó xuôi trên bãi biển xem có để quên gì không.

– Anh có biết mấy giờ không? - Rosemary hỏi.

– Khoảng một giờ rưỡi.

Họ cùng ngắm bức tranh biển cả trong giấy lát.

– Bây giờ không phải là lúc xấu đâu, - Dick Diver nói. - Nó không phải là thời gian tệ nhất trong ngày.

Chàng ngắm nàng và trong phút chốc, nàng như chìm vào cặp mắt xanh ngời sáng, thiết tha và tự tin của chàng. Rồi vác lên vai món đồ cuối cùng, chàng tới chỗ ô tô và Rosemary lên khỏi nước, giữ tung cái áo choàng rồi đi lên khách sạn.

CHƯƠNG 3

Họ vào phòng ăn lúc gần hai giờ. Những tia nắng và bóng cây tạo thành nhiều mẫu hoa văn trên các bàn ăn vắng vẻ, rung rinh theo nhịp chuyển động của hàng thông bên ngoài. Hai người hầu đang xúc đầy các đĩa và trò chuyện rôm rả bằng tiếng Ý, họ im bật khi các vị khách vào và tạo vẻ quen thuộc của bàn ăn trưa trong khách sạn.

- Con cảm thấy đã yêu trên bãi biển rồi, - Rosemary nói.
- Với ai thế?
- Trước hết là với toàn bộ đám người trông dễ thương. Rồi sau đó với một người đàn ông.
- Con có nói chuyện với cậu ta không?
- Một chút thôi ạ. Anh ấy rất điển trai. Tóc hung hung đỏ. - Nàng ăn ngấu nghiến. - Nhưng chàng đã có vợ, sự đời vẫn thường thế mà.

Mẹ vốn là người bạn tốt nhất của nàng và bà cố công dẫn dắt nàng với mọi khả năng của mình, không chỉ là điều hiếm thấy trong nghề sân khấu, mà còn khá đặc biệt vì bà Elsie Speers không phải đền bù gì vì những thua thiệt của bản thân.

Bà không hề có chút cay đắng hoặc bi phẫn cá nhân nào trong đời, hai cuộc hôn nhân mãn nguyện và hai lần là góa phụ, bà vui vẻ chấp nhận nghịch cảnh mỗi lần càng nhấn sâu thêm. Một người chồng bà là sĩ quan kỵ binh, còn người kia là bác sĩ quân y, cả hai đều để lại tài sản cho bà, vì thế bà cố gắng phô bày nguyên vẹn trước mắt Rosemary. Bà không tằn tiện với Rosemary để nàng gặp khó khăn, bà cũng không tiếc công sức và lòng tận tụy để vun trồng chủ nghĩa lý tưởng trong con người Rosemary, nên hiện giờ nàng hoàn toàn do mẹ chỉ đạo và nhìn đời bằng con mắt của bà. Từ khi còn

là một đứa trẻ “hồn nhiên”, nàng đã bị bao bọc bằng thứ áo giáp kép: của mẹ và của mình, nàng hoàn toàn không tin vào sự tầm thường, giả tạo và thông tục. Tuy vậy, thành công đột ngột của Rosemary trong điện ảnh làm bà Speers cảm thấy đã đến lúc bà dứt bỏ về mặt tinh thần, bà sẽ hài lòng hơn là đau đớn nếu việc này có phần dồn ép, ngọt ngào và chủ nghĩa lý tưởng cấp thiết sẽ chú trọng vào thứ ngoài bản thân mình.

– Vậy là con thích ở đây? - Bà hỏi.

– Thật vui khi quen biết những người này. Còn vài người khác nữa, nhưng họ không thú vị lắm. Họ nhận ra con, dù ở nơi mẹ con mình đến mọi người đều đã xem phim *Con gái của cha*.

Bà Speers đợi cho cảm giác tự cao tự đại ấy giảm bớt, rồi bà nói, thản nhiên:

– Mẹ nhớ ra, con định bao giờ đi gặp Earl Brady vậy?

– Con nghĩ là có thể đi vào chiều nay, nếu mẹ thấy thoải mái.

– Con đi đi, mẹ không đi đâu.

– Chúng ta đợi đến mai vậy.

– Mẹ muốn con đi một mình. Đây là con đường ngắn nhất, có phải nói tiếng Pháp là thế không?

– Mẹ ơi, có một số việc con không thể không làm sao?

–Ồ, vậy thì để sau cũng được, nhưng phải vào ngày trước khi chúng ta ra đi.

– Vâng được, mẹ à.

Sau bữa trưa, cả hai mẹ con bị lấn át vì sự yên tĩnh bất ngờ bao trùm lên các du khách Mỹ tại những nơi xa lạ, yên tĩnh. Không hề có sự kích thích nào, không một tiếng nào gọi họ, không có những mẫu suy nghĩ đột nhiên đến từ người khác, thiếu hẳn tiếng ồn ào của New York mà họ rời xa, đến mức như ở đây, cuộc sống không tiếp diễn.

– Chúng ta chỉ ở lại ba ngày thôi, mẹ nhé, - Rosemary nói khi họ về phòng. Bên ngoài, ngọn gió nhẹ thổi hơi nóng khắp nơi, căng nó qua cây cối và tạo thành luồng gió nóng lọt qua cánh chớp.

- Người con yêu ở bãi biển như thế nào?
- Con không yêu ai ngoài mẹ, mẹ yêu quý ạ.

Rosemary dừng lại ở hành lang và nói chuyện với Gausse *cha* về việc đặt vé tàu hỏa. Người gác cửa vận đồ kaki nâu nhạt thơ thẩn bên bàn, chăm chú nhìn nàng một cách nghiêm khắc, rồi bỗng nhớ ra thái độ *trong nghề* của mình. Nàng lên xe buýt ra ga cùng hai người hầu khúm núm, bối rối vì sự im lặng cung kính của họ và giục:

– Kìa, cứ nói chuyện đi chứ, không làm phiền gì tôi đâu. Ngăn hạng nhất ngọt ngào, những tờ quảng cáo sặc sỡ của các công ty xe lửa - cầu Gard ở Nîmes, Nhà hát hình tròn ở Orange, những môn thể thao mùa đông ở chamonix - còn mới mẻ hơn biển cả bất động, kéo dài bên ngoài nhiều. Không giống các đoàn tàu Mỹ thích ứng với số phận khắc nghiệt, coi thường những người thuộc thế giới khác ít mau lẹ và háo hức, đoàn tàu này là một phần của đất nước mà nó chạy qua. Hơi thở của nó khuấy bụi trên lá cọ, các cục xỉ than hòa lẫn với phân bón khô trong các khu vườn. Rosemary tin chắc nàng có thể nhào ra cửa sổ tàu và ngắt hoa.

Bên ngoài ga Cannes, một tá tài xế gà gât trong xe. Dạo quanh Casino, những cửa hàng sang trọng, các khách sạn lớn quay mặt nạ thép trống không ra biển cả mùa hè. Không thể tin nổi đã từng có một “mùa”, và Rosemary nửa bị thời trang lôi cuốn, trở nên hơi e dè, dường như nàng đang trưng một thị hiếu không lành mạnh vào lúc suy tàn, dường như mọi người bắn khoăn vì sao nàng lại ở đây, trong thời gian tạm lắng giữa các cuộc vui đình đám của mùa đông vừa qua và mùa đông sắp tới, trong lúc ở miền Bắc, cuộc sống thực sự đang âm ỉ trôi.

Khi Rosemary cầm chai dầu dừa ra khỏi hiệu thuốc, một phụ nữ mà nàng nhận ra là Nicole Diver đi ngang qua, cánh tay ôm đầy những đệm sofa, tới chiếc ô tô đỗ dưới phố. Một con chó mực thân dài ngoẵng, thấp tẹt sủa nàng, cả tá tài xế giật mình tỉnh dậy. Nicole ngồi trong xe, gương mặt kiêu diễm, nghiêm túc, cặp mắt đẹp và cảnh giác, nhìn thẳng về phía trước mà chẳng tới chỗ nào. Nicole vận bộ đầm màu đỏ tươi, đôi chân trần rám nắng. Nàng có mái tóc dày, màu đen và vàng như một con cú Trung Hoa.

Rosemary ngồi đợi tàu nửa giờ liền trong hiệu cà phê Alliés trên đại lộ Croisette, cây cối tạo thành khoảng tranh tối tranh sáng màu xanh trên các bàn, một dàn nhạc cổ thuyết phục đám công chúng tưởng tượng của những kẻ giang hồ bằng bài ca hóa trang và giai điệu Mỹ hồi năm ngoái. Nàng mua tờ *Le Tempsi* và *Saturday Evening Post* cho mẹ, rồi vừa uống nước chanh leo vừa đọc hồi ức của một ông hoàng Nga trong tờ *Evening Post*, nàng thấy những thỏa thuận ngầm mơ hồ của những năm 90 còn thực và gần gũi hơn các tựa đề trên báo Pháp. Cùng một cảm giác đè nặng lên nàng ở khách sạn, đã quen nhìn thấy những tính cách kịch cớm hiển hiện của một lục địa được nhấn mạnh như một vở hài kịch hoặc bi kịch, nàng chưa quen với việc chặt lọc điều tinh túy cho mình, lúc này nàng cảm thấy cuộc sống ở Pháp trống rỗng và mòn chán. Cảm giác này càng thêm chùng chất khi lắng nghe những giai điệu buồn của dàn nhạc, gợi lại thứ âm nhạc u sầu dành cho những người nhào lộn trong các chương trình tạp kỹ. Nàng lấy làm mừng trở lại khách sạn Gausse.

Ngày hôm sau, vai nàng quá cháy nắng không bơi nổi, nên cùng mẹ thuê một chiếc ô tô sau một hồi mặc cả ráo riết, vì Rosemary đã hiểu giá trị của đồng tiền ở Pháp, rồi chạy dọc Riviera, vùng châu thổ của nhiều con sông. Tài xế là một người Nga lưu vong, tự phong là người chỉ dẫn, và những cái tên chói lọi: Cannes, Nice, Monte Carlo bắt đầu lấp lánh dưới vỏ ngụy trang trì trệ của chúng, ông ta thì thào về các nhà vua cổ xưa đã tới đây ăn hoặc từ trần, về các thân vương Ấn Độ ném những viên ngọc mắt Phật cho các vũ nữ balê, về các ông hoàng Nga biến các tuần lễ thành những thời kỳ thoái trào ở Baltic, không còn những ngày ăn trứng cá muối. Hơn hết thấy, là mùi của những người Nga dọc bờ biển, những hiệu sách và các cửa hàng tạp phẩm đã đóng cửa. Mười năm trước, khi mùa nghỉ chấm dứt vào tháng Tư, cửa Nhà thờ Chính thống đã khóa lại, các chai champagne thơm phức họ ưa thích đã cất đi cho đến khi họ trở lại. “Chúng tôi sẽ trở lại vào mùa năm sau”, họ nói thế nhưng đây là lời hứa hấp tấp, vì họ chẳng bao giờ trở lại nữa.

Thật thú vị được lái xe về khách sạn trong lúc chiều muộn, ở phía trên biển cả sặc sỡ đầy bí ẩn như đá mã não và cacnêlian của tuổi thơ, xanh

dương như sữa xanh, xanh lơ như nước giặt, sẫm màu rượu vang. Thật thú vị khi lướt qua những người ăn ở bên ngoài cửa, nghe thấy tiếng đàn dương cầm máy hung dữ sau những cây nho của quán cà phê thôn dã. Khi họ rẽ ngoặt ở Comiche d'Or và tới khách sạn Gausse qua những rặng cây tối tăm, cây này tiếp cây kia tiếp màu với nhiều sắc xanh, mặt trăng đã lơ lửng trên các cổng dẫn nước đổ nát...

Ở đâu đó trên các quả đồi đằng sau khách sạn có vũ hội, Rosemary lắng nghe tiếng nhạc xuyên qua ánh trăng ma quái của chiếc màn chống muỗi, nhận ra sự vui tươi ở đâu đó và nghĩ đến những con người dễ thương trên bãi biển. Nàng nghĩ sáng mai có thể gặp họ, nhưng rõ ràng họ đã tạo nên một nhóm nhỏ độc lập, khi những cái ô, thảm tre, chó và con cái của họ đã xếp đặt đâu vào đấy trên bãi biển, đúng là hạn chế tự do của người khác. Dù sao mặc lòng, nàng quyết không hoài phí hai buổi sáng cuối cùng của mình với những người kia.

CHƯƠNG 4

Vấn đề được tháo gỡ nhẹ nhàng, vợ chồng McKisco không ở đó và lúc nàng vừa trải tấm áo choàng thì hai người đàn ông - người đội mũ dô kê và người cao ráo, tóc vàng hoe muốn cửa người hầu ra làm đôi - rời nhóm tiến đến chỗ nàng.

– Xin chào, - Dick Diver nói. Trông chàng mệt mỏi. - Xem này, dù có cháy nắng hay không, sao hôm qua cô lại tránh xa? Chúng tôi thấy lo cho cô.

Rosemary ngồi dậy và tiếng cười khe khẽ, vui vẻ của nàng đón chào hai kẻ đột nhập.

– Chúng tôi không biết sáng nay cô có đến không, - Dick Diver nói. - chúng tôi cứ tới, mang đồ ăn thức uống, vì thế đây là một lời mời đích thực.

Chàng có vẻ chu đáo và duyên dáng, giọng chàng hứa hẹn sẽ chăm lo cho nàng, chỉ lát nữa thôi là sẽ khai mở toàn bộ thế giới mới mẻ cho nàng, mở ra một chuỗi vô tận những tiềm năng huy hoàng. Chàng cố giới thiệu sao cho không nhắc đến tên nàng và để nàng hiểu rằng mọi người đều biết nàng là ai, nhưng rất tôn trọng cuộc sống riêng tư của nàng, một cử chỉ lịch thiệp mà Rosemary không thấy ở những người trong nghề, kể từ khi nàng thành công.

Nicole Diver, tấm lưng rám nắng càng tôn thêm những hạt trai, đang đọc lướt cuốn sách dạy nấu món gà Maryland. Nàng khoảng hai mươi tư, Rosemary đoán vậy, mặt nàng có thể nói là xinh xắn theo kiểu truyền thống, nhưng ấn tượng khác thường nhất là cấu trúc và dấu ấn mạnh mẽ, dường như các đường nét và sự sinh động của vầng trán, nước da, làm ta liên tưởng mọi thứ với khí chất và cá tính, được đúc nặn theo kiểu của Rodin^[6], rồi gọt tía, chau chuốt cho đến thời điểm một sơ suất duy nhất làm hồng hân ảnh

hưởng và chất lượng, không sao sửa chữa nổi. Nhà điêu khắc đã liều lĩnh thử nhiều dịp lên khuôn miệng, đường cong của môi trên như cây cung của thần Ái tình trên trang bìa tạp chí, chia sẻ nét độc đáo với những thứ còn lại.

– Cô ở đây lâu không? - Nicole hỏi. Giọng nàng trầm, gần như khàn khàn.

Rosemary chột nghĩ mẹ con nàng có thể ở lại thêm tuần nữa.

– Không lâu lắm, - nàng trả lời mơ hồ. - Chúng tôi đã ra nước ngoài một thời gian dài, hồi tháng Ba ghé bờ Sicily và tiến dần lên phía Bắc. Tháng Giêng vừa qua, khi quay một bộ phim tôi bị viêm phổi và vừa hồi phục.

– Chao ôi! Chuyện xảy ra như thế nào vậy?

– Ô, vì một cuộc bơi, - Rosemary khá miễn cưỡng phải thổ lộ chuyện cá nhân. - Một hôm, tôi ngẫu nhiên bị cúm mà không biết, hồi đó họ đang quay cảnh tôi lao xuống một con kênh ở Venice. Đó là một cảnh rất đắt tiền, nên tôi phải lao đầu xuống nước nhiều lần suốt buổi sáng. Mẹ tôi có bác sĩ ngay tại đó nhưng cũng chẳng ích gì, tôi vẫn bị viêm phổi. - Nàng quyết thay đổi chủ đề trước khi họ trò chuyện. - Các vị có thích nơi này không?

– Chắc người ta phải thích nó lắm, - Abe North từ tốn đáp. - Họ sáng tác ra nó mà. - Anh ta quay mái đầu quý phái, chậm rãi để cái nhìn dịu dàng và triu mến đọng lại nơi vợ chồng Diver.

– Ô, còn anh thì sao?

– Đây mới chỉ là mùa thứ hai khách sạn mở vào mùa hè, - Nicole giải thích. - Chúng tôi đã thuyết phục Gausse giữ lại một đầu bếp, *một người hầu và một phu khuân vác*, tự túc bằng tiền của mình, và năm nay còn khá hơn nữa.

– Nhưng anh chị không ở khách sạn.

– Chúng tôi đã xây nhà ở Tarmes.

– Giả định là mọi địa điểm ở miền Bắc như Deauville chẳng hạn, đều bị người Nga và người Anh không sợ lạnh chọn hết, trong khi một nửa số người Mỹ chúng ta từ vùng khí hậu nhiệt đới, vì thế chúng tôi mới tới đây.

Người thanh niên có diện mạo Latinh đang giở từng trang tờ *New York Herald*.

– Những người này thuộc quốc tịch nào vậy? - Anh ta hỏi và đột ngột đọc bằng giọng Pháp nhẹ nhàng, - “Ông Pandely Vlasco, bà Pasche, Seraphim Tullio, Maria, Amalia Roto Mais, Moises Teubel, bà Paragoris, Apostle Alexandre, Yolanda Yosfuglu và Geneveva de Momus đã đăng ký tại khách sạn Palace ở Vevey!”. Người thu hút tôi nhiều nhất là Geneveva de Momus. Chạy đến tận Vevey để ngắm Geneveva de Momus một cái cũng bỏ.

Anh ta đứng dậy với vẻ bồn chồn đột ngột, đuổi người bằng một động tác mau mắn. Anh trẻ hơn Diver và North vài tuổi, cao ráo, thân hình rắn rỏi nhưng quá gầy, dường như sức lực dồn hết vào đôi vai và cánh tay. Thoáng nhìn, anh ta điển trai theo kiểu truyền thống, nhưng trên mặt luôn thoáng vẻ chán chường làm hỏng cả vẻ đẹp mãnh liệt của đôi mắt nâu. Sau này, người ta còn nhớ tới chúng khi đã quên khuôn miệng bất lực làm tăng thêm sự buồn chán, vầng trán trẻ trung song có những nếp nhăn khổ sở và bất lợi.

– Chúng tôi tìm ra một số người danh giá trong báo Mỹ tuần qua, - Nicole nói. - Bà Evelyn Oyster và... những người khác là ai nhỉ?

– Ông S. Flesh, - Diver đáp và cũng đứng dậy. Chàng cầm cái cào và bắt đầu chăm chú bởi những hòn đá nhỏ ra khỏi cát.

–Ồ, phải rồi, S. Flesh, không biết ông ta có làm các vị sồn gáy không đây?

Rosemary thấy thật yên bình với Nicole, còn yên bình hơn với mẹ nàng. Abe North và Barban - anh chàng người Pháp - đang nói chuyện về Morocco, còn Nicole chép lại một kiểu may. Rosemary ngắm nghía đồ đạc của họ: bốn cái ô lớn tạo thành một vòm mát rượi, một buồng tắm cơ động để mặc đồ, một con ngựa cao su chạy bằng khí nén là những thứ mới mẻ mà Rosemary chưa thấy bao giờ, vì là thứ hàng lứa đầu của ngành sản xuất đồ xa xỉ sau chiến tranh, và chắc chắn họ là những người mua đầu tiên. Nàng suy ra rằng họ là hạng người sang trọng, và tuy mẹ nàng đã dạy phải coi chừng những kẻ ăn không ngồi rồi như thế này, song ở nơi đây nàng không cảm thấy thế chút nào. Thậm chí trong sự bất động hoàn toàn của họ như

sáng nay, nàng vẫn cảm thấy một mục đích, một công việc, một khuynh hướng, một hành động sáng tạo khác với mọi điều nàng biết. Đầu óc non nớt của nàng chưa suy xét được bản chất quan hệ của họ với nhau, nàng chỉ nghĩ đến thái độ của họ với mình, nhưng nàng nhận biết được một mối tương quan dễ chịu nào đó, khiến nàng cho rằng hình như họ đang trong thời gian vui thú.

Nàng lần lượt ngắm ba người đàn ông, tạm thời đánh giá họ. Cả ba người đều dễ coi theo cách khác nhau, nàng cảm thấy sự hòa nhã đặc biệt là một phần trong đời sống của họ, cả quá khứ lẫn tương lai, chứ không chỉ trong các sự kiện đặc biệt như thái độ của các diễn viên trong đoàn làm phim, và cũng phát hiện ra rằng sự tinh tế sâu sắc khác hẳn với quan hệ giao hảo thô bạo, ra vẻ tử tế của các đạo diễn, là những người tượng trưng cho trí tuệ trong đời nàng. Diễn viên và đạo diễn là những người đàn ông duy nhất nàng quen biết, những người này và cả đồng sinh viên đa dạng, không thể phân biệt được, chỉ thích yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên mà nàng đã gặp ở cuộc vũ hội Yale mùa thu năm ngoái.

Ba người đàn ông này khác hẳn. Barban ít văn minh hơn, hay hoài nghi và châm chọc, cung cách của anh bình thản và hợp thức. Abe North tuy bề ngoài nhút nhát song rất hóm hỉnh làm nàng vừa thích vừa bối rối, vẻ đoan trang tự nhiên của nàng gây cho anh ấn tượng mạnh mẽ.

Còn Dick Diver, chàng có đủ mọi tính cách đó. Rosemary thăm ngưỡng mộ chàng. Nước da chàng rám đỏ vì nắng gió, tóc chàng cắt ngắn, bắp tay cuồn cuộn, bàn tay to khỏe tràn trề sinh lực. Cặp mắt chàng sáng ngời, xanh sẫm. Mũi chàng hơi nhọn, và chẳng bao giờ có chút nghi ngờ vào người chàng nhìn hoặc trò chuyện - đây là sự ân cần tận tụy vì người đang ngắm ta chăng? - những cái nhìn đậu lên chúng ta tò mò hoặc lãnh đạm, không hơn. Giọng chàng đầy thuyết phục, phảng phất âm hưởng Ireland, song nàng vẫn cảm nhận được sự cứng rắn, bình tĩnh và tự kiểm chế trong con người chàng, chúng tác động mạnh mẽ đến nàng. Chao ôi, nàng đã chọn chàng, và Nicole ngẩng đầu, nhìn thấy sự lựa chọn của nàng, nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ vì thực tế chàng đã bị sở hữu.

Gần trưa, vợ chồng McKisco, bà Abrams, Dumphry và Campion ra bãi biển. Họ mang một cái ô mới và cắm nó nghiêng với ô nhà Diver, rồi bò vào dưới và về thỏa mãn - tất cả, trừ Albert McKisco bề ngoài vẫn giữ vẻ nhạo báng. Dick cào cát đến gần họ và chàng trở lại với những cái ô.

- Hai thanh niên kia đang cùng đọc *Sách dạy ứng xử*^[7] - chàng khẽ nói.
- Đang muốn pha trộn trí thông minh với tài năng mà, - Abe đáp.

Mary North, người phụ nữ trẻ rám nắng trên bè mà Rosemary bắt gặp trong ngày đầu tiên, vừa đi bơi về, góp chuyện với vẻ hơi ngông nghênh và tự mãn:

- Vì thế ông bà Không bao giờ Dao động phải đến thôi.
- Họ là bạn của người này mà, - Nicole nhắc cô ta, và ra hiệu với Abe. - Tại sao anh ta không đến và nói chuyện với họ? Anh không thấy họ hấp dẫn sao?
- Tôi nghĩ họ rất hấp dẫn, - Abe tán thành. - Lúc này thì tôi không thấy họ hấp dẫn gì hết.
- Tôi đã cảm thấy hè này có quá nhiều người trên bãi biển, - Nicole công nhận. - Bãi biển của chúng tôi mà Dick đã cào hàng đông sỏi. - Nàng ngập ngừng, rồi hạ giọng để ba cô bảo mẫu ngồi dưới một cái ô khác không nghe thấy. - Họ vẫn thích những người Anh vào hè năm ngoái hơn, cứ kêu tướng lên:

“Sao biển không xanh nhỉ? Bầu trời không trắng nhỉ? Mũi con bé Nellie không rám đỏ nhỉ?”.

Rosemary hiểu mình sẽ không muốn có một kẻ thù như Nicole.

- Ấy là cô chưa nhìn thấy cuộc ẩu đả, - Nicole nói tiếp. - Một ngày trước khi cô đến, một người đàn ông đã có vợ, tên nghe như nhãn hiệu xăng hoặc bơ...
- McKisco phải không?
- Phải, họ lờ qua tiếng lại rồi cô vợ ném cả nắm cát vào mặt chồng. Lẽ tất nhiên, anh ta ngồi đè lên cô ta và vùi mặt cô ấy vào trong cát. Chúng tôi như bị điện giật. Tôi muốn Dick can họ.

– Tôi cho là mình nên tối và mời họ ăn tối, - Dick Diver nói và đắm đắm nhìn xuống cái thảm rơm.

– Không, anh đừng, - Nicole vội bảo chồng.

– Anh nghĩ đây là một việc tốt. Họ ở đây, chúng ta nên thích nghi thôi.

– Chúng mình đã thích nghi quá tốt rồi, - Nicole khẳng khẳng và cười to.

- Em sẽ không bị chà xát *mũi mình* vào cát. Ý tôi là, đàn bà khổ thật, - Nicole giải thích với Rosemary, rồi cao giọng gọi. - Các con đâu, mặc áo tắm vào nhé!

Rosemary cảm thấy cuộc bơi này sẽ là điển hình trong đời mình, một cuộc bơi sẽ luôn hiện lên bất ngờ trong trí nhớ của nàng mỗi khi nhắc đến bơi lội. Cả bọn cùng lao xuống nước, hăng hái thoát khỏi sự chây ì dài, ép buộc, đi từ nóng sang mát vì *đã ăn ngốn ngấu* món cari cay sè với vang trắng ướp lạnh. Ngày của gia đình Diver dần trải giống như ngày của các nền văn minh cổ hơn, mang lại tối đa nhờ vật chất sẵn có, cho phép chuyển giao đầy đủ giá trị của chúng, nàng không biết hiện thời có sự chuyển nào đó từ hoàn toàn mãi mê bơi lội đến trò chuyện ba hoa trong giờ ăn trưa của xứ Provence. Nhưng một lần nữa, nàng lại cảm nhận được Dick ân cần với nàng, và nàng thích thú đáp lại hành động ngẫu nhiên ấy, như thể nó là một nghi thức.

Nicole đưa cho chồng bộ quần áo lạ lùng nàng tự may. Chàng vào lều thay đồ và làm mọi người choáng lúc xuất hiện trong chiếc quần bơi có ren đen trong suốt. Xem kỹ thì ra nó được lót một lớp vải màu da.

– Kia, có phải là trò tình dục đồng giới không nhỉ! - Albert McKisco khinh khỉnh kêu to rồi quay sang Dumphy và Champion, bồi thêm: - Ô hô, tôi xin lỗi.

Rosemary rất thích cái quần bơi. Nàng ngây thơ hưởng ứng rất nồng nhiệt sự giản dị đắt tiền của vợ chồng Diver mà không hiểu nỗi phức tạp và thiếu vắng hồn nhiên của nó, không hiểu tất cả là sự chọn lọc chất lượng hơn là số lượng trong quá trình hoạt động của chợ đời, và sự giản dị trong hành xử, ươm mầm cho sự thanh thản và thiện chí, nhấn mạnh những đức tính bình dị hơn, là một phần trong cuộc mặc cả gay gắt với những người được tôn sùng, thông qua những cuộc đấu tranh mà nàng không thể đoán định nổi. Vào lúc

ấy, bề ngoài của vợ chồng Diver tiêu biểu cho sự tiến triển xa hơn hết, đúng hơn hết của đẳng cấp, vì thế bên cạnh họ, phần lớn mọi người có vẻ vụng về, thực ra, sự thay đổi về chất đã trở thành một, hoàn toàn không bày tỏ ra ngoài với Rosemary.

Rosemary đứng với họ lúc uống nước anh đào và ăn bánh qui. Cặp mắt xanh mát của Dick ngăm nàng, khuôn miệng ân cần, rõ nét của chàng nói, tư lự và thông thả:

– Lâu lắm rồi, tôi mới thấy cô là người duy nhất, thực sự như một bông hoa bừng nở rực rỡ.

Sau đó, Rosemary nức nở khóc và khóc mãi trong lòng mẹ nàng.

– Con yêu chàng, mẹ ơi, con rất yêu chàng. Con chưa bao giờ cảm thấy như thế với bất kỳ người nào. Chàng đã có vợ mà con vẫn yêu, thế mới vô vọng. Chao ôi, con yêu chàng biết chừng nào!

– Mẹ rất muốn gặp cậu ta.

– Chị ấy đã mời mẹ con mình đến ăn tối thứ Sáu.

– Nếu con đang yêu, tình yêu phải làm con hạnh phúc chứ. Con nên cười thì hơn.

Rosemary ngược nhìn, mặt nàng run run, xinh đẹp và cười. Mẹ lúc nào cũng có ảnh hưởng to lớn đến nàng.

CHƯƠNG 5

Rosemary đến Monte Carlo, rầu rĩ hết mức. Nàng chạy xe lên đồi La Turbie lồm chồm đến lô đất cũ của Gaumont^[8] đang tái thiết, lúc đứng bên lối vào căng lưới sắt đợi trả lời tin nhắn trên tấm các cửa mình, nàng như thể đang nghiên cứu Hollywood. Những đồng đồ nát kỳ quái của bộ phim vừa quay, cảnh một đường phố mục nát ở Ấn Độ, một con cá voi đồ sộ bằng bìa cứng, một cái cây khổng lồ đỡ những quả anh đào to bằng giỏ bóng rổ, các loài hoa nước ngoài cũng như trong nước như mào gà nhạt, trinh nữ, sồi bần hoặc thông lùn nở từng bùng. Có một túp lều ăn trưa dừng tạm, hai sân khấu giống nhà kho, và ở khắp mọi chỗ là từng nhóm các bộ mặt đã hóa trang đang đợi, đầy hy vọng.

Mười phút sau, một thanh niên có mái tóc vàng óng như lông chim hoàng yến chạy vội ra cổng.

– Mời cô vào, cô Hoyt, ông Brady đang bận, nhưng nóng lòng muốn gặp cô. Tôi xin lỗi để cô phải đợi, nhưng cô biết đấy, có một số phụ nữ Pháp tệ lắm, cứ len lùa vào...

Với vẻ thân mật, hân hoan bất ngờ, viên quản lý trường quay mở cánh cửa nhỏ trên bức tường trơ trụi, Rosemary theo anh ta vào khoảng tranh tối tranh sáng. Nhiều dáng người rải rác trong ánh sáng mờ ảo, quay về phía nàng những bộ mặt xám như tro, giống như các linh hồn nơi luyện ngục ngấm đoạn đường tới chỗ chết. Nhiều tiếng thì thầm, những giọng nói nhẹ nhàng vọng từ nơi xa, tiếng đàn organ vô du dương. Rẽ vào một góc dựng bằng vài vách ngăn, họ tới một sân khấu ánh sáng rực rỡ, trắng lóa, nổ lách tách, một nam diễn viên Pháp - vật trước của sơmi, cổ áo, cổ tay áo đều nhuộm một màu hồng tươi - và một nữ diễn viên Mỹ đứng bất động, mặt đối mặt. Họ

đăm đăm nhìn nhau không rời mắt, như thể đã đứng trong tư thế đó nhiều giờ liền, và một lúc lâu nữa vẫn không có gì xảy ra, không người nào nhúc nhích. Một dãy đèn tắt phụt cùng tiếng sì sì hung dữ, rồi lại bật, tiếng búa gõ ai oán từ nơi nào đó xa xôi nài xin thú nhận, một bộ mặt xanh lè xuất hiện giữa ánh đèn sáng chói bên trên, gọi gì đó khó hiểu vào nơi tối tăm cao chót vót. Rồi sự im lặng bị phá vỡ vì một giọng nói ở ngay trước Rosemary.

– Bé ơi, bé không cời bít tất dài ra, bé có thể làm hỏng thêm mười đôi nữa đấy. Bộ đầm này giá mười lăm bảng đó.

Lùi lại vì người nói chạy sát vào Rosemary, viên quản lý trường quay nói:

– Earl, đây là cô Hoyt.

Họ gặp nhau lần đầu tiên. Brady là người nhanh nhẹn và hăng hái. Lúc ông nắm cánh tay nàng, Rosemary thấy ông nắm nàng từ đầu đến chân, một cử chỉ khiến nàng cảm thấy như ở nhà, nhưng luôn làm nàng thoáng thấy sự trịch thượng của người nhìn. Nếu cơ thể nàng là một tài sản, nàng có thể sử dụng bất cứ lợi thế nào có sẵn trong quyền sở hữu của mình.

– Tôi nghĩ bây giờ cô có thể đến bất cứ ngày nào, - Brady nói bằng giọng hơi quá quyến rũ, kèm âm sắc thành thị ngang ngạnh. - Cô nghĩ thoải mái chứ?

– Vâng, nhưng chúng tôi mừng vì sắp về nhà.

– Không-ông-ông! - Ông ta phản đối. - Cô hãy ở lại một thời gian nữa đi. Tôi có việc muốn bàn với cô. Tôi muốn nói đến bộ phim dành cho cô, kiểu như *Con gái của cha*. Tôi đã xem phim ấy ở Paris. Tôi đánh điện ngay tới bờ biển xem cô đã ký hợp đồng nào chưa.

– Tôi chỉ vừa... tôi rất tiếc.

– Trời ạ, phim thế mới là phim chứ!

Không muốn mỉm cười tán thành ngớ ngẩn, Rosemary cau mày.

– Chẳng ai muốn nghĩ mãi về một bộ phim, - nàng nói.

– Đúng thế. Vậy cô đã có dự định gì chưa?

– Mẹ tôi nghĩ tôi cần nghỉ ngơi một thời gian. Khi trở lại, chắc chắn tôi sẽ ký với First National hoặc ký tiếp với Famous^[9].

– Còn chúng tôi thì sao?

– Mẹ tôi quyết định các vấn đề công việc. Tôi không thể làm gì vắng mẹ.

Brady lại nhìn khắp người nàng, và Rosemary thấy có cảm tình với ông ta. Không hẳn là ưa thích, mà là ngưỡng mộ tự nhiên như với người đàn ông trên bãi biển sáng nay. Đây là một tín hiệu thành công. Ông ta khao khát nàng, còn Rosemary với những cảm nghĩ trong trắng, nàng bình thản nghĩ đến việc từ bỏ. Nàng biết chia tay với ông ta nửa giờ thôi, nàng sẽ quên ngay, hết như một diễn viên vừa hôn trong phim.

– Cô nghỉ ở đâu vậy? - Brady hỏi. - À phải rồi, ở Gausse. Kế hoạch của tôi dành cho cả năm nay, và bức thư tôi viết gửi cô vẫn còn hiệu lực. Làm phim với cô thú vị hơn với bất cứ cô gái nào kể từ khi Connie Talmadge^[10] còn bé.

– Tôi cũng thấy thế. Tại sao ông không về Hollywood?

– Tôi không thể chịu đựng cái nơi khỉ gió ấy. Ở đây tôi thấy dễ chịu. Đợi quay xong cảnh này, tôi sẽ đưa cô đi xem lòng vòng một chút.

Tiến tới chỗ máy quay, Brady nói chuyện với nam diễn viên người Pháp bằng giọng khe khẽ, hòa nhã.

Năm phút trôi qua, Brady vẫn nói trong lúc người diễn viên Pháp thỉnh thoảng lại đổi chân và gật đầu. Brady bỗng ngừng bật, quát to vào các ngọn đèn khiến chúng sáng chói lòa. Lúc này, Los Angeles đang om sòm về Rosemary. Chưa ai đề nghị nàng chuyển tới thành phố có những ngấn cách mỏng mảnh này lần nữa. Nhưng nàng không muốn nhìn thấy Brady trong tâm trạng mà nàng cảm thấy sau khi ông nói xong, và nàng rời khỏi khu đất, sự mê mụ vẫn bao trùm lấy nàng. Lúc này, vạn vật ở Địa Trung Hải đỡ im lìm hơn vì nàng biết ở đó có một xưởng phim. Nàng thích những con người trên phố và trên đường ra ga, nàng đã mua cho mình đôi giày bằng vải bạt.

Mẹ nàng hài lòng thấy con gái đã làm theo đúng lời bà dặn dò, nhưng vẫn muốn ép nàng ra đi. Diện mạo bà Speers tươi tỉnh nhưng nàng thì quá mệt, giường chết đã dọn sẵn cho những người thực sự mệt mỏi và nàng quan sát cạnh một cái giường đôi.

CHƯƠNG 6

Cảm thấy thoải mái vì rượu vang thơm màu hồng đỏ trong bữa trưa, Nicole Diver khoanh tay đủ cao để bông hoa trà giả trên vai chạm vào má, rồi bước vào khu vườn không cỏ đẹp đẽ của mình. Một cạnh vườn giáp với tòa nhà, hai cạnh giáp với một ngôi làng cổ, cạnh cuối giáp với vách đá chạy thấp xuống rìa biển.

Ven các bức tường phía làng, mọi thứ đều cũ rích, bụi bặm, những dây nho vắn vẹo, nhiều cây chanh, khuynh diệp, một cái xe cút kít mới bỏ mặc một thời gian nhưng đã sập và hơi mục. Không hiểu sao, Nicole bao giờ cũng ngạc nhiên khi rẽ sang phía khác, qua luống mẫu đơn vào khu vực mát mẻ và xanh tươi, lá cây và cánh hoa cong lại vì khí ẩm dịu dàng.

Nicole quàng khăn màu hoa cà, buộc thành nơ ở cổ, và dù trong ánh nắng trong veo, chiếc khăn vẫn hắt lên mặt và tràn xuống bàn chân đang chuyển động của nàng sắc độ tím tím. Gương mặt Nicole cứng rắn, hầu như lạnh lùng, ngoại trừ chút dịu dàng của vẻ hoài nghi đáng thương tỏa ra từ cặp mắt xanh. Mái tóc trước kia vàng nhạt nay thẫm lại, nhưng Nicole hai mươi tư tuổi hiện giờ sinh động hơn hồi mười tám, khi mái tóc còn rụng rở hơn con người.

Theo một quãng hoa nở từng bùng che khuất tầm nhìn, đến mức Nicole phải lần theo những tảng đá trắng viền quanh, vào một khoảng rộng nhìn xuống biển cả, nơi những ngọn đèn lồng ngủ thiếp trong các cây phi, một bàn ăn lớn và những cái ghế bằng cành liễu gai, một cái ô đồ sộ của Sienna, tất cả vây quanh một cây thông khổng lồ, là cây to nhất trong vườn. Nicole dừng lại một lát, vừa lơ đãng ngắm bụi sen cạn um tùm và những cây diên vĩ lộn xộn bên chân, như thể bắn tứ tung từ một nắm hạt giống, vừa lắng nghe

những lời than vãn, buộc tội của cuộc cãi vã ở phòng trẻ trong nhà. Lúc cuộc cãi vã đã tắt trong không khí mùa hè, Nicole bước tiếp giữa đám mầu đơn biến ảo thành một đồng màu hồng, những bông tulip đen và nâu, những bông hồng mỏng manh cuống màu hoa cà, trong suốt như những bông hoa bằng đường kính trong tủ hiệu bánh kẹo, cho đến khi những màu sắc sinh động, mạnh mẽ không thể rực rỡ hơn, bỗng đột ngột sững lại giữa không trung, các bậc ẩm ướt dẫn xuống con đường thấp hơn một mét rưỡi.

Ở đây có một cái giếng lát ván xung quanh, nhóp nhép và trơn trượt kể cả trong những ngày rạng rỡ nhất. Nicole bước lên các bậc sang bên kia, vào vườn rau. Nàng đi khá nhanh, nàng thích hoạt động tuy nhiều khi tạo ấn tượng là người ung dung đến mức vừa tỉnh tại vừa như mơ ngủ. Sở dĩ như vậy vì nàng biết ít từ ngữ và chẳng tin vào cái gì, trong đời nàng khá lặng lẽ, chỉ góp phần hài hước tao nhã, chính xác đến gần như nghèo nàn. Nhưng khi có mặt những người xa lạ và định gây phiền toái cho sự hài hòa này, nàng chớp ngay lấy đề tài rồi lao vào tranh luận, hăm hở đến mức chính mình cũng ngạc nhiên, rồi thu mình lại và từ bỏ một cách đột ngột gần như bẽn lẽn, giống như một con cún ngoan ngoãn được đối xử thỏa đáng và không muốn gì hơn nữa.

Lúc Nicole đứng trong ánh sáng xanh mờ của vườn rau, Dick băng qua đường đằng trước và tới nhà làm việc của chàng. Nicole lẳng lặng đợi chàng đi qua hẳn rồi mới len qua các hàng sà lách tới chỗ nuôi bồ câu và thỏ, một con vẹt rồi rít kêu những âm thanh xác láo. Xuống một rìa khác, Nicole tới một bức tường thấp, uốn cong và nhìn xuống Địa Trung Hải ở bên dưới hai chục mét.

Nàng đứng trong ngôi làng cổ kính Tarmes thuộc vùng đồi núi. Ngôi biệt thự và các bãi đất lân cận tạo thành từ một dãy nhà của nông dân dựa sát vào vách đá, năm ngôi nhà nhỏ hợp lại thành một tòa nhà và bốn cái phá đi làm vườn. Các tường bao bên ngoài còn nguyên, nên từ con đường phía dưới không thể phân biệt nổi nó với cả khối màu xám, tím của thành phố.

Nicole đứng nhìn xuống Địa Trung Hải trong giây lát nhưng không có việc gì để làm, cho dù đôi bàn tay nàng đầy sinh lực. Ngay sau đó, Dick ra

khỏi căn nhà một phòng của mình, mang theo kính viễn vọng và nhìn về hướng Đông, thẳng tới Cannes. Lát sau, Nicole bơi vào tầm nhìn của chàng, thế là chàng biến vào nhà, rồi ra với chiếc loa. Chàng có nhiều dụng cụ cơ học gọn nhẹ.

– Nicole, - chàng gọi to, - anh quên bảo em là anh đã mời bà Abrams, bà có mái tóc bạc trắng ấy, như một cử chỉ ngoan đạo cuối cùng.

– Em ngờ lắm. Nó là một hành động vi phạm trắng trợn.

Tiếng Nicole trả lời dễ dàng bay tới chỗ chàng, dường như làm giảm giá trị của chiếc loa, vì thế nàng cao giọng gọi:

– Anh có nghe thấy em không?

– Có. - Chàng hạ loa xuống rồi lại nâng lên một cách ngang ngạnh. - Anh cũng sẽ mời thêm một số người nữa. Anh sẽ mời hai thanh niên.

– Được thôi, - Nicole trả lời, bình thản.

– Anh muốn có một bữa tiệc *hư hỏng* thực sự. Anh định thế đấy. Anh muốn một bữa tiệc có cái vĩ âm ỉ, cảm dỗ mê man, người người về nhà với cảm giác tổn thương, phụ nữ say khướt *trong nhà vệ sinh*. Em cứ đợi mà xem.

Dick trở vào nhà và Nicole nhận thấy một trong những nét đặc trưng nhất trong tính cách của chàng là sự sôi nổi lôi cuốn được mọi người, tiếp theo chắc chắn là kiểu u sầu rất riêng chẳng bao giờ lộ ra, nhưng nàng luôn đoán trúng. Dick luôn hào hứng với các sự việc đạt tới độ mãnh liệt, không cân xứng với ý nghĩa của chúng, tạo ra một chiến công thực sự phi thường với con người. Ngoại trừ một số rất ít mỗi nghi ngờ thực tế và dai dẳng, chàng có khả năng khuấy động một tình yêu mê hoặc và bừa bãi. Sự phản tác dụng sẽ tới khi chàng nhận ra sự vô vị, kéo theo thái độ ngông cuồng. Đôi khi, chàng kinh hoàng nhìn lại những cuộc tiệc tùng đình đám, bệnh hoạn của mình, như một vị tướng chăm chăm nhìn cuộc thảm sát mình đã ra lệnh để thỏa mãn tính khát máu thất nhân tâm.

Nhưng kể cả khi cõi trần gian của Dick Diver có một trải nghiệm đáng kể trong một thời gian: nhiều người tin chàng dành sự đặc biệt cho mình, nhận ra sự độc nhất vô nhị trong số phận của họ, chôn vùi dưới những thỏa hiệp

suốt nhiều năm ròng. Dick thu phục mọi người rất nhanh bằng sự quan tâm, thái độ lịch thiệp tinh tế và khéo léo, khiến ai cũng dễ cảm động và bằng trực giác, nên chỉ có thể kiểm tra trong tâm ảnh hưởng của nó. Khi đó, chẳng hề thận trọng, sợ thời kỳ quan hệ bùng nổ rực rỡ có thể héo tàn, Dick mở toang cánh cổng vào cõi thế vui tươi của mình. Chỉ cần họ tán thành nó hoàn toàn, chàng ân cần mang đến niềm vui cho họ, nhưng chỉ cần một thoáng nghi ngờ đầu tiên là chàng hết sạch mọi sự quan tâm ngay trước mắt họ, để lại rất ít hồi ức về những lời chàng nói, những việc chàng làm.

Tám rưỡi tối hôm đó, Dick tiến ra đón các vị khách đầu tiên, tay cầm áo choàng khá kiểu cách, khá hứa hẹn, như áo choàng của võ sĩ đấu bò. Đặc biệt là sau khi chào hỏi Rosemary và mẹ nàng, Dick đợi họ nói trước, như để họ yên lòng vì tiếng nói của mình trong bao thứ mới mẻ vây quanh.

Rosemary như bị bỏ bùa mê khi trèo lên Tarmes và không khí trong lành hơn, có thể nói cả nàng lẫn mẹ nàng đều nhìn khắp nơi, ngưỡng mộ. Chỉ riêng phẩm chất cá nhân của những con người khác thường có thể khiến họ thể hiện mình trong thay đổi về mặt bất thường, thế nên sự hoàn mỹ được tính toán kỹ càng của biệt thự Diana lộ ra ngay lập tức qua những giây phút không thích hợp, khi một cô hầu tình cờ xuất hiện hoặc sự bướng bỉnh của người đầu bếp. Trong lúc những vị khách đầu tiên tới mang theo sự sôi nổi của ban đêm, những sinh hoạt ban ngày của gia đình nhẹ nhàng rút lui, tiêu biểu là bọn trẻ nhà Diver và cô gia sư của chúng lặng lẽ ăn tối trên sân hiên.

– Khu vườn đẹp quá! - Bà Speers thốt lên.

– Vườn của Nicole đấy ạ, - Dick đáp. - Cô ấy không chịu để nó yên, lúc nào cũng bứt rứt, lo lắng đủ thứ cho nó. Hiện giờ, hôm nào tôi cũng mong Nicole đi cùng xuống Powdery Mildew hoặc Fly speck hay Late Blight. - Chàng chỉ ngón trỏ một cách dứt khoát vào Rosemary, nói rất thoải mái như che giấu sự quan tâm của một người cha. - Tôi sẽ cho cô biết lý do. Tôi sẽ tặng cô chiếc mũ để đội trên bãi biển.

Dick đưa họ rời khu vườn lên sân hiên, để rót cocktail. Earl Brady tới, trông thấy Rosemary, ông ta ngạc nhiên. Thái độ của ông ta mềm dẻo hơn ở trường quay, dường như đã để lại sự cách biệt ngoài cổng, còn Rosemary

ngay lập tức so sánh ông ta với Dick Diver và có cảm tình với Dick hơn hẳn. Dem so sánh, Earl Brady hình như hơi thô tục, hơi vô giáo dục, một lần nữa, Rosemary lại cảm thấy một phản ứng như điện giật với con người này.

Brady nói năng với bọn trẻ rất thân mật, chúng đã đứng dậy khỏi bàn ăn bên ngoài.

– Chào Lanier, hát một bài nhé? Cháu với Topsy hát cho bác nghe một bài được không?

– Chúng cháu hát bài gì ạ? - Cậu bé đồng ý, giọng em mang âm sắc của những đứa trẻ Mỹ lớn lên ở Pháp, trầm bổng lạ lùng.

– Bài *Anh bạn Pierrot* nhé?

Cậu bé và em gái đứng cạnh nhau không hề e dè, giọng hát của chúng vút lên, du dương và lạnh lạnh trong màn đêm:

*Dưới ánh trăng
Anh bạn Pierrot của tôi
Cho tôi mượn cây bút
Để viết một bức thư
Nến của tôi tắt mất rồi
Tôi không còn lửa
Hãy mở cửa ra
Vì tình yêu Chúa*

Tiếng hát ngừng, mặt bọn trẻ rạng lên trong ánh nắng muộn, chúng đứng, tươi cười, bình tĩnh vì thành công. Rosemary nghĩ biệt thự Diana là trung tâm thế giới. Trên một sân khấu như thế, một sự việc đáng ghi nhớ nhất định xảy ra. Nàng càng phấn khích hơn khi cánh cổng leng keng mở và nhiều vị khách khác đến cùng một lúc: vợ chồng McKisco, bà Abrams, Dumphry, Champion lên đến sân hiên.

Rosemary cảm thấy thất vọng sâu sắc và nhìn Dick thật nhanh, như muốn được giải thích về sự hòa trộn phi lý này. Nhưng vẻ mặt chàng chẳng có gì bất thường. Chàng chào hỏi các vị khách mới đến với thái độ tự hào và hiển nhiên là tôn trọng những tiềm năng vô hạn và chưa bộc lộ của họ. Rosemary

tin tưởng chàng đến mức chẳng mấy chốc, nàng công nhận nhà McKisco có mặt là thích đáng, dường như nàng rất mong gặp họ.

– Tôi đã gặp anh ở Paris, - Albert McKisco nói với Abe North cùng vợ tới ngay sau họ, - thực ra, tôi đã gặp anh hai lần.

– Vâng, tôi nhớ, - Abe đáp.

– Lần sau là ở đâu nhỉ? - McKisco hỏi, không chịu để Abe yên.

– Kìa, tôi nghĩ là... - Abe đã chán trò chơi này, - tôi không nhớ ra.

Cuộc trao đổi ngừng và bản năng mách bảo Rosemary nếu khó xử, ai đó nên nói gì đi, nhưng Dick không muốn phá vỡ các nhóm do những khách đến sau tạo ra, cũng không buồn làm tan thái độ vui vẻ song khinh khỉnh của Violet McKisco. Chàng không giải quyết vấn đề quan hệ này vì thừa biết nó chẳng quan trọng gì và sẽ tự tháo gỡ thôi. Chàng dành sự mới mẻ cho nỗ lực lớn hơn, đợi đến lúc ý nghĩa hơn để khách khứa thấm thía sự thoải mái.

Rosemary đứng cạnh Tommy Barban, anh ta đang trong tâm trạng khinh miệt, dường như luôn bị một kích thích đặc biệt chi phối. Anh ta sẽ rời đi vào buổi sáng.

– Anh sắp về nhà sao?

– Nhà ư? Tôi không có nhà. Tôi sắp đi chiến đấu.

– Cuộc chiến nào vậy?

– Cuộc chiến nào ư? Bất kỳ. Gần đây tôi không xem báo nhưng tôi cho là có chiến tranh, lúc nào chẳng có.

– Anh không cần biết mình chiến đấu vì cái gì sao?

– Không một chút nào, miễn là tôi được đối xử tử tế. Mỗi khi sống mòn, tôi đến gặp vợ chồng Diver, vì tôi biết trong vài tuần lễ tôi sẽ muốn đi chiến đấu.

Rosemary cứng người.

– Anh mến họ, - nàng nhắc anh.

– Lẽ tất nhiên rồi, nhất là cô ấy, nhưng họ càng khiến tôi muốn đi chiến đấu.

Nàng ngẫm nghĩ câu này, nhưng chẳng ích gì. Nhà Diver khiến nàng muốn ở gần họ mãi mãi.

– Anh là người nửa Mỹ, - nàng nói, như thế câu đó sẽ giải quyết được vấn đề.

– Tôi cũng mang nửa dòng máu Pháp, và tôi học tại Anh, từ năm 18 tuổi tôi đã mặc quân phục của tám nước. Nhưng tôi mong không gây cho cô ấn tượng là mình không ưa vợ chồng Diver, tôi mến họ, đặc biệt là Nicole.

– Tại sao không ai có thể giúp được gì? - Rosemary hỏi, giản dị.

Nàng cảm thấy không thích Barban. Ấn ý trong những lời của anh ta làm nàng khó chịu, và nàng muốn tình cảm thâm thiết của mình với nhà Diver tránh khỏi những lời bóng bẩy, gay gắt của Barban. Nàng lấy làm mừng vì anh ta không ngồi cạnh mình trong bữa tối và vẫn nghĩ đến câu “đặc biệt là cô ấy”, lúc họ đến bàn ăn ngoài vườn.

Trên đường đi, nàng ở cạnh Dick Diver trong giây lát. Bên cạnh sự cứng rắn, trí thông minh sắc sảo của chàng, mọi thứ đều mờ nhạt, bảo đảm rằng chàng hiểu biết tất cả. Trong một năm đã thành mãi mãi, Rosemary đã có tiền và danh tiếng chắc chắn, tiếp xúc với nhiều người nổi tiếng, họ chỉ thể hiện phần khuếch trương đầy quyền lực của những con người mà với họ, người vợ góa và con gái của một bác sĩ phải sống chung trong một căn phòng khách sạn ở Paris. Rosemary vốn lãng mạn, nghề nghiệp của nàng không tạo cho nhiều cơ hội vừa ý và may mắn. Mẹ nàng trù tính sự nghiệp cho Rosemary, sẽ không tha thứ cho bất kỳ sự thay thế giả mạo, như tình trạng bị kích thích về mọi mặt khi chưa kết hôn, và thực ra Rosemary đã vượt ra ngoài tầm đó, nàng ở trong các bộ phim, chứ không phải là người xem phim. Vì thế, khi nhìn thấy vẻ tán thành Dick Diver trên mặt mẹ, có nghĩa là chàng là “thứ có thật”, và cho phép nàng tiến xa hết mức có thể.

– Tôi đang ngắm cô, - chàng nói, và nàng hiểu ý chàng. - Chúng tôi ngày càng yêu mến cô.

– Em cảm thấy yêu anh ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, - nàng nói khẽ.

Chàng giả vờ không nghe thấy, như thế lời khen tặng ấy chỉ là hình thức.

– Những người bạn mới thường có thể cùng nhau chia sẻ thời gian tốt hơn bạn cũ, - chàng nói, làm như đây mới là điểm quan trọng.

Rosemary không hiểu chính xác nhận xét ấy, nàng đến bên bàn, nổi bật vì những ngọn đèn từ từ bật lên xua tan bóng chiều chạng vạng tối tăm. Nàng thầm hài lòng khi thấy Dick xếp mẹ nàng ngồi bên tay phải chàng, còn nàng ngồi giữa Luis Campion và Brady.

Cảm xúc quá tải, nàng quay sang Brady định giải bày tâm sự với ông, nhưng nàng vừa nhắc tới Dick, mắt ông ta đã lóe lên ánh vô cảm khiến nàng hiểu rằng ông ta cự tuyệt cương vị như một người cha. Nàng đáp lại cứng rắn không kém khi Brady thử độc quyền nắm bàn tay nàng, vì thế họ chỉ nói chuyện nghề nghiệp, hay đúng hơn là nàng lắng nghe ông ta nói chuyện nghề, cái nhìn lễ phép của nàng không lúc nào rời mắt ông ta, nhưng tâm trí nàng để đâu đâu và nàng cảm thấy ắt hẳn Brady đoán ra. Chốc chốc, nàng nắm bắt được ý chính các câu nói của ông ta và tiềm thức của nàng bổ khuyết thêm phần còn lại, giống một người đếm tiếng chuông đồng hồ giữa chừng, chỉ còn nhịp của tiếng chuông đầu tiên không đếm còn nấn ná trong đầu.

CHƯƠNG 7

Trong lúc tạm ngừng, Rosemary đến bên bàn, nơi Nicole ngồi giữa Tommy Barban và Abe North, mái tóc dài và rậm của nàng như sủi bọt trong ánh nến. Rosemary lắng nghe, nắm bắt rất nhanh giọng nói trầm trầm, rõ và nhanh trong cách nói hiểm hoi:

– Anh chàng khốn khổ, - Nicole nói. - Tại sao anh lại muốn cửa anh ta ra làm đôi?

– Lẽ tất nhiên là tôi muốn xem bên trong một người hầu có những gì. Cô không thích biết bên trong người hầu có gì ư?

– Những thực đơn cũ, - Nicole gợi ý với một tiếng cười ngắn. - Những mảnh sứ vỡ, đầu điều thuốc lá và mẫu bút chì.

– Chính xác, nhưng việc đó phải được khoa học chứng minh. Tất nhiên làm việc đó bằng cái cửa có tiếng nhạc sẽ giảm thiểu mọi nhộp nhúa.

– Anh định chơi trò cửa trong khi thực hiện phẫu thuật sao? - Tommy hỏi.

– Chúng tôi không đi xa được đến thế đâu. Chúng tôi hoảng hốt vì tiếng la hét, chúng tôi ngỡ anh ta bị chứng thoát vị gì đó.

– Với tôi, mọi âm thanh đều rất khác thường, - Nicole nói. - Bất cứ nhạc công nào dùng cái cửa của nhạc công khác để...

Họ đã ngồi bên bàn nửa giờ và có sự thay đổi khá rõ rệt, người nọ tiếp người kia đã từ bỏ một cái gì đó, một mối bận tâm, một nỗi lo âu, một nghi ngờ, và lúc này họ chỉ là cái tôi cao thượng nhất và là khách của nhà Diver. Không thân mật hoặc quan tâm hình như sẽ làm vợ chồng Diver nghĩ ngợi, nên tất cả mọi người đều cố gắng, và thấy thế, Rosemary mẩn tất tật, trừ Albert McKisco, anh ta tỏ ra là người khó chịu trong bữa tiệc. Việc này đỡ

tôi tệ hơn vì Albert quyết uống rượu vang cho phấn chấn, anh ta thích thú vì đã đến. Nằm ngửa tại chỗ giữa Earl Brady - người mà anh ta đã có vài nhận xét coi thường về các bộ phim - và bà Abrams mà anh ta chẳng nói gì, McKisco nhìn Dick Diver chăm chặp với vẻ châm biếm gây gổ, kết quả là thỉnh thoảng anh ta lại ngắt lời Dick trong câu chuyện chéo qua bàn.

- Anh có phải là bạn của Van Buren Denby không? - McKisco hỏi.
- Tôi không nghĩ là biết anh ta.
- Tôi tưởng anh là bạn của anh ấy, - McKisco cúi kính, khẳng khẳng một mực.

Khi đề tài về ông Denby đã tàn, anh ta thử khơi nhiều chủ đề khác chẳng mấy liên quan, nhưng mỗi lần tôn trọng sự chú ý của Dick hình như anh ta bị tê liệt, và sau một lúc tạm ngừng cứng nhắc, câu chuyện bị McKisco ngắt quãng lại tiếp tục không có anh ta. Anh ta cố lao vào các cuộc đối thoại khác, nhưng giống như tiếp tục bắt một cái găng đã rời khỏi bàn tay rụt lại, nên cuối cùng với vẻ cam chịu, McKisco lẩn vào giữa đám trẻ con, và toàn tâm toàn ý vào rượu champagne. Thỉnh thoảng, Rosemary liếc qua các khoảng trống quanh bàn, háo hức vì thú vui của những người khác, cứ như họ là con chồng tương lai của nàng vậy. Một ngọn đèn bàn tao nhã tỏa sáng từ cái bát màu hồng đựng gia vị, đọng trên mặt bà Abrams, được hâm nóng vì Veuve Clicquot', tràn đầy sức sống, sự khoan dung và thiện chí thanh xuân. Ngồi cạnh bà là Royal Dumphry, cô bạn gái đoan trang của anh ta đỡ giật mình trong buổi tối thú vị này. Rồi đến Violet McKisco, chải chuốt, kiểu cách tràn trề đến nỗi cô ta không còn phải cố thể hiện vị trí mờ nhạt của mình là vợ một kẻ mới phát.

Rồi Dick tới, cánh tay chàng buông thõng mệt mỏi vì đã bắt tay nhiều người khác, hết sức hài hòa trong bữa tiệc của mình.

Rồi đến mẹ nàng, hoàn hảo như thường lệ.

Rồi Barban đang nói chuyện với mẹ nàng, trôi chảy, lịch thiệp đến mức làm Rosemary lại thấy mến anh ta. Rồi Nicole. Rosemary chột nhìn nàng theo cách mới hân và thấy Nicole là một trong những người đẹp nhất nàng từng gặp. Gương mặt Nicole là gương mặt của một vị thánh, một Đức mẹ

đồng trinh Bắc Âu, ngồi sáng qua những hạt mong manh như tuyết phủ dưới ánh nến, hút hết ánh hồng của những ngọn đèn lồng màu rượu vang trên cây thông. Nàng vẫn lặng lẽ như một bức tranh tĩnh vật.

Abe North đang nói với Nicole về chuẩn mực đạo đức của mình:

– Tất nhiên là tôi có chuẩn mực riêng, - anh ta khẳng định, - một con người không thể sống thiếu chuẩn mực đạo đức. Tôi chống lại việc thiêu phù thủy. Dù người ta thiêu chết phù thủy ở thời nào đi nữa, tôi vẫn cảm thấy nóng rát dưới cổ áo. - Qua Brady, Rosemary biết anh ta là một nhạc sĩ, sau một khởi đầu rạng rỡ và sớm kết quả, suốt bảy năm nay North không sáng tác được gì.

Ngồi cạnh là Champion, cố kiềm chế tính nhu nhược lắm điều, song vẫn khiến những người ngồi gần phải chịu đựng sự chăm sóc như người mẹ của mình. Rồi đến Mary North, mặt mũi vui tươi đến mức người ta không thể không mỉm cười đáp lại, hàm răng cô trắng muốt, toàn bộ vùng quanh đôi môi hé mở là một đường tròn xinh, đáng yêu và mãi nguyên vẹn.

Cuối cùng là Brady dần trở nên nồng nhiệt, thích hợp với xung quanh thay cho sự quyết đoán thô bạo và khẳng định lại sự lạnh mạnh về tinh thần của ông ta, vốn biết duy trì cái đó vì khả năng suy xét khách quan nhược điểm của người khác.

Rosemary với niềm tin ngây thơ như một đứa trẻ trong tác phẩm khắc nghiệt của bà Burnett^[11], tin chắc rằng hồi hương là cuộc trở về khỏi những ứng biến đầy nhạo báng và dâm ô ở biên giới. Nhiều con đom đóm bay trong không trung tối tăm và một con chó đang sữa ở rìa một vách đá nào đó, xa xa và ở bên dưới. Cái bàn dường như được nâng cao lên một chút tới bầu trời, giống như một sàn khiêu vũ cơ động, tạo cho mọi người cảm giác đang ở một mình với nhau trong vũ trụ tối tăm, ấp ủ bao điều tốt lành, chỉ sưởi ấm bằng những ngọn đèn. Hình như tiếng cười lạ lùng, nén lại của Violet McKisco là dấu hiệu cho thấy đã tách rời khỏi cõi nhân gian, vợ chồng Diver bỗng trở nên nồng hậu, tươi tắn và cởi mở, dường như đèn bủ cho các vị khách, khẳng định một cách tế nhị tầm quan trọng của họ, được dâng bốc một cách lịch thiệp rằng mọi thứ họ còn thiếu ở đất nước này đã để

lại đằng sau. Trong khoảnh khắc, dường như họ nói chuyện với tất cả mọi người bên bàn ăn, với từng người một và với tất cả, quả quyết với họ về tình thần và sự yêu mến của mình. Trong khoảnh khắc, mọi khuôn mặt đều ngẩng về phía họ, giống như mặt những đứa trẻ nghèo khổ ngược nhìn cây thông Giáng sinh. Rồi đột ngột, cái bàn sụt xuống, khoảnh khắc mà khách khứa được nhắc bổng lên một cách liêu lĩnh, lên trên bữa tiệc vui vẻ vào không khí loãng hơ hơn của tình cảm đã chấm dứt, trước khi nó có thể là hơi thở nhuộm màu bất kính, trước khi họ kịp nhận ra nó đã ở đó.

Nhưng sức lôi cuốn tán mạn của miền Nam êm đềm, nóng nực đã thấm vào người họ - móng vuốt mềm mại của ban đêm và tiếng sóng ma quái của Địa Trung Hải ở tít xa bên dưới, ma lực đã rời bỏ những thứ này, tan chảy vào vợ chồng Diver và trở thành một phần trong con người họ. Rosemary quan sát Nicole đang ép mẹ nàng nhận một cái túi ban đêm màu vàng mà bà thán phục và nói:

- Tôi cho rằng những thứ như thế này phải thuộc về những người như họ, - rồi sau đó vơ vào túi mọi vật phẩm màu vàng có thể tìm thấy: cái bút chì, thỏi son môi, cuốn sổ ghi chép xinh xắn, - vì tất cả những thứ này rất hợp nhau.

Nicole biến mất và ngay sau đó Rosemary nhận ra Dick cũng không còn ở đấy nữa, khách khứa tự phân tán ra vườn hoặc tản mát trên sân hiên.

- Cô có muốn vào phòng vệ sinh không? - Violet McKisco hỏi Rosemary.

Thật chẳng đúng lúc tí nào.

- Tôi thì muốn vào phòng vệ sinh, - Violet khẳng khẳng. Người phụ nữ trực tính, thẳng thắn đó tiến về ngôi nhà, trong lúc Rosemary nhìn theo, không tán thành. Earl Brady gợi ý đi xuống con đập ngăn nước biển nhưng nàng cảm thấy đây là lúc muốn chia sẻ với Dick Diver khi chàng lại xuất hiện, nên nàng đánh trống lảng và lắng nghe McKisco tranh luận với Barban.

- Tại sao anh chống Xô-viết? - McKisco hỏi. - Đấy chẳng là một thử nghiệm vĩ đại nhất của nhân loại sao? Còn người Becbe nữa? Tôi thấy chiến

đấu ở đúng phe là việc anh hùng hơn cả.

- Làm sao biết được ở phe nào là đúng? - Barban hỏi cộc lốc.
- Kia, thông thường ai cũng nhanh trí cả.
- Anh là cộng sản à?
- Tôi là người theo chủ nghĩa xã hội, - McKisco đáp, - tôi đồng cảm với nước Nga.
- Còn tôi là một người lính, - Barban trả lời vui vẻ. - Công việc của tôi là giết người. Tôi chiến đấu chống lại dân da đen^[12] vì tôi là người châu Âu, và tôi chống cộng sản vì họ muốn tước đoạt tài sản của tôi.
- Tất cả chỉ là những lý do thiên cận. - McKisco nhìn quanh, định cùng ai đó nhạo báng chơi, song không thành công. Anh ta chẳng có ý định chống lại Barban, cũng không chống lại ý tưởng của người khác hoặc phức tạp hóa kiến thức của mình. McKisco hiểu các ý tưởng, đầu óc anh ta thông tuệ nên có thể nhận biết và lựa chọn số ý tưởng tăng dần, nhưng đối mặt với một người mà anh ta cho là “đần”, chẳng có ý tưởng nào ra hồn, không thấy có gì vượt trội, anh ta vội vã kết luận rằng Barban là sản phẩm cuối cùng của thế giới cổ xưa và vô giá trị. Những mối quan hệ với các tầng lớp sang trọng ở Mỹ gây cho McKisco ấn tượng về sự trịch thượng vụng về và không kiên định, sự ham thích ngu dốt và thái độ xác xược có chủ tâm của họ, tất cả đều từ nước Anh nhưng chẳng dính dáng gì đến các nhân tố tạo nên tính phàm tục và khiếm nhã có chủ đích của người Anh, áp dụng vào mảnh đất, nơi ít kiến thức và phép lịch sự mua được nhiều hơn hẳn ở bất cứ đâu, một thái độ đạt tới thời cực thịnh của nó trong “cung cách Harvard” khoảng năm 1900. McKisco cho rằng anh chàng Barban này thuộc loại người đó, say bí tỉ đến mức quên cả cảm giác kính sợ, nó sẽ dẫn đến những rắc rối mà chẳng mấy chốc anh ta sẽ gặp phải.

Cảm thấy ngượng cho McKisco, Rosemary đợi, vẻ ngoài bình tĩnh nhưng trong thâm tâm nôn nóng mong Dick Diver trở ra. Ngồi trên ghế bên bàn ăn bị bỏ mặc với Barban, McKisco và Abe, nàng ngược nhìn suốt con đường viền cây thường xanh và dương xỉ tới tận sân hiên bằng đá, ngưỡng mộ hình

ảnh trông nghiêng của mẹ nàng, nổi bật ở khung cửa sáng rực và định đến đó thì Violet McKisco hấp tấp chạy từ trong nhà ra.

Nom Violet rất xúc động. Lặng lẽ kéo ghế và ngồi xuống, mắt cô nhìn trừng trừng, miệng hơi mấp máy, tất cả nhận ra một người đầy ắp tin tức, chồng cô hỏi:

- Có chuyện gì thế, Vi? - Rồi tiến đến, lúc mọi con mắt dồn cả vào cô.
- Bạn thân mến... - Violet nói chung chung, rồi nhắm vào Rosemary, - cô bạn thân mến ơi, không có gì đâu. Thực ra, tôi không thể thốt nên lời.
- Cô đang ở giữa bạn bè mà, - Abe động viên.
- Vâng, các bạn ơi, ở trên gác, tôi bắt gặp một cảnh tượng... Lắc đầu một cách bí ẩn, cô ta dừng lại đúng lúc, vì Tommy đứng phắt dậy và nói với cô, lịch sự nhưng kiên quyết:
- Không nên bình luận những việc xảy ra trong nhà này.

CHƯƠNG 8

Violet thở ra một hơi thật to và khó nhọc, cố diễn đạt một nét mặt khác.

Cuối cùng, Dick tới và với vẻ tự nhiên nhất trên đời, chàng tách Barban và vợ chồng McKisco ra, rồi tỏ ra dốt nát và tò mò quá mức, chàng hỏi McKisco về văn học, cho anh ta một khoảnh khắc kẻ cả cần thiết. Những người khác mang đèn tới giúp chàng, ai mà chẳng sốt sắng cầm đèn xuyên qua bóng tối kia chứ? Rosemary giúp, trong lúc kiên nhẫn đáp lại sự tò mò vô tận của Royal Dumphry về Hollywood.

Bây giờ, mình đã kiếm được thời gian ở một mình với chàng, nàng nghĩ. Hẳn chàng phải hiểu, vì nguyên tắc xử thế của chàng giống hệt mẹ đã dạy mình.

Rosemary đứng, vì ngay sau đó, chàng tách nàng ra khỏi nhóm trên sân hiên, và họ chỉ còn một mình với nhau, đi xa ngôi nhà tới bức tường bờ biển, ít bậc hơn những khoảng cách không đều mà nàng bị kéo qua, một đứt hơi.

Họ nhìn ra Địa Trung Hải. Xa xa, du thuyền cuối cùng từ Iles des Lérins^[13] bập bênh qua vịnh như một quả bóng ngày Quốc khánh tùy tiện bay trên bầu trời. Con thuyền trôi giữa những hòn đảo đen sì, nhẹ nhàng tách khỏi ngọn triều sẫm tối.

– Tôi hiểu vì sao cô nói cô làm việc vì mẹ, - chàng thủ thỉ. - Tôi nghĩ bà đối với cô thật tuyệt vời. Bà thuộc loại sáng suốt hiếm thấy ở Mỹ.

– Mẹ em là người hoàn hảo, - nàng cầu nguyện.

– Tôi nói chuyện với bà kế hoạch của tôi, bà bảo cả hai mẹ con lưu lại Pháp bao lâu tùy thuộc vào cô.

Vào *anh* chứ, Rosemary suýt buột nói to.

– Vì thế khi mọi việc ở đây kết thúc...

– Kết thúc? - Nàng hỏi lại.

– Phải, khi phần này của mùa hè chấm dứt. Tuần trước chị gái của Nicole đã ra đi, ngày mai là Tommy Barban, đến thứ Hai Abe và Mary North đi nốt. Có thể hè này chúng ta sẽ vui vẻ hơn, nhưng trò đặc biệt vui sắp hết. Tôi rất mong nó tắt ngóm thay vì tàn dần một cách ủy mị, chính vì thế tôi tổ chức bữa tiệc này. Sắp tới, Nicole và tôi sẽ tới Paris tiễn Abe North đi Mỹ, tôi không biết cô có muốn đi cùng chúng tôi không?

– Mẹ em bảo sao?

– Hình như bà thấy đây là một ý tưởng hay. Bà không muốn đi, và muốn cô đi một mình.

– Em chưa nhìn thấy Paris từ ngày trưởng thành, - Rosemary nói. - Em rất thích ngắm Paris cùng anh chị.

– Cô thật dễ thương. - Nàng có hình dung giọng chàng bỗng nhiên lạnh lạnh như kim loại không? - Lễ tất nhiên là chúng tôi rất vui ngay từ khi cô tới bãi biển. Chúng tôi - nhất là Nicole - tin chắc rằng sinh lực tràn trề ấy là do nghề nghiệp. Bản thân nó chưa bao giờ tận dụng cho bất cứ người nào hoặc nhóm nào.

Bản năng gào to với nàng rằng chàng đang dần đưa nàng tới gần Nicole và nàng phải tự kìm mình, đáp lại với vẻ cứng rắn tương tự:

– Em cũng muốn hiểu mọi người, nhất là anh. Em đã nói với anh là yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nàng hoàn toàn đúng khi nói câu đó. Nhưng khoảng cách giữa thiên đường với trái đất làm đầu óc chàng bình tĩnh lại, tiêu tan sự bốc đồng khiến chàng dẫn nàng tới đây, làm chàng nhận biết được sức quyến rũ quá hiển nhiên, phải chống chọi với một cảnh bất ngờ và những lời xa lạ.

Lúc này, chàng cố làm nàng muốn trở về trong nhà và hết sức khó khăn, vì chàng không muốn mất nàng. Nàng chỉ cảm thấy một đòn chí mạng khi chàng vui vẻ nói đùa với nàng:

– Cô chưa hiểu mình muốn gì đâu. Cô cứ đi và hỏi mẹ là mình muốn gì đi.

Rosemary như phát sốt. Nàng chạm vào chàng, cảm nhận lớp vải áo choàng đen của chàng mềm mịn như áo lụa. Hình như nàng sắp ngã quỵ, từ từ thế đó nàng nói nốt câu cuối cùng.

– Em nghĩ anh là người tuyệt vời nhất mà em từng gặp, ngoài mẹ em.

– Cô có cái nhìn lạnh mạt quá.

Tiếng cười của chàng cuốn họ lên sân hiên, chàng chuyển nàng cho Nicole...

Hãy còn quá sớm để ra đi, và vợ chồng Diver giúp họ mọi thứ để ra đi nhanh chóng. Trong chiếc ô tô Isotta rộng rãi của nhà Diver chở Tommy Barban và hành lý - anh ta ngủ ở khách sạn để kịp lên tàu sớm - cùng bà Abrams, vợ chồng McKisco và Champion. Earl Berady sẽ thả Rosemary và mẹ nàng trên đường ông ta đến Monte Carlo, còn Royal Dumphry đi cùng họ vì xe nhà Diver đã chật. Dưới vườn, những chiếc đèn lồng vẫn rực rỡ bên trên cái bàn họ ăn tối, hai vợ chồng Diver đứng cạnh nhau ở cổng, Nicole tươi cười và vẻ thanh lịch của nàng lấp đầy màn đêm, còn Dick chào từ biệt từng người một. Rosemary thấy rất đau lòng khi phải ra đi và để họ lại nhà. Một lần nữa, nàng tự hỏi Violet McKisco đã nhìn thấy gì trong phòng vệ sinh.

CHƯƠNG 9

Đó là một đêm tối tăm, trong treo, lơ lửng như trong một cái giỏ mắc vào ngôi sao duy nhất, vô tri vô giác. Còi xe đằng trước như nghệt lại vì không khí dày đặc. Tài xế của Brady lái chậm, thỉnh thoảng ở chỗ rẽ lại xuất hiện đèn hậu của chiếc xe kia, rồi không thấy gì nữa. Nhưng mười phút sau, nó lại lọt vào tầm nhìn, rồi đỗ ở lề đường. Tài xế của Brady chạy chậm ở đằng sau, nhưng ngay lập tức bắt đầu từ từ tăng tốc và chạy qua. Lúc đi qua, họ nghe thấy nhiều tiếng nói ở đằng sau chiếc limousine đứng lặng và thấy tài xế của nhà Diver cười toe toét. Rồi họ chạy tiếp, lướt nhanh qua những dải tối sẫm rồi tối mờ của đêm, cuối cùng chạy vào một loạt những con đường ngoắt ngoéo trong hội chợ, tới cổng chính đồ sộ của khách sạn Gausse.

Rosemary ngủ lơ mơ suốt ba giờ liền, rồi nằm thao thức, lơ lửng trong ánh trăng. Bị bóng tối gợi tình bao phủ, nàng nhanh chóng kiệt sức vì tương lai với mọi tình huống có thể dẫn đến một nụ hôn, nhưng ngay cả nụ hôn ấy cũng lơ mờ như trong phim. Nàng cố thay đổi vị trí trên giường, dấu hiệu đầu tiên của chứng mất ngủ mà nàng từng bị, và cố nghĩ đến mọi việc theo kiểu mẹ nàng. Trong quá trình này, nàng thường thiếu từng trải khi nhớ lại những sự việc từ các câu chuyện cũ mà nàng nghe được nửa vời.

Rosemary đã được dạy dỗ về khái niệm công việc. Bà Speers dồn hết tài sản ít ỏi mà các ông chồng để lại cho con gái ăn học, và đến năm Rosemary mười sáu tuổi, rờ rờ thanh xuân với mái tóc đẹp lạ lùng, bà đẩy nàng tới Aix-les-Bains^[14], rồi đến thẳng dãy phòng của một đạo diễn Mỹ đang nghỉ dưỡng ở đó mà không hề báo trước. Khi vị đạo diễn trở về New York, họ cũng về theo. Rosemary đã qua các kỳ thi tuyển như thế. Với thành công

tiếp theo và sự hứa hẹn sau này sẽ tương đối ổn định, bà Speers cảm thấy thoải mái nên tối nay đã ngẫm bóng gió: “Con đã được dạy dỗ để làm việc, chứ không để lấy chồng. Hiện giờ, con đã tìm thấy một anh chàng khó chơi đầu tiên cho mình, và là một anh chàng giàu có. Cứ tiến lên và coi mọi chuyện xảy ra là kinh nghiệm. Dù con hoặc anh ta bị tổn thương, dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không làm hỏng con vì về mặt lời lãi, con là một đứa con trai chứ không phải là con gái”.

Rosemary chưa bao giờ suy nghĩ nhiều, nhờ sự hoàn hảo vô biên của mẹ nàng, vì thế sự ràng buộc cuối cùng này của quan hệ bên ngoài quấy rầy giấc ngủ của nàng. Tia sáng đầu tiên từ bầu trời xuyên qua các cửa kính ở ban công như không thật, nàng dậy và lên sân hiên, sờ ầm đôi bàn chân trần. Trong không trung có nhiều âm thanh bí ẩn, một con chim nào đó giành được niềm vui chiến thắng đúng chuẩn mực trong đám cây bên trên sân tennis, những tiếng chân đi theo con đường vòng tròn phía sau khách sạn, tiếng chân lần lượt dẫm lên quãng đường đất, lên đoạn trái đá rậm, các bậc ximăng rồi theo trình tự ngược lại. Ngoài kia là biển cả đen như mực, và xa xa là cái bóng cao vút, đen sẫm của quả đồi mà vợ chồng Diver ở. Nàng nghĩ đến hai người đang ở bên nhau, nghe thấy tiếng họ hát văng vẳng một bài ca giống như khói bốc lên, như một bài thánh ca, rất cách biệt, buồn chán và xa vời. Ban đêm, các con họ ngủ và cống đóng.

Rosemary vào trong phòng, khoác chiếc áo choàng nhẹ và đi đôi giày vải bạt rồi lại ra ngoài, theo sân hiên tới cửa trước, nàng đi nhanh vì thấy các phòng khác còn ngủ say. Nàng dừng lại vì cảnh tượng một người ngồi trên cầu thang trắng, rộng của lối vào trang trọng, rồi nhận ra chính là Luis Campion đang khóc.

Anh ta khóc cay đắng và lặng lẽ, run rẩy như đàn bà. Một cảnh trong vai nàng đóng năm ngoái, khiến nàng không sao tìm được, nàng tiến tới và chạm vào vai anh ta.

– Có chuyện gì thế? - Cái nhìn của nàng thành thật, ân cần và không hề nhuộm màu tò mò. - Tôi có thể giúp gì anh không?

– Không ai có thể giúp tôi được. Tôi biết thế. Tôi chỉ có thể tự trách mình. Bao giờ cũng thế.

– Vậy có chuyện gì, anh có muốn kể cho tôi không?

Campion ngược nhìn và nhận ra nàng.

– Không, - anh ta kiên quyết. - Khi lớn hơn, cô sẽ biết rằng con người là loài thích đau khổ. Thật bi thảm. Là người kiềm chế và trẻ trung tốt hơn là yêu. Trước kia nó đã xảy ra với tôi nhưng chưa bao giờ như thế này - thật bất ngờ khi mọi việc đang tiến triển tốt đẹp.

Mặt anh ta lạnh lùng trong ánh sáng đang tăng. Không phải vì sự lung linh của nhân cách, một cử động của cơ bắp nhỏ nhất, nàng đã để lộ sự chán ghét bất chợt dù là bất cứ điều gì. Nhưng nhờ nhạy cảm, Campion đã nhận ra và thay đổi chủ đề khá đột ngột.

– Abe North đang ở quanh đâu đây.

– Sao, anh ta ở lại nhà Diver kia mà?

– Phải, nhưng anh ta đang tới, cô không biết chuyện xảy ra ư?

Một cánh chớp trong căn phòng trên đó hai tầng chớp mở tung, và một giọng nói tiếng Anh phun phì phì:

– Các người làm ơn thôi đi cho!

Rosemary và Luis Campion khiêm nhường xuống bậc, tới cái ghế dài bên con đường xuống bãi biển.

– Cô không biết gì về chuyện xảy ra ư? Cô bạn thân mến ơi một việc khác thường nhất đấy... - Lúc này, Campion sôi nổi hẳn lên, anh ta bám riết lấy những điều tiết lộ. - Tôi chưa bao giờ chứng kiến một việc diễn ra bất ngờ đến thế. Tôi hay tránh những người hung bạo, họ làm tôi bối rối đến nỗi thỉnh thoảng tôi phải nằm bẹp nhiều ngày liền.

Campion nhìn nàng đắc thắng. Nàng chẳng hiểu anh ta nói gì.

– Cô bạn thân mến ơi, - Campion háo hức, ngả người sang Rosemary đến mức chạm vào phần trên chân nàng, cho thấy không chỉ là một cú liều tắc trách của bàn tay, anh ta rất tự tin. - Sắp có cuộc quyết đấu tay đôi đấy.

– Cá-ái gì?

- Quyết đấu bằng... chúng tôi vẫn chưa biết bằng gì.
 - Ai đấu?
 - Tôi sẽ kể cho cô nghe từ đầu. - Champion hít một hơi thật dài rồi nói, dường như câu chuyện làm nàng khá mất uy tín nhưng anh ta sẽ không giữ để chống lại nàng. - Tất nhiên là cô ở trong xe khác. Mà thế là cô may mắn đấy, tôi mất ít nhất hai năm tuổi đời vì nó đến đột ngột quá.
 - Cái gì đến? - Nàng thắc mắc.
 - Tôi không biết bắt đầu thế nào. Trước tiên, cô ta kể...
 - Ai kể?
 - Violet McKisco. - Anh ta hạ giọng như thể có người nấp dưới gầm ghế.
 - Nhưng đừng nói với vợ chồng Diver vì anh ta dọa sẽ đấu với bất kỳ ai nhắc nhảm đến chuyện đó.
 - Ai dọa?
 - Tommy Barban, thế nên cô đừng nói là tôi nhắc đến họ nhé. Dù sao thì không người nào trong chúng tôi hiểu điều Violet nói, vì Tommy vội ngắt lời cô ấy, rồi chồng cô ấy nhảy vào và bây giờ thì chúng tôi phải có cuộc đấu tay đôi thôi, cô bạn ơi. Năm giờ sáng nay, tức là một tiếng đồng hồ nữa. - Anh ta bỗng thở dài, nghĩ đến nỗi đau buồn của mình. - Tôi ước giá là tôi. Tôi có thể bị giết cũng được, vì sống cũng chẳng để làm gì. - Anh ta ngừng bật và buồn bã lắc lư tới lui.
- Cánh chớp bằng thép bên trên lại hé mở và giọng đó nói tiếng Anh:
- Thật đấy, chuyện này phải ngừng ngay tắp lự.
- Cùng lúc đó, Abe North ra khỏi khách sạn, trông có phần bối rối, quan sát bầu trời trắng bệch trên biển cả. Rosemary lắc đầu lo ngại trước khi Champion kịp nói, rồi họ nhảy sang ghế khác, xa hơn nữa dưới đường. Rosemary thấy Abe hơi căng thẳng.
- Cô làm gì thế? - Abe hỏi.
 - Tôi vừa dậy. - Nàng bật cười, nhưng nhớ ra giọng nói trên kia, nên nén lại.

– Bị chim sơn ca quấy rầy rồi, - Abe thăm dò và nhắc lại, - chắc chắn là bị chim sơn ca quấy rầy rồi. Người trong nhóm may đồ từ thiện này đã kể cho cô nghe chuyện xảy ra rồi ư?

Campion đáp với vẻ nghiêm trang:

– Tôi chỉ biết chuyện tôi nghe tận tai thôi.

Anh ta đứng dậy và bỏ đi thật nhanh, Abe ngồi xuống cạnh Rosemary.

– Sao anh đối với anh ta tệ thế?

– Tôi ư? - Abe ngạc nhiên hỏi. - Sáng nay anh ta lượn khắp chỗ này.

– Có lẽ anh ấy buồn vì việc gì đó.

– Có lẽ thế.

– Còn cuộc đấu tay đôi thì sao? Ai sẽ quyết đấu? Tôi cho rằng trong xe đó có sự gì lạ lắm, có đúng vậy không?

– Chắc là một việc dở hơi dở hồn, nhưng hình như là đúng vậy.

CHƯƠNG 10

Sự việc rắc rối bắt đầu khi ô tô của Earl Brady chạy qua xe của Diver đỗ bên đường - lời kể của Abe băng quơ tan vào màn đêm xung quanh - Violet McKisco kể với bà Abrams chuyện gì đó mà cô ta phát hiện ra ở nhà Diver. Violet lên gác và bắt gặp một cảnh làm cô ta rất xúc động. Nhưng Tommy là người trung thành với gia đình Diver. Violet thảo nhiên một cách hào hứng và dữ dội, nhưng đây là một việc tương hỗ, và sự việc của vợ chồng Diver quan trọng hơn với bạn bè họ, hơn nhiều người trong số đó nhận biết. Lẽ tất nhiên đó là sự hy sinh ở mức độ nhất định, đôi khi họ như những nhân vật khá quyến rũ trong vở balê, và đáng chú ý để thực hiện một vở balê, nhưng còn hơn thế nữa - bạn phải hiểu tình tiết. Dù sao thì Tommy là một trong những người đàn ông mà Dick đưa tới gặp Nicole và khi Violet McKisco vẫn bóng gió về tiểu sử của Nicole, Tommy đã gọi giật họ:

- Chị McKisco, xin đừng nói thêm về chị Diver nữa.
- Tôi không nói chuyện với anh, - cô ta khó chịu.
- Tôi nghĩ tốt hơn hết là để họ yên.
- Họ thiêng liêng đến thế sao?
- Hãy để họ yên. Nói chuyện khác đi.

Tommy đang ngồi trên một trong hai ghế nhỏ cạnh Champion. Champion kể lại cho tôi nghe câu chuyện.

- Chà, anh khá là lộng quyền đấy, - Violet đập lại.

Cô có biết tối qua trong xe, câu chuyện diễn ra như thế nào không? Một số người thì thầm, vài người không để ý, sau bữa tiệc thường mệt mỏi, chán chường hoặc buồn ngủ. Không người nào biết chuyện xảy ra cho đến khi xe

đổ lại và Barban rít lên bằng giọng làm tất thấy bàng hoàng, hết như còi báo động.

– Anh muốn bước ra khỏi đây hả, chúng ta chỉ cách khách sạn một dặm và anh có thể đi bộ hoặc tôi sẽ kéo lê anh tới đó. *Anh hãy im mồm và đóng chặt miệng vợ anh lại!*

– Anh là đồ du côn, - McKisco nói. - Anh thừa biết về mặt cơ bắp, anh mạnh hơn tôi. Nhưng tôi không sợ anh, thứ ta nên có là một cuộc đấu tay đôi...

Anh ta đã phạm sai lầm vì Tommy với tính cách đặc Pháp, đã nhào người tát McKisco một cái, rồi tài xế lái tiếp. Đó là nơi xe cô phóng qua. Rồi đám đàn bà bắt đầu nhao nhao. Chiếc xe tới khách sạn trong tình trạng đó.

Tommy gọi điện cho người nào đó ở Cannes nhờ làm chứng cho cuộc quyết đấu, còn McKisco nói không muốn Champion là người làm chứng, anh ta chẳng thích thú gì việc này, vì thế McKisco gọi điện cho tôi, không nói gì hơn ngoài yêu cầu tôi đến đây ngay. Violet McKisco bất tỉnh và bà Abrams phải dìu cô ta lên phòng, cho người muối, thế là cô ta dễ chịu và ngủ thiếp đi. Khi tới nơi, tôi cố thuyết phục Tommy nhưng anh ấy không chấp nhận bất cứ lời xin lỗi nào, còn McKisco khá cáu nên cũng không chịu xin lỗi.

Khi Abe kể xong, Rosemary trầm ngâm hỏi:

– Vợ chồng Diver có biết chuyện dính dáng đến họ không?

– Không... họ chẳng hề biết những người kia đã làm gì. Cậu Champion chết dẫm không có quyền kể với cô chuyện này, nhưng cậu ta đã chót nói rồi. Đây là cuộc đấu giữa hai người đàn ông, thứ mà Tommy cần là một cuộc chiến công bằng.

– Tôi hy vọng anh chị Diver không biết, - Rosemary tần ngần.

Abe xem đồng hồ.

– Tôi định lên đó gặp McKisco, cô muốn đi cùng không? Hình như anh ta không có bạn bè, tôi cược là anh ta chưa ngủ.

Rosemary hình dung cuộc thức đêm tuyệt vọng mà một người đàn ông đau khổ, đầy xúc động ắt phải theo. Lát sau nàng đồng ý, vừa thương hại

vừa ác cảm, và tràn đầy sinh lực của buổi sáng, nàng tung tăng đi cạnh Abe lên cầu thang.

McKisco ngồi trên giường, tính hay gây gổ của người nghiện rượu đã biến mất, mặc dù cốc champagne đang trong tay. Anh ta có vẻ rất yếu đuối, khổ sở và tái mét. Rõ ràng là anh ta đã viết và uống suốt đêm. McKisco rất bối rối, nhìn chăm chăm vào Abe và Rosemary rồi hỏi:

- Đến giờ rồi à?
- Không, còn một tiếng rưỡi nữa.

Cái bàn phủ kín giấy tờ, anh ta đã khó khăn mới viết nổi một bức thư dài, chữ viết trên tờ cuối cùng rất to và khó đọc. Trong ánh đèn điện dịu dịu, McKisco nguệch ngoạc ký tên vào cuối thư, nhét vào phong bì và đưa cho Abe:

- Gửi vợ tôi.
- Tốt hơn hết là anh ngâm đầu vào nước lạnh đi, - Abe khuyên.
- Anh nghĩ là tôi sẽ khá hơn ư? - McKisco hỏi, nghi ngại. - Tôi không muốn quá tỉnh táo đâu.
- Này, trông anh lúc này kinh quá.

McKisco ngoan ngoãn vào buồng tắm.

– Tôi để lại mọi thứ lộn xộn khủng khiếp, - anh ta gọi với. - Tôi không muốn Violet trở về Mỹ. Tôi không mang theo bất cứ thứ bảo hiểm nào. Tôi chưa bao giờ mắc mớ về việc đó.

– Đừng nói năng nhảm nhí nữa, anh sẽ ăn sáng ở ngay đây trong một tiếng đồng hồ.

– Chắc thế, tôi biết mà. - Anh ta trở lại, tóc ướt rượt và nhìn Rosemary như lần đầu tiên trông thấy nàng. Bất chợt, nước mắt anh ta dâng đầy. - Tôi sẽ không bao giờ hoàn thành cuốn tiểu thuyết của mình. Điều đó khiến tôi đau đớn. - Anh ta nói với Rosemary, - cô không ưa tôi, nhưng cũng chẳng sao. Về cơ bản, tôi là một nhà văn. - Anh ta chán nản thốt ra một âm thanh mơ hồ và lắc đầu tuyệt vọng. - Trong đời, tôi đã có nhiều sai lầm, nhiều lắm. Nhưng ở một mặt nào đấy, tôi là một trong những người xuất chúng...

Anh ta ngừng và bập bập hút điếu thuốc đã tắt.

– Tôi mến anh, - Rosemary nói, - nhưng tôi nghĩ anh không nên tham gia quyết đấu.

– Phải, lẽ ra tôi nên đánh cho anh ta một trận nhừ tử. Nhưng bây giờ mọi sự đã rồi. Tôi đã để mình bị cuốn vào một việc tôi không có quyền làm. Tính tôi rất hung tợn... McKisco ngăm kị Abe như mong là tuyên bố đó là một thách thức. Rồi cười một tiếng thất kinh, anh ta nâng mẫu thuốc lá lạnh ngắt lên miệng. Anh ta thở dồn. - Rắc rối là chính tôi đề nghị quyết đấu, giá Violet giữ mồm giữ miệng thì tôi đã có thể thu xếp được. Tất nhiên ngay cả bây giờ, tôi vẫn có thể bỏ đi hoặc ngồi lì và cười nhạo toàn bộ sự việc, nhưng tôi nghĩ Violet sẽ không bao giờ tôn trọng tôi nữa.

– Không, chị ấy càng tôn trọng anh hơn, - Rosemary đáp.

– Không, cô chưa hiểu Violet đấy thôi. Cô ấy rất cứng rắn khi giành được lợi thế với cô. Chúng tôi lấy nhau đã mười hai năm, có một đứa con gái lên bảy, cháu nó đã mất và sau sự việc đó, cô hiểu ra sao rồi đấy. Cả hai chúng tôi chơi bởi đây đó, chẳng làm gì nghiêm túc ngoài trôi giạt lang thang, tối nay cô ấy đã gọi tôi là kẻ hèn nhát.

Lo lắng, Rosemary không trả lời.

– Chúng ta hãy xem xét chút ít để bị thiệt hại ít nhất nào, - Abe nói. Anh mở cái cặp da. - Đây là những khẩu súng lục để đấu tay đôi của Barban, tôi mượn để anh làm quen với chúng. Anh ta đựng chúng trong vali. - Abe nhắc một trong các vũ khí cổ xưa ấy trong tay, xem nặng nhẹ. Rosemary kêu một tiếng lớn, bắn khoả, còn McKisco ngăm khẩu súng, lo âu.

– Hình như chúng tôi phải đứng và bắn vào nhau bằng khẩu Colt 45, - McKisco nói.

– Tôi không biết anh ngăm loại súng nòng dài liệu có tốt hơn không đây.

– Khoảng cách là bao nhiêu? - McKisco hỏi.

– Tôi đã hỏi về điều đó rồi. Nếu một hoặc các bên kia nhất định muốn giết chết nhau, họ sẽ đo tám bước chân, nếu họ đủ tử tế và thương tâm thì đứng cách nhau hai mươi bước, còn nếu chỉ muốn chứng minh danh dự,

khoảng cách là bốn mươi bước. Người làm chứng của anh ta đã đồng ý với tôi là bốn mươi.

– Thế thì tốt.

– Có một cuộc quyết đấu tuyệt vời trong tiểu thuyết của Pushkin, - Abe nhớ lại. - Mỗi người đứng bên rìa vách núi, nếu bị bắn trúng là xong việc.

Câu này dường như xa xôi và trừu tượng với McKisco, anh ta nhìn Abe chăm chú và hỏi:

– Gì kia?

– Anh có muốn chìm ngấm và được tắm rửa sạch sẽ không?

– Không, không, tôi không biết bơi. - McKisco thở dài. - Tôi không hiểu gì hết. Tôi không biết vì sao mình lại làm việc này. - Anh ta nói, tuyệt vọng.

Đây là việc anh ta làm lần đầu trong đời. Thực ra, McKisco là một trong những người mà với họ, thế giới giác quan không tồn tại, phải đối mặt với một việc cụ thể, anh ta vô cùng sửng sốt.

– Có lẽ chúng ta sắp đi, - Abe nói, nhìn McKisco hơi thất vọng.

– Được. - Anh ta uống một ngụm brandy, đút chai rượu vào túi và nói, gần như hung dữ. - Nếu tôi giết chết anh ta thì sao? Người ta có tống tôi vào tù không?

– Tôi sẽ đưa anh vượt biên giới sang Italy.

Anh ta liếc nhìn Rosemary rồi nói với Abe, vẻ ân hận:

– Trước khi chúng tôi bắt đầu, có gì tôi muốn một mình cô chăm sóc.

– Tôi mong không người nào bị thương, - Rosemary nói. - Tôi thấy việc này rất ngu xuẩn và anh nên cố ngăn nó lại.

CHƯƠNG 11

Nàng tìm thấy Champion ở dưới nhà, trong hành lang vắng vẻ.

– Tôi trông thấy cô lên gác, - anh ta nói, háo hức. - Anh ấy có ổn không? Bao giờ cuộc đấu bắt đầu?

– Tôi không biết. - Nàng phần nộ thấy anh ta coi việc này như một trò xiếc, và McKisco như một anh hề thảm thương.

– Cô muốn đi với tôi không? - Champion hỏi, với vẻ như đặt sẵn ghế. - Tôi đã thuê một ô tô của khách sạn.

– Tôi không muốn đi.

– Sao lại không? Tôi hình dung sẽ phí hoài nhiều năm tuổi nhưng sẽ không đời nào bỏ lỡ chuyện này. Chúng ta có thể quan sát từ chỗ thật xa.

– Tại sao anh không rủ anh Dumphry đi cùng?

Cái kính một mắt rơi xuống, và không có bộ ria để ẩn vào, anh ta bèn kéo nó lên.

– Tôi không bao giờ muốn gặp anh ta lần nữa.

– Ra vậy, tôi e rằng không thể đi được. Mẹ tôi không thích chuyện này.

Lúc Rosemary bước vào phòng, bà Speers cựa quậy ngái ngủ:

– Con đi đâu vậy?

– Con không ngủ được. Mẹ ngủ lại đi ạ.

– Hãy vào phòng mẹ. - Nghe thấy bà ngồi dậy trên giường, Rosemary vào và thuật lại câu chuyện.

– Sao con không đi và xem? - Bà Speers gợi ý. - Con không cần đến gần và có thể giúp việc sau đó.

Rosemary không thích cảnh mình đứng nhìn và ngần ngại, nhưng bà Speers vẫn còn nửa thức nửa ngủ, và nhớ tới những cú gọi ban đêm đến với người chết và tai họa, khi bà là vợ của bác sĩ.

– Mẹ muốn con đến nơi đó và chủ động làm những việc không có mẹ, con đã làm nhiều việc khó khăn hơn cho những quảng cáo nguy hiểm của Rainy kia mà.

Rosemary vẫn không thấy vì sao nên đi, nhưng nàng nghe theo giọng nói dứt khoát, để nghe đã bảo nàng tới lối vào sân khấu của rạp Odeon ở Paris, khi nàng mới mười hai tuổi và đón nàng lúc ra.

Nàng ngỡ mình được giải thoát khi nghe tiếng bước chân và nhìn thấy Abe cùng McKisco lái xe đi, nhưng lát sau, chiếc ô tô của khách sạn tới góc phố. Kêu ré mãi nguyện, Champion kéo nàng lên ngồi cạnh.

– Tôi thuê xe vì có khi họ không để chúng ta tới. Cô thấy chưa, tôi mang theo cả máy quay phim đây.

Rosemary bật cười. Anh ta quá đáng đến mức không còn là khó chịu nữa, mà là mất cả tính người.

– Tôi không biết vì sao chị McKisco không ưa anh chị Diver? - Nàng hỏi.
- Họ đối với chị ta rất tốt mà.

– Chao ôi, không phải thế đâu. Đây là việc cô ấy nhìn thấy. Chúng tôi chẳng bao giờ biết chính xác là việc gì vì Barban.

– Nó cũng không làm anh buồn đến thế.

– Ô không, - anh ta ngắc ngứ, - còn xảy ra một việc nữa khi chúng tôi về đến khách sạn. Nhưng tôi không quan tâm, tôi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về việc đó.

Họ theo chiếc xe kia rẽ về hướng Đông, chạy dọc ven biển qua Juan les Pins^[15], nơi mọc lên bộ khung một sông bạc mới. Mới hơn bốn giờ sáng, dưới bầu trời xám xanh, những thuyền đánh cá đầu tiên kéo kệt ra khơi, vào biển cả màu xanh xám. Rồi họ rời đường cái và vào phía sau một vùng thôn dã.

– Đây là sân gôn, - Champion reo lên. - Tôi chắc đây là nơi hành sự.

Anh ta nói đúng. Khi xe của Abe đỗ đằng trước họ, phía Đông đã nhuộm màu đỏ và vàng, hứa hẹn một ngày oi bức. Bảo xe của khách sạn vào khu rừng thông, Rosemary và Champion đứng dưới bóng cây và men theo sông trắng mờ, nơi Abe và McKisco đi tới, lui, chốc chốc McKisco lại ngừng đầu về phía các khoảng trống, như một con thỏ đang đánh hơi. Ngay sau đó, có nhiều người chuyển động cạnh một cái cây xa xa, họ phát hiện ra là Barban và người Pháp làm chứng cho anh ta, cặp cái hộp đựng súng dưới cánh tay.

Hơi hoảng, McKisco lần sau Abe và tợp một ngụm lớn brandy. Anh ta vừa đi vừa nghẹn, và lẽ ra tiến thẳng tới phe kia, nhưng Abe ngăn anh ta lại và tiến thẳng tới nói chuyện với anh chàng người Pháp. Mặt trời đã lên quá chân trời.

Campion chớp lấy cánh tay Rosemary.

– Tôi không thể chịu đựng nổi, - anh ta rút lên the thé, gần như lạc cả giọng. - Thế là quá nhiều rồi. Chuyện này sẽ khiến tôi phải trả giá...

– Buông ra, - Rosemary nói, kiên quyết. Nàng buột ra một lời cầu nguyện điên rồ bằng tiếng Pháp.

Các nhân vật chính đối mặt nhau, Barban tay áo xắn cao. Mắt anh ta nhấp nháy liên hồi trong nắng, nhưng cử động thông thả lúc lau lòng bàn tay vào nẹp quần. McKisco khinh suất vì rượu brandy, anh ta chầu môi huýt một tiếng sáo và hờ hững hếch cái mũi dài cho đến khi Abe bước tới, tay cầm cái mùi soa. Anh chàng làm chứng người Pháp đứng, quay mặt đi. Rosemary nín thở vì thương xót và nghiến răng căm giận Barban, sau đó, Abe đếm bằng giọng căng thẳng:

– Một, hai, ba!

Họ bắn cùng một lúc. McKisco lắc lư nhưng trấn tĩnh được. Cả hai đều bắn trượt.

– Thế là đủ rồi! - Abe kêu to.

Những người quyết đấu bước vào và mọi người nhìn Barban, tò mò.

– Tôi tuyên bố chưa hài lòng.

– Cái gì? Chắc chắn là anh đã hài lòng rồi, - Abe nôn nóng nói. - Anh chỉ không biết thôi.

– Người của anh từ chối bắn phát nữa ư?

– Anh đúng một cách tệ hại, Tommy. Anh khẳng khẳng đòi có cuộc đấu này và thân chủ của tôi đã làm đến cùng.

Tommy cười to, khinh bỉ.

– Khoảng cách thật nực cười, - anh ta nói. - Tôi không quen những hài kịch kiểu này, người của anh phải nhớ hiện giờ anh ta không ở Mỹ.

– Không nói đến chuyện ở Mỹ, - Abe đáp khá gay gắt. - Rồi, anh nói bằng giọng hòa giải hơn. - Việc này đi đủ xa rồi, Tommy.

Họ thương lượng nhanh một lát rồi Barban gật đầu và lãnh đạm cúi chào địch thủ.

– Không bắt tay ư? - Viên bác sĩ người Pháp gợi ý.

– Họ quen biết nhau mà, - Abe đáp.

Anh quay sang McKisco.

– Đi thôi, chúng ta ra khỏi đây.

Lúc họ sắp bước, McKisco hoan hỉ nắm chặt cánh tay Abe.

– Gượm đã! - Abe nói. - Tommy muốn lấy lại khẩu súng lục. Có khi anh ta còn cần đến nữa.

McKisco đưa súng ra.

– Quý tha ma bắt hãn ta! - Anh ta nói bằng giọng hung hãn. - Bảo hãn là có thể...

– Tôi sẽ bảo anh ta là anh muốn đấu lần nữa nhé?

– O, tôi đã đấu rồi, - McKisco gào lên lúc họ đi tiếp. - Và tôi đã làm khá tốt còn gì? Tôi không phải kẻ nhát gan.

– Anh khá say rồi, - Abe nói thẳng thừng.

– Không, tôi không say.

– Thôi thôi, được rồi, anh không say.

– Tôi uống một, hai cốc thì có gì khác đâu?

Sự tự tin bốc lên, anh ta phẫn nộ nhìn Abe.

- Có gì khác đâu? - McKisco lặp lại.
- Nếu anh không nhìn ra, thì không cần nói nữa.
- Anh không biết trong chiến tranh tất tật mọi người đều say à?
- Thôi, quên nó đi.

Nhưng sự kiện ấy chưa xong hẳn. Có tiếng chân gấp gáp trong đám thạch nam phía sau họ và viên bác sĩ đến bên.

– *Xin lỗi các ông, - ông ta hỗn hển. - Các ông có thể trả tiền thù lao cho tôi được không? Tất nhiên chỉ là chi phí y tế thôi. Ông Barban chỉ có một ngàn phơrăng và không thể trả được, còn quý ông kia để quên ví ở nhà.*

– Đúng là suy nghĩ kiểu Pháp, - Abe nói rồi nói với người bác sĩ. - Bao nhiêu?

– Để tôi trả, - McKisco nói.

– Không, tôi trả. Tất cả chúng ta đều lâm vào cảnh nguy hiểm như nhau.

Abe trả tiền bác sĩ trong lúc McKisco quay vội vào bụi cây và nôn thốc tháo. Rồi tái xanh hơn lúc trước, anh ta khệnh khạng cùng Abe tới chỗ ô tô trong buổi sáng hồng tươi.

Campion nằm ngửa, thở hỗn hển trong đám cây, nơi cấp cứu duy nhất cho cuộc quyết đấu, trong lúc Rosemary bỗng trở nên cuồn loạn, vừa cười vừa đá anh ta bằng đôi giày vải bạt. Nàng cứ đá cho đến khi anh ta tỉnh lại, lúc này việc quan trọng duy nhất với nàng là trong vài giờ nữa, nàng sẽ gặp người mà nàng nhớ trong trí là “vợ chồng Diver” trên bãi biển.

CHƯƠNG 12

Sáu người đợi Nicole ở Voisins^[16]: Rosemary, vợ chồng North, Dick Diver và hai nhạc sĩ Pháp trẻ tuổi. Họ ngắm các khách quen khác của khách sạn xem họ có thái độ không, Dick đã nói không người Mỹ nào có phong thái ung dung trừ anh ta, và họ cố tìm một hình mẫu để bác lại. Xem chừng họ vô hy vọng: không người đàn ông nào vào khách sạn trong mười phút mà không giơ tay lên mặt.

– Hẳn là chúng ta không bao giờ bỏ được hàng ria vuốt sáp, - Abe nói. - Tuy nhiên, Dick không phải là *người duy nhất* có phong thái ung dung...

– Ồ có chứ, tôi là thế mà.

– ... nhưng có lẽ anh ấy là người đàn ông duy nhất chững chạc mà không say.

Một người Mỹ ăn mặc đúng một bước tới một cái bàn cùng hai phụ nữ lẳng xăng, rồi rít không hề e thẹn. Ông ta bỗng nhận ra mình đang bị quan sát, thế là bàn tay ông ta thỉnh thoảng lại đưa lên nắn lại một chỗ phồng tướng tượng trên cà-vạt. Trong một nhóm khác chưa ngồi, một người đàn ông không ngừng vỗ lòng bàn tay vào bên má đã cạo nhẵn, còn bạn ông ta nâng lên, hạ xuống điệu xì gà nguội ngắt một cách máy móc. Những người may mắn hơn sờ lên kính một mắt và râu, vuốt ve miệng một cách tùy tiện, thậm chí còn kéo dài tai một cách thất vọng.

Một viên tướng quân phục chỉnh tề bước vào, và Abe hy vọng người đó ở West Point^[17] năm đầu tiên, và cựa với Dick năm đô-la.

Bàn tay thông xuống bên sườn rất tự nhiên, viên tướng đợi xếp chỗ ngồi. Chỉ một lần, cánh tay ông ta chột ngoặt ra sau như đánh bóng vào rổ và Dick

reo: “A!”, tưởng ông ta mất kiểm soát, nhưng viên tướng trấn tĩnh và họ thở phào... sự chờ đợi sắp hết, *hầu bàn* đang kéo ghế cho ông ta...

Hơi bức, người chiến thắng vung tay lên và gỡ mái đầu hoa râu hoàn hảo.

– Thấy chưa, - Dick tự mãn nói, - tôi là người duy nhất.

Rosemary rất tin điều ấy, còn Dick nhận ra chưa bao giờ mình có đám khán giả tốt hơn, tạo thành một nhóm sáng láng đến thế, khiến Rosemary cảm thấy coi thường tất cả những ai không ngồi cùng bàn họ. Họ đã ở Paris hai ngày, nhưng thực ra vẫn chỉ dưới bóng ô ngoài bãi biển. Tại vũ hội của Corps des Pages tối hôm trước, một môi trường có vẻ kinh khủng với Rosemary, nàng mới chỉ dự dạ tiệc Mayfair ở Hollywood, Dick tạo ra cảnh một số ít người chọn lọc chào hỏi - hình như vợ chồng chàng quen biết rất nhiều người, và thường là người chưa gặp họ một thời gian dài, rất sững sốt: “Này, anh *trốn* ở đâu vậy?”, và rồi tái tạo sự đơn nhất của mình bằng cách vô hiệu hóa người ngoài cuộc rất nhẹ nhàng song vĩnh viễn bằng *cú đâm chí tử*. Chẳng mấy chốc, tự Rosemary biết những người này có quá khứ tồi tệ, và khi hiểu họ, nàng tự nguyện loại bỏ hẳn.

Nhóm của họ hầu như toàn người Mỹ, và thỉnh thoảng lắm mới vắng bóng họ. Đây là điều chàng đáp lại họ, đã trở nên mờ nhạt theo những thỏa hiệp suốt bao năm ròng.

Trong nhà hàng tối tăm, đầy khói, tỏa mùi đồ ăn chưa nấu phong phú trên quây, trang phục màu xanh da trời của Nicole lướt như một đoạn lạc loài của thời tiết bên ngoài. Qua cái nhìn của họ, nàng biết mình đẹp biết bao, nàng cảm ơn họ bằng nụ cười cảm kích rạng ngời. Trong giây lát, tất cả bọn họ rất tử tế, rất lịch thiệp. Rồi sau đó, họ chán ngán và trở nên gay gắt, chua cay rồi cuối cùng, họ phác ra một lô kế hoạch. Họ cười vì những việc mà sau đó họ chẳng còn nhớ rõ, họ cười rất nhiều và cánh đàn ông đã uống hết ba chai vang. Ba người phụ nữ là đại diện cho dòng thác khổng lồ của lối sống Mỹ. Nicole là cháu gái của một tư bản Mỹ tự thành đạt và thuộc dòng dõi một trong những hoàng gia lớn ở châu Âu. Mary North là con gái của một thợ dán giấy tường lành nghề và là hậu duệ của Tổng thống Tyler^[18]. Rosemary

xuất thân từ giai cấp trung lưu, được mẹ nàng phóng lên đỉnh điểm Hollywood. Điểm giống nhau của họ và khác với nhiều phụ nữ Mỹ là tất cả đều vui vẻ tồn tại trong thế giới của đàn ông, họ duy trì cá tính của mình nhờ đàn ông và không chống lại nam giới. Cả ba người đều trở thành hoặc là gái điếm hạng sang, hoặc là vợ tốt không phải nhờ dòng dõi ngẫu nhiên mà thông qua những thăng trầm to lớn hơn để tìm thấy hoặc không tìm thấy người đàn ông của đời mình.

Rosemary thấy đây là một nhóm dễ chịu, bữa tiệc trưa hôm đó thú vị hơn vì chỉ có bảy người, vừa vặn cho một nhóm vui vẻ. Cũng có lẽ vì nàng là người mới với giới này, như một chất xúc tác để kết tủa mọi do dự cũ của họ về nhau. Sau khi tiệc tan, một người hầu chỉ đường cho Rosemary vòng ra phía sau, vào nội địa tối tăm của mọi khách sạn Pháp, nàng ngược nhìn tìm số điện thoại nhờ một bóng đèn màu vàng mờ, và gọi cho Franco-American Films. Chắc chắn họ có một bản in về phim *Con gái của cha*, vào thời điểm đó đã bán hết nhưng sau một tuần nữa, họ sẽ tìm cho nàng một bản, gửi đến 341 đường Saintes Angles, hỏi ông Crowder.

Nửa ngăn dành làm phòng giữ mũ áo và khi Rosemary treo máy, nàng nghe thấy hai giọng nói khe khẽ ở bên kia dãy áo khoác, cách nàng chưa đầy năm bước chân.

- Em yêu anh chứ?
- Ôi, em *rất* yêu!

Đó là Nicole, Rosemary ngập ngừng bên cửa ngăn, rồi nàng nghe thấy tiếng Dick:

- Anh thèm muốn em kinh khủng, bây giờ chúng mình về khách sạn đi.

Nicole thở hổn hển, nho nhỏ. Trong giây lát, không lời nào truyền đến tai Rosemary nhưng âm thanh thì có. Sự giấu giếm bao la rung động đến tận chỗ nàng.

- Anh thèm muốn em.
- Em sẽ ở khách sạn lúc bốn giờ.

Rosemary đứng, nín thở khi các giọng nói xa dần. Ban đầu nàng sửng sốt vì một thứ trớ tráo hơn - nàng đã thấy họ trong mỗi quan hệ riêng, như những con người thiếu đòi hỏi cấp bách của cá nhân. Một luồng xúc cảm mạnh mẽ chạy khắp người nàng, sâu sắc và không xác định nổi. Nàng không biết mình bị hút vào hay đẩy ra, có điều nàng vô cùng xao xuyến. Nó khiến nàng cảm thấy rất lẻ loi khi trở về khách sạn, giọng nói say đắm của Nicole: “Ôi, em *rất* yêu!” vang mãi trong trí nàng. Cung cách riêng tư của cuộc chuyện trò mà Rosemary chứng kiến cứ hiển hiện trước mắt nàng. Không hiểu sao, dù xa đến mấy lòng dạ nàng mách bảo đây là việc chấp nhận được, nàng đã chẳng hề có chút ác cảm nào khi đóng những cảnh yêu đương trong phim.

Tự nhiên, lúc ở xa nàng cảm thấy bị cuốn vào đó, và đi mua sắm với Nicole, nàng càng ý thức được rõ hơn cuộc hẹn hò bí mật hơn cả chính bản thân Nicole. Nàng ngắm Nicole theo cách mới, ước lượng sự quyến rũ của Nicole. Chắc chắn Nicole là người phụ nữ hấp dẫn nhất mà Rosemary từng gặp, với vẻ cứng rắn, tận tụy, trung thành và sự khó hiểu ít thể hiện, kết hợp thái độ của Nicole với tiền bạc, Rosemary suy nghĩ bằng đầu óc trung lưu của mẹ nàng. Rosemary tiêu tiền mình kiếm ra, nàng ở châu Âu này với thực tế nàng đã đánh pun sáu lần trong một ngày tháng Giêng, lúc nhiệt độ của nàng từ 37°C lúc sáng sớm đã tăng lên 39°, làm mẹ nàng phải ngăn lại.

Được Nicole giúp, Rosemary đã sắm hai bộ đầm, hai cái mũ và hai đôi giày bằng tiền của mình. Nicole mua đủ thứ bày trong các tủ kính bên ngoài, theo danh sách dài dằng dặc suốt hai tờ giấy. Mọi thứ Nicole thích không hẳn để dùng, mà mua làm quà tặng cho bạn bè. Nicole mua nhiều chuối hạt sặc sỡ, những tấm nệm gấp lại ở bờ biển, hoa giả, mật ong, giường gấp, nhiều thứ thu nhỏ cho một ngôi nhà búp bê, ba mét vải loại mới màu đỏ hồng, hàng tá áo bơi, một con cá sấu bằng cao su, một bộ cờ bằng vàng và ngà voi, nhiều khăn mùi soa rộng bằng lanh nồn cho Abe, hai áo khoác da sơn dương màu xanh biếc, một bụi cây lá đỏ của Hermes^[19], mua tất tậ mọi thứ như một gái điếm hạng sang mua đồ lót và nữ trang, đều là trang bị cho nghề nghiệp và được bảo hiểm, nhưng với một quan điểm khác hẳn. Nicole là sản phẩm của vô vàn sự khéo léo và công việc cực nhọc. Vì hàng chuối

mục tiêu của mình, chuyển đi của họ bắt đầu từ Chicago, xoay quanh cái bụng tròn của lục địa tới California; những nhà máy sản xuất kẹo cao su nhả khói, những dây chuyền nối tiếp trong các nhà máy; những người đàn ông trộn kem đánh răng trong các bể chứa, chiết nước súc miệng từ các thùng lớn bằng đồng, các cô gái đóng hộp cà chua trong tháng Tám hoặc làm việc gấp gáp tại các cửa hàng quà tặng rẻ tiền vào dịp Giáng sinh, những người lai da đỏ làm việc vất vả tại các đồn điền cà phê ở Brazilia, những con người đó phải đóng thuế thập phân cho Nicole, và khi toàn bộ hệ thống đó lắc lư, ầm ầm lao tới trước, tăng thêm sự háo hức cho những cuộc mua bán cả mớ của nàng, giống như bộ mặt đỏ bừng của người lính cứu hỏa ở vị trí trước ngọn lửa đang lan rộng. Nicole là điển hình của những nguyên tắc đạo đức rất đơn giản, sống trong vận số của riêng mình, nhưng minh họa chúng xác đáng đến mức uyển chuyển trong các thủ tục, và lúc này Rosemary cố bắt chước theo.

Sắp bốn giờ. Nicole đứng trong cửa hàng, con vệt xanh đậu trên vai và bùng ra một bài diễn thuyết bất thường.

– Mà này, nếu như ngày hôm đó cô không đến bể bơi, thỉnh thoảng tôi cứ băn khoăn về những việc như thế đấy. Trước chiến tranh, chúng tôi ở Berlin, tôi tròn mười ba tuổi thì mẹ tôi mất. Chị tôi sắp đến buổi vũ hội cung đình và đã có ba hoàng thân gửi thiệp mời, mọi việc do một viên thị thần thu xếp. Nửa giờ trước khi xuất phát, chị ấy bị đau bên sườn và sốt cao. Bác sĩ bảo chị bị viêm ruột thừa và phải mổ. Nhưng mẹ tôi đã có dự định rồi, thế là Baby đến vũ hội và khiêu vũ đến hai giờ sáng với một túi đá buộc chặt dưới áo dạ hội. Bảy giờ sáng hôm sau, chị ấy bị mổ.

Khi đó, cứng rắn là một điểm tốt, tất cả những người thú vị đều nghiêm khắc với bản thân. Nhưng đã đến bốn giờ và Rosemary nghĩ lúc này Dick đang đợi Nicole ở khách sạn. Nàng phải đến đấy, phải không để chàng đợi Nicole. Song nàng nghĩ: “Tại sao mình lại đi?” rồi bỗng nhiên “hay mình cứ đi nếu không muốn thế”. Nhưng Nicole đến một nơi nữa mua hoa cài ngực cho cả hai và gửi một bông cho Mary North. Đến lúc đó, Nicole mới nhớ ra và chột lờ đảng, nàng vẫy taxi.

- Tạm biệt, - Nicole nói. - Chúng ta vui nhỉ?
- Rất vui, - Rosemary đáp. Nàng càng khó nghĩ hơn và toàn bộ con người nàng phản kháng khi Nicole lên xe đi.

CHƯƠNG 13

Dick rẽ vào góc bức tường che và đi tiếp theo con hào, dẫm lên tấm ván. Chàng đến một kính viễn vọng, ngắm qua đó một lát rồi đứng lên bậc và ngó qua thành hào. Trước mặt chàng, dưới bầu trời xám xịt là Beaumont Hamel^[20], bên trái chàng là quả đồi bi thảm Thiepval^[21]. Dick chăm chú nhìn chúng qua ống nhòm, hòng chàng thất lại vì buồn bã.

Dick đi theo con hào và thấy nhiều người khác đang đợi mình ở tường che tiếp theo. Tràn đầy hứng khởi, chàng muốn san sẻ với họ, để họ hiểu về trận đánh này, tuy thực ra Abe North đã trải qua chiến trận còn chàng thì chưa.

– Hè năm ấy, mảnh đất này có giá hai chục mạng sống một bước chân, - chàng nói với Rosemary. Chàng chăm chú ngắm cánh đồng xanh tươi khá trơ trụi, chỉ có cây cối thâm thấp mới trồng được sáu năm. Nếu Dick nói thêm rằng hiện giờ, họ là người chui vào vỏ, nàng sẽ tin chàng vào buổi chiều hôm đó. Tình yêu của nàng đã tới điểm mà rất cuộc, nàng bắt đầu cảm thấy bất hạnh và thất vọng. Nàng không biết nên làm gì, nàng muốn kể lể với mẹ mình.

– Từ bấy đến nay đã có nhiều người chết và tất cả chúng ta chẳng bao lâu nữa sẽ chết, - Abe nói chắc chắn.

Rosemary căng thẳng đợi Dick nói tiếp.

– Hãy nhìn dòng suối nhỏ kia kìa, chúng ta có thể đi bộ tới đó trong hai phút. Còn quân Anh đã mất hai tháng, cả đế quốc ấy đi chậm rề rề, đằng trước ngã chết còn đằng sau bị đẩy tới. Còn một đế quốc khác đi lùi cũng rất chậm, vài chục phân một ngày, bỏ người chết lại như một triệu tấm chăn dẫm máu. Trong thế hệ này, không một người châu Âu nào làm lại điều đó lần nữa.

– Kìa, người ta vừa mới rút khỏi Thổ Nhĩ Kỳ^[22] và Morocco mà... - Abe nói.

– Chuyện đó khác hẳn. Mặt trận phía Tây này không thể lặp lại, trong một thời gian dài. Những người trẻ tuổi cứ tưởng sẽ làm được nhưng không thể. Họ có thể chiến đấu trận Marne^[23] lần đầu nhưng không phải trận này. Nó chọn tôn giáo và nhiều năm sung túc cùng mối tương quan chính xác đã tồn tại giữa các giai cấp. Người Nga và người Ý chẳng được lợi gì ở mặt trận này. Anh phải có thiết bị để rút lui xa hơn. Anh phải nhớ đến Giáng sinh, các bưu thiếp về Thái tử và vị hôn thê, những hiệu cà phê nho nhỏ ở Valence và bia, các khu vườn ở Unter den Linden, các đám cưới ở tòa Thị chính, đến Derby và bộ râu quai nón của ông nội.

– Tướng Grant đã phát minh ra trận đánh ở Petersburg, bang Virginia năm 1865^[24].

– Không, không phải đâu, ông ta chỉ phát minh ra lò mồi tập trung thôi. Loại chiến trận này phải được Lewis Carolb^[25] và Jules Verne^[26] sáng tác. Không hiểu sao đây lại là cuộc chiến được ưa thích, cả thế kỷ nay tầng lớp trung lưu Châu Âu thích đến đây. Đây là trận đánh được ưa thích cuối cùng.

– Anh muốn chuyển giao trận này cho D.H. Lawrence^[27], - Abe nói.

– Toàn bộ vũ trụ tình yêu an toàn, đẹp đẽ của tôi đã bùng nổ tại đây vì một tình yêu cao thượng, - Dick vẫn tiếc thương dai dẳng. - Có đúng không, Rosemary?

– Em không biết, - nàng trả lời với vẻ mặt nghiêm trang. - Anh biết mọi thứ mà.

Họ lùi lại sau những người khác. Bỗng một trận mưa những cục đất và sỏi rơi ào ào lên họ và Abe quát lớn từ tường che chiến hào kể bên:

– Linh hồn của cuộc chiến lại nhập vào ta đây. Ta có một trăm năm tình yêu Ohio đằng sau và ta sắp ném bom con hào này. - Anh ta thò đầu lên trên miệng hào. - Các người phải chết, các người không biết luật lệ sao? Lựu đạn đấy.

Rosemary cười phá và Dick nhặt một nắm sỏi để trả đũa, rồi lại vứt xuống.

– Tôi không thể đùa cợt ở đây, - chàng nói, khá ân hận. - Dây bạc đã bị cắt, bát vàng đã vỡ tan, nhưng một người lãng mạn cổ lỗ như tôi không thể làm gì được.

– Em cũng là người lãng mạn.

Họ ra khỏi con hào đã tái tạo gọn gàng, và đối mặt với đài tưởng niệm Newfoundland^[28]. Đọc những dòng khắc trên bia, Rosemary bỗng giàn giụa nước mắt. Như hầu hết phụ nữ, nàng thích được bảo nên cảm nhận ra sao, nàng muốn Dick bảo nàng cái gì đáng cười, cái gì đáng buồn. Nhưng hơn hết thảy, nàng muốn chàng biết nàng yêu chàng đến chừng nào, lúc này mọi sự thật đau buồn là nàng đang đến gần một chiến trường trong giấc mơ hồi hộp.

Sau đó, họ lên xe và trở về Amiens. Cơn mưa nhỏ, ẩm áp rơi trên những cây mới trồng cần cỗi và những bụi cây thấp, họ đi qua nhiều giàn thiêu lớn bày những quả đạn lép, đạn pháo, bom, lựu đạn và trang thiết bị, mũ sắt, lưỡi lê, súng và xà cạp bằng da đã mục, bị bỏ lại sáu năm trong đất. Bất chợt, qua chỗ rẽ là những cái mũ lưỡi trai trắng muốt của một biển những ngôi mộ. Dick bảo tài xế đỗ lại.

– Có một cô gái ở chỗ kia kìa, cô ấy vẫn mang vòng hoa tang.

Họ quan sát lúc chàng xuống xe và tiến đến chỗ cô gái đứng ngập ngừng bên cổng, tay cầm vòng hoa tang. Taxi của cô đang đợi. Cô ta là cô gái tóc đỏ ở Tennessee họ đã gặp trên tàu sáng nay, từ Knoxville đến đặt vòng hoa tưởng niệm lên mộ anh trai. Những giọt nước mắt bức bối chảy trên mặt cô.

– Chắc Bộ Chiến tranh cho tôi nhầm số, - cô khóc thút thít. - Tên trên mộ là người khác. Tôi đã tìm suốt hai giờ rồi, và vẫn còn quá nhiều mộ.

– Nếu tôi là cô, tôi sẽ đặt vòng hoa lên bất kỳ ngôi mộ nào mà không cần xem tên, - Dick khuyên.

– Anh nghĩ tôi nên làm thế sao?

– Tôi nghĩ đó là điều anh cô muốn cô làm.

Trời sắp tối và mưa rơi nặng hạt hơn. Cô gái để vòng hoa lên nắm mồ đầu tiên bên trong cổng, và nhận lời Dick, bảo xe taxi đi, rồi về Amiens cùng họ.

Rosemay lại rơi nước mắt khi nghe chuyện không may. Một ngày sững nước, nhưng nàng cảm thấy đã học được một điều, tuy không biết chính xác là gì. Sau đó, nàng nhớ lại những giờ khắc suốt buổi chiều hôm đó như điểm may mắn - một trong những lúc yên ổn đó hình như là khoảnh khắc nối giữa quá khứ và niềm vui tương lai, nhưng té ra niềm vui đã có sẵn.

Amiens là một thành phố màu tía, có tiếng vang, vẫn buồn vì chiến tranh, có các nhà ga xe lửa mang tên Nhà ga phương Bắc như ở Paris và ga Waterloo như ở London. Ban ngày, người ta sẽ nản lòng vì những thành phố như thế, với những ô tô điện nhỏ của hai chục năm trước chạy qua quảng trường lát đá cuội màu xám trước giáo đường, ngay cả thời tiết hình như cũng có màu sắc của quá khứ, nhạt nhòa như những bức ảnh cũ. Nhưng sau khi trời tối, nó là nơi vừa ý nhất nước Pháp, sức sống ủa trở vào cảnh tượng, phụ nữ sôi nổi, đàn ông tranh cãi với hàng trăm tiếng *voilà* trong các hiệu cà phê, các cặp đầu sát đầu trôi giạt tới nơi nào đó giá rẻ thỏa đáng. Họ ngồi đợi tàu trong một mái vòm đủ cao để hút thuốc, chuyện gẫu và nghe nhạc, khi ban nhạc chơi bài *Yes, we have no bananas*^[29], họ vỗ tay vì người chỉ huy trông rất hài lòng. Cô gái Tennessee quên nỗi buồn và vui hẳn lên, thậm chí còn liếc cặp mắt nóng bỏng và gõ chân xuống đất với Dick và Abe. Họ nhẹ nhàng trêu đùa cô ta.

Rồi, rồi các nhóm nhỏ thuộc Württemberg, Prussian Guards, Chasseurs Alpains^[30], công nhân nhà máy Manchester và những ông già Etonia, để theo đuổi mục tiêu ăn chơi không thay đổi của họ dưới trời mưa ẩm áp, họ lên xe lửa tới Paris. Họ ăn bánh mì kẹp xúc xích, pho mát và uống vang Beaujolais ở khách sạn nhà ga. Nicole lơ đãng, bồn chồn căn môi và đọc cuốn sách hướng dẫn về chiến trường mà Dick mang theo - thực ra, chàng đã xem rất cẩn thận về toàn bộ trận đánh, giản lược đi cho đến khi nó hơi giống với một trong các bữa tiệc của chàng.

CHƯƠNG 14

Khi họ về tới Paris, Nicole quá mệt nên không đến được nơi huy hoàng ở Triển lãm Nghệ thuật Trang trí^[31] như dự định. Họ để nàng lại khách sạn Roi George, và khi nàng biến mất giữa những luồng ánh sáng cắt nhau của các ngọn đèn ở hành lang và cửa kính, Rosemary thấy nhẹ cả người. Nicole là một sức mạnh - không nhất thiết phải xử lý hoặc có thể đoán trước như mẹ nàng, - một sức mạnh khôn lường. Dù thế nào đi nữa, Rosemary cũng e ngại Nicole.

Mười một giờ, nàng ngồi với Dick và vợ chồng North tại một nhà thuyền cà phê vừa khai trương trên sông Seine. Dòng sông lấp lánh ánh sáng từ những cây cầu và dải ánh trắng lạnh. Hồi Rosemary cùng mẹ ở Paris, thỉnh thoảng vào những ngày Chủ nhật họ lên con tàu nhỏ chạy hơi nước ngược lên Suresnes^[32] và trò chuyện về những kế hoạch tương lai. Họ có ít tiền, nhưng bà Speers vững tin vào nhan sắc của Rosemary và khắc sâu vào tâm trí mình nhiều hoài bão, vì bà sẵn sàng mạo hiểm cả số tiền vì “những mối lợi”; còn Rosemary sẽ trả tiền mẹ khi nàng đã giành được cơ hội khởi đầu...

Từ khi đến Paris, Abe North uống vang nhẹ triền miên, mắt anh ta đỏ ngầu vì nắng và rượu vang. Lần đầu tiên Rosemary nhận thấy Abe luôn dừng lại ở nhiều nơi để uống một cốc, và nàng tự hỏi liệu Mary North có ưng thế không. Mary là người ít nói, lặng lẽ và rất ít cười, đến mức Rosemary hiểu về cô rất ít. Mary thích chải thẳng mái tóc đen, lật ra sau, tự nhiên như một thác nước, thỉnh thoảng tung rơi thoải mái lên góc thái dương, cho đến khi tóc gần như rơi vào mắt, Mary lại hất mái tóc bóng mượt vào chỗ cũ lần nữa.

– Tối nay chúng mình sẽ đi ngủ sớm, Abe ạ, sau khi uống nốt cốc này. - Tiếng Mary nhẹ nhàng nhưng thoáng vẻ lo âu. - Anh không muốn rót tràn ra boong đấy chứ?

– Cũng khá muộn rồi, - Dick nói. - Tốt hơn hết là chúng ta về thôi.

Về mặt đường hoàng, quý phái của Abe chột ngang ngạnh, và anh ta nói quả quyết:

– Ồ, không. - Abe ngừng, nghiêm trọng. - Ồ không, chưa thôi đâu. Chúng ta sẽ uống thêm chai champagne nữa.

– Tôi không uống thêm đâu, - Dick đáp.

– Tôi đang nghĩ đến Rosemary đấy chứ. Cô ấy là người uống rượu bẩm sinh, luôn để một chai gin trong buồng tắm và đại loại thế... mẹ cô ấy bảo tôi thế.

Abe dốc cạn chỗ còn lại trong chai đầu tiên vào cốc của Rosemary. Ngày đầu tiên ở Paris, nàng buồn nôn với cốc vại nước chanh, sau đó nàng không uống gì với họ nữa, nhưng lúc này nàng nâng cốc champagne lên và uống.

– Sao vậy? - Dick kêu lên. - Cô kể với tôi là cô không uống rượu kia mà.

– Em không nói là sẽ không bao giờ uống.

– Mẹ cô biết thì sao?

– Em chỉ uống một cốc này thôi. - Nàng cảm thấy cần phải uống. Dick không uống quá nhiều nhưng đã uống, và có lẽ nàng phải uống để gần với chàng hơn. Nàng uống nhanh, bị nghẹn rồi nói. - Vả lại, hôm nay là sinh nhật em, em tròn mười tám tuổi.

– Sao cô không cho chúng tôi biết? - Họ ồ lên, phẫn nộ.

– Em biết là các anh chị sẽ làm rối lên và sẽ gây nhiều phiền phức. - Nàng uống cạn cốc champagne. - Vì thế, cốc này là để chúc mừng.

– Nhất định là không rồi, - Dick cam đoan với nàng. - Tối mai sẽ là tiệc mừng sinh nhật cô và không được quên đâu đấy. Mười tám là tuổi vô cùng ý nghĩa mà.

– Tôi thường nghĩ cho đến năm mười tám tuổi, chẳng có gì là quan trọng, - Mary nói.

– Đúng thế, - Abe tán thành. - Và sau đó cũng vậy thôi.

– Abe cảm thấy chẳng có gì quan trọng cho đến khi anh ấy lên tàu, - Mary tiếp. - Lần này anh ấy lên kế hoạch mọi thứ khi tới NewYork. - Mary nói, dường như cô đã chán nói tới những việc chẳng còn ý nghĩa gì với mình, như thể trên thực tế, việc cô và chồng theo hoặc không theo tiến trình chỉ đơn thuần là một khái niệm. - Anh ấy sẽ viết nhạc ở Mỹ, còn tôi sẽ hát ở Munich, vì vậy khi chúng tôi gặp lại sẽ chẳng còn gì không thể làm nữa.

– Nghe tuyệt quá, - Rosemary tán thành và mân mê cốc champagne.

– Nào, thêm chút champagne nữa chúc mừng Rosemary. Rồi cô ấy sẽ có khả năng suy nghĩ về hoạt động của các hạch bạch huyết của mình. Chúng chỉ bắt đầu thực hiện chức năng vào tuổi mười tám.

Dick cười một cách bao dung với Abe, người chàng quý mến và đã mất hy vọng từ lâu:

– Về mặt y học, điều đó là không đúng và chúng ta sẽ ra về thôi.

Vớ được sự bảo trợ mong manh, Abe nói, lướt khướt:

– Có cái gì đó mách bảo tôi rằng tôi sẽ viết bản tổng phổ mới ở Broadway rất lâu rồi anh mới làm xong luận văn khoa học của mình đấy.

– Tôi mong là thế, - Dick bình tĩnh đáp. - Tôi mong lắm. Tôi còn có thể bỏ cả thứ anh gọi là “luận văn khoa học của mình” nữa kia.

– Ôi, Dick! - Giọng Mary vừa hoảng hốt vừa căm phẫn. Trước kia, Rosemary chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt Dick đờ ra như thế. Nàng cảm thấy lời tuyên bố này là thứ vô cùng quan trọng và nàng suýt kêu lên “Ôi, Dick!” cùng Mary.

Nhưng bất chợt Dick lại cười và nói thêm: "... bỏ nó vì một thứ khác", - rồi chàng đứng dậy khỏi bàn.

– Kia Dick, ngồi xuống đã. Tôi muốn biết...

– Rồi có lúc tôi sẽ nói với anh. Chúc ngủ ngon, Abe. Chúc Mary ngủ ngon.

– Chúc ngủ ngon, Dick thân mến. - Mary mỉm cười dường như cô sẽ vui lắm được ngồi trên boong tàu gần như vắng vẻ. Cô là một phụ nữ can đảm

và đầy hy vọng, theo chồng tới một nơi nào đó, thay đổi bản thân với loại người này, nọ, không có khả năng đưa anh ta chệch khỏi phương hướng của mình một bước, và đôi khi nản lòng nhận ra khuynh hướng kín đáo dè dặt của cô ẩn sâu trong con người anh. Vận may vẫn bám lấy cô, dường như cô là một loại biểu tượng...

CHƯƠNG 15

– Anh định từ bỏ gì vậy? - Trong taxi, Rosemary sốt sắng quay sang Dick hỏi.

– Chẳng có gì quan trọng đâu.

– Anh là nhà khoa học ư?

– Tôi là bác sĩ y khoa.

–Ồ-ồ! - Nàng mỉm cười mãn nguyện. - Cha tôi cũng là bác sĩ. Thế tại sao anh không... - Nàng dừng lại.

– Chẳng có gì bí ẩn hết. Ở đỉnh cao sự nghiệp, tôi không hài lòng với bản thân và bỏ đi Riviera ở ẩn. Tôi chỉ vừa mới không hành nghề thôi. Cô không cần phải nói, chắc chắn một ngày nào đó tôi sẽ hành nghề lại.

Rosemary lặng lẽ ngửa mặt để được hôn. Dick nhìn nàng giây lát như không hiểu. Rồi ôm nàng vào trong vòng tay, chàng cọ má vào gò má mềm mịn của nàng, và ngắm nàng một lúc lâu nữa.

– Cô bé đáng yêu quá, - chàng nói, nghiêm trang.

Nàng ngẩng lên, mỉm cười với chàng, bàn tay nàng đùa nghịch ve áo khoác của chàng.

– Em yêu quý cả anh và Nicole. Thực ra, đó là bí mật của em, em không thể nói về anh với bất cứ ai vì không muốn thêm người nào biết anh tuyệt vời biết chừng nào. Nói thật, em yêu anh và Nicole, rất yêu.

Biết bao lần chàng đã nghe câu này, với cách thức y như nhau.

Nàng bỗng tiến thẳng tới chàng, sự trẻ trung của nàng tan biến lúc lọt vào trung tâm cái nhìn của chàng và chàng hôn nàng đến ngạt thở, dường như nàng không ở lứa tuổi nào hết. Rồi, nàng nằm dựa vào cánh tay chàng và thở dài.

– Em đã quyết rời bỏ anh, - nàng nói.

Dick giật mình... nào chàng đã nói gì hàm ý nàng có vai trò nào đó với chàng đâu?

– Điều đó thật vớ vẩn, - chàng cố nói thật nhẹ nhàng, - đúng lúc anh được chú ý.

– Em yêu anh biết chừng nào... - Dường như tình yêu đó từ nhiều năm rồi. Lúc này, nàng hơi thốn thức. - Em yêu anh bi-iết b-a-ao.

Lẽ ra chàng nên cười, nhưng chàng lại nói:

– Em không chỉ xinh đẹp mà còn xuất chúng. Mọi việc em làm, ví như giả vờ yêu hoặc giả vờ bền lền, đều đến nơi đến chốn.

Trong chiếc taxi tối om, mùi nước hoa Rosemary mua cùng Nicole thơm phức, nàng lại sát vào chàng, bám chặt lấy chàng. Chàng hôn nàng chẳng mấy thích thú. Chàng biết là có đam mê đấy, nhưng không hề có bóng dáng say mê trong mắt nàng hoặc trên miệng nàng, hơi thở của nàng thoảng mùi champagne. Nàng táo tợn dính sát vào chàng hơn, chàng lại hôn nàng lần nữa và ớn lạnh vì sự ngây thơ trong nụ hôn của nàng, vì trong thời khắc gặp gỡ này, chàng liếc nhìn vào màn đêm tăm tối, vào bóng đen của vũ trụ. Nàng vẫn chưa biết rằng sự huy hoàng là thứ ở trong lòng, vào thời điểm nàng nhận thức được điều đó và tan chảy trong nỗi đắm say, chàng có thể chiếm hữu nàng mà không nghi ngờ hoặc ân hận.

Ở khách sạn, phòng nàng chếch với phòng vợ chồng Dick và gần thang máy hơn. Lúc họ về đến cửa, bất chợt nàng nói:

– Em biết anh không yêu em, em cũng không mong được anh yêu. Nhưng anh bảo lẽ ra em nên nói với anh về dịp sinh nhật. Giờ em muốn anh vào phòng em một phút trong lúc em nói đôi lời, như một món quà sinh nhật. Chỉ một phút thôi.

Họ vào và chàng đóng cửa lại, Rosemary đứng gần nhưng không đụng vào chàng. Ban đêm đã rút hết màu sắc trên mặt nàng, lúc này nàng tái nhợt như một bông cẩm chướng trắng bỏ lại sau vũ hội.

– Mỗi khi em cười... - chàng đã lấy lại thái độ như một người cha, có lẽ vì Nicole đang ở gần, lặng lẽ, - tôi luôn nghĩ sẽ nhìn thấy lỗ hổng ở chỗ em rụng răng sữa.

Nhưng đã quá muộn, nàng tiến tới dính sát vào chàng và thì thào rất đáng thương:

- Chiếm giữ em đi.
- Chiếm giữ em ở đâu đây?

Sửng sốt làm chàng cứng đờ, lạnh giá.

– Đi, anh, - nàng thì thào. - Ôi, làm đi, người ta làm bất kể việc gì mà. Em không cần nếu em không thích... em không mong... em luôn ghét nghĩ đến việc này nhưng bây giờ thì không. Em muốn anh.

Nàng ngạc nhiên vì mình, chưa bao giờ nàng hình dung mình có thể nói năng như thế. Nàng nhớ lại những thứ đã đọc, đã xem, đã mơ suốt một thập kỷ lúc ở tu viện. Nàng chợt hiểu đây là một trong những vai quan trọng nhất của mình và càng lao vào nồng nhiệt hơn.

– Đây không phải là việc nên làm, - Dick thận trọng. - Không chỉ vì champagne đấy chứ? Không ít thì nhiều, chúng ta hãy quên nó đi.

– Ôi, không, *ngay bây giờ*. Em muốn anh làm thế ngay bây giờ, ôm em đi, chỉ bảo cho em, em hoàn toàn là của anh và em muốn thế.

– Trước hết, em có nghĩ việc này sẽ làm tổn thương Nicole biết chừng nào không?

– Chị ấy không biết... đây không phải là việc anh nói với chị ấy.

Chàng vẫn ân cần:

– Còn một việc nữa là tôi yêu Nicole.

– Nhưng anh không thể yêu hơn một người sao? Giống như em yêu mẹ mà vẫn yêu anh nhiều hơn. Hiện giờ em yêu anh nhiều hơn.

– em sẽ không yêu tôi với vị trí thứ tư, nhưng sau này thì có thể, và nó sẽ bắt đầu cuộc đời em bằng một đồng lõa xộn kinh khủng.

– Không, em hứa sẽ không bao giờ gặp lại anh. Em sẽ nói với mẹ và về Mỹ ngay lập tức.

Chàng gạt đi. Chàng nhớ quá rõ sự trẻ trung và tươi mát trên đôi môi nàng, chàng bèn giở giọng khác.

– Tính khí em thật bất thường.

– Ôi, em xin anh, em không quan tâm nếu em có con. Em sẽ đi Mexico như một cô trong xưởng phim. Chao ôi, đây là việc khác hẳn với mọi thứ em từng nghĩ... em vốn ghét khi bị người ta hôn thực sự. - Chàng thấy nàng vẫn có cảm tưởng rằng việc ấy nhất định phải xảy ra. - Một số người rằng to tướng, nhưng rằng anh khác hẳn và đẹp. Em muốn anh làm việc này.

– Tôi tin em nghĩ là người ta hôn theo cách nào đó và muốn tôi hôn em.

– Đừng trêu em... em không phải là trẻ con. Em biết anh không yêu em. - Nàng bỗng nhún nhường và dịu dàng. - Em không mong đợi quá nhiều. Em biết mình chẳng là gì với anh.

– Nhảm nhí. Nhưng với tôi, em quá trẻ. - Chàng nghĩ tiếp, - vì thế tôi có thể dạy em nhiều điều.

Rosemary đợi, thờ dờn cho đến lúc Dick nói:

– Nhiều việc gần đây còn chưa thu xếp, nên không thể chiều em việc này.

Mặt nàng xịu xuống, nhụt chí và thất vọng, còn Dick nói một cách máy móc:

– Chúng ta sẽ phải... - Chàng ngừng lại, theo nàng đến giường và ngồi xuống bên cạnh trong lúc nàng khóc thầm tức. Chàng bỗng lúng túng, không chỉ vì vấn đề luân thường đạo lý, vì không thể nhìn nhận sự việc từ mọi góc độ, nhưng vẫn lúng túng, và trong thoáng chốc, vẻ duyên dáng thường ngày, sự cân bằng lành mạnh của chàng không còn nữa.

– Em biết là anh sẽ không mà, - nàng thốn thức. - Chỉ là một hy vọng đáng thương.

Chàng đứng dậy.

– Ngủ ngon nhé, cô bé. Đây là điều rất ân hận. Hãy bỏ ý nghĩ không hợp cảnh ấy đi. - Chàng bảo nàng đi ngủ theo kiểu tiếng lóng nhà nghề ở bệnh viện. - Rồi sẽ có nhiều người yêu em và sự việc có lẽ sẽ rất tốt đẹp nếu em

đáp lại mỗi tình đầu bằng cả sự trinh trắng và cảm xúc. Ý nghĩ đó thật lỗi thời phải không?

Nàng ngược nhìn lúc chàng tiến một bước tới cửa. Nàng nhìn chàng mà không mảy may biết đầu chàng nghĩ gì, nàng nhìn chàng từ tốn bước thêm một bước nữa, quay lại nhìn nàng, và trong giây lát nàng muốn ôm chàng, ngấu nghiến chàng, muốn có miệng chàng, tai chàng, cổ áo của chàng, muốn bao vây chàng, nhấn chìm chàng, nàng thấy bàn tay chàng đặt lên quả đấm cửa. Lúc đó nàng chịu thua và ngã sụp trên giường. Cửa đóng lại, nàng nhồm dậy và đến soi gương, chải tóc và sục sục khe khẽ. Nàng chải tóc một trăm năm mươi cái như thường lệ, rồi thêm một trăm năm mươi cái nữa. Nàng chải cho đến khi cánh tay đau nhức, nàng đổi tay và lại chải tiếp.

CHƯƠNG 16

Nàng tỉnh giấc, bình tĩnh và ngưỡng ngáp, vẻ kiêu diễm trong gương không an ủi được nàng, chỉ càng khuấy động nỗi đau hôm qua, và một bức thư của mẹ do chàng trai đã đưa nàng đến cuộc khiêu vũ mùa thu năm ngoái của đại học Yale chuyển, cậu ta báo tin đang ở Paris cũng chẳng ích gì, tất cả dường như xa vời. Nàng ra khỏi phòng gặp vợ chồng Diver như một thử thách, lòng nặng trĩu với nỗi buồn gấp đôi. Nhưng nó được che giấu dưới vỏ bọc không thể xuyên qua như của Nicole khi họ gặp nhau và cùng đi mua hàng loạt đồ trang trí. Tuy vậy, nó cũng an ủi khi Nicole nhận xét về một cô bán hàng râu rĩ:

– Phần lớn người ta cứ tưởng ai cũng nghĩ họ mãnh liệt hơn là thực, họ ngộ ý kiến của người khác về mình dao động trên một vòng cung tán thành hoặc phản đối.

Ngày hôm qua, với tính cởi mở của mình, Rosemary sẽ bực mình với nhận xét ấy, nhưng hôm nay, đang muốn thu mình lại hết mức vì việc xảy ra, nàng sốt sắng đón nhận nó. Nàng ngưỡng mộ sắc đẹp, trí thông minh của Nicole, và cũng là lần đầu tiên trong đời, nàng cảm thấy ghen. Trước khi rời khách sạn Gausse, mẹ nàng đã nói bằng giọng hờ hững rằng Nicole là một người tuyệt đẹp, khiến Rosemary hiểu bà giấu giếm những ý nghĩ quan trọng nhất của mình và ngụ ý thẳng thừng là Rosemary thì không. Câu này chẳng làm Rosemary phiền lòng, vì gần đây nàng được biết rằng mình cũng xinh đẹp chẳng kém, tuy rằng vẻ đẹp hình như chưa bao giờ là của chính nàng, mà đúng hơn là kiến thức của nàng, như tiếng Pháp chẳng hạn. Tuy nhiên, trong taxi nàng ngắm Nicole, thăm so sánh mình với Nicole. Mọi tiềm năng cho một mối tình lãng mạn ở trong thân hình đáng yêu kia, ở

khuôn miệng thanh tú lúc thì mím chặt, lúc hơi hé ra mong đợi với đời. Nicole là một mỹ nhân từ khi còn thiếu nữ và sau này vẫn là người đẹp khi làn da căng trên xương gò má cao, cấu trúc cơ bản là ở đó. Nicole là người Saxon tóc vàng hoe nhưng hiện giờ càng đẹp hơn vì mái tóc sẫm lại, bông bênh như một đám mây khiến nàng càng diễm lệ hơn bao giờ hết.

– Chúng tôi đã sống ở đây kia kia, - Rosemary đột nhiên chỉ vào tòa nhà trên đường Saints-Pères.

– Thế thì lạ thật, vì năm tôi mười hai tuổi, mẹ tôi, chị Baby và tôi đã sống một mùa đông tại đó, - Nicole chỉ một khách sạn ở bên kia phố. Hai mặt tiền xám xịt chăm chăm nhìn họ, màu xám phản ánh cả một thời con gái. - Chúng tôi vừa xây xong nhà ở Lake Forest^[33] và đang phải tiết kiệm, - Nicole kể tiếp. - Ít ra thì Baby, tôi và cô gia sư tiết kiệm, còn mẹ tôi đi từ nơi này tới nơi khác để chào hàng.

– Chúng tôi cũng từng tiết kiệm, - Rosemary nói, nhận thấy tin tức này mang ý nghĩa khác hẳn với họ.

– Mẹ tôi thường dặn phải rất cẩn thận với một khách sạn nhỏ, - Nicole cười nhanh một tiếng khẽ, đầy cuốn hút, - ý tôi là nói thay cho khách sạn "rẻ". Nếu có bạn bè trưng diện hỏi địa chỉ, chúng tôi không bao giờ nói: "Chúng tôi ở một khách sạn nhỏ, ẩm đạm trong khu thổ dân, ở đó mỗi khi nước chảy là chúng tôi mừng rỡ", mà nói: "Chúng tôi đang sống tại một khách sạn nhỏ". Cứ làm như với chúng tôi, các khách sạn lớn quá ồn ào hoặc tầm thường vậy. Lẽ tất nhiên lũ bạn thường hiểu rõ chúng tôi và kể với mọi người, nhưng mẹ tôi thường bảo sẽ chỉ cho chúng tôi biết đường đi khắp châu Âu. Lẽ đương nhiên là mẹ tôi đã làm thế: bà sinh ra là công dân Đức. Nhưng bà ngoại tôi là người Mỹ, vì thế mẹ tôi được nuôi dạy ở Chicago, và bà là người Mỹ hơn là người Âu.

Hai phút nữa họ sẽ gặp những người khác, một lần nữa Rosemary dừng lại cảnh lúc họ xuống taxi ở phố Guynemer, đối diện vườn Luxembourg^[34]. Họ ăn trưa trong căn hộ đã tháo dỡ hết đồ trang trí của vợ chồng North, cao vượt trên đám lá xanh tươi. Với Rosemary, ngày hôm nay dường như khác hẳn hôm trước. Khi nàng đối diện với Dick, mắt họ gặp nhau và mặt nàng

đỏ bừng. Sau đó, mọi việc trong buổi chiều đều ổn thỏa, đều tuyệt vời, và Rosemary hiểu rằng Dick bắt đầu yêu nàng. Nàng cảm thấy hạnh phúc mãnh liệt, cảm thấy luồng cảm xúc ấm áp trào dâng khắp cơ thể. Sự tin cậy trong trẻo, đắm thắm ca hát trong người nàng. Không nhìn Dick, nhưng nàng biết mọi sự đang tốt đẹp.

Sau bữa tiệc trưa, vợ chồng Diver, vợ chồng North và Rosemary đi xem phim ở Franco-American Films, nàng đã gọi điện mời Collis Clay, người thanh niên từ New Haven^[35] nhập bọn. Là gốc người Georgia, Collis có suy nghĩ hợp thức đến khác thường, rất khuôn khổ đúng kiểu người miền Nam được ăn học ở miền Bắc. Mùa đông năm ngoái khi họ tay nắm tay trong ô tô, Rosemary đã nghĩ Collis rất hấp dẫn, nhưng với nàng lúc này, cậu ta như không tồn tại.

Trong phòng chiếu, nàng ngồi giữa Collis Clay và Dick trong lúc người thợ lắp các cuộn phim *Con gái của cha* và viên quản lý người Pháp, bối rối vì nàng, cố nói bằng thứ tiếng Mỹ ngọng nghịu.

– Vâng, ông, - ông ta nói khi máy chiếu trục trặc, - tôi *hông có*...

Rồi đèn tắt, có tiếng lách cách bất ngờ và âm thanh rì rầm, rốt cuộc chỉ còn lại nàng với Dick. Họ nhìn nhau trong bóng tối lơ mơ.

– Rosemary yêu quý, - chàng thì thầm. Vai họ chạm nhau. Nicole ngọ nguậy không ngừng ở cuối hàng ghế, còn Abe ho dữ dội và xì mũi, sau đó tất cả yên vị và phim chạy.

Trong phim là Rosemary, nữ sinh của một năm trước, tóc buông sau lưng, chải cứng nhắc như người Hy Lạp cổ, nàng đó - trẻ trung và ngây thơ *đến thế* - sản phẩm tình yêu thương đắm thắm của mẹ nàng, hiện thân của mọi non nớt trên đời, đang cắt các tông làm con búp bê mới trước khi chuyển sang đầu óc trống rỗng của một cô điếm. Nàng nhớ lại đã cảm thấy ra sao trong bộ quần áo đó, đặc biệt là sự sạch sẽ và mới mẻ dưới lớp lụa tươi mát.

Con gái của cha. Đó là một "người bé tí bé tẹo và chịu đau khổ đó ư? Nàng chẳng phải là một người quá non nớt hay sao?". Trước năm tay bé xiu của nàng, sức mạnh của sự dâm ô và đòi trụy đều lẫn xa. Không, chính bước đi của số phận đã dừng lại, sự chắc chắn trở thành bấp bênh, thành luận điệu

xảo trá, thành biện chứng, mọi thứ hợp lý đều sụp đổ. Những người phụ nữ quên bằng bát đĩa bẩn ở nhà và khóc thút thít, còn trong suốt bộ phim, vai nữ đã khóc lâu đến nỗi gần như chiếm hết bộ phim của Rosemary. Nàng khóc suốt phim và đó là cái giá của số phận, trong một phòng ăn Duncan Phyfe^[36], trong một cảng hàng không và trong cuộc đua thuyền buồm chỉ xuất hiện trong chớp mắt, trong xe điện ngầm và cuối cùng là trong phòng tắm. Nhưng Rosemary đã đại thắng. Nét tinh tế trong cá tính, lòng can đảm và tính kiên định của nàng bị thói thô tục của cuộc đời xâm lấn, Rosemary đã thể hiện nó trên nét mặt mà vẫn không trở thành một thứ mặt nạ, chính điều đó đã thực sự lay động lòng người, đến mức trong những khoảng giải lao khi chiếu phim, cả đoàn người đến gặp nàng. Lúc giải lao, đèn bật sáng rồi sau một tràng vỗ tay, Dick nói với Rosemary:

– Anh hoàn toàn kinh ngạc. Em là một trong các nữ diễn viên cừ nhất.

Nhớ lại hồi làm phim *Con gái của cha*: đó là những ngày vui vẻ hơn, và một bức ảnh đẹp của Rosemary chụp cùng cha mẹ, trong lần đoàn tụ cuối cùng, tình trạng tinh thần của cha nàng không bình thường, rõ ràng đến mức Dick nhăn mặt vì tình cảm ủy mị đầy ác ý của các nhà tâm lý học. Phim hết, đèn bật sáng, đã đến lúc ra về.

– Tôi đã chuẩn bị một việc khác, - Rosemary nói với cả nhóm.

– Gì vậy?

– Một bức ảnh thử thôi ạ, người ta sẽ chụp một người ngay bây giờ.

Một khoảng im lặng lạ lùng, rồi vợ chồng North cười giòn, không sao nén được. Rosemary nhìn Dick, xem chàng hiểu ý nàng ra sao, mặt chàng ban đầu cảm động đúng kiểu người Ireland, đồng thời, nàng nhận ra rằng nàng đã lắm khi chơi quân bài chủ của mình và chết lặng, không ngờ quân bài ấy sai.

– Tôi không muốn thử, - Dick kiên quyết nói, rồi, nhìn nhận tình hình giống cả nhóm, chàng nhẹ nhàng nói tiếp, - Rosemary, tôi rất lấy làm tiếc. Hình ảnh tạo nên sự nghiệp rạng rỡ cho một phụ nữ, nhưng lạ Chúa, người ta không thể chụp ảnh tôi. Tôi là một nhà khoa học không còn trẻ, chỉ nghĩ đến cuộc sống riêng tư.

Nicole và Mary mĩa mai giục chàng lợi dụng cơ hội, họ trêu chọc chàng, cả hai hơi khó chịu vì không được mời. Nhưng Dick khép lại chủ đề, chàng nói về các diễn viên có phần chua chát:

– Người lính gác tráng kiện nhất đặt bên cổng thành chẳng là gì, - chàng nói. - Có khi chỉ vì tình trạng trống rỗng quá ư xấu hổ nên không thể lộ ra.

Rosemary lên taxi với Dick và Collis Clay - họ sẽ cho Collis xuống, và Dick sẽ đưa Rosemary đi uống trà, vì Nicole và vợ chồng North từ chối để làm nốt những việc mà Abe còn chưa xong, trong taxi, Rosemary trách chàng:

– Em tưởng nếu chụp thử thành công, em sẽ mang nó đi California cùng. Biết đâu người ta thích và anh sẽ trở thành người đóng vai chính cùng em trong phim.

Chàng đuổi lý.

– Đây là một ý tưởng rất hấp dẫn, nhưng thà anh ngắm em còn hơn. Em là cảnh đẹp nhất anh được ngắm.

– Phim hay quá, - Collis nói. - Tôi đã xem bốn lần. Tôi biết có một anh chàng ở New Haven còn xem tới mười hai lần kia, mỗi lần là phải đi tới tận Hartford để xem. Khi tôi đưa Rosemary tới New Haven, cậu ta nhát đến mức không dám gặp cô ấy. Cô có thể đánh cậu ta chắc? Cô gái này hạ gục họ như bôn.

Dick và Rosemary nhìn nhau, muốn chỉ còn lại mình họ nhưng Collis không hiểu.

– Tôi sẽ thả anh xuống nơi anh lên nhé, - Collis gợi ý. - Tôi ở Lutetia^[37].

– Chúng tôi sẽ để cậu xuống. - Dick nói.

– Tôi để anh xuống trước sẽ tiện hơn. Không có gì phiền đâu.

– Nhưng tôi nghĩ sẽ hay hơn nếu tôi thả cậu xuống trước.

– Nhưng... - Collis mở lời. Rốt cuộc, cậu hiểu tình hình và bàn với Rosemary khi nào gặp lại cô.

Cuối cùng, cậu ta đi, chẳng làm ai bận lòng ngoài sự chướng tai gai mắt của người thứ ba. Chiếc xe dừng lại bất ngờ, không vừa ý, ở địa chỉ Dick

cho. Chàng hít một hơi thật dài.

– Chúng ta vào chứ?

– Em không quan tâm. - Rosemary đáp. - Em sẽ làm bất cứ việc gì anh muốn.

Chàng cân nhắc.

– Anh phải vào thôi... cô ấy muốn mua vài bức tranh của một người bạn đang cần tiền.

Rosemary vuốt mượt một lọn tóc bung ra của nàng.

– Chúng ta chỉ lưu lại dăm phút thôi, - chàng quả quyết. - Em sẽ không ưả những người này đâu.

Nàng tưởng rằng họ là loại người trì độn, rập khuôn hoặc phì nộn và say khướt, hoặc khó chịu và khăng khăng một mực, hay thuộc loại mà vợ chồng Diver tránh né. Nàng hoàn toàn không chuẩn bị cho ấn tượng mà quang cảnh gây cho nàng.

CHƯƠNG 17

Đó là một tòa nhà tách từ cấu trúc của lâu đài Hồng y Giáo chủ de Retz^[38] trên phố Monsieur, nhưng khi vào bên trong cửa chẳng có gì của quá khứ cũng như hiện tại mà Rosemary biết. Vỏ bên ngoài, công trình nề hình như phần nào đi kèm tương lai với mục đích sẽ là một cú sốc thực sự, một trải nghiệm cuối cùng, song lạc điệu như một bữa điểm tâm gồm cháo bột yến mạch với cần sa vậy. Qua ngưỡng cửa - nếu có thể gọi thế - vào một tiền sảnh dài bằng thép xanh mạ bạc, có vô số mặt của những tấm gương góc xiên kỳ cục. Tác động của nó khác hẳn với bất cứ phần nào trong Triển lãm Nghệ thuật Trang trí, vì ở đó con người lọt vào trong, chứ không ở đằng trước. Rosemary đã giữ bỏ cảm giác giả dối-và-đề cao của người đóng phim và nàng nghĩ mọi người khác hiện diện đều có cảm giác đó.

Có khoảng ba chục người, phần lớn là nữ giới, tất thảy đều ăn vận theo kiểu của Louisa M. Alcott^[39] hoặc Nữ bá tước de Ségur^[40], họ họp mặt ở đây, cẩn thận và chính xác như bàn tay người nhặt cái cốc vỡ lờm chờm. Từng cá nhân và cả nhóm đều không thể nói là chi phối môi trường, khi một người tới chiếm lĩnh một tác phẩm nghệ thuật mà anh ta có thể sở hữu, bất kể nó thâm thúy đến đâu, không ai biết căn phòng này có ý nghĩa gì vì nó đang tiến hóa thành một thứ khác hẳn, trở thành mọi thứ nhưng không phải là một căn phòng, tồn tại trong đó khó như đi trên một cầu thang tự động bóng lộn, và không người nào có thể thành công ngoài năng lực đã nói ở trên, là bàn tay di chuyển trong cái cốc đã vỡ, đặc tính đó giới hạn và định rõ phần lớn những quạ biểu này.

Những người này gồm hai loại. Có người Mỹ và người Anh chơi bởi suốt mùa xuân và mùa hè, nên hiện thời mọi việc họ làm đơn thuần là kích thích

thần kinh. Họ im thin thít và thờ ơ suốt nhiều giờ liền, rồi đột nhiên nổ bùng những trận cãi vã, suy sụp và căm dỗ. Loại khác có thể gọi là những người lợi dụng, hầu hết là những kẻ ăn bám, đem so sánh thì họ là những người tinh táo, nghiêm trang, có mục tiêu rõ ràng trong đời và không có thời gian để làm trò xuẩn ngốc. Những người này giữ được thăng bằng nhất trong môi trường, và phong thái đó vượt xa một tổ chức mới lạ trong căn hộ có những tiêu chuẩn tầm thường.

Dick và Rosemary cố nuốt một ngụm Frankenstein, nó tách rời họ ngay lập tức và Rosemary chợt phát hiện ra mình là một người nhỏ mọn, giả dối, sống nhờ vào các van điều tiết cao nhất ở cổ và mong ngóng đạo diễn sẽ tới. Tuy nhiên, trong phòng có tiếng vỗ cánh điên cuồng đến mức nàng không còn cảm thấy vị trí của nàng phi lý hơn những người khác. Hơn nữa, được sự rèn luyện của nàng mách bảo và sau một loạt quay người, thay đổi vị trí và bước đều nửa như quân đội, nàng thấy mình đang trò chuyện với một cô gái thon thả, dễ thương có bộ mặt của một cậu bé điển trai, nhưng thực ra nàng đang mê mải lắng nghe câu chuyện diễn ra trên một cái thang kim loại hình khẩu súng, đặt chênh chếch cách chỗ nàng bốn bước chân.

Có ba cô gái đang ngồi trên cái ghế dài. Họ đều cao ráo, mảnh dẻ, mái đầu nhỏ nhắn chải chuốt như đầu người nộm và lúc nói chuyện, đầu họ đung đưa uốn lượn trên các bộ trang phục đen cắt may rất khéo, trông vừa giống bông hoa cuống dài vừa giống cái bờm của rắn hổ mang bành.

– Chao ôi, họ có một buổi diễn vô cùng hấp dẫn, - một cô nói, giọng trầm trầm, ấm áp. - Gần như hay nhất Paris đấy, tôi là người cuối cùng phủ nhận điều đó. Nhưng rốt cuộc thì... - Cô ta thở dài. - Những câu đó anh ta đã nói hết lần này đến lần khác: “Những người già cả nhất bị lũ chuột gặm nhấm”. Trước kia các cô đã cười mãi rồi.

– Tôi thích những người có vẻ ngoài biến động hơn, - cô thứ hai nói, - và tôi không ưa cô ta.

– Tôi chưa bao giờ thích họ cũng như những người vây quanh họ, như vợ chồng nhà North chẳng hạn.

– Anh ta đi rồi, - cô thứ nhất nói. - Nhưng các cô phải công nhận rằng con người đáng ngờ ấy có lẽ là một trong những người hấp dẫn nhất cô từng gặp đấy.

Đây là dấu vết đầu tiên cho Rosemary hiểu họ đang nói về vợ chồng Diver, và người nàng trở nên bồn chồn, phần nộ. Nhưng cô gái đang nói chuyện với nàng vận sớmi xanh lơ hồ cứng, có cặp mắt xanh sáng, má đỏ hồng, trang phục màu xám giống hệt trên tờ quảng cáo, bắt đầu bực mình. Cô ta vợ hết mọi thứ giữa họ, sợ Rosemary không nhìn thấy cô, cho đến khi chẳng còn gì hơn là cái lột của một cô gái tính tình dễ cáu, và Rosemary chán ghét nhìn ra sự thô thiển của cô ta.

– Cô không thể ăn trưa, ăn tối hoặc ăn trưa ngày mai được sao? - Cô gái năn nỉ. Rosemary nhìn khắp nơi tìm Dick, thấy chàng đang đứng với bà chủ mà chàng nói chuyện suốt từ lúc đến. Mắt họ gặp nhau và chàng khẽ gật đầu, đồng thời ba cô gái như rần hổ mang nhận ra Rosemary, những cái cổ dài của họ phóng thẳng về phía nàng và họ xoáy những cái nhìn chê bai tế nhị lên nàng. Nàng nhìn lại họ thách thức, tỏ rõ nàng đã nghe thấy hết những lời họ nói. Rồi nàng từ bỏ tình trạng mặt đối mặt với vẻ lịch thiệp và bỏ đi ngay khi nhận ra Dick và đến nhập bọn với chàng. Nữ chủ nhân là một cô gái Mỹ cao ráo, giàu có, vô tư đạo khắp đất nước thịnh vượng, đang hỏi Dick vô số câu về khách sạn Gausse, rõ ràng là nơi cô ta muốn đến, và kiên trì đập tan sự miễn cưỡng của chàng. Sự hiện diện của Rosemary khiến cô ta nhớ ra vị trí chủ nhà của mình và liếc nhìn, cô nói:

– Cô phải gặp một người thú vị, ông...

Cái nhìn của nữ chủ nhân dò tìm một người đàn ông có thể khiến Rosemary thích thú, nhưng Dick nói họ phải đi. Họ bỏ đi ngay, qua ngưỡng cửa quy ước của tương lai tới quá khứ đột ngột của mặt tiền bằng đá bên ngoài.

– Có kinh khủng không? - Chàng hỏi.

– Kinh khủng, - nàng ngoan ngoãn nhắc lại.

– Rosemary à?

– Dạ, - nàng thì thầm, tôn sùng.

– Anh cảm thấy nơi này thật kinh khủng.

Những tiếng nước nở đau khổ làm nàng run rẩy.

– Anh có mùi soa không ạ? - Nàng ấp úng. Nhưng chẳng còn mấy thời gian để khóc, cặp tình nhân ngẫu nhiên nhau trong những phút giây vội vàng, trong khi ngoài cửa taxi, ánh chạng vạng màu xanh, màu crem đã nhòa tắt, các biển hiệu đỏ như lửa, xanh lè màu khí đốt, xanh lục như bóng ma bắt đầu sáng mờ sau màn mưa lạnh lẽ. Gần sáu giờ, các đường phố đi vào hoạt động, quảng trường Concorde cửa quây vì những chuyển động màu hồng khi chiếc taxi rẽ về hướng Bắc.

Cuối cùng họ nhìn nhau, thì thầm gọi tên nhau như niệm thần chú. Hai cái tên vẫn vương nhẹ nhàng trong không khí, tắt dần chậm hơn các từ khác, các tên khác, chậm hơn cả tiếng nhạc trong đầu.

– Em không biết cái gì bao trùm em tối qua, - Rosemary nói. - Tại cốc champagne đó chẳng? Trước kia em chưa bao giờ làm bất cứ việc gì như thế.

– Em chỉ cần nói em yêu anh.

– Em rất yêu anh... em không thể thay đổi điều đó. - Đây là lúc cho Rosemary khóc, thế là nàng khóc vào chiếc khăn mùi soa.

– Anh sợ rằng anh cũng yêu em, - Dick nói, - và đó là điều có thể xảy ra chẳng hay ho gì.

Lại gọi tên nhau lần nữa, họ cùng chao đảo dường như chiếc taxi rung lắc họ. Ngực nàng ép phẳng vào ngực chàng, miệng nàng mới mẻ và ấm áp, đầy sở hữu. Họ không còn nghĩ đến những khác biệt gần như đau đớn, không nhìn thấy gì nữa, họ chỉ thở và đòi hỏi lẫn nhau. Cả hai như chìm trong vũ trụ dịu dàng màu xám, choáng váng ngất ngây khi các dây thần kinh buông chùng thành từng bó như dây đàn dương cầm, và đột nhiên kêu răng rắc như chiếc ghế bằng liễu gai. Các dây thần kinh thô tháp và dịu dàng ắt phải nhập với các dây thần kinh khác, môi áp môi, ngực sát ngực...

Họ vẫn trong giai đoạn vui sướng của tình yêu. Họ đầy những ảo ảnh hào hoa về nhau, những ảo tưởng huy hoàng, giao lưu với nhau như trên một máy bay không liên quan tới nhân loại. Dường như cả hai đến với nhau bằng

sự trong trắng lạ thường, như thể có hàng loạt sự việc ngẫu nhiên đưa đẩy họ, nhiều đến mức rốt cuộc họ rút ra kết luận rằng họ sinh ra để dành cho nhau. Họ tới với đôi bàn tay sạch sẽ, hoặc dường như chỉ chuyển động với sự lạ lùng và bí mật.

Với Dick, quãng đường này là ngắn, đã tới chỗ rẽ trước khi họ tới khách sạn.

– Không được làm gì hết nhé, - chàng dặn, với cảm giác hốt hoảng. - Anh yêu em, nhưng việc đó không thay đổi gì những điều anh đã nói đêm qua.

– Bây giờ chẳng còn gì quan trọng nữa. Em chỉ muốn anh yêu em thôi, nếu anh yêu em, mọi sự đều tốt đẹp.

– Thật không may là anh lại yêu em. Nhưng Nicole phải không biết chuyện này, cô ấy không được nghi ngờ dù chỉ thoáng qua. Nicole và anh phải chung sống hòa thuận. Về mặt nào đó, nó còn quan trọng hơn là chỉ muốn thế.

– Hôn em lần nữa đi.

Chàng hôn nàng, nhưng vội vã buông nàng ra.

– Không được để Nicole đau khổ, cô ấy yêu anh và anh yêu cô ấy, em phải hiểu điều đó.

Rosemary hiểu, nàng hiểu rất rõ rằng, không được làm ai đau đớn. Nàng biết vợ chồng Diver yêu thương nhau vì đó đã từng là giả định đầu tiên của nàng. Tuy vậy, nàng cho đó là một mối quan hệ khá lạnh lùng, và hơi giống với tình yêu của nàng với mẹ. Nếu yêu nhau thắm thiết, không nên để người ngoài thấy sự thiếu vắng những xúc cảm mãnh liệt bên trong.

Đoán được suy nghĩ của nàng, chàng nói:

– Anh muốn nói rằng tình yêu thực sự phức tạp hơn anh có thể nói với em. Nó phải chịu trách nhiệm cho cuộc quyết đấu điên rồ đó.

– Sao anh biết về nó? Em tưởng bọn em đã giữ kín với anh rồi.

– Em nghĩ Abe có thể giữ được bí mật sao? - Chàng đáp, vẻ châm biếm cay chua. - Thà công bố một điều bí mật qua radio, đăng báo, nhưng đừng bao giờ kể với một người uống mỗi ngày nhiều hơn ba hoặc bốn cốc rượu.

Nàng cười tán thành và áp sát vào chàng.

– Vì thế em phải hiểu rằng quan hệ của anh với Nicole rất phức tạp. Cô ấy không được khoẻ, trông thì khoẻ mạnh nhưng thực ra là không. Việc này đã gây nên chuyện khá lộn xộn.

– Ôi anh, để sau hãy nói! Bây giờ hôn em đi, yêu em đi. Em sẽ yêu anh và không bao giờ để Nicole biết.

– Em yêu quý.

Về đến khách sạn, Rosemary đi sau chàng một chút, ngấm ngấm ngưỡng mộ, tôn sùng chàng. Chàng bước đi lanh lợi, dường như vừa từ những việc quan trọng và vội vã làm những việc khác. Chàng là người tổ chức các cuộc liên hoan đình đám riêng, là người gìn giữ niềm hạnh phúc vô cùng quý giá. Mũi của chàng thật hoàn mỹ, chàng đi găng màu vàng và cầm cây cán nặng. Nàng đã tưởng sẽ được vui vẻ cùng chàng suốt tối nay.

Họ lên gác, qua năm đợt cầu thang. Ở đầu cầu thang thứ nhất, họ dừng lại và hôn nhau, nàng thận trọng ở đầu cầu thang tiếp theo, đến cái thứ ba càng giữ gìn hơn. Đến cầu thang tiếp - còn hai đợt nữa - nàng dừng lại giữa chừng và hôn nhanh tạm biệt chàng. Chàng năn nỉ nàng đi xuống tầng dưới với chàng một phút, rồi sau đó lại lên. Cuối cùng, bàn tay họ duỗi ra, chạm suốt thành cầu thang để tạm biệt, rồi sau đó các ngón tay tách ra. Dick xuống dưới nhà thu xếp một số thứ cho buổi tối, còn Rosemary chạy về phòng mình và viết gửi mẹ một lá thư, nàng hối hận vì đã không nhớ tới mẹ chút nào.

CHƯƠNG 18

Mặc dù vợ chồng Diver hờ hững với thói phong lưu đài các rập khuôn, song họ quá thông minh nên không bỏ nhịp điệu đương thời của nó. Các bữa tiệc của Dick đều làm người khác thích thú, và là dịp hít thở không khí ban đêm tươi mát, càng quý giá hơn với người đã trải qua những khoảng thời gian phấn khích.

Bữa tiệc đêm đó rộn rã vì trò vui nhộn. Dù có mười hai hoặc mười sáu người, họ tách thành các nhóm bốn người phóng ô tô lượn khắp Paris. Mọi thứ đều được trù tính trước. Mọi người nhập bọn với họ như có phép màu, đi kèm họ như những chuyên gia, gần như là người dẫn đường suốt từng chặng trong buổi tối, liên tiếp rút dần, dường như sự sáng khoái của từng người được họ dùng dè sẻn suốt ngày. Rosemary hiểu rất rõ nó khác mọi bữa tiệc ở Hollywood biết chừng nào, dù có tuyệt vời đến đâu. Trong số rất nhiều trò tiêu khiển, có một chiếc xe của vua Ba Tư. Dick đã tước đoạt chiếc xe này ở đâu, hối lộ những gì, những câu hỏi này đều không thích hợp. Rosemary coi nó chỉ là một khía cạnh mới mẻ của sự hoang đường tràn đầy đời nàng suốt hai năm nay. Chiếc xe để trong một khung gầm đặc biệt ở Mỹ. Các bánh xe và bộ tản nhiệt đều bằng bạc. Bên trong xe khảm vô số hạt kim cương nhiều mặt, tuần lễ tiếp đó khi xe tới Teheran, sẽ được các thợ kim hoàn của triều đình thay thế bằng ngọc thật.

Hàng ghế sau chỉ có một chỗ ngồi duy nhất, vì chỉ mình Vua Ba Tư ngự, nên họ thay nhau lần lượt vào xe và ngồi lên bộ lông chồn trải trên sàn xe.

Nhưng lúc nào cũng có Dick. Rosemary coi mẹ là thần tượng, song nàng cam đoan với mẹ rằng bà chưa bao giờ biết người nào dễ thương đến thế, chu đáo đến thế như Dick trong đêm ấy. Nàng so chàng với hai người Anh

mà Abe sốt sắng giới thiệu là “Thiếu tá Hengest và cậu Horsa^[41]”, với người thừa kế ngai vàng Scandinavia và nhà tiểu thuyết vừa trở về từ Nga, với Abe táo tợn và dí dỏm, với Collis Clay đã nhập bọn với họ và ở lại suốt - rồi cảm thấy chẳng ai sánh nổi. Sự nồng nhiệt, lòng vị tha sau toàn bộ các thành tích của chàng khiến nàng mê mẩn, cung cách hoạt động phong phú khiến ai cũng bất động, phụ thuộc vào việc tiếp tế chu đáo giống đoàn bộ binh phụ thuộc vào khẩu phần, chàng hành động dễ dàng đến mức dường như chàng có sẵn những mảnh của riêng mình dành cho từng người một.

Sau đấy, nàng nhớ lại những lúc nàng cảm thấy hạnh phúc nhất. Lần đầu tiên là khi nàng và Dick khiêu vũ cùng nhau, nàng cảm thấy vẻ đẹp của mình lấp lánh rực rỡ, áp vào thân hình cao ráo, cường tráng của chàng lúc họ trôi đi, bay lượn như những người trong một giấc mơ vui, chàng xoay nàng đây đó, khéo léo ám chỉ rằng nàng giống như một bó hoa rực rỡ, một mảnh vải quý được trưng bày trước năm chục cặp mắt. Có một lúc trong buổi sớm tinh mơ, họ chỉ còn lại một mình, tấm thân non trẻ ẩm ướt của nàng nép sát vào chàng, vào nếp nhàu của bộ quần áo nhẵn và cứ nấn ná ở đấy, tương phản với hậu cảnh khản, mũi của những người khác...

Lúc nàng cười nhiều nhất là khi còn lại sáu người ưu tú nhất, những dấu tích quý tộc nhất của tối đó, đứng trong hành lang tối tăm đằng trước khách sạn Ritz, kể với người gác đêm rằng tướng Pershing^[42] đang ở bên ngoài và muốn nhắm trứng cá muối với champagne.

– Ông ấy không cho phép để chậm đâu. Mỗi người lính, mỗi khẩu súng đều phải sẵn sàng phục vụ ông ấy.

Không biết từ đâu, những người hầu cuống quýt xuất hiện, một cái bàn được đặt ở hành lang, và Abe bước vào trong vai tướng Pershing, trong lúc họ đứng nghiêm, lầm bầm nhớ lại những đoạn hành khúc thời chiến về ông. Phản ứng của các người hầu giảm xuống cực điểm khi họ thấy bị phớt lờ, vì thế họ xếp một khay làm bằng, một thiết bị đồ sộ và kỳ quái, xếp bằng các thứ đồ gỗ trong hành lang, có chức năng giống một trong các máy móc kỳ cục trong truyện tranh của Goldberg^[43]. Abe lắc đầu ngơ vờ.

– Có lẽ tốt hơn hết là ăn trộm cái cửa máy có nhạc và...

– Đủ rồi đấy, - Mary ngắt lời, - khi Abe bắt đầu nêu việc đó ra là đến lúc về nhà rồi. - Cô lo lắng giải bày với Rosemary. - Tôi phải đưa Abe về nhà thôi. Chuyển xe lửa từ cảng vào thành phố của anh ấy chạy lúc mười một giờ. Nó rất quan trọng, tôi cảm thấy cả tương lai phụ thuộc vào việc bắt kịp chuyến tàu này, nhưng cứ mỗi khi tôi tranh luận là anh ấy toàn nói ngược lại.

– Tôi sẽ thử thuyết phục anh ấy xem sao, - Rosemary đề nghị.

– Cô ư? - Mary ngờ vực nói. - Biết đâu cô làm được.

Lúc ấy, Dick đến chỗ Rosemary:

– Nicole và anh sắp về nhà, bọn anh nghĩ em sẽ muốn về cùng.

Mặt nàng tái xanh trong ánh sáng tinh mơ phản trắc. Hai vệt sẫm mệt mỏi hiện rõ trên gò má ban ngày vốn tươi hồng.

– Em không thể về được, - nàng đáp. - Em đã hứa với Mary North sẽ ở lại với họ, nếu không Abe không chịu đi năm. Có khi anh có thể làm điều gì đó.

– Em không biết là em không thể làm bất cứ điều gì cho họ sao? - Chàng khuyên nàng. - Nếu Abe còn là bạn cùng phòng với anh ở trường đại học, thân thiết như hồi đầu tiên thì lại khác. Bây giờ chẳng làm gì được đâu.

– Vậy thì em sẽ ở lại. Anh ấy bảo sẽ đi ngủ chỉ khi nào cả bọn đến Halles^[44] với anh ấy, - Rosemary nói, gần như bướng bỉnh.

Chàng hôn nhanh vào bên trong khuỷu tay nàng.

– Đừng để Rosemary về nhà một mình nhé, - Nicole dặn Mary lúc họ ra về. - Chúng ta phải có trách nhiệm với mẹ cô ấy.

Sau đó, Rosemary cùng vợ chồng North, một nhà sản xuất búp bê nói được ở Newark và anh chàng Collis “ở đâu cũng thấy” cùng một người Ấn Độ to lớn, bóng dầu, ăn vận rực rỡ tên là George T. lên một toa chở hàng, ngồi lên trên hàng ngàn củ cà-rốt vào chợ. Đất bám trên râu cà rốt thơm phức và thuần khiết trong bóng tối, và Rosemary ở tít trên cao nên không nhìn thấy những người khác trong cái bóng dài giữa những ngọn đèn đường chập chờn. Tiếng nói của họ văng vẳng từ xa, dường như họ có những trải

nghiệm khác hẳn với nàng, khác biệt và xa xôi, vì nàng đang có Dick trong tim, nàng tiếc đã đi cùng vợ chồng North, nàng ước mình ở khách sạn và chàng ngủ ở bên kia hành lang, hoặc chàng ở đây bên nàng trong bóng tối ấm áp, tuôn chảy.

– Đừng trèo lên, - nàng bảo Collis, - cà rốt sẽ lặn xuống đấy.

Nàng ném một củ vào Abe ngồi cạnh lái xe, cứng nhắc như một ông già...

Cuối cùng, nàng về nhà trong ánh nắng ban ngày khoáng đạt, đàn bồ câu đã lượn trên nhà thờ Saint-Sulpice. Cả bọn đều bật cười vì biết đêm qua lạnh gió nên mọi người đều có ảo giác sáng nay sẽ nóng gay gắt.

"Rốt cuộc mình đã dự một bữa tiệc nông cuồng, - Rosemary ngẫm nghĩ, - nhưng nếu không có Dick ở đó sẽ chẳng vui chút nào".

Nàng cảm thấy hơi bị phụ bạc và buồn, nhưng ngay sau đó có một thứ chuyển động lọt vào tầm nhìn. Đó là một cây dẻ ngựa đồ sộ đầy hoa trên đại lộ Champs Elysées, lúc này bị buộc vào một xe tải dài và chỉ còn run rẩy vui sướng, giống như một người đẹp ở tư thế vụng về mà vẫn tự tin dù sao mình vẫn xinh đẹp. Mê mải ngắm cây dẻ, Rosemary cảm thấy gắn bó với nó và cười vui vẻ, ngay lập tức mọi thứ dường như trở nên đẹp đẽ diệu kỳ.

CHƯƠNG 19

Abe rời ga Saint-Lazare lúc mười một giờ, anh ta đứng một mình dưới mái vòm bằng kính bắn thiêu, dấu tích của những năm 70, thời của Cung điện Pha lê^[45]. Anh ta đút hai bàn tay vào túi để che giấu những ngón tay run run, mới có màu xám xám trong hai mươi tư giờ qua. Abe đã bỏ mũ và chỉ còn trơ lại một lớp tóc duy nhất chải lật ra sau, những lớp tóc thấp hơn chải hết sang một bên. Thật khó mà nhận ra Abe chính là người bơi tới bãi biển Gausse nửa tháng trước.

Abe đến sớm, và nhìn ngược ngó xuôi bằng mắt thường, phải sử dụng đến bất cứ bộ phận nào trên người cũng làm anh ta căng thẳng. Hành lý mới chuyển qua anh ta, những hành khách mới đến thân hình bé nhỏ, gọi nhau ới ới bằng giọng giận dữ, nhức tai.

Đúng lúc Abe tự hỏi liệu còn thời gian vào uống một cốc không, và bắt đầu nắm chặt mớ những tờ một ngàn franc ướt đầm trong túi, cái liếc ngấp ngừng của anh ta vấp phải Nicole xuất hiện ở đầu cầu thang. Anh ta quan sát nàng, Nicole lộ vẻ khó chịu, như những người đang đợi ai đó mà chưa thấy. Nàng cau mày nghĩ đến các con, không còn hau háu trông chừng mà chỉ đếm chúng như con vật, như một con mèo lấy chân chặn lũ mèo con.

Khi nhìn thấy Abe, tâm trạng đó biến khỏi mặt Nicole. Ánh mặt trời dịu dịu tràn qua cửa sổ trên mái thật buồn, thân hình Abe nom ảm đạm, những quầng thâm dưới mắt hiện rõ qua nước da rám nắng đỏ sẫm. Họ ngồi xuống cái ghế dài.

– Tôi đến vì anh yêu cầu, - Nicole nói, về đề phòng. Abe hình như đã quên bằng lý do mời nàng, và Nicole hài lòng ngắm những người qua lại.

– Có phải vì chuyện của mỹ nhân trên thuyền anh, người mà tất cả đám đàn ông đều chào tạm biệt, anh có hiểu vì sao cô nàng lại mua bộ đầm ấy không? - Nicole nói mỗi lúc một nhanh hơn. - Anh có thấy không người nào mua nó, trừ hoa khôi của tàu không? Anh thấy chưa? Không à? Tỉnh lại đi! Đó là số phận của bộ áo, vì cái đó thừa chất liệu để kể một câu chuyện và có ai đó trên tàu sẽ đủ cô đơn để muốn nghe.

Nicole kìm những lời cuối lại, nàng đã nói một mình quá nhiều, và Abe thấy khó mà hiểu được những gì nàng nói, qua bộ mặt nghiêm trọng kia. Anh ta ráng sức vươn người lấy tư thế trông như đang đứng nghiêm trong lúc vẫn ngồi.

– Buổi chiều cô đưa tôi tới một vũ trường khác lạ... cô có nhớ không, vũ trường St Genèviève^[46]... - Abe mở lời.

– Tôi nhớ. Hôm đó vui nhỉ?

– Tôi thì không vui. Tôi không vui khi gặp cô lần này. Tôi chán cả hai người, nhưng không để lộ vì cô còn chán hơn tôi, cô hiểu ý tôi rồi đấy. Nếu tôi còn chút nhiệt tình, tôi sẽ đến với những người mới.

Có một sợi xù lên trên đôi găng nhung của Nicole khi nàng đập vào lưng Abe:

– Hình như anh ngớ ngẩn hơn là khó chịu, Abe ạ. Chẳng nào anh cũng không định nói thế. Tôi không hiểu vì sao anh từ bỏ hết thảy.

Abe thận trọng, cố nén ho hoặc xỉ mũi.

– Tôi cho là vì tôi chán ngấy, bây giờ trở lại để đến một nơi nào đó là cả một quãng đường dài.

Thông thường đàn ông hay đóng vai một đứa trẻ bơ vơ trước mặt phụ nữ, và Abe hầu như chưa bao giờ bỏ kiểu đó mỗi khi anh ta cảm thấy mình như thế.

– Đừng bào chữa nữa, - Nicole nói, quả quyết.

Mỗi phút Abe càng cảm thấy tệ hơn, anh ta không thể suy nghĩ điều gì ngoài những nhận xét cẩu kính và căng thẳng. Nicole tưởng đấy là thái độ đối với mình nàng, nên nàng ngồi chăm chú nhìn thẳng về phía trước, đôi

bàn tay chấp lên lòng. Trong giây lát, giữa họ không hề có chút cảm thông, người nọ tránh xa người kia, chỉ thờ đến mức như đang trước có một khoảng không xanh lơ, một bầu trời người kia không nhìn thấy. Không như những người đang yêu, họ không có quá khứ, không như một người đàn ông với vợ, họ không có tương lai. Cho đến sáng hôm ấy, Nicole thích Abe hơn bất cứ ai ngoài Dick, song anh ta đã thành một người nặng nề, bụng to, hay sợ, với tình yêu dành cho nàng nhiều năm trời.

- Chán chết cái vũ trụ của đàn bà, - Abe nói, đột ngột.
- Thế tại sao anh không tạo ra một vũ trụ cho riêng mình?
- Chán cả bạn bè. Cái việc phải có những kẻ bỏ dờ.

Nicole cố đẩy kim phút chạy quanh đồng hồ nhà ga, nhưng:

- Cô đồng ý không? - Abe hỏi.
- Tôi là một người đàn bà và công việc của tôi là giữ cho mọi sự gắn kết với nhau.
- Còn công việc của tôi là xé toang chúng ra.
- Khi anh say, anh không giằng xé được thứ gì ngoài bản thân mình, - Nicole đáp, lãnh đạm, khiếp đảm và thiếu tự tin. Nhà ga đầy người nhưng nàng không biết người nào. Lát sau, cái nhìn của nàng cảm kích đập vào một cô gái cao ráo, tóc màu vàng rơm như một đài hoa, đang bỏ thư vào khe thùng bưu điện.

- Abe, tôi phải nói chuyện với cô kia. Abe, đứng dậy đi! Anh ngốc quá!

Abe kiên nhẫn dõi theo mắt Nicole. Cô gái quay người, giật mình chào Nicole, và Abe nhận ra anh đã nhìn thấy cô ta ở đâu đó quanh Paris. Lợi dụng lúc Nicole vắng mặt, Abe ho mạnh và thọc tay vào túi tìm khăn mùi soa, xỉ mũi rõ to. Buổi sáng nóng hơn và đồ lót của Abe ẩm mồ hôi. Ngón tay anh ta run dữ dội khi mất đến bốn que diêm mới châm được điếu thuốc, hình như anh ta rất cần vào quầy giải khát uống một cốc, nhưng Nicole quay lại ngay tức thì.

- Thật là sai lầm, - Nicole nói, lạnh lùng. - Sau khi năn nỉ tôi tới gặp, cô ta làm tôi thật bẽ mặt. Cô ta nhìn tôi, như thể tôi đã mục ruỗng rồi vậy. -

Nicole cười khê, kích động, giơ cao hai ngón tay lên thành cái cân. - Hãy cứ để mọi người đến gặp ta xem.

Abe đã tỉnh táo nhờ điều thuốc, anh ta ho và nhận xét:

– Rắc rối là khi tỉnh táo ta chẳng muốn gặp ai, và khi ta gặp chuyện gay go thì chẳng ai muốn gặp mình.

– Ai kia, tôi chắc? - Nicole lại cười, vì lý do nào đấy, cuộc gặp vừa qua khiến cô vui vui.

– Không, là tôi.

– Anh cứ nói cho mình nghe thôi. Tôi yêu con người, rất nhiều người... tôi thích...

Rosemary và Mary North vào, đi chậm chậm và tìm kiếm Abe, còn Nicole lao tới gọi âm lên: “Này! Xin chào! Này!” rồi vừa cười vừa khua gối khăn mùi soa cô mua cho Abe.

Họ đứng thành một nhóm nhỏ, lo lắng, lòng trĩu nặng vì sự hiện diện đồ sộ của Abe: anh ta nằm sóng sượt như xác một thuyền buồm lớn, bị sự yếu đuối, bê tha, tính hẹp hòi và chua chát của mình chi phối. Cả bọn đều nhận thức được phẩm giá trang trọng của Abe, những thành tựu của anh, rời rạc, khô gợt và vượt trội. Nhưng tất thảy đều kinh hoàng vì ý chí còn lại của Abe, trước kia là quyết sống còn bây giờ là quyết chết.

Dick Diver tới, mặt mũi rạng rỡ, tươi tắn làm ba người phụ nữ bật dậy như lũ khiêu rê lên đòi cứu, đòi vắt vẻo trên vai chàng, trên chóp mũ đẹp đẻ của chàng hoặc đầu cây can bít vàng của chàng. Trong chốc lát, họ không đếm xỉa gì tới hình ảnh thô thiển, kèn càng của Abe. Nhìn thấy tình trạng, Dick hiểu ngay và lẳng lặng bắt tay vào giải quyết. Anh kéo họ vào nhà ga, làm họ thấu hiểu những kỳ quan trong đó. Gần đây là một số người Mỹ đang tíu tít tạm biệt nhau, bắt chước tiếng nước chảy vào cái bồn tắm to, cũ kỹ. Đứng trong nhà ga, Paris ở phía đằng sau, hình như họ bị lây tư thế hơi nhoài ra đại dương, đã chịu sự thay đổi của biển cả, biến đổi từ các nguyên tử thành dạng phân tử cần thiết của những con người mới.

Lúc đó, những người Mỹ giàu có ào qua nhà ga lên các sân ga với bộ mặt mới mẻ, bộc trực, thông minh, chu đáo, vô tư lự. Thịnh thoảng lẫn vào một

gương mặt người Anh, trông có vẻ sắc sảo và nổi bật. Khi đã đủ số người Mỹ trên sân ga, ấn tượng đầu tiên về sự hoàn hảo và tiền bạc của họ bắt đầu nhạt nhòa thành một tình trạng mờ tối nhuốm màu sắc tộc, làm cản trở và quá mắt cả họ lẫn người quan sát.

Nicole túm cánh tay Dick và kêu to:

– Nhìn kìa! - Dick quay lại đúng lúc thấy chuyện vừa xảy ra. Ở cửa vào toa Pullman, hai chiếc ô tô vừa chuyển bánh, một cảnh tượng sinh động tự tách khỏi lề thói của các cuộc tiễn đưa. Cô gái có mái tóc như cái đài hoa mà Nicole vừa nói chuyện vừa chạy ngoắt ngoéo rất kỳ lạ để trốn người thanh niên cô đang trò chuyện, vừa cuống cuống thọc tay vào xắc, rồi hai tiếng súng nổ làm vỡ toang bầu không khí eo hẹp trên sân ga. Cùng lúc đó, đoàn tàu rúc còi lạnh lạnh và bắt đầu chuyển bánh, tạm thời giảm thiểu ý nghĩa của tiếng súng. Abe vẫy tay ở cửa sổ toa tàu, chẳng biết gì về việc xảy ra. Nhưng trước khi đám đông khép lại, nhiều người khác đã nhìn thấy kết quả của mấy phát súng, nhìn thấy mục tiêu đang ngồi phệt trên sân ga.

Chạy được khoảng một trăm mét, tàu mới dừng lại được. Nicole, Mary và Rosemary đợi ở bên ngoài, trong lúc Dick cố lách qua. Mất tới năm phút, chàng mới tìm thấy họ, lúc này đám đông đã tách ra làm đôi, lần lượt đi theo người thanh niên trên cang và cô gái tái xanh nhưng kiên quyết đi giữa các sen đầm bọc bội.

– Đây là Maria Wallis, - Dick nói với. - Người cô ta bắn là một thanh niên Anh, người ta phải mất nhiều thời gian mới phát hiện ra họ, vì cô ta bắn xuyên qua thẻ căn cước của cậu kia. - Họ đi nhanh khỏi đoàn tàu, chen chúc giữa đám đông. - Tôi đã tìm ra *đồn cảnh sát* mà họ giải cô ta tới, nên tôi sẽ tới đó...

– Nhưng chị gái cô ấy ở Paris, - Nicole phản đối. - Tại sao không gọi điện cho chị ta? Hình như rất lạ là chẳng ai nghĩ ra điều đó. Chị ta lấy một người Pháp, và anh chồng có thể làm được nhiều việc hơn chúng ta.

Dick lưỡng lự, chàng lắc đầu rồi dậm bước đi.

– Gượm đã! - Nicole gọi với theo. - Như thế thật ngớ ngẩn, anh có thể làm được gì với cái tiếng Pháp của mình chứ?

- Chí ít anh sẽ xem họ không làm gì quá đáng với cô ta.
- Nhất định là họ giữ cô ta rồi, - Nicole cam đoan với chồng. - Cô ấy đã bắt người kia. Việc hợp lý nhất là gọi ngay điện cho Laura, chị ta có thể làm được nhiều hơn chúng ta.

Dick không nghe, chàng đang muốn thể hiện với Rosemary.

- Mọi người đợi nhé, - Nicole cương quyết nói và vội tới bộ điện thoại.
- Một khi Nicole nhận làm việc gì, thì chẳng có gì ngăn cô ấy được, - chàng nói, vẻ châm biếm trêu mếu.

Lần đầu tiên trong sáng hôm ấy, chàng nhìn Rosemary. Họ nhìn nhau, cố nhận ra tình cảm của ngày hôm trước. Trong giây lát, người này hình như hờn oán với người kia, rồi một lần nữa, sự nồng nhiệt lại bắt đầu ngân nga chậm rãi về tình yêu.

- Anh thích giúp đỡ mọi người nhỉ? - Rosemary nhận xét.
- Anh chỉ giả vờ thể thôi.
- Mẹ em cũng thích giúp đỡ mọi người, lẽ tất nhiên là không nhiều được như anh. - Nàng thở dài. - Đôi khi em nghĩ mình là người ích kỷ nhất trên đời.

Lần đầu tiên lời nhắc đến mẹ nàng khiến Dick khó chịu hơn là vui. Chàng muốn quét sạch mẹ nàng, loại bỏ toàn bộ mối tình khỏi quan hệ chăm bẵm mà Rosemary cứ một mực tạo lập. Nhưng chàng cũng hiểu rằng sự bốc đồng này là mất kiểm soát, nó càng thôi thúc Rosemary lao tới chàng và trong giây lát, chàng nhẹ người. Chàng nhìn thấy, không khỏi hoang mang, rằng cuộc tình này đang trượt đến chỗ bế tắc, nó không thể đứng yên, nó phải tiến tới hoặc lùi lại. Lần đầu tiên chàng chợt thấy Rosemary đã kiên quyết thúc đẩy sự việc hơn chàng.

Chàng chưa kịp nghĩ đến những diễn biến tiếp theo thì Nicole quay lại.

- Em đã tìm ra Laura. Đây là tin đầu tiên chị ta nhận được và giọng Laura nhỏ đi, rồi sau đó mới to lại, hình như chị ta ngắt đi và sau đó mới trấn tĩnh. Laura nói đã biết sáng nay sẽ có chuyện xảy ra.

– Maria nên gặp Diaghilev^[47], - Dick nói bằng giọng dịu dàng, nhằm làm họ trở lại thanh thản. - Cô ấy giỏi dàn cảnh, chưa kể rất nhạy cảm với nhịp điệu. Có ai trong chúng ta từng thấy một đoàn tàu chạy mà không nghe thấy vài tiếng súng không nhỉ?

Họ đi xuống các bậc bằng thép rộng rãi.

– Tôi thấy tội nghiệp cho cậu ta, - Nicole nói. - Có lẽ chính vì thế cô ấy mới trò chuyện với tôi kỳ cục thế chứ, cô ấy sắp nổ súng mà.

Nicole cười, Rosemary cũng cười, nhưng cả hai đều choáng váng, cả hai đều rất mong Dick bình luận sự việc về mặt đạo đức và không để mặc họ. Mong muốn này không hẳn tỉnh táo, nhất là với Rosemary, nàng đã quen với những mảnh vỡ của những sự kiện như vậy rít qua đầu. Nhưng toàn bộ sự sững sốt cũng chùng chất trong lòng nàng. Trong giây lát Dick quá xáo động vì những tình cảm mới mẻ, đã giải quyết sự việc theo kiểu trong kỳ nghỉ, nên đám phụ nữ không hiểu điều đó, rơi vào sự bất hạnh mơ hồ.

Rồi, như thế chẳng có gì xảy ra, vợ chồng Diver và bạn bè họ lại ào ra phố.

Tuy vậy, mọi sự đã xảy ra: cuộc ra đi của Abe và Mary tới Salzburg chiều nay đã chấm dứt khoảng thời gian ở Paris. Hay có lẽ những phát súng, những chấn động mà Chúa biết là sự việc đen tối, đã kết thúc nó. Tiếng súng đã đi vào cuộc sống của tất cả bọn họ: tiếng vọng dữ dội của chúng lên vỉa hè, nơi hai người phục vụ toa tiến hành cuộc xét nghiệm tử thi ngay cạnh họ, lúc họ đợi taxi.

– Cậu có nhìn thấy khẩu súng không? Nó rất nhỏ, và đẹp nữa, xinh như một thứ đồ chơi.

– Nhưng rất mạnh! - Người phục vụ kia nói, rất nghiêm trang. - Cậu có thấy sơm của cậu ta không? Máu me bê bết, cứ như chiến tranh vậy.

CHƯƠNG 20

Khi họ bước ra quảng trường, khói xăng lơ lửng từ từ tan trong nắng tháng Bảy. Thật kinh khủng, không giống cái nóng thuần khiết, chẳng hứa hẹn đến việc về nông thôn tránh nóng mà chỉ gợi nên những con đường ngạt thở vì mùi hôi thối và gây hen suyễn. Trong bữa trưa ngoài trời đối diện với vườn Luxembourg, Rosemary bị chuột rút, nàng cảm thấy bứt rứt và uế oải, nôn nóng, báo trước việc nàng tự buộc tội mình ích kỷ ở nhà ga.

Dick không hề nghi ngờ gì về sự thay đổi đột ngột, chàng rất buồn bã và kết quả là tạm thời tăng thêm tính tự cao tự đại, khiến chàng mờ mắt chẳng còn nhận ra những gì xung quanh mình, tước đi óc tưởng tượng sắc sảo mà chàng dựa vào để suy xét.

Sau khi Mary North chia tay với họ, được một thầy dạy hát người Italy nhập bọn với họ uống cà phê và đưa cô ta ra tàu, Rosemary cũng đứng dậy, đến một cuộc hẹn ở xưởng phim, "gặp một số người có chức quyền". Nàng đề nghị:

– Nếu Collis Clay, cái anh chàng người miền Nam ấy đến mà anh chị còn ngồi đây, nhờ anh chị bảo anh ta là em không thể đợi được, ngày mai anh ta hãy gọi cho em.

Quá vô tâm trong phản ứng vì tâm trạng bất an gần đây, nàng cho mình có đặc quyền như một đứa trẻ, hiệu quả là chỉ khiến vợ chồng Diver nhớ tới tình yêu dành riêng cho con cái họ. Rosemary bị trách thẳng thừng bằng một lời ngăn gợn giữa những người phụ nữ:

– Tốt hơn hết là cô nhờ người phục vụ nhắn lại, - giọng Nicole cứng rắn và lạnh lùng, - chúng tôi đi ngay bây giờ đây.

Rosemary làm theo, không hề oán giận.

– Em sẽ bảo họ. Tạm biệt anh chị.

Dick trả tiền, hai vợ chồng thanh toán, gặm gặm tằm.

– Chào, - họ cùng nói.

Chàng thấy một thoáng không vui trên miệng nàng, nhẹ đến nỗi chàng chỉ nhận ra và giả vờ không nhìn thấy. Nicole nghĩ gì nhỉ? Rosemary là một trong hàng tá người chàng đã "tu sửa" trong nhiều năm qua, gồm một anh hề xiếc người Pháp, Abe và Mary North, một cặp vũ công, một nhà văn, một họa sĩ, một nữ diễn viên hài kịch của nhà hát Grand Guignol, một kẻ biến thái nửa điên trong vũ đoàn balê Nga, một ca sĩ giọng nam cao mà họ đã giúp đỡ trong một năm ở Milan. Nicole biết rõ những người này hiểu sự quan tâm và nhiệt tình của chàng một cách nghiêm túc, nhưng nàng cũng thừa biết rằng trừ lúc sinh con, Dick chưa bao giờ rời nàng một đêm kể từ khi lấy nhau. Mặt khác, sự dễ chịu trong tính tình của chàng chỉ là thói quen, những người có tính đó vẫn giữ mãi và gắn bó với nhiều người mà họ không dùng làm gì.

Hiện giờ Dick đã cứng rắn hơn và để cho nhiều giây phút trôi qua mà không làm bất cứ cử chỉ thân mật hoặc thể hiện sự làm mới không ngừng nào, ngạc nhiên rằng họ vẫn là một.

Collis Clay len qua những cái bàn kê khít và chào vợ chồng Dick với vẻ phóng túng. Kiểu chào hỏi này thường làm Dick ngạc nhiên, những người quen nói “Này!” với họ hoặc với một trong hai người. Chàng cảm thấy căng thẳng với con người đến mức trong những lúc hững hờ, chàng thích giữ nguyên sự che giấu, một người phô trương sự tự nhiên khi có mặt chàng quả là một thách thức với các nguyên tắc sống của chàng.

Collis không nhận thấy mình không vận lễ phục, báo tin mình đến bằng câu:

– Tôi cho là *miềng đặng muộng coong* mỗi đã *vuộc mất rồi*^[48]. - Dick thẳng thốt, trước khi chàng có thể tha thứ cho Collis không dành lời khen ngợi Nicole trước.

Nicole bỏ đi ngay lập tức và Dick ngồi lại với Collis, uống cạn cốc vang cuối cùng của mình. Chàng khá ưa Collis, cậu ta là loại người “hậu chiến”,

đờ khó tính hơn những người miền Nam chàng quen biết ở New Haven từ mười năm trước. Dick vui thích lắng nghe câu chuyện kèm tiếng sáo thâm trầm và từ tốn. Đầu giờ chiều, bọn trẻ và các cô bảo mẫu đang đi dạo trong vườn Luxembourg, lần đầu tiên trong nhiều tháng nay, Dick để phần này trong ngày tuột khỏi tầm tay.

Máu chàng chợt lạnh toát khi hiểu ra nội dung khúc độc thoại tâm tình của Collis:

-... nàng không lạnh lùng như anh tưởng đâu. Tôi thừa nhận suốt một thời gian dài, tôi đã ngỡ nàng là người lãnh đạm. Nhưng nàng đã mê mẩn một người bạn tôi từ New York tới Chicago dịp Giáng sinh, một cậu tên là Hillis mà cô nàng cho là khá điển trai ở New Haven. Cô nàng ở chung căn hộ với em họ tôi nhưng nàng và Hillis muốn ở một mình, vì thế buổi chiều em họ tôi đến nhà chúng tôi chơi bài. Khoảng hai giờ sau, chúng tôi trở về, còn Rosemary và Bill Hillis đứng trong ngăn tàu, cãi vã với người phụ trách, Rosemary trắng bệch như tờ giấy. Hình như họ đã khóa cửa và kéo rèm, tôi đoán có chuyện gì đấy nghiêm trọng diễn ra khi người phụ trách đoàn tàu gõ cửa để soát vé. Họ tưởng chúng tôi chơi xỏ họ và lúc đầu không cho ông ta vào, khiến ông ta rất giận dữ. Ông ta hỏi đây có phải là ngăn của Hillis không, cậu ta với Rosemary có phải là vợ chồng không mà khóa cửa, Hillis mất bình tĩnh và cố giải thích là không có chuyện gì sai trái. Hillis nói người soát vé đã xúc phạm Rosemary và anh ta muốn đánh nhau, nhưng có lẽ người soát vé đã gây rắc rối và hãy tin tôi đi, tôi đã mất rất nhiều thời gian mới dàn xếp êm xuôi mọi chuyện.

Với từng chi tiết tưởng tượng, kèm thêm nỗi ghen tuông với cặp đôi trong ngăn tàu, Dick cảm thấy thay đổi trong lòng. Với hình ảnh của người thứ ba trong quan hệ của chàng với Rosemary, dù là người đã biến mất, khiến chàng mất thăng bằng và như bập bênh trên làn sóng đau đớn, khổ sở, khao khát và thất vọng. Hình ảnh bàn tay trên má Rosemary, hơi thở gấp gáp, sự kích thích của sự kiện nhìn từ bên ngoài sống động quá, còn bên trong ảm áp, thậm chí không thể xâm phạm được.

– Cậu có phiền không nếu tôi buông rèm xuống?

– Anh cứ buông. Ở đây sáng quá.

Lúc này Collis Clay nói đến hoạt động của hội nam sinh viên ở New Haven, cũng bằng giọng nhấn mạnh như thế. Dick hiểu rằng cậu ta yêu Rosemary theo một kiểu lạ lùng mà chính chàng cũng chưa hiểu nổi. Cuộc tình với Hillis hình như không gây ấn tượng gì về cảm xúc cho Collis, nên cậu ta mới vui vẻ kết tội Rosemary cũng chỉ là "một con người".

– Bones^[49] đã tập hợp được một đám đông tuyệt vời, - Collis nói. - Chúng tôi đã làm việc không hề ngại ngần. Hiện giờ New Haven rộng lớn nhưng buồn là nam giới chúng tôi bị bỏ quên.

... Dick qua Paris tới nhà băng của mình. Vừa viết séc, chàng vừa nhìn hàng người bên các bàn để quyết định xem đưa cho ai. Lúc viết, chàng rất chú ý đến mặt vật chất, kiểm tra bút kỹ lưỡng, chăm chú viết trên cái bàn cao, mặt lót kính. Khi ngược cặp mắt đỡ dẫn nhìn Phòng Bưu điện, chàng lại thần thờ vì tập trung vào những thứ đang dùng.

Chàng vẫn chưa quyết đưa séc cho ai, phải là người ít đoán ra tình trạng không vui của chàng nhất và cũng là người ít nói nhất. Là Perrin, một người New York khéo léo, đã mời chàng ăn trưa ở Câu lạc bộ Mỹ, hoặc Casarus người Tây Ban Nha, thường nói chuyện với chàng về bạn bè chung, mặc dù những người bạn ấy thực ra đã ra khỏi đời chàng từ hơn chục năm trước. Hoặc Muchhause hay hỏi chàng muốn rút tiền của vợ hay của mình.

Khi viết xong số tiền lên cuống séc và viết vào hai dòng bên dưới, chàng quyết định tới chỗ Pierce, một thanh niên mà chàng sẽ chỉ phải thể hiện ít nhất. Biểu diễn thường dễ hơn là xem.

Chàng đến bên bàn đầu tiên, vì người phụ nữ phục vụ chàng đẩy một tờ giấy bằng ngực mình, làm tờ giấy suýt rơi khỏi bàn và chàng nghĩ đàn bà sử dụng cơ thể mình mới khác đàn ông làm sao. Chàng để thư từ sang một bên để mở: Hóa đơn 17 cuốn sách về bệnh tâm thần từ một hãng của Đức, hóa đơn của Brentano^[50], thư của cha chàng gửi từ Buffalo, mỗi năm chữ ông càng khó đọc hơn, tấm thiệp của Tommy Barban đóng dấu nhật ấn Fez mang thông tin bông đùa, nhiều thư của các bác sĩ ở Zurich, hai cái ở Đức, hóa đơn của thợ trát vữa ở Cannes, hóa đơn của công ty đồ mộc, thư của nhà

xuất bản tạp chí y khoa ở Baltimore, nhiều thông báo linh tinh và giấy mời dự triển lãm tranh của một họa sĩ mới vào nghề, có ba thư gửi Nicole và một bức nhờ chuyển cho Rosemary.

Dick tiến đến bàn Pierce nhưng anh ta đang làm việc với một phụ nữ và Dick hiểu chàng sẽ phải đưa séc cho Casarus ở bàn tiếp theo, vì anh ta đang rảnh.

– Anh khỏe không, Diver? - Casarus ân cần. Anh ta đứng dậy, hàng ria mép căng ra vì cười. - Hôm kia, chúng tôi nói chuyện về Featherstone và tôi nghĩ đến anh, anh ấy hiện đang ở California.

Dick mở to mắt và hơi cúi người xuống.

– Ở California ư?

– Ấy là tôi nghe thấy thế. - Dick bình tĩnh cầm tờ séc, thấy Casarus nhìn xoáy vào nó, chàng nhìn thẳng tới bàn Pierce, ra hiệu bằng mắt với anh ta, có tác dụng vì một chuyện vui cũ từ ba năm trước, khi Pierce dính dấp với một nữ bá tước người Lithuani. Pierce đáp lại bằng cái cười toe toét, cho đến khi Casarus duyệt cái séc và không còn gì giữ Dick, người anh ta mến, hơn là đứng dậy giữ cái kính kẹp mũi và nhắc lại. - Vâng, anh ấy đang ở California.

Trong lúc đó, Dick nhìn thấy Perrin ở bàn đầu hàng đang trò chuyện với vô địch thể giới hạng nặng^[51], qua cái liếc xéo của Perrin, Dick thấy anh ta đang cân nhắc xem có nên gọi chàng tới và giới thiệu không, nhưng cuối cùng, anh ta quyết định là không.

Dick cắt ngang kiểu nói chuyện về xã hội của Casarus với sự mạnh mẽ mà chàng đã tích lũy ở nơi cái bàn kính, bằng cách nhìn chăm chăm vào séc, xem xét cẩn thận rồi chú mục vào việc mờ mả ở bên kia cột đá đầu tiên tới đầu của chủ nhà băng và nhắc chiếc can, mũ cùng thư từ mang theo, chàng chào tạm biệt và đi ra. Chàng đã “mua” người gác cửa từ lâu, chiếc taxi của chàng xuất hiện bên lề đường.

– Tôi muốn đến trường quay của hãng Par Excellent trên một phố nhỏ ở Passy. Hãy đến cổng Muette. Đến đấy, tôi sẽ chỉ đường cho anh.

Bị những sự kiện không thể tin được trong 48 giờ qua, chàng xáo động đến mức không biết chắc mình muốn gì. Đến cổng Murette, chàng trả tiền taxi và đi về phía trường quay, băng sang hè phố bên kia trước khi tới tòa nhà. Chững chạc trong trang phục cùng những phụ kiện tinh tế, chàng vẫn lắc lư và đi như một con vật. Phấm giá chỉ có thể tới khi đập đổ quá khứ, tung hê mọi cố gắng trong sáu năm qua của mình. Chàng nhanh nhẹn đi quanh tòa nhà, ngốc nghếch như một trong các thiếu niên của Tarkington^[52], vội vã ở những nơi bế tắc, sợ bỏ lỡ lúc Rosemary ra khỏi trường quay. Vùng này thật u sầu. Cạnh cửa tòa nhà có tấm biển: “1000 sơ mi”. Những chiếc sơ mi treo đầy tủ kính, xếp thành nhiều chồng, thắt cà vạt, nhét trong túi hoặc xếp nếp với vẻ duyên dáng giả dối trên sàn tủ bày hàng: “1000 sơ mi”, hãy đếm mà xem! Ở phía bên kia, chàng đọc: “Văn phòng phấm”, “Hiệu bánh”, “Hàng giảm giá”, “Quảng cáo”, Constance Talmadge trong phim “Bữa sáng ở Sunrise”, xa hơn nữa là những thông báo ảm đạm hơn: “Áo choàng giáo sĩ”, “Cáo phó” và “Nhà tang lễ”. Cuộc sống và cái chết.

Chàng hiểu mình đang làm một bước ngoặt quyết định trong đời, chệch khỏi đường của mọi việc trước đó, dù vậy chàng hy vọng nó sẽ tác động tới Rosemary. Rosemary luôn nhìn chàng như một hình mẫu đúng đắn, việc chàng đi quanh tòa nhà này như một hành động vi phạm. Nhưng Dick cần hành xử như một thực thể đang chìm phóng vút lên: chàng phải đi tới đó, hoặc đứng ở đó, tay áo sơ mi chắm cổ tay, tay áo khoác đóng khung tay sơ mi, cổ áo khuôn lấy cổ chàng, mái tóc hung đỏ của chàng cắt gọn gàng, bàn tay chàng cầm cặp như một người thượng lưu, và là một người đàn ông khác, cần đứng trước nhà thờ ở Ferrara^[53], dấu hiệu của sự sám hối. Dick đang tỏ lòng tôn kính với những việc không được lãng quên, không được tha tội và không được cắt bỏ.

CHƯƠNG 21

Sau bốn mươi năm phút đứng loanh quanh, chàng bị cuốn vào cuộc gặp với một người. Nó chỉ là việc có thể xảy ra với chàng khi chàng đang trong tâm trạng không muốn gặp bất cứ ai. Đôi khi, chàng kìm nén sự bồn chồn bị phơi bày, căng nhắc đến mức thường cản trở mục tiêu của mình, như một diễn viên kém nhập vai, người thì đứng thẳng song cổ vươn về phía trước, khiến khán giả mủi lòng, và tạo cho người khác khả năng lấp lỗ hổng mà chàng để mở. Giống như thỉnh thoảng, thấy thương những người cần và khao khát tình thương, chúng ta dành thứ gì đó cho họ và nói khác đi, làm chúng ta thực hiện nhiệm vụ trừu tượng của tình thương.

Vì thế Dick có thể tự phân tích sự việc đã xảy ra. Khi dạo bước trên phố Saints-Ange, một người Mỹ trạc ba mươi, có bộ mặt gầy, đầy sẹo và hơi ốm yếu nhưng nụ cười nham hiểm, nói chuyện với chàng. Lúc Dick cho anh ta xin lửa, chàng xếp anh ta là người thuộc loại chàng đã biết từ khi còn trẻ, loại người lang thang khắp các cửa hàng thuốc lá, một khuỷu tay chống lên quầy và quan sát người vào, ra. Dick dễ dàng xếp anh ta là người có công việc kín với các nơi như gara, dặn dò bằng giọng khe khẽ với các hiệu cắt tóc, ở các hành lang nhà hát. Thỉnh thoảng, bộ mặt ấy hăng hái lên như trong một truyện tranh bạo lực của Tad^[54], trong thời niên thiếu Dick thường liếc nhìn bút rút vào ranh giới mơ hồ của hành động ngu xuẩn mà chàng phạm phải.

– Có thích Paris không, ông bạn?

Không đợi trả lời, người đó cố theo kịp Dick.

– Anh là người đâu ta? - Anh ta hỏi, vẻ khích lệ.

– Buffalo.

– Tôi là dân San Antone^[55], nhưng đã ở đây từ hồi chiến tranh.

– Anh đi lính à?

– Tôi sẽ nói là thế. Sư đoàn 84, anh có nghe thấy bao giờ chưa?

Anh ta tiến lên trước Dick một chút và nhìn xoáy vào chàng, vẻ hăm dọa.

– Ông bạn ở Paris một thời gian rồi chứ? Hay chỉ đi qua?

– Đi qua thôi.

– Anh ở khách sạn nào?

Dick cười thầm ý định lén vào phòng chàng đêm đó của tay kia. Ý nghĩ của gã lồ lộ không chút e dè.

– Với tầm vóc như anh, không nên sợ tôi, ông bạn ạ. Quanh đây có khối kẻ vô công rồi nghề chỉ rình đợi các du khách Mỹ, nhưng anh không phải ngại tôi.

Chán ngán, Dick dừng bước:

– Tôi chỉ không biết vì sao anh lãng phí thời gian nhiều đến thế.

– Tôi có công việc ở đây, ở Paris này.

– Việc gì vậy?

– Bán báo.

Sự tương phản giữa bộ dạng dữ dội và cái nghề ôn hòa ấy thật buồn cười, nhưng người đó sửa lại:

– Anh đừng lo, năm ngoái tôi đã kiếm được kha khá, mười hoặc mười lăm franc cho tờ *Sunny Times*^[56] giá sáu franc.

Anh ta lấy một tờ báo kẹp trong cái túi dết bạc màu và đưa cho người đã thành bạn đi dạo, bức biếm họa tả một dòng lũ người Mỹ đang ào qua ván cầu một tàu thủy chở vàng.

– Một mùa hè kiếm được hai trăm ngàn, tiêu hết mười triệu.

– Vậy anh đang làm gì ở Passy?

Người bạn đường của chàng cảnh giác nhìn quanh.

– Làm phim, - anh ta nói mơ hồ. - Có một trường quay của Mỹ ở đằng kia kia. Người ta cần những người nói được tiếng Anh. Tôi đang đợi lúc giải

lao.

Dick nhanh chóng và kiên quyết xua anh ta đi.

Chắc là Rosemary hoặc đã thoát khỏi một trong cuộc đi vòng quanh tòa nhà của chàng từ sớm, hoặc đã rời khỏi đây từ trước khi chàng tới. Chàng vào một hiệu cà phê nhỏ ở góc phố, mua một đĩa chì than rồi lách vào một góc thụt giữa nhà bếp và toilet hôi thối, chàng gọi Roi George. Chàng đã thấy triệu chứng rối loạn chức năng nhận biết của mình trong hô hấp nhưng giống như mọi thứ khác, triệu chứng nữa chỉ càng thúc đẩy chàng hướng tới xúc cảm mạnh hơn mà thôi, chàng cho số điện thoại của khách sạn, rồi đứng yên, cầm ống nghe và nhìn đắm đắm vào hiệu cà phê. Một lúc lâu sau, một giọng nho nhỏ, là lạ, khẽ chào.

– Dick đây, anh phải gọi cho em.

Nàng ngừng một lát, rồi dùng cảm đáp lại xúc cảm của chàng:

– Em mừng vì anh đã gọi.

– Anh đã đến gặp em ở trường quay của em, anh đang ở Passy, đối diện với nó đây. Anh nghĩ có lẽ chúng ta nên đi chơi trong rừng Boulogne.

– Ôi, em chỉ ở đây một phút nữa thôi! Em rất tiếc. - Một lúc im lặng.

– Rosemary à.

– Vâng, anh Dick.

– Nghe này, anh đang trong một hoàn cảnh rất bất thường với em. Khi một đứa trẻ có thể quấy quả một người đàn ông trung niên, mọi sự sẽ khó khăn đấy.

– Anh không phải là người trung niên, Dick ạ, anh là người trẻ trung nhất đời.

– Rosemary? - Im lặng trong lúc chàng đắm đắm nhìn vào cái giá bày những loại rượu và đồ uống Pháp - những chai Otard, Rhum St James, Marie Brizard, nước cam Punch, André Fernet Blanca, Cherry Rocher và Armagnac.

– Em có một mình ư?

– Anh nghĩ em đang ở với ai chắc?

– Đây chính là tâm trạng anh lúc này. Anh đang muốn ở với em.

Im lặng, rồi có tiếng thở dài và trả lời.

– Ước gì lúc này anh ở cùng em.

Căn phòng khách sạn nơi nàng ở đằng sau một số điện thoại, và tiếng nhạc rền rĩ quanh nàng.

Chàng nhớ lại bụi phấn trên lớp da rám nắng của nàng khi chàng hôn lên mặt nàng, đường viền tóc nàng hơi ẩm ướt, bộ mặt trắng trẻo dưới mặt chàng, đường cong bờ vai thoáng hiện.

– Không thể được, - chàng nói với mình. Trong giây lát chàng ra phố, đi tới Murette rồi lại rời đi, cái cặp nhỏ vẫn trong tay, cây cần đầu bịt vàng giờ lên như một thanh kiếm.

Rosemary trở lại bàn và viết nốt bức thư gửi mẹ.

"... con chỉ nhìn thấy chàng trong phút chốc, nhưng con nghĩ chàng đẹp tuyệt vời. Con đã yêu chàng (lẽ tất nhiên Con Yêu Dick Nhất, nhưng mẹ hiểu ý con). Chàng sắp đạo diễn một bộ phim và đi ngay Hollywood, và con nghĩ mình cũng nên ra đi. Collis Clay cũng đang ở đây. Con mến cậu ta nhưng không gặp gỡ nhiều vì có vợ chồng Diver, họ là những thiên thần, là Những Người Đáng Mến Nhất Mà Con Biết. Hôm nay con không khỏe lắm và con đã uống thuốc rồi, tuy thấy không cần lắm. Thậm chí con không cố kể hết được mọi chuyện xảy ra, cho đến khi con gặp mẹ!!! Vì thế khi nhận được thư này, mẹ hãy đánh điện, đánh điện, đánh điện nhé! Mẹ sắp lên phía Bắc hoặc con sẽ về phía nam cùng nhà Diver?"

Lúc sáu giờ, Dick gọi Nicole.

– Em có kế hoạch gì đặc biệt không? - Chàng hỏi. - Em có thích đến một nơi yên tĩnh, ăn tối ở khách sạn rồi đi xem kịch chẳng hạn?

– Còn anh? Em sẽ làm bất cứ việc gì anh muốn. Lúc trước em vừa gọi cho Rosemary, cô ấy đang ăn tối trong phòng riêng. Em thấy việc này khiến cả hai chúng mình khó chịu, nhỉ?

– Anh chẳng khó chịu, - chàng phản đối. - Em yêu, trừ khi em mệt, còn chúng ta sẽ làm gì đi. Nếu không thì chúng mình sẽ về phương Nam nghỉ

một tuần, tại sao chúng ta không đến xem tranh Boucher^[57] nhỉ? Thế còn hay hơn là ủ ê nghiền ngẫm...

Một câu ngớ ngẩn và Nicole hiểu ngay ý chàng.

- Nghiền ngẫm về gì vậy?
- Về Maria Wallis.

Nicole đồng ý đi xem kịch. Đây là một truyền thống của họ, vì họ chẳng nên quá chán nản để chẳng làm gì, họ thấy truyền thống đó làm cho ngày tốt hơn trong tổng thể và sắp xếp các buổi tối thứ tự hơn. Chắc chắn rằng khi tinh thần sa sút, họ đổ tại sự chán nản hoặc mệt mỏi của người khác. Trước khi ra ngoài, cặp vợ chồng đẹp như mơ ở Paris này gõ cửa phòng Rosemary. Không có trả lời, cho rằng nàng đã ngủ, họ bước vào ban đêm ấm áp đầy âm thanh của Paris, tranh thủ uống một cốc vermouth và cocktail trong bóng của bar Fouquet.

CHƯƠNG 22

Nicole dậy muộn, lẩm bẩm gì đó trong mơ rồi tách diêm mi dài, rồi vì giấc ngủ. Giường Dick trống, một phút sau nàng mới nhận ra mình thức giấc vì tiếng gõ vào cửa phòng khách của họ.

– Vào đi - Nicole nói to nhưng không thấy trả lời, nàng bèn khoác áo choàng và ra mở cửa. Một *cảnh sát* nhả nhận đứng trước nàng và bước vào trong phòng.

– Ông Afgan North ở đây phải không?

– Gì kia? Không, ông ấy đi Mỹ rồi.

– Ông ấy đi khi nào, thưa bà?

– Sáng hôm qua.

Ông ta lắc đầu và dứ ngón tay trở với nàng, nhịp nhanh hơn.

– Tối qua, ông ta còn ở Paris. Ông ấy đăng ký ở đây nhưng phòng không có người ở. Người ta bảo tốt hơn hết là hỏi phòng này.

– Tôi thấy có vẻ rất lạ, sáng hôm qua chúng tôi đã tiễn ông ấy lên tàu rồi mà.

– Có thể như vậy, nhưng sáng nay người ta thấy ông ta ở đây. Cả *thẻ căn cước* của ông ấy. Nó đây, thưa bà.

– Chúng tôi không biết gì về việc này, - Nicole ngạc nhiên đáp.

Viên cảnh sát ngẫm nghĩ, ông ta điển trai và có mùi khó ngửi.

– Cả đêm qua, bà không gặp ông ta lần nào ư?

– Không.

– Chúng tôi đã bắt giữ một người da đen. Chúng tôi phải bảo đảm là ít ra cũng bắt đúng người.

– Tôi cam đoan với ông rằng tôi không hiểu ông đang nói gì. Nếu đây là ông Abraham North là người chúng tôi biết, thì chúng tôi hoàn toàn không hay biết rằng ông ấy ở Paris đêm qua.

Viên cảnh sát gật đầu, mút môi trên, có vẻ tin nhưng thất vọng.

– Có chuyện gì xảy ra vậy? - Nicole hỏi.

Ông ta gíơ lòng bàn tay, phùng má thối ra, miệng mím chặt. Ông ta bắt đầu thấy Nicole hấp dẫn và mắt ông ta nhấp nháy nhìn nàng.

– Bà muốn biết gì, thưa bà? Một vụ bồ bịch mùa hè ấy mà. Ông Afghan North bị mất trộm và phàn nàn. Chúng tôi đã bắt một tên vô lại. Lẽ ra ông Afghan nên đến nhận dạng hãn và thực hiện đúng bốn phận.

Nicole kéo tấm áo chặt hơn quanh người và vội xua ông ta đi. Hoang mang, nàng đi tắm và vận quần áo. Lúc này đã mười giờ và nàng gọi Rosemary, nhưng không có trả lời, nàng bèn gọi cho văn phòng khách sạn và được biết Abe đã đăng ký vào lúc sáu rưỡi sáng nay. Tuy vậy, phòng anh ta vẫn không có người ở. Mong được Dick cho biết tin, nàng đợi trong phòng khách của họ, đến khi nàng quyết định ra ngoài, văn phòng gọi và loan báo:

– Thưa bà, *một người da đen*.

– Có việc gì vậy? - Nicole hỏi.

– Ông ấy khai biết bà và ông bác sĩ. Ông ấy nói có một ông Freeman ở trong tù là bạn của toàn thế giới. Ông ấy nói thật bất công và muốn gặp ông North trước khi chính ông ta bị bắt giữ.

– Chúng tôi không biết gì hết. - Nicole gạt toàn bộ chuyện này bằng cái đập mạnh vào ống nghe. Sự tái xuất kỳ dị của Abe chỉ làm nàng mệt mỏi vì cuộc sống phóng đảng của anh ta. Gạt Abe khỏi tâm trí, Nicole ra ngoài và ngẫu nhiên gặp Rosemary ở hiệu may, rồi cùng nàng đi mua hoa giả, những chuỗi hạt đủ màu trên đường Rivoli. Nàng giúp Rosemary chọn một hạt kim cương tặng mẹ, một số khăn quàng và hộp thuốc lá kiểu mới mang về quê nhà, tặng các bạn đồng nghiệp ở California. Nicole mua những chú lính Hy Lạp và La Mã cho con trai, cả một đội quân giá hơn một ngàn franc. Một lần nữa, họ tiêu tiền theo cách khác hãn nhau, và Rosemary lại thán phục cách

chi tiêu của Nicole. Nicole biết chắc tiền mình tiêu là của mình, còn Rosemay vẫn nghĩ tiền của mình là phần thêm cho nàng một cách kỳ diệu, nên nàng phải rất cẩn trọng khi tiêu pha.

Thật sung sướng được tiêu tiền giữa thanh thiên bạch nhật trong một thành phố nước ngoài, với những con người khỏe khoắn, khí sắc tràn trên mặt họ, họ duỗi cánh tay, bàn tay, căng chân và mắt cá rất tự tin, những người phụ nữ trẻ đẹp vươn tay hoặc bước đi tin cậy với những người đàn ông.

Khi trở về khách sạn, họ thấy Dick, tươi tắn và mới mẻ trong buổi sáng, cả hai đều có một khoảnh khắc vui như trẻ con vậy.

Dick vừa nhận được một cú điện thoại khó hiểu của Abe, xem ra anh ta phải ẩn trốn suốt buổi sáng.

– Đó là một trong những cuộc điện đàm khác thường nhất tôi từng nghe.

Dick không chỉ nói chuyện với Abe mà với cả tá người khác. Trên điện thoại, những người tạp nham này tự giới thiệu:

.... người muốn nói chuyện với anh trong trà *thiếc* mái vòm, ở... anh ta bảo đang ở... ở đâu ấy nhỉ?

– Này, có một người, ở câ-m-mẹ-cái-môm đi, ở... anh ta đang bị... ở... xế hổ... ở... *xí hổ* và *cọ thế* về nhà. *Đít* thân tôi thì... ở... anh ta có... - Nhiều tiếng nấc nghẹn, rồi sau đó là cả nhóm nhao nhao, ồn ào, tranh cướp lời nhau.

Điện thoại bỗng tiết lộ thêm một lời đề nghị:

– Tôi nghĩ họ khẩn khoản nhờ anh như một bác sĩ tâm lý. - Người tuyên bố mập mờ này rốt cuộc bám riết lấy máy, anh ta không nói được với Dick là nhà tâm lý học hay gì khác. Cuộc trò chuyện với Abe diễn ra như sau:

– Chào.

– Ai đấy?

– Ờ, xin chào.

– Anh là ai?

– Ờ. - Nhiều tiếng cười hô hố chêm vào.

– Ờ, tôi sẽ gọi người nữa.

Thình thoảng, Dick nghe thấy tiếng Abe, kèm theo những tiếng tranh giành, ẩu đả, đánh rơi ống nghe, văng vẳng những lời đứt đoạn như: "Không, tôi không, ông North...". Rồi một giọng đứt khoát và xác xược:

– Nếu ông là bạn của ông North, ông nên xuống và đưa ông ấy đi cho.

Abe xen vào, phô trương và vụng về, vỗ xuống liên tục với ngụ ý quyết chết bằng được.

– Dick, tôi lao vào một cuộc hỗn loạn chủng tộc ở xóm Montmartre. Tôi sắp đi giải cứu cho Freeman khỏi nhà giam. Nếu một tên nhọ ở Copenhagen làm xi đánh giày... này, anh có nghe tôi không đấy - ờ, thì, nếu có ai tới đây... - một lần nữa trong ống nghe là vô số giai điệu đồng thanh.

– Tại sao anh trở về Paris? - Dick hỏi.

– Tôi đã đến Evreux^[58], rồi quyết định đập máy bay trở về, để tôi có thể so sánh nó với St Sulpice. Tôi muốn nói là tôi không có ý định đưa St Sulpice về Paris. Tôi cũng không muốn cả Baroque! Tôi muốn St German^[59]. Ổn Chúa, đợi một phút và tôi sẽ bảo *người hầu* nổi dậy.

– Lạy Chúa tôi, đừng.

– Nghe này... Mary ra đi có ổn không?

– Có.

– Dick, tôi muốn anh nói chuyện với một người tôi gặp ở đây sáng nay, con trai một sĩ quan hải quân đã gặp đủ mọi bác sĩ ở châu Âu. Để tôi kể với anh về cậu ta...

Đến lúc này, Dick đành ngắt máy, có thể hơi ác, vì chàng đang cần những hoạt động cho đầu óc tỉnh táo.

– Abe từng là người đàn ông hoàng, tử tế, - Nicole kể với Rosemary. - Rất dễ chịu. Từ rất lâu rồi, khi Dick và tôi mới kết hôn. Nếu cô biết anh ấy hồi đó nhỉ, anh ấy đến ở nhà chúng tôi nhiều tuần lễ liền mà chúng tôi hầu như không biết đến anh ấy ở trong nhà. Thình thoảng, anh ấy vào thư viện với cái đàn dương cầm nghệt tiếng và ôm ấp nó cả giờ. Dick này, anh có nhớ cô hầu ấy không? Cô ta ngỡ Abe là ma và thình thoảng Abe gặp cô ta ở tiền

sánh, anh ấy rống lên như bò dọa cô ta, hậu quả là chúng tôi vỡ mất cả bộ đồ trà, nhưng chúng tôi không quan tâm.

Nhiều trò vui từ rất lâu về trước. Rosemary ghen tị với họ vì những trò vui, nàng hình dung một cuộc sống nhàn nhã, không như của nàng. Nàng ít được rảnh rỗi nhưng nàng đánh giá cao vì nó là một trong nhiều thứ mà nàng chưa bao giờ có. Nàng nghĩ về nó như một sự nghỉ ngơi, mà không hiểu rằng vợ chồng Diver còn xa mới được thanh thản như nàng.

– Có chuyện gì với anh ấy? – Rosemary hỏi. - Tại sao anh ấy lại uống rượu?

Nicole lắc đầu quầy quậy, không chịu trả lời thẳng:

– Ngày nay có nhiều người thông minh mà vẫn suy sụp như thường.

– Có khi nào họ không thế đâu? – Dick hỏi. - Những người thông minh chơi đùa gần giới hạn vì phải thế - một số người không thể chịu nổi, nên họ bỏ.

– Phải có lời dối trá sâu sắc hơn thế chứ. - Nicole không chịu rời câu chuyện của mình, nàng phát cáu vì Dick mâu thuẫn với nàng trước mặt Rosemary. - Các nghệ sĩ như Fernand^[60] vì lý do nào đó không đắm mình trong rượu. Tại sao chỉ người Mỹ mới chơi bởi phóng dăng?

Có quá nhiều câu trả lời cho câu hỏi này đến mức Dick quyết định cứ mặc nó lơ lửng trong không khí, chiến thắng vo vo trong tai Nicole. Chàng hay chỉ trích nàng dữ dội. Mặc dù chàng coi Nicole là sinh linh quyến rũ nhất chàng từng thấy, dù chàng đã giành được mọi thứ chàng cần từ nàng, chàng đã ngửi thấy mùi chiến trận từ xa và trong tiềm thức chàng trở nên kiên quyết và sẵn sàng chiến đấu từng giờ. Chàng không được buông thả và lúc này, chàng cảm thấy mình khá bất nhã, nhắm nghiền mắt, hy vọng Nicole đoán biết dù chỉ chút xíu niềm hứng khởi trong tình cảm của Rosemary. Chàng không chắc lắm, tối qua ở nhà hát, Nicole đã nhắc đến Rosemary, mĩa mai nàng là một đứa trẻ.

Bộ ba ăn trưa ở tầng dưới, trong bầu không khí của những tấm thảm và những người hầu lặng lẽ, không đi bằng những bước nhanh, mạnh khi bưng

đồ ăn ngon tới các bàn. Ở đây, các gia đình người Mỹ nhìn chăm chăm vào các gia đình Mỹ và cố bắt chuyện với nhau.

Bàn bên có một nhóm thật khó phân định. Họ gồm một thanh niên cởi mở, có lẽ là thư ký của cơ quan nào đó và nhiều phụ nữ. Những người phụ nữ không trẻ, không già cũng không thuộc tầng lớp xã hội đặc biệt nào, song cả nhóm gây ấn tượng thống nhất, gắn bó thân thiết với nhau hơn là nhóm các bà vợ tụ tập trong đại hội nghề nghiệp của chồng. Chắc chắn đây là một đơn vị hơn là một đoàn khách du lịch.

Bản năng khiến Dick tìm lại lời nhạo báng nguy hiểm đã hình thành trên lưỡi, chàng nhờ người phục vụ tìm hiểu xem họ là ai.

– Họ là những người mẹ gắn sao vàng^[61], - người phục vụ giải thích.

Họ nói, giọng oang oang hoặc khe khẽ. Mắt Rosemary rưng rưng.

– Những người trẻ kia chắc là vợ, - Nicole nói.

Dick lại ngắm họ trên vành ly vang. Trên bộ mặt vui vẻ của họ, thái độ đường hoàng vây quanh và lan tỏa khắp nhóm, chàng nhận thức được sự trưởng thành của một nước Mỹ già giặn hơn. Lát sau, những người phụ nữ nhả nhận đã từng thương khóc người thân và vì lý do nào đấy không thể thăm viếng thường xuyên, làm căn phòng đẹp hơn hẳn. Trong thoáng chốc, chàng như lại ngồi trên đầu gối cha mình, cười ngửa cùng Mosby^[62] trong khi những chiến hữu trung thành và tận tâm cùng chiến đấu quanh ông. Gần như ráng sức, Dick quay lại nhìn hai người đàn bà bên bàn và đối mặt với cả thế giới mới mẻ mà chàng tin tưởng.

CHƯƠNG 23

Abe North vẫn ở lì quầy rượu Ritz từ chín giờ sáng. Khi anh ta tới tìm nơi ẩn náu, các cửa sổ đã mở và những trục lớn đang bận bịu hút bụi khỏi các tấm thảm và đệm ám khói. *Những người phục vụ* tỏa khắp các hành lang, dọn dẹp. Quầy ăn ngồi dành cho nữ giới đối diện quầy rượu, hình như rất nhỏ, thật khó hình dung có thể thu xếp được nhiều tốp vào buổi chiều.

Ông chủ Paul nổi tiếng chưa tới, nhưng Claude đang kiểm tra cổ phiếu, dừng công việc với sự ngạc nhiên bất lịch sự, pha cho Abe một cốc rượu bố. Abe ngồi trên ghế dài dựa sát tường. Uống xong hai cốc, anh ta bắt đầu thấy khá hơn nhiều, bèn trèo lên hiệu cắt tóc để cạo râu. Khi Abe trở lại quầy, Paul tới trong chiếc ô tô chế tạo theo đơn đặt hàng riêng, và trang trọng xuống xe ở đại lộ Capucines. Paul mướn Abe, bèn tới nói chuyện.

– Sáng nay tôi đã lên tàu hồi hương, - Abe kể. - Ý tôi là sáng hôm qua hoặc đại loại thế.

– Sao ông cứ nói đi nói lại thế? - Paul hỏi.

Abe ngẫm nghĩ và chợt nảy ra một lý do:

– Tôi đang đọc một truyện nhiều kỳ trong *Liberty*^[63] mà kỳ sau lại ở Paris này, nếu ra khơi tôi sẽ bỏ lỡ mất và sẽ không bao giờ đọc được.

– Chắc phải là câu chuyện rất hay.

– Một chuyện ki-i-ình khủng.

Paul bật cười và tạm ngừng, dựa lưng vào ghế.

– Nếu ông thực sự muốn ra đi, thì ngày mai có nhiều bạn bè ông trên chiếc *France*^[64] đấy... một ông tên là gì ấy và Slim Pearson. Ông ấy - để tôi nghĩ xem - cao ráo, mới để ria mép.

- Yardly, - Abe cho biết.
- Ông Yardly. Cả hai sẽ đi tàu *France*.

Paul định đi làm nhiệm vụ, nhưng Abe cố giữ chân:

- Tôi phải đến Cherbourg. Hành lý đã gửi theo đường đó.
- Ông sẽ lấy hành lý ở New York, - Paul đáp và rút lui.

Lời gợi ý này khớp dần vào kế hoạch của Abe, anh ta ngày càng muốn được chăm sóc, hoặc đúng hơn là kéo dài tình trạng không chịu trách nhiệm của mình.

Trong lúc đó, các khách hàng khác lần lượt vào bar: trước tiên là một người Đan Mạch to lớn mà Abe đã gặp ở đâu đó. Ông ta ngồi xuống ghế ở đầu kia phòng và Abe đoán ông ta sẽ ở đó suốt ngày, uống rượu, ăn trưa, trò chuyện hoặc đọc báo.

Abe cảm thấy thêm được ở lâu hơn ông ta. Mười một giờ, nhiều sinh viên đại học vào, đi rón rén vì sợ làm rách túi nhau. Lúc đó, Abe bảo *người hầu* gọi điện cho vợ chồng Diver, và khi liên hệ được với họ, Abe cũng liên lạc với nhiều bạn khác - anh ta khom người gọi họ ở nhiều đường dây khác cùng một lúc - kết quả là rất linh tinh. Thỉnh thoảng, tâm trí Abe trở lại với thực tế là nên xem xét lại và đưa Freeman ra khỏi nhà giam, nhưng rồi lại gạt bỏ mọi thứ như nhiều phần trong cơn ác mộng.

Đến một giờ, quầy rượu chật ních, pha trộn nhiều giọng nói của nhân viên phục vụ, buộc khách hàng vào thực tế là uống rượu và trả tiền.

– Làm hai whiskey pha soda... thêm cốc nữa... hai martini và một... ông không uống gì sao, ông Quartely... vậy là ba vòng. Bảy mươi năm franc, ông Quartely. Ông Schaeffer nói ông ấy trả cốc này, còn ông trả cốc cuối cùng... Tôi chỉ làm theo lời ông... rất cảm ơn.

Trong lúc lộn xộn, Abe mất chỗ ngồi; lúc này anh ta đứng, đu đưa nhẹ, trò chuyện với vài người mà anh ta bị cuốn theo. Một con chó sục chạy và sợi xích quấn quanh chân Abe, anh ta cố gỡ ra mà không hề cúi kính và nhận được rất nhiều lời xin lỗi. Ngay sau đó, Abe được mời ăn trưa nhưng chối từ. Sắp bốn giờ chiều, Abe giải thích là có việc phải làm vào lúc bốn

giờ. Lát sau, với bộ dạng lão đảo của người say, giống như của một tù nhân hoặc gia nhân, Abe chào tạm biệt một người quen, rồi chợt phát hiện ra rằng lúc đông đúc nhất của quầy bar đã chấm dứt, cũng vội vàng như lúc bắt đầu vậy.

Ở đầu kia phòng, ông Đan Mạch và các bạn đã gọi bữa trưa. Abe cũng gọi nhưng không đụng đến. Sau đó, anh ta chỉ ngồi, vui sướng sống trong quá khứ. Rượu đã chuyển niềm vui trong quá khứ thành thời hiện tại, dường như chúng vẫn đang xảy ra và biến thành thời tương lai, như thể chúng sắp diễn ra lần nữa.

Bốn giờ, người phục vụ đến gần Abe:

- Ông có muốn gặp một người da màu tên là Jules Peterson không?
- Chúa ơi! Sao anh ta tìm ra tôi?
- Tôi không nói là ông có mặt.
- Vậy ai nói? - Abe đánh rơi kính nhưng trấn tĩnh lại.
- Ông ấy nói đã đi khắp các quán rượu và khách sạn có người Mỹ.
- Bảo anh ta là tôi không có đây... - Khi người phục vụ quay đi, Abe hỏi:
- Liệu anh ta đã vào đây chưa?
- Tôi sẽ tìm hiểu.

Đang tiếp đón người kia, Paul liếc nhìn qua vai; ông ta lắc đầu rồi nhìn thấy Abe, bèn tiến tới.

- Tôi xin lỗi, tôi không thể cho phép việc đó.

Abe cố hết sức đứng dậy rồi ra phố Cambon.

CHƯƠNG 24

Với chiếc cặp da thu nhỏ trong tay, Richard Diver rời quận 7, nơi chàng để lại tin nhắn cho Maria Wallis, ký tên “Dicole”, tên ghép mà chàng và Nicole ký chung hồi mới yêu nhau, tới người thợ may áo, các nhân viên rồi rít tít mù quanh chàng, xứng với số tiền chàng chi. Phát ngượng vì hứa hẹn quá nhiều với những người Anh khốn khổ này, với cung cách tế nhị của chàng, bộ dạng chàng như một giải pháp bảo đảm, chàng ngượng vì bắt người thợ may thay đổi vài phân lụa trên cánh tay áo mình. Sau đó, chàng đến khách sạn Crillon và uống một ly nhỏ cà phê pha với rượu gin.

Khi chàng bước vào khách sạn, tiền sảnh hình như sáng bất thường, lúc rời đi chàng mới nhận ra rằng bên ngoài trời đã tối. Bốn giờ một chiều lộng gió, lá cây trên đại lộ Champ-Elysées xào xạc rồi rơi, thưa thớt và hoang dã. Dick rẽ xuống đường Rivoli, đi bộ qua hai khu nhà dưới dãy cuốn tới nhà băng của mình lấy thư từ. Rồi bắt taxi đi ngược Champ-Elysées, qua những hạt mưa đầu tiên rơi lộp độp, ngồi lẻ loi với tình yêu của mình.

Về hành lang Roi George lúc hai giờ sáng, vẻ đẹp của Nicole hòa với vẻ đẹp của Rosemary cũng như vẻ đẹp của cô gái trong tranh Leonardo, thành cô gái trong tranh minh họa. Dick đi dưới mưa, như bị ma ám và kinh hoàng, những tình cảm nồng nàn của đàn ông trong lòng chàng và không gì giản dị hơn để chàng hiểu.

Rosemary đã mở toang cánh cửa lòng mình, tràn trề cảm xúc mà không ai hay biết. Giờ đây, nàng là thứ mà đôi khi được gọi là "con thú hoang", mới hai mươi tư giờ nàng đã không còn là một thực thể thống nhất nữa, nàng mãi chơi đùa với sự lộn xộn, dường như số mệnh nàng là một người đẹp khó hiểu, vừa có lợi, vừa là cơ may, vừa gây hại cho Dick, cho Nicole, cho mẹ

nàng, cho đạo diễn nàng gấp hôm qua, giống như các nút chặn trên một chuỗi hạt.

Khi Dick gõ cửa, nàng vừa ăn vận xong, đang ngắm mưa, nghĩ đến bài thơ nào đó, đến những cái rãnh đầy nước ở Beverly Hills. Khi mở cửa, nàng thấy chàng như một thứ có sẵn, thần thánh như chàng vốn là thế, như những người già hơn đang trẻ ra, cứng rắn và không dễ khuất phục. Dick nhìn nàng với vẻ chán ngán quen thuộc. Trong giây lát, chàng đáp lại nụ cười dịu dàng, không che giấu của nàng, thân hình nàng chuẩn đến từng xentimét khiến chàng liên tưởng đến một cái nụ hứa hẹn bùng nổ thành bông hoa đẹp rực rỡ. Chàng nhận ra vết chân ướt của nàng trên tấm thảm qua cửa buồng tắm.

– Cô Ăn ảnh ời, - chàng gọi với vẻ buồn tuồng mà chính chàng không cảm thấy. Chàng để đôi găng, cái cặp lên bàn trang điểm, dựa cây can vào tường. Cầm chàng át hẳn những đường nhăn đau khổ quanh miệng, buộc chúng biến lên vầng trán và vào khóe mắt, như không thể để lộ nỗi sợ trước công chúng.

– Lại đây và ngồi lên lòng anh nào, - chàng nói, ngọt ngào, - hãy để anh tìm khuôn miệng đáng yêu của em.

Nàng tới và ngồi đó trong lúc bên ngoài, mưa chậm chậm rơi tí tách, nàng đặt đôi môi lên hiện thân đẹp đẽ, lạnh lùng mà nàng tạo ra.

Nàng hôn vài lần lên miệng chàng, mặt nàng đắm đuối ngửa lên với chàng, chưa bao giờ chàng thấy thứ gì đẹp đến sững sờ như làn da nàng, vẻ diễm lệ của nàng đôi khi gợi cho chàng những ý nghĩ tốt đẹp nhất của con người, chàng nghĩ đến trách nhiệm của mình với Nicole chỉ cách hai cánh cửa, ở bên kia hành lang.

– Mưa tạnh rồi, - chàng nói. - Em có thấy mặt trời trên mái nhà bằng đá phiến không?

Rosemary đứng dậy và cúi gằm mặt, nàng nói với chàng ý nghĩ chân thành nhất của mình:

– Ôi, chúng ta cứ như *diễn viên* vậy, anh và em.

Nàng đến tủ quần áo và vừa đưa lược lên tóc, thì có tiếng gõ liên tục vào cánh cửa.

Họ bàng hoàng, bất động, tiếng gõ cửa vẫn dai dẳng, chợt nhớ ra cửa không cài, Rosemary chải vội một nhát cho xong, nàng gật đầu với Dick đã nhanh chóng vuốt phẳng những nếp nhăn trên giường họ vừa ngồi, rồi đi ra cửa. Dick nói bằng giọng rất tự nhiên, không quá to:

-... nếu cô cảm thấy không muốn ra ngoài, tôi sẽ nói với Nicole và chúng ta sẽ có một buổi tối cuối cùng rất yên tĩnh.

Sự phòng ngừa là không cần thiết với tình trạng bên ngoài cửa, lộn xộn đến mức ngăn chặn mọi phán xét thoáng qua nhất về những việc không đúng chỗ của họ. Abe đứng đó, già đi vài tháng trong hai mươi tư giờ qua, với một người da màu rất lo lắng, hoang mang mà Abe giới thiệu là ông Peterson ở Stockholm.

– Anh ấy đang trong một hoàn cảnh khủng khiếp và đó là lỗi của tôi, - Abe nói. - Chúng tôi cần một lời khuyên sáng suốt.

– Vào phòng chúng tôi đi, - Dick đáp.

Abe một mực đòi Rosemary đi cùng, và họ qua tiền sảnh tới dãy phòng nhà Diver. Jules Peterson là một người da đen nhỏ bé, đáng kính, một mẫu người tinh tế đang bị những kẻ đáng khinh thuộc Đảng Cộng hòa ở biên giới các bang truy đuổi.

Hình như anh ta là nhân chứng hợp pháp cho cuộc tranh luận sáng sớm ở Montparnase, anh ta đi cùng với Abe đến đồn cảnh sát và khẳng định một tên da đen đã cướp khỏi tay mình một ngàn franc, việc nhận diện tên đó là một trong những mục tiêu của vụ này. Một cảnh sát đi kèm Abe và Jules Peterson về quán rượu và quá hấp tấp nhận dạng tội phạm là một người da đen, người đó chỉ đến nơi này một giờ sau khi Abe đã rời đi. Cảnh sát làm cho tình hình càng phức tạp thêm khi bắt giữ ông Freeman, một người da đen chủ khách sạn có tiếng, ông ta trôi nổi qua màn sương mù vì rượu vào lúc rất sớm và lúc đó tỉnh hẳn. Thủ phạm đích thực của vụ này - theo lời thuật lại của các bạn Abe - chỉ xoáy năm chục franc để trả tiền rượu Abe đã gọi, không hiểu sao bị quàng cho vai trò xấu xa đến thế, đã tái xuất tại hiện trường.

Tóm lại, Abe ở trong mớ bong bóng đó suốt một giờ liền với thân thể, lương tâm và tình cảm của một người Âu gốc Phi và ba người Mỹ gốc Phi sống tại khu Latinh^[65]. Việc gỡ rối không chỉ mờ mịt mà ngày cứ trôi qua trong không khí của những bộ mặt da đen không quen biết, nhấp nhô ở những chỗ không quen biết và bất thành linh rẽ ngoặt vào những góc phố, những giọng nói khẳng khẳng của người da đen trên điện thoại.

Abe đã thành công trong việc tránh né tất cả, cứu Jules Peterson. Nói đúng hơn, Peterson ở vị thế một thổ dân thân thiện, được một người da trắng giúp đỡ. Những người da đen khổ sở vì bị phản bội, không theo đuổi Abe cũng như Peterson, còn Peterson được Abe che chở rất nhiều.

Ở Stockholm, Peterson là một nhà sản xuất nhỏ xi đánh giày bị phá sản, hiện giờ anh ta sở hữu công thức chế tạo xi và những dụng cụ kiếm sống đầy một cái hộp nhỏ, Tuy vậy, từ lúc sáng sớm người che chở mới đã hứa sẽ giúp anh ta khởi nghiệp ở Versailles. Tài xế cũ của Abe là người đóng giày và Abe đã trả trước Peterson hai trăm franc.

Rosemary chán ngán lắng nghe cuộc kể lể dông dài này, nàng hiểu rằng đòi hỏi khả năng hài hước lành mạnh hơn nàng là lỗi bịch. Người đàn ông nhỏ bé với cái cơ nghiệp xách tay kia, cặp mắt giả dối thỉnh thoảng lại đảo nửa vòng trắng dã, rõ là sợ hãi, đáng vẻ của Abe, bộ mặt anh ta lơ mờ vì những đường nét đẹp nhưng gây hốc hác, tất cả đều xa vời với nàng như một căn bệnh.

– Tôi chỉ xin một cơ hội trong đời, - Peterson nói bằng ngữ điệu chính xác song có phần méo mó riêng của các nước thuộc địa. - Các phương pháp của tôi đều đơn giản, công thức của tôi tốt đến mức tôi bị xua đuổi khỏi Stockholm, bị phá sản vì tôi không quan tâm đến việc quảng bá.

Dick lịch thiệp nhìn anh ta, sự thích thú vừa hình thành đã tan biến, chàng quay sang Abe:

– Anh hãy đến một khách sạn nào đó và đi nằm. Sau khi anh đã ổn, ông Peterson sẽ đến gặp anh.

– Nhưng anh không hiểu Peterson đang bị rắc rối sao? - Abe phản đối.

– Tôi sẽ đợi trong tiền sảnh, - Peterson nói, khôn khéo. - Có lẽ khó mà thảo luận vấn đề của tôi ngay trước mặt tôi.

Anh ta rút lui sau một cái cúi chào bắt chước người Pháp, Abe cố đứng dậy, vẻ thận trọng của một người hay đi đây đó.

– Hôm nay, hình như tôi không được ưa chuộng lắm.

– Ưa chuộng nhưng không chắc, - Dick báo cho anh ta. - Tôi khuyên anh rời ngay khách sạn này, theo đường quây rượu nếu anh muốn. Hãy đến Chambord, hoặc nếu anh cần nhiều thứ dịch vụ, thì đến Majestic.

– Tôi uống một cốc có phiền anh không?

– Ở đây không còn gì hết, - Dick nói dối.

Abe bắt tay Rosemary một cách cam chịu, anh ta từ từ ngẩng mặt, nắm bàn tay nàng một lúc lâu, cố nghĩ ra câu để nói mà không nổi.

– Cô là một trong... một trong những người... nhất...

Nàng thương hại và khá ghê tởm bàn tay bẩn thỉu của anh ta, nhưng vẫn cười đúng phép của người có giáo dục, dường như nàng chẳng thấy gì bất thường khi thấy một người đàn ông đi như trong giấc mơ buồn tẻ. Người ta thường lộ vẻ hiếu kỳ với một người say, hơn là muốn lưu tâm tới một người ngớ ngẩn vì mất trí. Chú ý hơn là sợ. Có một cái gì đó kinh hoàng trong con người mất hết mọi kiềm chế và sẽ chẳng làm được bất cứ việc gì. Lẽ tất nhiên sau đó chúng ta biết anh ta phải trả giá cho khoảnh khắc vượt trội, khoảnh khắc gây ấn tượng của mình. Abe quay sang Dick, khẩn khoản lần cuối:

– Nếu tôi đến một khách sạn rồi tắm nước nóng, cọ rửa sạch sẽ và ngủ một lúc, đánh bại những tên Senegal^[66] này, tôi có thể đến và ở cả tối bên lò sưởi được không?

Dick gật đầu, tán thành thì ít mà nhạo báng thì nhiều và đáp:

– Anh có ý kiến hay ho về khả năng của mình đấy.

– Tôi đánh cược là nếu Nicole ở đây, nhất định cô ấy sẽ cho tôi trở về.

– Đúng vậy. - Dick đến chỗ cái khay gỗ và bưng một hộp tới cái bàn giữa phòng, trong hộp có vô số chữ cái bằng giấy bồi.

– Anh có thể đến nếu anh muốn chơi trò đảo chữ cái.

Abe nhìn các thứ trong hộp với vẻ khiếp sợ tự nhiên, y như bị bắt ăn chúng như ăn cháo yến mạch vậy.

– Đảo chữ cái là gì vậy? Tôi chưa đủ lập dị để...

– Chỉ là trò chơi thôi. Anh đánh vần các chữ, bất cứ chữ nào trừ rượu.

– Tôi đánh cược là anh có thể đánh vần chữ rượu, - Abe sục bàn tay vào giữa đồng chữ. - Tôi có thể trở về nếu đánh vần được chữ rượu chứ?

– Anh có thể trở về nếu anh muốn chơi trò đảo chữ cái.

Abe lắc đầu, nhần nhục.

– Nếu anh định đóng khung đầu óc kiểu này thì vô ích thôi... tôi sẽ bị chặn giữa đường. - Anh ta khua khua ngón tay với Dick, trách móc. - Nhưng hãy nhớ George Đệ Tam^[67] đã nói, nếu Grant say rượu thì ngài ước được cấn các vị tướng khác.

Abe liếc nhìn Rosemary lần cuối qua khóe mắt vàng khè rồi đi ra. Anh ta nhẹ người khi thấy Peterson không còn trong hành lang. Cảm thấy lạc lõng và vô gia cư, Abe trở lại hỏi Paul tên con tàu.

CHƯƠNG 25

Abe vừa lão đảo ra ngoài, Dick và Rosemary ôm chầm lấy nhau. Một lớp bụi Paris phủ lên cả hai trong lúc họ hít lấy hít để lẫn nhau: chú lính cao su trên cây bút máy của Dick, mùi nước hoa thoang thoảng trên cổ và bờ vai Rosemary. Dick cố giữ tình trạng này thêm nửa phút nữa, Rosemary là người trở lại với thực tại trước tiên.

– Em phải đi thôi, anh yêu, - nàng nói.

Họ nháy nhau qua khoảng không gian nơi rộng, Rosemary sớm học được cách thoát hiểm, khiến không đạo diễn nào có thể lợi dụng được.

Nàng mở cửa phòng mình và đến thẳng cái bàn vì bất chợt nhớ ra chiếc đồng hồ đeo tay bỏ quên. Nó vẫn ở đó, vừa lồng vào cổ tay, nàng vừa liếc xuống bức thư gửi mẹ hàng ngày, thậm chí viết nốt câu cuối cùng trong trí. Rồi, khá từ từ, nàng nhận ra mà không cần quay lại là không chỉ có mình nàng trong phòng.

Trong một căn phòng có người ở, thường phản chiếu những đồ vật chỉ được chú ý một nửa: đồ gỗ đánh véc-ni, đồ đồng, đồ bạc và ngà voi đánh bóng ít hay nhiều, ngoài ra còn hàng ngàn thứ chuyển tải ánh sáng và bóng tối tinh tế đến mức người ta không nghĩ tới, nóc khung tranh, các cạnh của bút chì hoặc gạt tàn, hoặc các đồ trang trí bằng pha lê hay sứ, toàn thể sự khúc xạ này tạo nên những thứ huyền ảo trong tầm nhìn, chẳng khác gì các mảnh liên tưởng trong tiềm thức khiến chúng ta như bám lấy, như người thợ lắp kính ghép các mảnh hình dạng khác thường trong một khoảng thời gian nào đó - sau đấy Rosemary có thể dựa vào thực tế này để miêu tả nàng nhận thức có người trong phòng, trước khi xác định. Nhưng khi hiểu ra, nàng

quay ngoắt người và nhìn thấy một người da đen đã chết nằm sổng sượt trên giường nàng.

Nàng hét lên “Aaaaaa!” và lúc chiếc đồng hồ tuột tay, rơi đánh xoảng xuống bàn, nàng có một ý nghĩ hết sức phi lý đó là Abe North. Rồi nàng lao vọt qua cửa và bắn ra hành lang.

Dick đang dọn dẹp, chàng kiểm tra những chiếc găng đã đi hôm đó và ném chúng thành một đồng găng bắn vào góc thùng. Chàng treo áo khoác và căng sơmi lên một giá khác, một thói quen của riêng chàng. “Anh sẽ mặc chiếc sơmi ít bắn ở chỗ anh không treo áo sơmi đã bắn”. Nicole vào và đang đổ một trong những gạt tàn khác thường của Abe vào thùng rác, thì Rosemary đâm bổ vào phòng.

– *Dick! Dick!* Anh đến mà xem!

Dick chạy qua hành lang vào phòng nàng. Chàng quỳ gối nghe tim Peterson và bắt mạch. Xác còn ấm, bộ mặt lúc sống kiệt quệ và đầy uẩn khúc, nay phỉ ra và đau đớn lúc chết. Cái hộp đồ nghề vẫn kẹp dưới cánh tay, nhưng chiếc giày vắt qua thành giường không đánh bóng, đế giày mòn trơ. Theo luật của Pháp, Dick không có quyền chạm vào xác chết, nhưng chàng dịch cánh tay một chút và nhìn thấy một vết bắn trên khăn trải giường màu xanh, một vết máu mờ trên tấm phủ bên dưới.

Dick khép cửa và đứng suy nghĩ, chàng nghe thấy tiếng bước chân dè dặt ngoài hành lang, rồi tiếng Nicole gọi tên chàng. Chàng mở cửa, thì thào: “Em mang *khăn trải giường* và tấm phủ ở một trong những cái giường của chúng ta lại đây. Đừng để ai trông thấy nhé”. - Rồi, nhận thấy vẻ căng thẳng trên mặt vợ, chàng nói nhanh. - Mà này, em không phải lo chuyện này, chỉ là một gã da đen thôi mà.

- Em muốn chuyện này chấm dứt.

Cái xác lúc Dick nhắc lên, nhẹ và đói ăn. Chàng thu xếp để máu từ vết thương chảy vào quần áo anh ta. Đặt cái xác cạnh giường, chàng lột khăn trải giường và tấm phủ, rồi mở hé cánh cửa từng tí một, chàng nghe ngóng - có tiếng bát đĩa lanh canh ở hành lang bên dưới sau tiếng nói của khách quen “*Cảm ơn bà*”, nhưng người hầu đi theo hướng khác, thẳng tới cầu

thang phục vụ. Dick và Nicole vội chuyển các gói qua hành lang. Sau khi trải các tấm khăn lên giường Rosemary, Dick đứng, toát mồ hôi trong ánh chiều chạng vạng ấm áp, nghĩ ngợi. Bao ý nghĩ mông lung trở nên rõ ràng với chàng trong khoảnh khắc chàng khám tử thi. Trước hết, sự thù địch *thổ dân* thâm căn cố đế đã khiến Abe theo dõi *người thổ dân* hiền lành này và phát hiện ra Peterson trong hành lang, khi anh ta liều nắp vào phòng Rosemary, Abe đã theo vào và giết chết Peterson. Thứ hai là, không được để một thế lực nào trên đời có thể vấy bẩn Rosemary, tai tiếng về vụ Arbuckle^[68] chỉ vừa lắng dịu. Hợp đồng của nàng tùy thuộc vào nghĩa vụ tiếp tục một cách khắt khe và bình thường như bộ phim *Con gái của cha*.

Bất giác, Dick làm một cử động máy móc xấn tay áo, mặc dù chàng mặc gilê không tay, và cúi xuống cái xác. Dựa vào vai áo khoác làm điểm tựa, chàng đá gót giày mở cửa và kéo nhanh cái xác vào một chỗ hợp lý ngoài hành lang, chàng trở lại phòng Rosemary và vuốt sạch những hạt bám trên tấm thảm trải sàn bằng nhung lông. Rồi đến chỗ điện thoại ở dãy phòng mình, chàng gọi cho chủ khách sạn.

– Ông McBeth? Bác sĩ Diver đây. Có một việc rất quan trọng. Chúng ta có đường điện thoại nào riêng tư hơn không?

Sự nỗ lực khác thường của chàng đã gắn bó chàng với ông McBeth. Ở đây, người ta sử dụng mọi thứ tiện nghi mà Dick dùng một cách thoải mái, còn chàng chẳng bao giờ phàn nàn...

– Ra khỏi dãy phòng, chúng tôi thấy một người da đen đã chết... trong hành lang..., không, không, ông ta là thường dân. Gỡm đã, tôi biết ông không muốn bất cứ vị khách nào vấp phải cái xác, vì thế tôi gọi cho ông. Lẽ tất nhiên tôi phải đề nghị ông tránh tên tôi ra khỏi việc này. Tôi không muốn vướng vào các thủ tục rườm rà của Pháp chỉ vì tôi phát hiện ra ông ta.

Thật quá ư quan tâm đến khách sạn! Chỉ vì cách đây hai tối, chính mắt ông McBeth đã chứng kiến những đặc điểm này trong con người bác sĩ Diver, nên tin ngay câu chuyện mà không cật vấn gì.

Ông McBeth đến ngay và một phút sau, ông đã gọi sen đầm. Trong khoảng thời gian ấy, ông đã kịp thì thầm với Dick:

– Ông có thể tin chắc rằng tên tuổi của bất kỳ vị khách nào cũng sẽ được giữ kín. Tôi quá ư cảm kích vì những cố gắng của ông.

Ông McBeth đã tiến một bước chỉ có thể trong tưởng tượng, nhưng tác động đến viên sen đầm đến mức ông ta rút rứt ria mép liên hồi vì bức bối và tham lam. Ông ta ghi chép qua loa và gọi một cú điện thoại về đồn. Báo cáo nhanh rằng vì Jules Peterson là người buôn bán, nên hoàn toàn hiểu được các di vật đã chuyển vào một căn hộ khác ở một trong các khách sạn sang nhất thế giới.

Dick trở về phòng khách của chàng.

– Chuyện gì vậy? - Rosemary kêu lên. - Dân Mỹ ở Paris lúc nào cũng bắn nhau sao?

– Việc này có lẽ là màn mở đầu, - chàng đáp. - Nicole đâu?

– Chị ấy trong buồng tắm.

Nàng sùng bái chàng vì đã cứu nàng, những tai họa trong sự kiện vừa qua trong lời tiên tri lướt qua tâm trí nàng, nàng vừa lắng nghe vừa cuống cuống cầu nguyện cho sự khỏe khoắn, tự tin và lịch thiệp của chàng sẽ khiến cho sự việc suôn sẻ. Nhưng nàng chưa kịp vươn tới tâm hồn và thể xác chàng, chàng đã tập trung chú ý vào một thứ khác: chàng vào phòng ngủ và tới thẳng buồng tắm. Lúc này Rosemary cũng nghe thấy mỗi lúc một to những lời tàn bạo lọt qua các lỗ khóa và khe cửa, lan vào dãy phòng, tạo thành nỗi kinh hoàng.

Tưởng rằng Nicole ngã và bị thương trong buồng tắm, Rosemary đi theo Dick. Chưa kịp hiểu sự việc lộ lộ trước mắt nàng, Dick đã hất vai bắt nàng lùi lại và sống sượng chần tằm nhìn của nàng.

Nicole quỳ cạnh bồn tắm, lắc lư từ bên này sang bên kia.

– Chính là ông! - Nàng gào khóc, - chính ông đã đột nhập vào nơi riêng tư duy nhất tôi có trên đời, vung vãi máu ông lên đó. Tôi sẽ chịu đựng vì ông, tôi không xấu hổ, dù điều đó thật đáng khinh. Vào cái ngày mùng Một tháng Tư, chúng ta mở tiệc bên hồ Zurich, tất cả bọn ngốc đều ở đó, còn tôi muốn tới, ăn vận phô trương nhưng người ta không cho tôi...

– Bình tĩnh nào!

–... thế nên tôi ngồi trong buồng tắm, người ta mang đến cho tôi bộ domino^[69] và bảo tôi mặc vào. Tôi mặc. Tôi còn biết làm gì nữa?

– Bình tĩnh lại nào, Nicole!

– Tôi chẳng bao giờ mong ông yêu quý tôi - muộn quá mất rồi - chỉ đừng lao bừa vào buồng tắm, nơi duy nhất tôi có thể vào tìm chốn riêng tư, kéo lê những tấm trải đầy máu và bảo tôi nằm lên đấy.

– Bình tĩnh nào. Đứng lên đi...

Rosemary trở lại phòng khách, nghe thấy tiếng cửa buồng tắm sập mạnh, nàng đứng đó, run rẩy. Giờ thì nàng đã hiểu Violet McKisco đã nhìn thấy những gì trong buồng tắm ở biệt thự Diana. Nàng trả lời điện thoại và suýt bật khóc vì nhẹ nhõm khi biết là Collis Clay đã theo vết nàng tới căn hộ của vợ chồng Diver. Nàng bảo anh ta lên trong lúc nàng lấy mũ, vì nàng sợ phải về phòng riêng một mình.

QUYỂN HAI

CHƯƠNG 1

Mùa xuân năm 1917, khi bác sĩ Richard Diver đến Zurich lần đầu tiên, chàng mới hai mươi bảy tuổi, độ tuổi rạng rỡ của con người, và là đỉnh cao của đời độc thân. Ngay cả trong thời chiến, nó cũng là tuổi may mắn của Dick, chàng quá có giá, là khoản vốn đầu tư lớn để bán bỏ. Hình như với Dick, nhiều năm sau tại nơi tôn nghiêm này, chàng không dễ dàng trốn thoát, nhưng chưa bao giờ chàng quyết định trốn. Năm 1917 chàng đã cười nhạo ý nghĩ đó, nói một cách tiếc nuối rằng cuộc chiến không động chạm gì tới mình. Những tài liệu của ban tuyển quân ghi Dick Diver đã hoàn thành việc nghiên cứu ở Zurich và nhận bằng đúng như chàng dự định.

Thụy Sĩ là một hòn đảo, một cạnh tắm trong những ngọn sóng âm âm quanh Gorizia^[70], cạnh kia là những thác nước dọc các dòng sông Somme và Aisne^[71]. Hình như có nhiều người nước ngoài tò mò hơn là người ốm yếu ở các bang trong liên bang Thụy Sĩ, nhưng đó chỉ là đồn đoán - những người đàn ông thì thảo trong các hiệu cà phê xinh xắn ở Bern và Geneva có vẻ là những người buôn bán kim cương hoặc chào hàng. Tuy vậy, không người nào bỏ qua những đoàn dài toàn người mù hoặc một chân, hoặc các xe chở người hấp hối chạy qua lại giữa những cái hồ sáng sủa ở Constance và Neuchâtel. Trong các quầy bia và tủ kính có những áp phích rực rỡ giới thiệu Thụy Sĩ đang bảo vệ biên giới của mình trong năm 1914 - vẽ những thanh niên hăng hái và các ông già từ trên núi nhìn chăm chăm xuống các bóng ma Pháp và Đức, với mục đích cam đoan với con dân Thụy Sĩ là đất nước đã chia sẻ niềm vinh quang dễ lây trong những ngày đó. Khi cuộc giết chóc tiếp diễn, không nước nào sợ hãi hơn nước cộng hòa anh em của nó, khi nước Mỹ nhảy vào tham chiến.

Thời gian đó, bác sĩ Diver vẫn ngoài rìa cuộc chiến: năm 1914, chàng là nghiên cứu sinh, được học bổng của đại học Oxford ở Connecticut. Chàng trở về quê hương học năm cuối ở đại học Johns Hopkins và nhận bằng. Năm 1916, chàng xoay xở đến Vienna vì có cảm giác rằng nếu không nhanh chân, nhờ đâu Freud^[72] vĩ đại sẽ chết vì bom mất. Mặc dù Vienna trông có vẻ tiêu tụy, nhưng Dick xoay xở đủ than và dầu đốt để ngồi trong phòng ở Damenstifgasse và viết những cuốn sách mỏng rồi bỏ đi, nhưng sau đó đã viết lại và là cốt lõi cuốn sách chàng đưa xuất bản ở Zurich năm 1920.

Trong đời chúng ta, hầu như ai cũng có một giai đoạn ưa thích, anh hùng và đó là thời kỳ của Dick Diver. Trước hết, chàng không hề có ý nghĩ mình là người quyến rũ, rằng chàng gây được cảm tình hoặc sáng tạo ra thứ gì khác thường trong đám người lành mạnh. Trong năm cuối ở New Haven, có người gọi chàng là “Dick may mắn”, cái tên ấy đeo bám chàng đến tận cuối đời.

“Dick may mắn ơi, mi thật cứng cựa”, chàng vừa đi quanh thanh củi cuối cùng đang cháy trong phòng, vừa lẩm bẩm một mình. “Mi trúng rồi. Chẳng ai biết điều đó trước khi mi thắng tiến”.

Đầu năm 1917, khi khó kiếm được than, Dick đốt gần hết một trăm cuốn sách đã tích lũy được; nhưng mỗi lần cho một cuốn vào lò, chàng cười thầm và tin chắc trong vòng năm năm từ nay trở đi, chàng có thể tóm tắt nội dung cuốn sách nếu nó đáng được tóm tắt. Công việc này sẽ làm vào bất cứ lúc nào rảnh rỗi, nếu cần, quàng tấm thảm trải sàn lên vai, với sự tĩnh lặng tuyệt vời của một học giả, mọi thứ yên tĩnh gần như thiên đường, nhưng chẳng mấy chốc, ý chí mách bảo chàng phải chấm dứt việc này.

Trong khi tình trạng này tạm thời kéo dài, chàng cảm ơn cơ thể mình đáp ứng được môn bóng bầu dục ở New Haven, và giờ đây bơi trong dòng Danuble mùa đông. Chàng ở chung căn hộ với Elkins, bí thư thứ hai của tòa Đại sứ, có hai cô khách xinh đẹp, như thế không quá nhiều với căn hộ, cũng không quá nhiều với tòa đại sứ. Quan hệ của chàng với Ed Elkins khơi dậy trong chàng mỗi nghi ngờ mong manh về tình trạng tinh thần của mình,

chàng cảm thấy họ rất khác biệt với suy nghĩ của Elkins. Elkins có thể nêu tên tất cả các tiền vệ ở New Haven trong vòng ba chục năm.

– Còn Dick May hẳn không thể là một trong những người đàn ông thông minh, chắc chắn anh ta ít bị động chạm, cũng như ít bị hủy hoại nhất. Nếu cuộc đời không giáng cho anh ta bị một chứng bệnh hoặc nỗi đau buồn nào đó, hoặc phức cảm tự ti, dù cho có bị gãy một bên sườn đi nữa vẫn còn tốt hơn cấu trúc ban đầu.

Chàng coi thường lập luận của Elkins, gọi nó là nông nổi và “đặc Mỹ”. Theo tiêu chuẩn của chàng, người Mỹ là loại người nói năng đao to búa lớn nhưng rỗng tuếch. Tuy vậy, chàng hiểu giá trị tình trạng nguyên vẹn của mình chính là một thiếu hụt.

– Điều hay nhất ta có thể cầu chúc cho con, con của ta, là một bất hạnh nho nhỏ. - Fairy Blackstick đã nói như thế trong *Hoa hồng và chiếc nhẫn* của Thackeray^[73].

Nhiều khi, chàng bám chặt vào lập luận và khẳng khẳng giữ ý kiến của riêng mình.

Sau những bài giảng ở trường đại học, chàng hay tranh luận quan điểm này với một thanh niên trí thức người Rumania, anh ta an ủi chàng:

– Chưa có chứng cứ Goethe^[74] hoặc một người như Jung^[75] chẳng hạn, từng có “xung đột” trong cảm giác hiện đại. Anh không phải là một triết gia lãng mạn, mà là nhà khoa học. Trí nhớ, ảnh hưởng, tính cách, nhất là lương tri. Chúng sẽ thành những phiền toái của anh, trước kia tôi có quen một người nghiên cứu hai năm về bộ não của con ta-tu^[76], cứ ngỡ chẳng chóng thì chầy sẽ hiểu biết về não loài ta-tu hơn mọi thứ khác. Tôi thường tranh luận với anh ta rằng anh ta không thực sự thúc đẩy sự tiến triển của loài người, công việc này quá tùy hứng. Và khi anh ta gửi công trình của mình tới một tạp chí y học, họ từ chối vì vừa nhận luận văn cùng chủ đề của một người khác.

Dick tới Zurich để đỡ nguy hiểm chết người, đòi hỏi phải trang bị công kênh, nhưng nhiều ảo tưởng về sức khỏe và sự lành mạnh vĩnh cửu, về lòng tốt của con người, ảo tưởng về một đất nước, những tin tưởng sai lầm của

bao thế hệ về những người mẹ vùng biên giới hát ru một cách nhảm lẫn rằng không có chó sói ngoài cửa lều. Sau khi nhận bằng, chàng nhận lệnh gia nhập một đơn vị chuyên khoa thần kinh, thành lập ở Bar-sur-Aube^[77].

Ở Pháp, chàng chán nản thấy công việc sự vụ nhiều hơn thực hành. Bù lại, chàng có nhiều thời gian để hoàn thành cuốn sách giáo khoa ngắn và thu thập tài liệu cho công việc sắp tới. Mùa xuân năm 1919, chàng giải ngũ và trở về Zurich.

Những điều nói trên tạo nên lý lịch của một người sắp bước vào số phận phức tạp. Và chẳng, thật bối rối khi bắt gặp tấm ảnh thời trẻ của một người ta quen biết lúc đã trưởng thành tròn vẹn, ta sửng sốt nhìn chăm chặp vào người xa lạ sôi nổi, dẻo dai, mắt tinh như chim ưng. Tốt nhất là an ủi rằng thời của Dick Diver nay mới bắt đầu.

CHƯƠNG 2

Một ngày tháng Tư ẩm ướt, những đám mây dài, xiên xiên bao trùm Albishorn^[78] và nước lặn lơ ở những vùng thấp. Zurich không giống một thành phố Mỹ. Thiếu vắng thứ gì đó, từ khi mới đến hai ngày trước đây, Dick nhận ra chàng cũng có cảm giác như thế trên những làn đường hạn chế ở Pháp. Ở Zurich, có nhiều thứ ngoài Zurich - những đỉnh núi hút mắt đến những đồng cỏ nuôi bò, làm các đỉnh đồi như cao hơn - thế nên cuộc sống như một điểm xuất phát trực giao với một thiên đường trên bư thiếp. Những mảnh đất trên dãy Alps, quê hương của đồ trang trí và đường sắt leo núi, vòng quay ngựa gỗ và chuông chùm thừa thớt không có ở đây, như ở Pháp, với những dây nho mọc trùm bàn chân trên mặt đất.

Khi ở Salzburg^[79] Dick cảm nhận đặc tính tối thượng của một thế kỷ trả giá và vay mượn âm nhạc, lúc ở trong các phòng thí nghiệm của trường đại học Zurich, khéo léo chọc vào hành tủy, chàng cảm thấy giống trò chơi hơn là cơn lốc lao vội qua những tòa nhà gạch đỏ của trường Hopkins hai năm trước, không hề bị đấng Cứu thế khổng lồ trong tiền sảnh ngăn lại.

Chàng quyết định ở lại Zurich thêm hai năm nữa, vì chàng không đánh giá thấp giá trị của trò chơi, của độ chính xác không bờ bến và tính nhẫn nại vô cùng.

Hôm nay, chàng đến thăm Franz Gregorovious ở bệnh viện Dohmle ven hồ Zurichsee. Franz là nhà bệnh lý học chuyên khoa của bệnh viện, là người bang Vaud của Thụy Sĩ, lớn hơn Dick vài tuổi, đã gặp chàng ở bến xe điện. Franz có gương mặt ngăm ngăm đen đầy mê hoặc của Cagliostro^[80], trái ngược với cặp mắt thánh thiện. Anh ta là con thứ ba của Gregoroviouses, ông nội anh đã đào tạo Kraepelin^[81], khi khoa tâm thần học vừa thoát khỏi

bóng tối của mọi thời đại. Về nhân cách, Franz là người kiêu hãnh, nóng nảy, và anh ta tự coi mình là một nhà thơ miên. Dầu tài năng của gia tộc có hơi tàn lụi, chắc chắn Franz cũng trở thành một bác sĩ giỏi.

Trên đường tới bệnh viện, Franz nói:

– Kể cho tôi nghe về những trải nghiệm thời chiến của anh đi. Anh có thay đổi như những người khác không? Anh có bộ mặt Mỹ tử ngất và không tuổi, nhưng tôi biết anh chẳng ngốc tí nào, Dick ạ.

– Tôi chẳng nhìn thấy gì trong chiến tranh, chắc hẳn anh đã biết điều đó qua thư từ của tôi, Franz.

– Cũng chẳng sao, chúng ta có một số người bị thần kinh sau chiến tranh, họ nghe thấy không kích từ xa. Chúng ta có một số ít người chỉ đọc báo chí.

– Tôi thấy có vẻ trái khoáy.

– Có thể thế, Dick ạ. Nhưng chúng ta làm việc trong bệnh viện của một người giàu có, chúng ta không dùng từ “trái khoáy”. Nói thật đi, anh đến gặp tôi hay gặp cô gái ấy?

Họ liếc xéo nhau, Franz mỉm cười bí ẩn.

– Đương nhiên là tôi đã xem mọi lá thư đầu tiên, - Franz nói bằng giọng nam trầm trịnh trọng. - Khi bắt đầu có thay đổi, sự tế nhị ngăn tôi mở tiếp. Thực ra nó là ca của anh.

– Hiện giờ cô ấy có khỏe không?

– Hoàn toàn khỏe mạnh, tôi chịu trách nhiệm về cô ấy, trên thực tế tôi chịu trách nhiệm phần lớn các bệnh nhân người Anh và Mỹ. Họ gọi tôi là bác sĩ Gregory.

– Cho tôi giải thích về cô gái này, - Dick nói. - Thực ra, tôi chỉ gặp cô ấy một lần, khi tôi đến chào anh trước khi đi Pháp. Đó là lần đầu tiên tôi mặc quân phục và tôi cảm thấy rất dở dãn, đi khắp mọi chỗ chào hỏi các cựu binh nhì, thế đấy.

– Sao hôm nay anh không mặc?

– Kia! Tôi đã giải ngũ được ba tuần. Đây là con đường tôi tình cờ gặp cô ấy. Khi chia tay với anh, tôi đi thẳng tới tòa nhà kia bên hồ để lấy xe đạp.

-... tới “Cedars” ư?

-... anh biết không, đêm ấy rất đẹp, trăng lơ lửng trên quả núi kia kia...

– Núi Krenzeegg.

– Tôi chợt gặp một nữ y tá và một thiếu nữ. Tôi không nghĩ cô ta là bệnh nhân. Tôi hỏi cô y tá giờ xe điện và chúng tôi đi bộ cùng nhau. Thiếu nữ ấy là người đẹp nhất tôi từng gặp.

– Cô ấy vẫn đẹp.

– Cô ấy chưa nhìn thấy quân phục Mỹ bao giờ, và khi chúng tôi trò chuyện, tôi không hề nghĩ đến việc đó. - Chàng ngừng bật, nhận ra một vẻ cân nhắc quen thuộc, rồi nói tiếp, - và lại, tôi không phải là người cứng rắn như anh, Franz ạ. Khi nhìn thấy vẻ bề ngoài xinh đẹp như thế, tôi không thể không cảm thấy nuối tiếc cho thứ bên trong. Tất cả chỉ có thế, cho tới khi những bức thư bắt đầu đến.

– Đó là việc tốt đẹp nhất xảy ra với cô ấy, - Franz nói đột ngột, - truyền tải một sự việc tình cờ nhất. Chính vì thế tôi mới đến gặp anh vào một ngày hết sức bận rộn. Tôi muốn anh đến văn phòng tôi để nói chuyện kỹ càng trước khi anh gặp cô ấy. Thực ra, tôi đã cử cô ấy đi Zurich làm vài việc vặt. - Giọng Franz căng thẳng, nồng nhiệt. - Thực ra, tôi đã cử cô ấy đi mà không cần y tá, chỉ cùng với một bệnh nhân ít ổn định. Tôi rất tự hào đã xử lý ca này, cùng với sự trợ giúp ngẫu nhiên của anh.

Ôtô chạy ven bờ Zurichsee, vào một vùng có nhiều nông trại chăn thả màu mỡ và những quả đồi thấp, nhiều biệt thự nhỏ có tháp chuông. Mặt trời bơi vào bầu trời xanh biếc và đột nhiên, một thung lũng Thụy Sĩ với đủ thứ tốt đẹp nhất: những âm thanh, những tiếng rì rào dịu dàng, một mùi tươi mát, lành mạnh và vui tươi.

Cơ ngơi của giáo sư Dohmler gồm ba tòa nhà cổ và hai tòa nhà mới, ở giữa một quả đồi nhỏ và bờ hồ. Thành lập từ mười năm trước, nó là bệnh viện hiện đại đầu tiên dành cho bệnh tâm thần. Nhìn thoáng qua, người ngoài chuyên môn sẽ không nhận ra đây là nơi nung nấu của những con người tuyệt vọng, không hoàn thiện, hằn thù của thế giới này; tuy nhiên, hai tòa nhà được bao quanh bằng những cây leo, các bức tường mềm lại nhờ

một tầm cao giả. Vài người đàn ông đang cào rơm trong nắng, đây đó, lúc họ vào khu đất, chiếc ô tô chạy qua một y tá vẫy cờ trắng ra hiệu cho một bệnh nhân trên đường.

Sau khi đưa Dick vào văn phòng mình, Franz xin lỗi vắng mặt nửa giờ. Còn lại một mình, Dick thơ thẩn khắp phòng, cố tưởng tượng Franz qua những thứ bừa bộn trên bàn, qua những cuốn sách của anh ta cũng như của bố và ông nội Franz, lòng hiếu thảo của người Thụy Sĩ qua một bức ảnh đồ sộ màu nâu đỏ của ông cụ treo trên tường. Trong phòng có mùi khói thuốc, Dick đẩy cửa kính ở ban công cho ánh nắng hình chớp ủa vào. Bất chợt, ý nghĩ của chàng trở lại với cô gái bệnh nhân.

Chàng đã nhận khoảng năm chục bức thư của nàng, viết trong vòng tám tháng. Bức thư đầu là lời xin lỗi, giải thích rằng hồi ở Mỹ, nàng đã nghe về các cô gái viết thư cho những người lính không quen biết. Nàng biết tên và địa chỉ của chàng qua bác sĩ Gregory, và mong chàng sẽ không thấy phiền nếu thỉnh thoảng nàng gửi lời chúc chàng mạnh khỏe, v.v... và v.v...

Rất dễ nhận ra giọng điệu trong các tiểu thuyết tình ướat át đang rất thịnh hành ở Mỹ. Nhưng rồi sự giống nhau đó chấm dứt.

Các bức thư chia làm hai loại, loại đầu viết cho tới lúc đình chiến, đánh dấu chiều hướng bệnh tật, còn loại thứ hai viết từ đó cho đến hiện tại, hoàn toàn bình thường, biểu hiện một bản tính thuần thực phong phú. Trong suốt những tháng trì trệ ở Bar-sur-Aube, Dick háo hức chờ đợi những lá thư này, ngay từ những lá thư đầu tiên chàng đã ráp lại với nhau, hơn cả Franz phỏng đoán về câu chuyện.

Đại úy của em, em nghĩ khi nhìn thấy anh trong bộ quân phục, anh rất điển trai. Sau đó, *em chẳng còn quan tâm* đến nước Pháp hay nước Đức nữa. Anh cho là em cũng xinh đẹp, nhưng trước kia em đã xinh rồi và một thời gian dài em mới biết điều đó. Nếu anh tới đây lần nữa, với thái độ bất hợp pháp và vô đạo đức, thậm chí nhút nhát, em liên tưởng tới vai trò một quý ông hào hoa, rồi Thượng đế sẽ che chở cho anh.

Tuy vậy, hình như anh ít nói hơn những người khác, cả người mềm mại như một con mèo to. Em chỉ thích những anh chàng khá yếu đuối thôi. Anh có phải là người yếu đuối không? Phải có người như thế ở đâu đó chứ.

Em xin lỗi, đây là thư thứ ba em viết cho anh và sẽ gửi ngay lập tức hoặc sẽ không bao giờ gửi. Em cũng nghĩ nhiều đến ánh trăng và có nhiều nhân chứng em có thể tìm thấy nếu em có thể rời khỏi đây.

(3)

Người ta bảo anh là bác sĩ, nhưng chừng nào anh là một con mèo sẽ khác hẳn. Đầu em đau quá, vì thế cái cố đi dạo như một việc thông thường với một con mèo trắng sẽ được giải thích, em nghĩ thế. Em có thể nói ba thứ tiếng, loại thứ tư là tiếng Anh, và em tin chắc em sẽ là một phiên dịch giỏi nếu anh thu xếp được việc ấy ở Pháp em tin chắc em có thể điều khiển mọi thứ bằng dây lưng thắt quanh mọi người như hôm thứ Tư. Hiện giờ là thứ Bảy và anh ở xa, có khi bị giết rồi.

Hãy về đây hôm nào nhé, vì lúc nào em cũng ở đây trên quả đồi xanh này. Trừ khi người ta cho em viết thư cho ba, người em yêu tha thiết.

Xin lỗi. Hôm nay em không là em. Em sẽ viết khi nào thấy khá hơn. Chào anh.

NICOLE WARREN

xin lỗi vì mọi thứ.

ĐẠI ÚY DIVER - Em biết xem xét nội tâm không phải là việc hay với người trong tình trạng thần kinh hốt hoảng như em, nhưng em thích anh biết em đứng ở đâu. Năm ngoái hoặc bất cứ khi nào ở Chicago khi em đến em không thể nói với người hầu hoặc đi trên phố em vẫn đợi có ai đến nói chuyện với em. Đây là nhiệm vụ của người đã hiểu. Người mù phải dắt. Chỉ không ai nói với em mọi điều - người ta chỉ nói với em một nửa và em quá lúng túng cộng 2 với 2. Một người đàn ông dễ thương, anh ta là sĩ quan Pháp và đã hiểu. Anh ta tặng em một bông hoa và nói "*nhỏ hơn và ít ý nghĩa hơn*". Bọn em là bạn. Rồi anh ta bỏ đi. Em ốm hơn và chẳng có người nào giải thích cho em. Họ có một bài hát

(2)

về Joan of Arc mà họ hay hát cho em nó chán lắm chỉ làm em khóc, vì chẳng có ý nghĩa gì. Họ cũng nhắc đến các môn thể thao, nhưng hồi đó em chẳng thích. Thế là hôm ấy em đi trên đại lộ Michigan^[82] cứ đi đi mãi nhiều dặm rồi họ dẫn em vào một

(3)

cái ô tô, nhưng em không vào. Cuối cùng họ đẩy em vào và ở đó có nhiều y tá. Sau đó em bắt đầu hiểu mọi chuyện, vì em có thể cảm thấy chuyện xảy ra với những người khác. Thế đấy anh hiểu em chịu đựng ra sao. Rõ hay em ở đây với các bác sĩ lái lái không ngừng về các việc em ở đây đã kết thúc. Thế là hôm nay em viết bảo ba tới đưa em đi. Em mừng vì anh

(4)

thích khám bệnh cho mọi người và gửi họ trở lại. Chắc là buồn cười lắm.

Một thư khác:

Anh có thể bỏ kỳ khám bệnh tiếp theo và viết cho em một bức thư. Họ vừa gửi cho em máy quay đĩa phòng khi em quên bài học và đập vỡ tất cả nên y tá không nói chuyện với em. Họ nói tiếng Anh, thế là các y tá không hiểu. Một bác sĩ ở Chicago bảo em bịa đặt những cái điều ông ta muốn nói em là cái ô tô có hai hàng xi-lanh sáu cái và trước kia ông ta chưa bao giờ nhìn thấy xe đó. Nhưng lúc ấy em bận làm con điên nên em chẳng quan tâm ông ta nói gì, khi em bận làm con điên em chẳng quan tâm người ta nói gì, nếu không em là một triệu cô gái.

Anh bảo em tối hôm ấy anh đã dạy em diễn kịch. À, em thích có tất cả mọi thứ hoặc sẽ là thế. Dù sao em mừng anh thích khám bệnh làm anh bận bịu.

Luôn là của anh.

NICOLE WARREN

Còn nhiều thư khác, trong đó những chỗ ngắt quãng vô vọng che giấu những sự kiện đen tối hơn.

ĐẠI UÝ DIVER THÂN MẾN - Em viết cho anh vì không còn ai khác để em có thể hướng tới và hình như nếu tình huống trở trêu này là hiển nhiên

với người ốm như em, nó sẽ là hiển nhiên cho anh. Bệnh tâm thần có ở khắp nơi, ngoài ra em hoàn toàn suy nhược và nhọc nhãi, nếu đó là điều họ muốn. Gia đình em xấu hổ nên bỏ mặc em, yêu cầu họ giúp đỡ hoặc thương cảm chẳng ích gì. Em đã chán ngấy và điều đó chỉ hủy hoại sức khỏe và tàn phá thời gian của em, cứ như thế vấn đề là đầu óc em có thể chữa khỏi.

(2)

Em ở đây, trong một thứ té ra là nhà thương - nửa điên, vì chẳng có ai nom có vẻ thích hợp nói cho em biết sự thật về mọi việc. Nếu như em chỉ biết chuyện đang xảy ra giống như em biết lúc này em có thể chịu đựng em đoán mình khá khỏe mạnh nhưng những người kia trông chẳng đáng làm em hiểu rõ. Hiện giờ, khi em biết và phải trả giá cho sự tinh khôn, họ ngồi đó cùng đàn chó và bảo em

(3)

hãy tin vào điều em đã tin. Đặc biệt có một thứ nhưng bây giờ em biết. Em lẻ loi mọi lúc, xa cách bạn bè và gia đình ở tận bên kia Đại Tây Dương em lang thang khắp mọi chỗ trong tình trạng gần như mê muội. Nếu anh có thể xếp cho em làm phiên dịch (em biết tiếng Pháp, tiếng Đức thạo như tiếng mẹ đẻ, biết tiếng Ý khá và một ít tiếng Tây Ban Nha) hoặc trong xe cấp cứu hoặc đoàn y tá của

(4)

Hội Chữ thập đỏ, tuy em sẽ phải đòi anh chứng tỏ sự may mắn lớn lao.

Và đây nữa:

Vì anh không chấp nhận lời giải thích của em về vấn đề đó, ít nhất anh cũng giải thích cho em anh nghĩ gì, vì anh có bộ mặt mèo hiền lành, và không có diện mạo khang khác hình như đang là một ở đây. Bác sĩ Gregory cho em một bức ảnh chụp nhanh của anh, không điển trai như anh mặc quân phục, nhưng trông trẻ hơn.

ĐẠI ÚY CỦA EM - Rất vui nhận được bưu thiếp của anh. Em mừng vì anh loại bỏ các y tá không đủ tư cách như thế - ôi, em hiểu rõ thư anh mà. Em chỉ nghĩ từ khoảnh khắc gặp anh, anh đã khác đi rồi.

ĐẠI ÚY THÂN MẾN - Hôm nay em nghĩ một đấng, ngày mai lại nghĩ một nẻo. Thực ra tất cả đều quan trọng với em, ngoại trừ sự kháng cự điên rồ và thiếu cân xứng. Em sẽ vui vẻ đón nhận mọi cách chữa trị anh gợi ý. Ở đây, người ta nằm trong bồn tắm và hát *Vui chơi trong sân sau nhà bạn*, cứ như em có sân sau để vui chơi hoặc có thể tìm ra bất cứ hy vọng nào bằng cách nhìn ngược ngó xuôi. Họ cố

(2)

lần nữa trong cửa hàng kẹo và em suýt đánh người đàn ông bằng quả cân, nhưng họ tóm lấy em.

Em sẽ không viết thêm cho anh nữa. Em quá mất tự chủ.

Một tháng sau không có thư từ. Rồi đột nhiên thay đổi.

- Em đang dần dần trở lại cuộc sống...
- Hôm nay những bông hoa và đám mây...
- Chiến tranh kết thúc và em chỉ vừa mới biết có chiến tranh...
- Anh tử tế biết bao! Chắc anh phải rất thông minh đằng sau bộ mặt như một con mèo trắng, ngoại trừ anh không giống trong tấm ảnh bác sĩ Gregory cho em.

- Hôm nay em đến Zurich, cảm giác lại nhìn thấy thành phố thật lạ lùng.
- Hôm nay bọn em đến Berne, có những cái đồng hồ rất đẹp.
- Hôm nay bọn em trèo lên đủ cao để tìm lan nhật quang...

Sau đó, thư từ thưa dần, nhưng chàng trả lời mọi bức thư. Có một bức như thế này:

Em ước giá có người yêu em như các chàng trai trước khi em đau ốm. Tuy vậy, em cho rằng sẽ mất nhiều năm, trước khi em có thể nghĩ đến bất kỳ điều gì như thế.

Nhưng khi thư trả lời của Dick chậm trễ vì lý do nào đó, sự xáo động vì lo âu như một người tình bùng nổ: “Có lẽ em đã chán anh” và “E rằng em đã liều lĩnh”, rồi: “Em nghĩ suốt đêm, lo anh có thể bị ốm”.

Dick bị cúm thật. Khi khỏi bệnh, mọi ngoại lệ trong trao đổi thư từ trước đây đều bị từ bỏ vì mệt nhọc, và ngay sau đó, khi kỷ niệm về Nicole bị che

lắp vì sự có mặt sinh động của cô điện thoại viên Wisconsin tại trụ sở Bar-sur-Aube. Cô ta có đôi môi tô đỏ chót như trên quảng cáo và nổi tiếng khiêu dâm với biệt hiệu “Tổng đài”.

Franz trở về phòng làm việc với vẻ rất ta đây. Dick nghĩ ắt hẳn anh ta là một bác sĩ giỏi, vì những tiếng vang vang và ngắt quãng anh ta mắng y tá hoặc bệnh nhân không xuất phát từ hệ thần kinh mà từ tính vô cùng tự cao song vô hại của anh ta. Những cảm xúc thực sự của Franz đúng mức và chặt chẽ hơn nhiều.

– Dick, bây giờ về việc cô gái nhé, - Franz nói. - Tất nhiên là tôi muốn gặp anh và kể về mình, nhưng trước hết hãy nói về cô ta đã, vì tôi đợi để kể chuyện này với anh từ lâu rồi.

Franz lục lọi và tìm ra một thếp giấy trong tủ hồ sơ, nhưng sau khi soát xét kỹ lưỡng, anh hài lòng và để lên bàn. Thay vì, anh kể cho Dick câu chuyện.

CHƯƠNG 3

Khoảng một năm rưỡi trước, bác sĩ Dohmler có trao đổi thư từ với ngài Veveriux Warren, một quý tộc Mỹ sống tại Lausanne, thuộc gia tộc Warren ở Chicago. Cuộc gặp được thu xếp và một hôm, ngài Warren cùng con gái là Nicole, - một cô gái mười sáu tuổi, - tới bệnh viện. Rõ ràng cô gái không được khỏe, có y tá đi kèm, đưa nàng đi dạo loanh quanh trong khi ngài Warren vào tư vấn.

Warren là một người đàn ông hết sức điển trai, trông chưa đến bốn mươi tuổi. Ngài đặc Mỹ về mọi mặt, cao ráo, vai rộng, cân đối, “*ăn vận rất hợp thời trang*” như lời bác sĩ Dohmler miêu tả với Franz. Cặp mắt to màu xám có những vết rám nắng vì cuộc đua thuyền trên hồ Geneva, và diện mạo đặc biệt đến mức ngài được tiếng là người hoàn hảo nhất đời. Cuộc trò chuyện bằng tiếng Đức mà Warren rất thạo vì ngài từng học ở Göttinger^[83]. Ngài lo lắng và hiển nhiên là bối rối vì nhiều chuyện.

– Thưa bác sĩ Dohmler, con gái tôi không ổn trong đầu. Tôi đã mời nhiều chuyên gia và y tá cho cháu, nó cũng đã chữa trị bằng nghỉ ngơi vài đợt, nhưng tôi thấy bệnh cháu ngày càng trầm trọng, và tôi được khuyến cáo nên đến gặp ngài.

– Tốt lắm, - bác sĩ Dohmler đáp. - Tôi cần ông kể từ đầu và nói hết mọi chuyện.

– Tôi không biết bắt đầu từ đâu, ít nhất là trong gia đình tôi, nội ngoại đều không có chứng điên. Mẹ Nicole mất khi cháu nó mới mười một tuổi, và tôi vừa làm cha vừa làm mẹ cháu, có các gia sư giúp đỡ. Vừa làm cha vừa làm mẹ cháu.

Ngài rất xúc động khi nói câu này. Bác sĩ Dohmler thấy những giọt nước mắt trong khóe mắt Warren và lần đầu tiên, ông nhận ra mùi whisky trong hơi thở của Warren.

– Khi còn bé, cháu nó rất được cưng chiều, ai tiếp xúc với con bé cũng yêu quý, mê mẩn nó. Cháu nó nhanh như cắt và vui vẻ suốt ngày. Nó thích đọc sách, vẽ, nhảy múa và chơi dương cầm, đủ thứ. Tôi thường nghe vợ tôi kể nó là đứa duy nhất trong bốn đứa con của chúng tôi chưa bao giờ khóc đêm. Tôi có một cháu gái lớn hơn, một cháu trai đã mất, nhưng Nicole là... Nicole là... Nicole...

Warren ngừng bật và bác sĩ Dohmler đỡ lời:

- Cháu nó là một đứa trẻ hoàn toàn bình thường, thông minh và vui tươi.
- Hoàn toàn đúng.

Bác sĩ Dohmler đợi. Ngài Warren lắc đầu, thở một hơi dài, liếc nhanh bác sĩ Dohmler rồi lại nhìn xuống sàn.

– Khoảng tám tháng trước, có thể là sáu hoặc mười tháng trước, tôi cố hình dung nhưng không thể nhớ chính xác cháu nó làm những việc là lạ, điên rồ khi nào và ở đâu. Chị cháu là người đầu tiên nói chuyện đó với tôi, vì với tôi, Nicole bao giờ cũng thế, - ông ta vội nói thêm, như thể có người buộc tội, - bao giờ cũng là đứa con gái bé bỏng, yêu quý của tôi. Sự việc đầu tiên là về một người hầu.

–Ồ vâng, - bác sĩ Dohmler gật mái đầu đáng kính giống Sherlock Holmes, ông tin chắc chắn có một người hầu và người đó được đưa vào đúng thời điểm này.

– Tôi có một người hầu đã ở với tôi nhiều năm, à mà cậu ta là người Thụy Sĩ. - Warren ngược nhìn đợi sự tán thành lòng yêu nước của bác sĩ Dohmler. - Nicole có những ý nghĩ điên rồ về cậu ta. Nó nghĩ cậu ta muốn lợi dụng nó, lẽ tất nhiên khi đó tôi tin Nicole và đuổi cậu ta đi, nhưng bây giờ tôi biết tất cả đều là nhảm nhí.

- Cô ấy khẳng định cậu ta đã làm gì?

– Đó là việc đầu tiên, các bác sĩ không sao trối được nó lại. Nó nhìn chúng tôi như thể lẽ ra họ phải biết cậu ta đã làm gì. Chắc chắn ý nó muốn nói cậu ta đã tán tỉnh sẵn sàng, làm chúng tôi không hề có chút nghi ngờ.

– Tôi hiểu.

– Tất nhiên tôi đã đọc về những người phụ nữ sống đơn độc cứ tưởng có đàn ông dưới gầm giường và đủ thứ như thế, nhưng tại sao Nicole lại có ý nghĩ ấy? Nó có thể có tất cả các chàng trai nào nó muốn. Chúng tôi sống ở hồ Forest - nơi nghỉ hè ở gần Chicago, chúng tôi có nhà ở đó. Nicole suốt ngày ở ngoài chơi gôn hoặc quần vợt với các chàng trai. Một số trong đó là những đám rất khá cho nó.

Suốt lúc Warren kể về chuyến đi nghỉ ấy, bác sĩ Dohmler nghĩ từng hồi về Chicago. Hồi trẻ, ông từng đến Chicago làm nghiên cứu sinh và giảng sư^[84], có lẽ sẽ trở nên giàu có và có bệnh viện riêng ở đây, chứ không chỉ là một cố đông thứ yếu trong bệnh viện. Nghĩ đến hiểu biết ít ỏi của mình về cả vùng, về những cánh đồng lúa mì, những đồng cỏ bất tận, ông đã quyết định cưỡng lại nó. Ông đã nghe về Chicago hồi ấy, về các gia tộc phong kiến hùng mạnh Armour, Palmer, Field, Crane, Warren, Swift McCormick và nhiều tên tuổi khác nữa, có rất ít bệnh nhân thuộc tầng lớp đó ở Chicago và New York đến với ông.

– Cháu nó ngày càng nặng, - Warren nói tiếp. - Nó lên từng cơn hoặc nói năng những việc ngày càng rồ dại. Chị gái cháu đã ghi lại tất cả... - Ngài đưa một tờ giấy gấp nhiều nếp cho bác sĩ. - Hầu như nó luôn nhắc đến bọn đàn ông tấn công nó, những người nó quen biết hoặc trên phố, bất cứ là ai...

Warren kể về nỗi hoảng hốt và gieo neo của họ, về nỗi kinh hoàng của các gia đình lâm vào tình cảnh ấy, về những cố gắng vô ích mà họ đã làm ở Mỹ, cuối cùng về niềm tin vào việc thay đổi địa điểm khiến ngài thoát khỏi vòng vây tàu ngầm và đưa được con gái đến Thụy Sĩ.

-... trên một chiếc tuần dương hạm của Mỹ, - Warren nói rõ với vẻ hơi ngạo mạn. - Nhờ vận may, tôi đã thu xếp được việc đó. Mà, cũng phải nói thêm rằng, - Warren cười, vẻ hối tiếc, - như người ta thường nói: “Tiền không thành vấn đề”.

– Chắc chắn là không rồi, - Dohmler lạnh nhạt tán thành.

Vị bác sĩ tự hỏi tại sao và người đàn ông kia đang nói dối ông những gì. Hoặc, nhờ đâu ông nhầm, thì sao sự giả dối cứ tỏa khắp căn phòng, cái người đẹp dễ mặc đồ vải tuyết sang trọng đang ngả người trên ghế với vẻ thoải mái của người ưa thể thao kia? Bi kịch đã xảy ra vào một ngày tháng Hai, con chim non gãy cánh vì lý do nào đó, trong chuyện này mọi thứ đều mờ nhạt, thừa thớt và sai trái.

– Bây giờ, tôi muốn nói chuyện với tiểu thư vài phút, - bác sĩ Dohmler nói, chuyển sang tiếng Anh như muốn gần với Warren hơn.

Sau khi Warren để con gái ở lại rồi trở về Lausanne, vài ngày sau, bác sĩ và Franz ghi vào bệnh án của Nicole:

Chẩn đoán: Tâm thần phân liệt. Giai đoạn cấp tính và suy sụp. Sự đàn ông là một triệu chứng bệnh và hoàn toàn không thuộc thể tạng... Tiên lượng xấu.

Sau đó, họ đợi chuyển thăm thứ hai như đã hứa của ngài Warren, mỗi ngày trôi qua, sự quan tâm của họ càng tăng.

Sự việc tiến triển chậm chạp. Sau nửa tháng, bác sĩ Dohmler viết thư. Đối mặt với sự im lặng kéo dài, ông cho rằng thái độ diễn ra trong những ngày này là *coi thường*, ông gọi điện thoại tới khách sạn Grand ở Vevey^[85]. Người hầu của ngài Warren cho biết ngài đang sắp xếp hành lý lên tàu đi Mỹ. Nhưng nhắc đến bốn chục franc Thụy Sĩ cho cuộc gọi sẽ xuất hiện trong sổ sách của bệnh viện, máu bảo hoàng trào lên trợ giúp bác sĩ Dohmler và ngài Warren buộc phải nghe máy.

– Mời ngài đến ngay, rất cần thiết. Rất cần cho sức khỏe của con gái ngài. Có lẽ tôi không thể chịu trách nhiệm được.

– Nhưng nghe này, bác sĩ, đấy chính là việc ông phải làm. Tôi bị gọi gấp về nhà!

Bác sĩ Dohmler chưa bao giờ nói với một người ở xa đến vậy, nhưng ông đã gửi một tối hậu thư kiên quyết đến mức dồn người Mỹ phiền não kia rốt cuộc phải nhượng bộ. Một tiếng rưỡi sau cuộc thăm thứ hai Zurichsee này, Warren đã suy sụp, đôi vai khỏe khoắn của ngài rung lên vì những tiếng nức

nở dử dội trong chiếc áo khoác vừa khít, mắt ngài đỏ hoe, đỏ hơn cả mặt trời trên hồ Leman, và họ có một câu chuyện kinh khủng.

– Chuyện vừa xảy ra, - Warren nói bằng giọng khàn khàn. - Tôi không hiểu... tôi không hiểu nữa. Hồi Nicole còn bé, sau khi mẹ cháu qua đời, sáng nào cháu nó cũng vào giường tôi, thỉnh thoảng còn ngủ trên giường tôi. Tôi rất ân hận vì sự việc đê tiện này. Chao ôi, sau đó, mỗi khi đi ô tô hay tàu hỏa đến các nơi, chúng tôi thường nắm chặt tay nhau. Nó hát cho tôi nghe. Chúng tôi thường nói: "Chiều nay, chúng ta không cần chú ý đến bất cứ ai trên đời... chỉ có chúng ta với nhau... sáng nay, con là của ba". - Một vẻ mĩa mai đau đớn trong giọng ông. - Dân chúng thường lau nước mắt và bảo chúng tôi là một người cha và con gái đáng thán phục. Chúng tôi giống như một cặp tình nhân, và rồi bất thành lình chúng tôi là người tình thật. Mười phút sau khi sự việc xảy ra, tôi có thể tự bắn mình, không kể việc tôi cho mình là một kẻ biến thái bị Chúa Trời nguyên rủa, tôi không còn trơ tráo làm việc đó nữa.

– Sau đó thì sao? - Bác sĩ Dohmler hỏi, ông lại nghĩ đến Chicago và ba mươi năm trước, một quý ông nhợt nhạt, hòa nhã, đeo kính kẹp mũi nhìn ông từ đầu xuống chân ở Zurich. - Việc này có tiếp diễn nữa không?

– Ôi không! Con bé gần như tê liệt ngay lập tức. Nó chỉ nói: “Không sao đâu, không sao đâu, ba ạ. Chẳng có gì quan trọng đâu, ba đừng bận tâm”.

– Không có hậu quả chứ?

– Không. - Warren nức nở một tiếng náo động ngăn ngủi và xỉ mũi mấy lần, - Ngoại trừ bây giờ có nhiều hậu quả.

Khi câu chuyện kết thúc, Dohmler dựa lưng vào ghế bành của tầng lớp trung lưu và gay gắt tự nhủ: "Vô giáo dục!". Đó là một trong số ít đánh giá xác thực, trần tục nhất mà ông tự cho phép mình suốt hai chục năm qua. Rồi ông nói:

– Tôi muốn ông đến một khách sạn, qua đêm ở đó rồi sáng mai đến gặp tôi.

– Còn sau đó?

Bác sĩ Dohmler giang rộng đôi tay, đủ rộng để ôm một con lợn con.

– Chicago, - ông gợi ý.

CHƯƠNG 4

– Lúc đó, chúng tôi đã hiểu vị thế của mình, - Franz kể. - Dohmler bảo Warren chúng tôi sẽ bỏ qua vụ này nếu ông ta đồng ý tránh xa con gái vô thời hạn, ít nhất là năm năm. Sau cơn suy sụp đầu tiên của Warren, hình như ông ta chỉ lo chuyện này có rò rỉ đến Mỹ không. Chúng tôi sắp xếp một lịch trình hàng ngày cho Nicole và đợi. Tiên lượng xấu, số lượng các đợt chữa trị, kể cả cái gọi là chữa bằng quan hệ xã hội, rất thấp ở độ tuổi này.

– Những bức thư đầu có vẻ trầm trọng, - Dick tán thành.

– Rất nặng, rất điển hình. Tôi ngập ngừng mãi mới để lá thư đầu ra khỏi bệnh viện. Rồi tôi nghĩ để Dick biết việc chúng tôi làm ở đây sẽ tốt. Nghĩa là cứ để anh trả lời các bức thư.

Dick thở dài.

– Cô ấy xinh đẹp như thế, vậy mà chịu bao phát đạn bắn vảy vào người. Suốt một tháng ở đó tôi không làm được gì hết. Tôi chỉ viết trong các bức thư rằng “Hãy là cô gái ngoan và nghe lời các bác sĩ”.

– Thế là đủ rồi, nó cho cô ấy một người để nghĩ về thế giới bên ngoài. Trong thời gian này Nicole không có ai hết, chỉ có một người chị mà hình như cô ấy không thân thiết lắm. Hơn nữa, đọc thư của cô ấy giúp chúng tôi ở đây, chúng là thước đo tình trạng sức khỏe của cô ấy.

– Tôi mừng.

– Anh thấy chuyện xảy ra bây giờ chưa? Cô ấy cảm thấy mình mắc tội đồng lõa, không mặt này thì cũng là mặt khác, trừ khi chúng ta muốn đánh giá lại sự ổn định tốt bậc và mặt mạnh trong tính cách của cô ấy. Trước hết, để cơn sốc này qua đi. Sau đó, để Nicole đến một trường nội trú và nghe các cô gái trò chuyện, cô ấy sẽ từ bỏ sự che chắn, phát triển ý nghĩ cô ấy không

phải kẻ đồng lõa, từ đó rơi vào thế giới hão huyền, trong đó mọi người đàn ông mình càng ưa thích và tin cậy bao nhiêu, họ càng xấu xa bấy nhiêu...

– Nicole từng rơi thẳng vào sự căm thù sâu sắc ấy ư?

– Không, thực ra vào khoảng tháng Mười, cô ấy bắt đầu có vẻ bình thường, chúng tôi rơi vào tình thế thật khó khăn. Nếu Nicole ba mươi tuổi, chúng tôi sẽ để cô ấy tự điều chỉnh, nhưng cô ấy còn quá trẻ nên chúng tôi e rằng cô ấy có thể trở nên chai cứng vì bao điều rối bời trong lòng. Vì thế, bác sĩ Dohmler đã thẳng thắn trao đổi với Nicole: “Nhiệm vụ của cô lúc này tùy thuộc vào cô. Nó không có nghĩa là kết thúc bất cứ cái gì cho cô, cuộc đời cô mới chỉ bắt đầu”, vân vân và vân vân. Nicole rất thông minh, vì thế ông ấy đã cho cô ấy đọc Freud, không nhiều lắm, và cô ấy rất thích. Thực ra, ở đây chúng tôi khá cứng chiều Nicole, nhưng cô ấy khá trầm lặng, kín đáo, - Franz nói thêm, rồi ngập ngừng. - Chúng tôi không biết trong lá thư gần đây nhất cô ấy tự gửi cho anh từ Zurich, cô ấy có nói gì có thể làm sáng tỏ tình trạng tinh thần và những dự định tương lai của cô không?

Dick dè dặt:

– Có và không, tôi sẽ mang những bức thư ấy đến đây nếu anh muốn. Nicole có vẻ tràn đầy hy vọng và khát sống như thường lệ, thậm chí khá lãng mạn. Thỉnh thoảng, cô ấy nói đến “quá khứ” như những người đã từng ở trong tù. Nhưng ta sẽ chẳng bao giờ biết họ muốn nói đến tội ác hay hình phạt tù hoặc toàn bộ trải nghiệm. Xét cho cùng, tôi chỉ là một loại thú nhồi bông trong đời cô ấy mà thôi.

– Tất nhiên là tôi hiểu chính xác vị trí của anh, và một lần nữa bày tỏ lòng biết ơn của chúng tôi. Chính vì thế tôi muốn gặp anh trước khi anh gặp Nicole.

Dick cười to.

– Anh tưởng cô ấy sẽ lao đến nhảy lên lòng tôi chắc?

– Không, không phải thế. Nhưng tôi muốn đề nghị anh hành động rất cẩn trọng. Với phụ nữ anh là người rất hấp dẫn mà, Dick.

– Lạy Chúa cứu giúp! Thôi được, tôi sẽ thận trọng và xa cách, tôi sẽ nhai tỏi và đeo bộ râu lởm chớm trước khi đến gặp cô ấy. Tôi sẽ đưa cô ấy đến

bụi rậm.

– Không phải tôi! - Franz nói, hết sức nghiêm túc. - Anh không muốn làm hại sự nghiệp của mình đấy chứ. Nhưng anh có thể vui đùa ở mức độ nào đó.

-... và có thể đi khắp khiêng một chút. Đằng nào thì ở chỗ tôi đang ở cũng không có một cái bồn tắm thực sự.

– Anh lại đùa, - Franz bình tĩnh, hoặc đúng hơn là ra vẻ bình tĩnh. - Giờ anh kể cho tôi nghe về mình và những kế hoạch của anh nào?

– Tôi chỉ có một dự định là trở thành một nhà tâm lý học giỏi, có khi là người giỏi nhất từ trước đến nay, Franz ạ.

Franz cười vui vẻ, nhưng thấy rõ lần này Dick không đùa.

– Rất hay, và rất Mỹ, - Franz nói. - Thế thì càng khó hơn cho chúng tôi. - Anh ta đứng dậy và tới cửa kính ở ban công. - Tôi đứng đây và ngắm Zurich, ngắm tháp chuông của thánh đường Gross-Münster. Ông nội tôi chôn trong hầm mộ thánh đường đó. Bên kia cầu an táng Lavater^[86], tổ tiên của tôi, không chôn trong bất kỳ nhà thờ nào. Gần đó là tượng của một tổ tiên khác, Heinrich Pestalozzi^[87] và một người khác là Alfred Escher^[88]. Và hơn hết thảy là Zwingli^[89], tôi không ngừng đối mặt với ngôi đền thờ các anh hùng đó.

– Phải, tôi hiểu. - Dick đứng dậy. - Tôi chỉ nói khoác. Mọi thứ chỉ mới bắt đầu. Hầu hết người Mỹ ở Pháp đều muốn về nhà đến phát rồ, nhưng tôi thì không. Tôi đã lĩnh lương quân đội cho đến hết năm nên tôi chỉ đi giảng ở trường đại học. Làm thế nào cho một chính quyền ở phạm vi quan trọng biết về những con người vĩ đại trong tương lai? Sau đó tôi sẽ về nhà một tháng thăm cha tôi. Rồi tôi sẽ trở lại đây, tìm việc làm.

– Ở đâu vậy?

– Ở các đối thủ của anh - bệnh viện Gisler ở Interlaken.

– Đừng dính líu đến nó, - Franz khuyên. - Mỗi năm họ nhận một tá người trẻ. Bản thân Gisler là người mắc chứng hưng trầm cảm, vợ và người tình

của ông ta điều hành bệnh viện. Đương nhiên, anh hiểu đây là chuyện nói riêng với nhau thôi.

– Còn kế hoạch cũ của anh ở Mỹ thì sao? - Dick hỏi nhẹ nhàng. - Chúng ta sẽ đến New York khởi nghiệp một cơ sở hiện đại cho các tử phú?

– Đây là chuyện của thời sinh viên.

Dick ăn trưa với Franz và vợ mới cưới của anh ta cùng con chó nhỏ tỏa mùi khét như cao su cháy trong căn nhà nhỏ ở rìa bệnh viện. Chàng mơ hồ cảm thấy bị đè nén, không phải vì giảm bớt không khí, cũng không phải vì cô Gregorovious, người có thể trở thành nhà tiên tri, mà do tầm nhìn đột ngột co hẹp lại vì những điều Franz vừa tiết lộ. Với Dick, ranh giới của chủ nghĩa khổ hạnh được đánh dấu khác hẳn, chàng có thể coi nó là một phương tiện tới lúc chết, thậm chí là một thứ thích hợp cho danh tiếng mà nó mang lại, thậm chí khó mà nghĩ đến việc cắt giảm cuộc đời đến mức thành một vụ hưởng thừa kế. Những cử chỉ Trong nhà. Franz và vợ xoay trở trong khoảng không gian chật hẹp làm cho cử chỉ của họ thiếu duyên dáng và thuận lợi. Những tháng ngày hậu chiến ở Pháp, nhiều cuộc bán tổng hàng hóa diễn ra dưới sự bảo trợ huy hoàng của Mỹ đã ảnh hưởng đến quan điểm của Dick. Những người đàn ông và đàn bà hiểu chàng nhiều, và có lẽ chính điều đó đã làm chàng nhớ lại theo trực giác, Thụy Sĩ là trung tâm đầy ấn tượng của đồng hồ, và điều này không quá tốt cho một người đàn ông nghiêm trang.

Kaethe Gregorovious cảm thấy chàng rất quyến rũ, vừa ăn không ngừng món súp lơ chàng vừa cảm ghét mình vì tình cảm chớm nở này, mà chàng thừa hiểu là hời hợt.

"Chúa ơi, rốt cuộc mình có thích thế không nhỉ?" - Chàng nghĩ khi giật mình thức giấc trong đêm, "mình có thích thế không nhỉ?".

Với một người theo chủ nghĩa xã hội, nó là nhu cầu xấu xa nhưng lại tốt cho những người làm nhiều cho công trình hiếm nhất cho đời. Thực tế chàng đã trải qua một số tháng bị ngăn cách với những thứ thích hợp với tuổi trẻ, ở nơi quyết định hoặc sống hoặc chết vì những thứ mà con người không còn tin tưởng nữa. Trong những giờ trống trải ở Zurich, đắm đắm nhìn vào chạn bát đĩa của một người lạ sáng bóng lên trong ánh đèn đường, chàng thường

nghe muốn trở thành một người giỏi giang, can đảm và thông minh, nhưng mọi sự đều quá khó khăn. Chàng cũng muốn được yêu nếu có thể tìm thấy người xứng hợp.

CHƯƠNG 5

Hàng hiên của tòa nhà trung tâm được chiếu sáng qua các cửa kính ở ban công, để lại những bóng đen trên các bức tường mới trát và những cái bóng kỳ quái của những chiếc ghế sắt đổ xuống luống hoa layơn. Trong đám người di chuyển giữa các phòng, tiểu thư Warren thoáng xuất hiện rồi rõ nét khi nhìn thấy chàng. Khi đi qua ngưỡng cửa, gương mặt Nicole hứng ánh sáng cuối cùng trong phòng rồi đưa nó ra ngoài với mình. Nicole bước đi uyển chuyển, suốt tuần đó trong tai nàng luôn vang vang tiếng hát, những bài ca mùa hè về bầu trời nóng bỏng và bóng râm dịu mát, với việc chàng đến tiếng hát trở nên to đến mức nàng có thể hòa nhập vào đó.

– Chào đại úy, - Nicole nói, khó rời mắt khỏi chàng, dường như họ trở nên bối rối.

– Chúng ta có thể ngồi ở ngoài kia được không? - Nàng đứng im, liếc nhìn xung quanh một lát. - Mùa hè đến thật rồi.

Một phụ nữ chắc mịch, quàng khăn san theo nàng ra ngoài, và Nicole giới thiệu với Dick:

– Senora^[90]...

Franz cáo từ, và Dick xếp ba cái ghế với nhau.

– Đêm đẹp quá, - Senora nói.

– Đẹp thật, - Nicole tán thành, rồi hỏi Dick, - Anh ở đây có lâu không?

– Tôi sẽ ở Zurich một thời gian dài, nếu đây là câu cô muốn hỏi.

– Đây là đêm mùa xuân đầu tiên, - Senora gợi ý.

– Anh ở lại chứ?

– Ít nhất là đến tháng Bảy.

- Em sẽ ra đi vào tháng Sáu.
- Ở đây, tháng Sáu rất đẹp, - Senora bình luận. - Cô nên ở lại hết tháng Sáu, tháng Bảy hẵng đi khi trời quá nóng.
- Cô định đi đâu? – Dick hỏi Nicole.
- Đi đâu đó với chị Baby, em hy vọng là một nơi thú vị, vì em có nhiều thời gian. Có khi ai cũng nghĩ trước hết em nên đến một nơi yên tĩnh, như Como^[91] chẳng hạn. Tại sao anh không tới Como?
- Chà, Como... - Senora cắt lời.

Trong tòa nhà, một nhóm tam tấu đang tập bài *Kỵ binh vũ trang* của Suppe^[92]. Nicole lợi dụng việc này để đứng dậy và Dick có cảm tưởng nàng trẻ đẹp hẳn lên, cho đến lúc cơn xúc cảm bột phát trào dâng trong lòng chàng. Nàng mỉm cười, một nụ cười thơ trẻ đến mùi lòng, giống tất cả những người đánh mất tuổi xuân trên đời.

– Tiếng nhạc to quá không nói chuyện được, chúng ta đi dạo vậy. *Buenas noches, Senora.*

- Chúc buổi tối tốt lành.

Họ đi xuống hai bậc tới con đường mòn, chỉ trong thoáng chốc bóng tối đã phủ qua đó. Nàng khoác tay chàng.

– Em có một số đĩa hát chị em gửi cho từ Mỹ, - Nicole nói. - Lần sau anh đến đây, em sẽ mở cho nghe nhé. Em biết một nơi để máy hát mà không ai nghe thấy.

- Thế thì tuyệt.

– Anh có biết *Nhạc Ấn Độ* không? - Nàng hỏi, băng khuâng. - Trước kia em chưa nghe lần nào, nhưng em thích. Em có cả *Tại sao người ta gọi chúng là trẻ con?*^[93] và *Em mừng vì có thể làm anh khóc.*^[94] Em đoán anh đã nhảy theo nhạc những bản này ở Paris?

- Tôi chưa từng đến Paris.

Bộ đầm màu kem nàng mặc lần lượt thành màu xanh và xám lúc họ đi dạo, và mái tóc vàng hoe, rất vàng của nàng khiến chàng lóa mắt. Mỗi khi chàng ngoảnh sang nàng, nàng lại thoáng cười, mặt nàng sáng bừng lên như

thiên thần khi họ bước lên hè đường hình cung. Nàng nồng nhiệt cảm ơn chàng, như thể chàng đưa nàng đi dự tiệc, còn Dick mỗi lúc một dao động trong quan hệ với nàng, sự thân mật và tin tưởng của chàng mỗi lúc một tăng, sự phấn khích của nàng dường như phản ánh mọi sôi nổi trên đời.

– Em không còn thấy bị kiềm chế nữa, - nàng nói. - Em sẽ chơi cho anh nghe bài *Đợi đến lúc bò về chuồng*^[95] và *Tạm biệt Alexander*^[96].

Lần tới - một tuần sau đó - chàng đến muộn, Nicole đợi chàng trên con đường mòn chàng đi từ nhà Franz tới. Tóc nàng vén sau tai, quét trên đôi vai khiến gương mặt nàng như lộ ra, như thể đây chính là lúc nàng ra khỏi rừng, bước vào ánh trăng sáng ngời. Điều chưa biết làm nàng bị lộ: Dick ước giá nàng không có lai lịch, nàng chỉ là cô gái lạc đường, được cứu khỏi đêm tối. Họ tới nơi nàng giấu cái máy hát, rẽ vào một góc cạnh xường, trèo lên một tảng đá và ngồi sau bức tường thấp, trước mặt là bao dặm đường của màn đêm tròn trĩnh.

Giờ đây họ như đang ở Mỹ, ngay Franz với ý niệm cho Dick là một kẻ phóng đảng cũng không bao giờ nghĩ là họ đã đi xa đến thế. *Họ hồi tiếc thế đấy, bạn ơi, họ xuống gặp nhau trong taxi, họ thích vui cười và thích nhạc Ấn Độ, rồi ngay sau đó ắt phải cãi nhau, vì chẳng ai biết và chẳng ai quan tâm. Cuối cùng một người bỏ đi, để lại người kia khóc lóc, cảm thấy chán nản, cảm thấy buồn lòng.*^[97]

Những giai điệu mong manh, nhắc đến những thời đã mất và những hy vọng tương lai trong mối quan hệ bất chính, cuộn xoắn lên trong trời đêm Valais^[98]. Trong lúc máy hát tạm dừng, một con dế nỉ non nốt nhạc lẻ loi, làm cảnh vật sinh động thêm. Nicole tắt máy và hát cho chàng nghe.

Đồng một đòla

Nằm trên mặt đất

Hãy ngắm nó lăn

Vì nó tròn xoe^[99].

Đôi môi thuần khiết của nàng hé mở, không một hơi thở vẩn vương. Dick đứng phắt dậy.

- Có chuyện gì thế, anh không thích bài hát này ư?
- Anh thích chứ.
- Người đầu bếp trong nhà đã dạy em bài này:

*Phụ nữ không bao giờ biết
mình có người đàn ông tốt biết bao
Cho đến khi lật úp được người đó xuống...*

- Anh thích không?

Nàng mỉm cười với chàng, tin chắc nụ cười thu hết được mọi điều chất chứa trong lòng và dâng hiến cho chàng, đòi chàng một lời hẹn hứa, một câu trả lời tuy nhỏ nhoi, khẳng định sự xáo động trọn vẹn trong lòng chàng. Hết phút này đến phút khác, sự duyên dáng của răng liểu, của thế giới tối đen trút cạn vào nàng.

Nàng cũng đứng dậy, vấp phải cái máy hát và ngay tức khắc áp sát vào chàng, gục đầu vào chỗ hõm trên bờ vai nở nang của chàng.

– Em còn một bài nữa, - nàng thủ thỉ. - Anh đã nghe bài *Tạm biệt Letty*^[100] chưa. Em đoán là anh biết rồi.

- Em yêu, em không hiểu sao, anh chẳng được nghe bài nào hết.

Chàng muốn nói thêm là không biết, không nghĩ, không nếm trải gì, chỉ có những cô gái nồng nhiệt trong các căn phòng hẻo lánh, nóng nực. Những thiếu nữ mà chàng biết ở New Haven năm 1914 vừa hôn đàn ông vừa nói “Đây!”, cả hai bàn tay đặt lên ngực anh ta, đẩy ra xa. Còn bây giờ, đứa trẻ bơ vơ vừa thoát khỏi tai họa này lại khiến chàng tiết dục hoàn toàn...

CHƯƠNG 6

Tháng Năm, chàng gặp nàng lần nữa. Tiệc trưa ở Zurich là một thứ kỳ quái nói chung, rõ ràng logic của đời chàng là tránh xa cô gái, song khi một người lạ ở bàn gần đó nhìn nàng chăm chăm, cái nhìn thiêu đốt, quấy nhiễu như một ngọn đuốc, chàng quay sang người đó, vẻ lịch sự song đầy hăm dọa và không còn tôn trọng.

– Hẳn ta chỉ là một kẻ nhìn trộm thôi, - chàng vui vẻ giải thích. - Hẳn chỉ ngắm quần áo của em. Mà sao em có nhiều trang phục khác nhau thế?

– Chị em bảo từ ngày bà nội em mất, chúng em rất giàu, - nàng nhún nhường đáp.

– Anh tha cho em.

Chàng già giận hơn Nicole, đủ thích thú sự phù phiếm và những ham thích trẻ trung của nàng, cách nàng dừng lại trước gương ở hành lang lúc rời khách sạn, để lớp tráng thủy ngân rọi chiếu hình ảnh nàng. Chàng thích cách nàng duỗi thẳng tay ra vì thấy mình xinh đẹp và giàu có. Thật lòng, chàng muốn tách nàng khỏi nỗi ám ảnh mà chàng đã vây quanh nàng. Rốt cuộc, cái khó là Nicole lại mang mọi thứ đặt dưới chân chàng như những món tế thần với dây thường xuân tôn kính.

Tuần lễ đầu của mùa hè, người ta thấy Dick lại ở Zurich. Chàng đã soạn lại những cuốn sách mỏng và công trình đã làm trong Quân chủng thành một cuốn là *Tâm lý học dành cho các chuyên gia về tâm thần*. Chàng định sẽ xuất bản, và liên hệ với một sinh viên nghèo nhờ sửa lỗi tiếng Đức. Franz coi đó là một việc liều lĩnh, nhưng Dick chỉ ra sự khiêm nhường trong đề tài.

– Đây là chủ đề mà tôi sẽ không bao giờ hiểu rõ hơn, - chàng nhấn mạnh.
- Tôi có linh cảm rằng đây là một thứ chưa đủ để thành tiêu chuẩn vì nó

chưa bao giờ được công nhận là quan trọng. Sự yếu kém của nghề này là chỉ hấp dẫn một người hơi què quặt và suy nhược. Bệnh nhân được cân bằng tâm lý trong vòng vây của những người trong nghề, nên hướng tới lâm sàng, tới “thực hành”, và thắng trong cuộc chiến mà không cần nỗ lực. Ngược lại, anh là người may mắn, Franz ạ, vì số phận đã chọn anh cho nghề này trước khi anh ra đời. Tốt hơn hết là anh hãy cảm tạ Chúa Trời vì anh không có “khuynh hướng”, còn tôi trở thành bác sĩ tâm thần vì một cô gái học trường St Hilda thuộc Oxford^[101] đến nghe các bài giảng này. Có lẽ là tôi sáo mồn, nhưng tôi không muốn các ý tưởng hiện tại của tôi trôi qua cùng hàng chục cốc bia.

– Thôi được, - Franz đáp. - Anh là người Mỹ. Anh có thể làm việc này mà không phương hại gì cho nghề nghiệp. Tôi không thích những lời nói chung chung. Chẳng bao lâu nữa anh sẽ viết những cuốn sách nho nhỏ tên là *Những suy nghĩ sâu sắc cho người không chuyên môn*, đơn giản đến mức chắc chắn chẳng cần nghĩ ngợi gì. Nếu cha tôi còn sống, ông sẽ nhìn anh và cầu nhàu, Dick ạ. Ông sẽ vớ lấy chiếc khăn ăn và gấp nó lại, rồi giơ cái vòng đánh dấu khăn ăn của ông lên, nó rất giống... - Franz giơ nó lên, một cái đầu lợn đực nổi lên trên lớp gỗ màu nâu, - rồi ông sẽ nói: "Phải, ấn tượng của tôi là...", sau đó ông nhìn anh và chợt nghĩ "Có ích gì đâu?", ông sẽ ngừng và lại cầu nhàu, sau đó, chúng ta sẽ chấm dứt bữa tối.

– Hôm nay tôi còn đơn độc, - Dick gắt. - Nhưng có thể ngày mai tôi không còn lẻ loi nữa. Sau đó, tôi sẽ gấp khăn ăn của tôi giống như cha anh và cầu nhàu.

Franz đợi một lát.

- Bệnh nhân của chúng ta ra sao rồi?
- Tôi không biết.
- Lúc này anh nên hiểu cô ấy.
- Tôi thích cô ấy. Cô ấy rất hấp dẫn. Anh muốn tôi làm gì? Đưa cô ấy lên cây nhưng tuyết chắc?
- Không, tôi nghĩ anh đang mê mải với các cuốn sách khoa học, có lẽ anh có một ý tưởng.

-... hiến đời mình cho cô ấy ư?

Franz gọi vợ trong bếp:

– *Lạy Chúa! Em mang cho anh Dick cốc bia nữa nhé.*

– Tôi không muốn uống thêm, nếu tôi phải gặp bác sĩ Dohmler.

– Tôi cho rằng tốt hơn hết là chúng ta phải lập một lịch trình. Bốn tuần đã trôi qua, rõ ràng là cô gái ấy mê đắm anh. Đây không phải việc của chúng tôi, nếu chúng tôi ở ngoài đời, nhưng đây là bệnh viện, chúng tôi có nguyên tắc về việc này.

– Tôi sẽ làm bất cứ điều gì bác sĩ Dohmler nói, - Dick đồng ý. Nhưng chàng không mấy tin rằng Dohmler sẽ làm vấn đề sáng tỏ hơn, chàng tự thấy nó đáng giá tới yếu tố không lường trước. Sự việc đã tuột vào tay chàng không theo ý muốn. Nó làm chàng nhớ tới một cảnh trong thời thơ ấu, khi mọi người trong nhà nháo nhào tìm cái chìa khóa thất lạc trong phòng để đồ bạc, còn Dick biết cậu đã giấu nó dưới chõng khăn mùi soa ở ngăn kéo trên cùng của mẹ, và điều này lặp lại lúc chàng cùng Franz tới văn phòng của giáo sư Dohmler.

Giáo sư có bộ mặt đẹp dưới bộ râu quai nón thẳng mượt, giống hàng hiên mọc đầy dây nho của một ngôi nhà cổ thanh lịch, làm chàng tan mọi nghi ngờ. Dick biết một số người tài năng hơn hẳn, nhưng không người nào có phẩm chất vượt trội Dohmler.

... Sáu tháng sau, chàng nghĩ y như thế khi nhìn thấy Dohmler chết, ánh sáng đã tắt ở hàng hiên, những dây nho của bộ râu mơn trớn cái cổ áo trắng muốt, hồ cứng của ông, biết bao cuộc tranh luận đã chùn bước trước cặp mắt đã nhắm lại vĩnh viễn, dưới mi mắt mịn màng, mỏng manh...

-... Chào anh. - Ông đứng trang trọng, đẩy lùi cả một đạo quân.

Giáo sư Dohmler đan những ngón tay thư thái vào nhau. Franz nói với tư cách nửa là sĩ quan liên lạc, nửa là thư ký, cho đến lúc vị tiền bối cắt ngang giữa câu.

– Chúng ta phải tiến hành một phương cách đáng tin cậy, - ông nói ôn tồn. - Bác sĩ Diver, hiện giờ anh có thể là người giúp đỡ chúng tôi tốt nhất.

Nao núng, Dick thú nhận:

– Tôi không trung thực với mình về việc này.

– Tôi không làm gì phản tác dụng với cá nhân anh, - Dohmler nói - Nhưng tôi có nhiều việc phải làm với cái gọi là “truyền tải” phải chấm dứt, - ông phóng nhanh cái nhìn chằm biếm vào Franz, anh ta cũng đáp lại như thế. - Tiểu thư Nicole thực sự khỏe mạnh, nhưng sẽ không qua khỏi được chuyện mà cô ấy hiểu là một bi kịch.

Franz định nói, nhưng Dohmler ra hiệu bảo anh ta im lặng.

– Tôi nhận thấy vị thế của anh thật khó khăn.

– Vâng, đúng thế.

Lúc này vị giáo sư ngả người vào lưng ghế và cười vang, dứt tiếng cười ông nói, cặp mắt nhỏ màu xám sáng lên:

– Có lẽ anh là người đa cảm.

Thấy ông đang đùa, Dick cũng cười.

– Cô ấy là một cô gái đẹp, bất cứ ai cũng sẵn lòng dang rộng vòng tay. Tôi không có ý định...

Một lần nữa, Franz định nói nhưng lại bị Dohmler chặn lại bằng một câu hỏi chĩa thẳng vào Dick:

– Anh định ra đi sao?

– Tôi không thể ra đi.

Bác sĩ Dohmler quay sang Franz:

– Vậy chúng ta có thể đưa tiểu thư Warren đi.

– Nếu ông thấy thế là tốt nhất, thưa giáo sư Dohmler, - Dick nhân nhượng. - Chắc là có cách gì đó.

Giáo sư Dohmler đứng như một người không chân chống lên đôi nặng.

– Nhưng đây là một tình trạng nghề nghiệp, - ông kêu khê.

Ông thở dài rồi ngồi lại vào ghế, đợi cho tiếng sấm vang vọng tắt dần trong phòng. Dick thấy Dohmler đã tới cực điểm, và chàng không dám chắc ông qua khỏi. Khi tiếng sấm nhỏ dần, Franz cố mở lời.

– Bác sĩ Diver có nhân cách cao quý, - anh ta nói. - Tôi cảm thấy anh ấy là người duy nhất có thể đánh giá đúng tình trạng để giải quyết. Theo ý kiến tôi, Dick có thể hợp tác ngay tại đây, mà không cần ai phải ra đi.

– Anh thấy thế nào? - Giáo sư Dohmler hỏi Dick.

Dick cảm thấy sự khó khăn của tình hình, đồng thời trong sự im lặng sau lời tuyên bố của Dohmler, chàng nhận thấy tình trạng buồn tẻ này không thể kéo dài mãi mãi. Bất chợt, chàng thổ lộ can tràng:

– Tôi yêu cô ấy nửa vời, tôi đã nghĩ đến việc cưới cô ấy.

– Sì! Sì! - Franz thốt lên.

– Đợi đã. - Dohmler đe anh ta. Song Franz không chịu:

– Gì kia! Anh hiến cả nửa đời để làm bác sĩ và y tá ư, không bao giờ! Tôi biết các ca này như thế nào rồi. Xưa kia ở tuổi hai mươi, nó kết thúc ngay ở lần cố gắng đầu tiên, tốt hơn hết là không bao giờ gặp cô ấy nữa!

– Anh nghĩ sao? - Dohmler hỏi Dick.

– Tất nhiên là Franz nói đúng.

CHƯƠNG 7

Chiều muộn họ mới kết thúc cuộc bàn bạc Dick nên làm những gì, chàng ắt hẳn là người tốt và không nghĩ đến bản thân nhất. Khi các bác sĩ đứng dậy, Dick nhìn ra ngoài cửa sổ, cơn mưa bụi đang rơi... còn Nicole đang đợi, trông mong chàng ở nơi nào đó trong mưa. Khi chàng ra ngoài, vừa cài khuy chiếc áo khoác vải dầu đến tận cổ vừa kéo sụp vành mũ xuống, chàng chợt thấy nàng dưới mái lối vào chính.

– Em biết một chỗ mới chúng mình có thể tới, - nàng nói. - Khi ốm, em không nghĩ đến ngôi trong đó với người khác lúc buổi chiều, hình như người ta sẽ bàn tán này nọ về mọi thứ. Tất nhiên bây giờ em thấy họ ác ý và chuyện này... chuyện này...

– Em sắp ra đi à?

– Ồ vâng, sắp rồi. Chị Beth của em - thường gọi là Baby - chỉ vài tuần nữa là đến đón em tới một nơi nào đó, sau khoảng một tháng, em sẽ trở về đây.

– Chị gái em ư?

– Vâng, chị ấy lớn hơn em khá nhiều. Chị ấy hai mươi tư tuổi, và đặc Anh. Chị ấy sống ở London với bác gái, chị ruột của bố em. Chị ấy đã đính hôn với một người Anh, nhưng anh ấy đã bị giết, em chưa gặp anh ấy lần nào.

Gương mặt nàng có màu như ngà voi, nổi bật trong bóng hoàng hôn mờ mờ qua màn mưa, có một vẻ hứa hẹn mà trước kia Dick chưa bao giờ thấy: đôi gò má cao, thoáng vẻ mệt mỏi, bình tĩnh hơn là sôi nổi, nhắc nhở hình ảnh một thiếu nữ non nớt đầy hứa hẹn, một sinh linh mà cuộc sống không những hứa hẹn là hiện hữu của tuổi trẻ trên nền ảm đạm hơn, thay cho sự

trưởng thành thực sự, gương mặt ấy sẽ đẹp ở tuổi trung niên, và cũng sẽ đẹp khi về già, nhờ cấu trúc cơ bản và sự hài hòa.

- Anh nhìn gì thế?
- Anh chỉ nghĩ em khá là hạnh phúc.

Nicole sợ hãi:

- Em ấy ư? Cũng phải, mọi việc sẽ không thể xấu hơn trước.

Trong kho cũi kín đáo mà nàng dẫn chàng vào, nàng ngồi vắt chéo chân lên đôi giày chơi gôn, mùi áo mưa phảng phất quanh người và ngực nàng vì không khí ẩm ướt. Nàng nghiêm trang đáp trả cái nhìn chăm chú của chàng, hiểu chàng có phần tự hào vì cỗ xe ngựa mà không bao giờ chịu nhường loại xe thư cứng nhắc chàng đang dựa vào. Nàng nhìn thẳng vào mặt chàng, bộ mặt luôn cố tạo ra vẻ nghiêm trang ân cần sau những chuyến du ngoạn vui vẻ và khôi hài. Dường như đó là khía cạnh rất hợp với màu sắc đo đỏ của người Ireland mà nàng biết rất ít, nàng e sợ song vẫn mong muốn thăm dò, đây là khía cạnh nam tính nhiều hơn của chàng. Khía cạnh khác là phần được huấn luyện, cân nhắc trong con mắt công chúng, nàng chiếm đoạt không cần hỏi han như phần lớn phụ nữ thường làm.

– Ít nhất thì cơ sở này cũng rất tiện về mặt ngôn ngữ, - Nicole nói. - Em nói tiếng Pháp với hai bác sĩ, tiếng Đức với các y tá và tiếng Ý hoặc thứ tiếng tương tự với hai người phục vụ và một trong các bệnh nhân, và em đã học được khá nhiều tiếng Tây Ban Nha qua thứ tiếng khác.

- Thế thì hay quá.

Chàng cố tạo ra một tư thế nhưng không sao làm nổi.

-... cả âm nhạc nữa. Mong là anh không nghĩ em là người duy nhất thích nhạc ragtime^[102]. Em tập hàng ngày, vài tuần gần đây em đã học một khóa lịch sử âm nhạc ở Zurich. Thực ra, âm nhạc và vẽ làm em tiêu hết thời gian. Nàng bất chợt nghiêng người, dứt một dải ở đế giày rồi ngược nhìn. - Em thích anh vẫn là anh như hiện giờ.

Chàng thấy buồn khi nàng giới thiệu tài nghệ của mình để chàng thích thú.

– Anh ghen tị với em đấy. Hiện tại hình như anh không quan tâm đến bất cứ thứ gì ngoài công việc.

–Ồ, em nghĩ thế là tốt cho một người đàn ông, - nàng nói nhanh. - Nhưng với một cô gái, em nghĩ nên có nhiều tài lẻ để truyền dạy cho con cái.

– Anh cũng nghĩ thế, - Dick nói, cố tình làm ra vẻ dừng dừng.

Nicole ngồi im lặng. Dick mong nàng nói chuyện để chàng có thể làm nàng cụt hứng.

– Em khỏe rồi đấy - chàng nói. - Cố quên quá khứ đi, đừng làm quá nhiều việc trong một năm hoặc đại loại thế. Em hãy trở về Mỹ, là cô gái mới bước vào xã hội lần đầu, yêu đương và em sẽ hạnh phúc.

– Em không thể yêu được. - Cái giày bị xước của nàng cào một bọc rác khỏi khúc gỗ nàng đang ngồi.

– Nhất định là có chứ, - Dick nhấn mạnh. - Có lẽ không phải là trong vòng một năm, nhưng sớm hay muộn sẽ có. - Rồi chàng nói thêm, tàn nhẫn. - Em có thể có một cuộc sống hoàn toàn bình thường với một ngôi nhà đầy con cháu. Sự thật là em có thể làm một chuyến trở về ở độ tuổi em để chứng minh rằng những hành động nông nổi khá là gần gũi với mọi sự. Là một phụ nữ trẻ, em sẽ đảm đương mọi việc, sau khi các bạn em đang phải oằn lưng gánh vác rất lâu.

Vẻ đau đớn hiện rõ trong mắt nàng như khi phải uống một liều thuốc mạnh.

– Em biết là em sẽ không xứng đáng kết hôn trong một thời gian dài, - nàng nói khiêm nhường.

Dick quá lúng túng không thể nói gì thêm. Chàng nhìn ra cánh đồng trống ngô, cố lấy lại thái độ cứng rắn, khắc nghiệt của mình.

– Em đã khỏe hẳn rồi, mọi người ở đây đều tin cậy em. Bác sĩ Gregory rất hãnh diện về em và anh ấy hẳn là...

– Em ghét bác sĩ Gregory.

– Kìa, em không nên thế.

Thế giới của Nicole sụp đổ thành muôn mảnh, nhưng đó chỉ là một thế giới mỏng manh vừa mới tạo nên. Dưới nó, những xúc cảm và bản năng của nàng vẫn còn đấu tranh. Một giờ trước, nàng đợi bên lối vào, mang niềm hy vọng như đóa hoa cài thắt lưng đầy thôi?

...Trang phục của chàng bảnh bao, khuy vẫn cài, thủy tiên đang nở hoa, không khí vẫn yên tĩnh và êm đềm.

– Thật sung sướng lại được vui đùa, - nàng vẫn nhún nhường. Trong giây lát, nàng ấp ủ một ý tưởng liều lĩnh là kể với chàng nàng giàu có ra sao, nàng đã sống trong những tòa nhà huy hoàng biết chừng nào, rằng thực ra, nàng có một tài sản rất giá trị, trong chốc lát nàng biến mình thành ông nội, Sid Warren, lái buôn ngựa. Nhưng nàng vượt qua sự cám dỗ làm đảo lộn mọi giá trị và khép lại những chuyện này vào trong các căn phòng phụ thời Victoria, dẫu chẳng còn ngôi nhà nào để lại cho nàng để đỡ trống trải và đau đớn.

– Em phải về bệnh viện, tạnh mưa rồi.

Dick đi cạnh nàng, cảm thấy nỗi bất hạnh của nàng, và muốn uống nước mưa đã chạm vào má nàng.

– Em có một số đĩa mới, - nàng nói. - Em khó mà đợi để nghe chúng. Anh có biết là...

Sau bữa tối hôm ấy, mình sẽ kết thúc đợt nghỉ, Dick nghĩ. Chàng cũng muốn đá vào mông Franz đã giới thiệu chàng vào công việc nhớt nhúa này một cách thiên vị. Chàng đợi trong tiền sảnh. Cái nhìn của chàng dõi theo một cái mũ nôi, không ướt như mũ Nicole vì chờ đợi, nhưng che cái đầu vừa giải phẫu. Dưới mũ, một cặp mắt ngó ra, thấy chàng và tiến đến:

- *Chào bác sĩ.*
- *Chào ông.*
- *Trời đẹp nhỉ.*
- *Vâng, rất đẹp.*
- *Ông vẫn còn ở đây sao?*
- *Không, tôi vừa đến thăm.*

– À, phải rồi. Tạm biệt bác sĩ. [\[103\]](#)

Vui mừng vì có thêm mối quan hệ nữa, con người khốn khổ đội mũ nồi bỏ đi. Dick đợi. Chẳng mấy chốc, một y tá xuống cầu thang và chuyển cho chàng một tin nhắn.

– Tiểu thư Warren xin lỗi bác sĩ. Cô ấy muốn đi nằm. Tối nay cô ấy muốn ăn tối trên gác.

Cô ta đợi phản ứng của Dick, nửa mong chàng bóng gió rằng thái độ của tiểu thư Warren là vô lý.

–Ồ, tôi hiểu. Thôi được... - chàng nuốt nước bọt, kìm nhịp đập con tim. - Tôi mong cô ấy sẽ khá hơn. Cảm ơn cô.

Chàng bối rối và bất bình. Dù sao chàng cũng được giải thoát.

Chàng để lại cho Franz một bức thư ngắn xin miễn ăn tối, rồi dạo qua vùng nông thôn tới ga tàu điện. Lúc chàng tới sân ga, ánh chạng vạng mùa xuân dát vàng những giá treo và cốc trong các máy bán hàng tự động, chàng bắt đầu cảm thấy nhà ga, bệnh viện đang lơ lửng giữa hướng tâm và ly tâm. Chàng thấy sợ. Chàng mừng rỡ khi những viên sỏi lát đường của Zurich là có thật và lại lạo xạo dưới giày chàng.

Ngày hôm sau, chàng mong ngóng tin Nicole nhưng bật vô âm tín. Lo nàng ốm, chàng gọi đến bệnh viện và nói chuyện với Franz.

– Hôm qua và hôm nay cô ấy xuống nhà ăn trưa, - Franz kể. - Hình như cô ấy hơi khó hiểu và lơ đãng. Mọi chuyện đến đâu rồi?

– Chúng tôi chưa làm gì hết, ít nhất là tôi nghĩ thế. Tôi đã cố tỏ ra xa cách, nhưng tôi nghĩ chưa đủ thay đổi thái độ của cô ấy sâu sắc hơn.

Có lẽ sự hão huyền của chàng đã làm tổn thương đến người thực thi tuy chưa phải là *phát súng kết liễu*.

– Từ một số điều cô ấy nói với y tá, tôi tin rằng cô ấy đã hiểu.

– Thế thì tốt.

– Đây là điều tốt nhất có thể xảy ra. Hình như cô ấy quá xúc động, và chỉ hơi vờ vẩn một chút.

– Vậy thì tốt.

– Dick à, hãy đến ngay gặp tôi nhé.

CHƯƠNG 8

Trong nhiều tuần sau đó, Dick vô cùng thất vọng. Căn bệnh và sự thất bại máy móc của sự việc để lại một cảm giác buồn nản và như tanh tưởi. Những xúc cảm của Nicole đã bị lợi dụng bất công, nếu đó là xúc cảm của chàng thì sao đây? Chắc hẳn chàng phải cách biệt niềm hạnh phúc trong một thời gian, trong những giấc mơ, chàng thấy Nicole đi trên con đường bệnh viện, đung đưa cái mũ rơm rộng vành...

Một lần, khi đi qua khách sạn Palace, một chiếc Rolls - Royce lộng lẫy lượn vào lối đi hình bán nguyệt, và chàng trông thấy nàng. Bé nhỏ trong chiếc xe đồ sộ, được đưa đi bằng sức hàng trăm mã lực không cần thiết, Nicole ngồi với một phụ nữ, trẻ mà chàng đoán là chị nàng. Nicole nhìn thấy chàng và trong thoáng chốc, đôi môi nàng hơi hé ra, vẻ sợ hãi. Dick nhắc mũ chào và đi qua, trong giây lát không khí quanh chàng còn ầm ầm tiếng vòng quay của con yêu quái khổng lồ. Chàng cố xóa bỏ sự việc ra khỏi đầu và ghi nhớ chi tiết cách thức trang nghiêm trước nàng, những khả năng của một cú “đẩy” khác tới bệnh tật vì những căng thẳng mà cuộc sống đưa tới, viết mọi điều vào một bản ghi nhớ, thuyết phục mọi người hãy cứu giúp chàng.

Toàn bộ giá trị của sự cố gắng này chỉ khiến chàng một lần nữa hiểu rằng xúc cảm của chàng đã bị cuốn xa biết chừng nào, từ dạo chàng kiên quyết tiến hành mọi biện pháp phòng ngừa.

Việc thứ nhất là cô điện thoại viên ở Bar-sur-Aube, hiện đang du lịch châu Âu từ Nice tới Coblenz, trong cuộc thâm tóm liều lĩnh những người đàn ông quen biết trong kỳ nghỉ chưa-bao-giờ-đủ của cô, việc nữa là thu xếp về nhà bằng phương tiện nhà nước vào tháng Tám, việc thứ ba là tăng cường tính

hợp lý cho những bằng chứng trong cuốn sách bằng tiếng Đức của chàng, dự định ra mắt giới nghiên cứu tâm thần học vào mùa thu.

Dick đã phát triển cuốn sách, lúc này chàng muốn đào xới sâu thêm, nếu chàng trao đổi được với hội đồng giảng viên cao cấp, chàng có thể trông mong vào nhiều thủ tục.

Trong thời gian ấy, chàng dự kiến viết một tác phẩm mới về chuyên môn bằng tiếng Đức.

Dick đạp xe chậm chậm vào Montreux, há miệng nhìn Jugenhorn bất cứ lúc nào có thể, quáng mắt khi liếc nhìn cái hồ qua những con đường trồng cây hai bên của các khách sạn ven hồ. Chàng nhận ra nhiều nhóm người Anh, xuất hiện sau bốn năm trời và đi dạo với vẻ nghi ngờ trong mắt, như thể họ sắp bị những băng nhóm người Đức sát hại ở đất nước đáng ngờ này. Công trình xây dựng mọc lên ở khắp nơi, trên những đồng cỏ nát. Trên đường về phía Nam ở Berne và Lausanne, Dick há hức tự hỏi năm nay sẽ có người Mỹ không? “Vào tháng Tám, nếu không vào tháng Sáu?”.

Chàng mặc quần soóc da, áo quân phục, đi giày leo núi. Trong balô có một bộ bằng hàng cotton và bộ đồ lót để thay đổi. Đến đường cáp leo núi ở Glion, chàng kiểm tra xe đạp và uống một chai bia nhỏ, trong lúc ngắm xe cáp nhỏ bò xuống con đường đôi dốc 80°. Tại chàng đẩy máu khô từ La Tour de Peilz^[104], nơi chàng guồng xe như điên vì có cảm tưởng mình là một vận động viên kém cỏi. Chàng hỏi mua cồn và rửa sạch bên ngoài trong lúc cái xe cáp trườn xuống cống. Chàng nhìn thấy xe đạp của mình đã cho lên, bèn quăng balô vào ngăn dưới xe rồi vào trong.

Những chiếc xe leo núi được thiết kế đồng dạng nghiêng theo góc của vành mũ một người không muốn bị nhận dạng. Khi nước vọt ra từ buồng dưới xe, Dick rất ấn tượng vì sự khéo léo của toàn bộ ý tưởng - chiếc xe phụ chở nước trên nóc và kéo chiếc xe nhẹ lên nhờ trọng lực, ngay khi nhả các phanh. Rõ ràng là một cảm hứng sáng tạo vĩ đại. Trên ghế ngồi đối diện, hai người người Anh đang bàn tán về chiếc xe cáp.

– Những xe cáp sản xuất ở Anh thường kéo dài từ năm đến sáu năm. Hai năm trước, người Đức đã bỏ thầu thấp hơn chúng ta, cậu nghĩ xe cáp của họ

sẽ làm mất bao lâu?

– Bao lâu?

– Một năm mười tháng. Rồi Thụy Sĩ bán cho Italy. Họ không kiểm tra xe cáp khẩn khe lằm.

– Tôi có thể thấy nếu một chiếc xe cáp bị vỡ, sẽ khủng khiếp lằm cho Thụy Sĩ.

Người lái xe đóng cửa, ông ta gọi điện cho đồng sự giữa chuyển động nhấp nhô, chiếc xe giạt mạnh rồi leo lên trên, nhằm thẳng lên quả đồi xanh tươi bên trên. Sau khi vượt qua các mái nhà thấp, bầu trời Vaud, Valais, Swiss Savoy và Geneva trải quanh hành khách như một tấm màn vây. Giữa hồ, mát mẻ vì dòng Rhône lạnh giá, là trung tâm thực sự của Thế giới Phương Tây. Những con thiên nga bập bênh như những con thuyền và những con thuyền giống thiên nga, cả hai mất hút trong hư không của vẻ đẹp vô tâm. Hôm đó là một ngày sáng sủa, mặt trời lấp lánh trên bãi biển đầy cỏ bên dưới và những sân quần vợt trắng lóa của khu nghỉ dưỡng Kursaal. Những thân hình trên sân lao tới không để lại bóng dáng.

Khi những hòn đảo gần Montreux lọt vào tầm ngắm, Dick xoay cái nhìn hướng vào trong. Chiếc xe cáp ở bên trên những ngôi nhà cao nhất của bãi biển, cả hai bên lộn xộn những tán cây và hoa lá, bùng nổ rực rỡ đủ màu sắc. Đó là khu vườn cạnh đường ray, và trong xe có một tấm biển: “*Không hái hoa*”.

Dẫu cho người ta có hái hoa suốt dọc đường, vệt hoa vẫn từng bừng lúc họ chạy qua: hoa hồng leo kiên nhẫn kéo dài qua từng ngăn, chậm chậm lúc lắc theo từng chuyển động của xe cáp, cuối cùng nhún nhảy trở lại thành từng đám. Hết lần này đến lần khác, những cành hoa này chui vào xe.

Trong ngăn bên trên và trước mặt Dick, một nhóm người Anh đang đứng và la hét âm ỉ vào nền trời, khi bất đồ có sự nhầm lẫn giữa họ. Họ tách ra tránh đường cho một cặp trẻ tuổi vừa xin lỗi vừa lách xuống ngăn đằng cuối xe cáp, ngăn của Dick. Người phụ nữ trẻ là người Mỹ Latinh có cặp mắt như một con hươu nhồi, còn cô gái là Nicole.

Hai người thở hỗn hển trong giây lát vì gắng sức. Khi đã yên vị, họ vừa cười vừa nói tiếng Anh với những người trong góc, Nicole cất tiếng: “Xin chào”. Trông nàng thật đáng yêu, và ngay lập tức Dick nhìn ra một điều khác hẳn. Trong chớp mắt, chàng nhận ra mái tóc nàng cuốn lên rất đẹp, bập bênh như Irene Castle^[105] và xõa thành những lọn tóc quăn. Nàng mặc áo vệ sinh màu xanh và váy đánh tennis trắng muốt, nàng như một buổi sáng tháng Năm, mọi dấu vết bệnh tật đã biến mất.

– Trời đất ạ! - Nàng thở hỗn hển. - Ai-i-i gác đây. Người ta sẽ bỏ tù chúng ta ở ga sau mất. Bác sĩ Diver, đây là nữ bá tước de Marmora.^[106]

– Quái quỷ thật! - Nàng vừa sờ lên mái tóc mới, vừa thở dồn dập. - Chị tôi đã mua vé hạng nhất, với chị ấy đó là vấn đề nguyên tắc. - Nàng và Marmora nhìn nhau và kêu lên. - Rồi sau đó chúng tôi phát hiện ra hạng nhất như cái nhà táng ngay đằng sau lái xe, rèm kéo kín mít vì trời mưa, nên chẳng nhìn thấy gì hết. Nhưng chị tôi là người rất tự trọng... - Nicole và Marmora lại cười, vẻ thân mật, trẻ trung.

– Các vị đi đâu?

– Caux^[107]. Anh cũng đến đấy chứ? - Nicole ngấm quần áo chàng. - Người ta để xe đạp của anh ở đằng trước sao?

– Phải. Ngày thứ Hai, tôi sẽ đạp xe men theo bờ biển.

– Cho em ngồi lên tay lái nhé? Em nói thực đấy, được không? Em nghĩ chắc là vui lắm.

– Nhưng tôi sẽ bế em trên tay xuống đó, - Marmora phản đối dữ dội. - Tôi sẽ trượt patanh với em, hoặc sẽ ném em và em sẽ từ từ rơi như một cái lông chim.

Vẻ hài lòng hiện trên mặt Nicole - được là cái lông chim thay cho quả dọi, lơ lửng chứ không bị kéo lê. Nàng là một lễ hội hóa trang để nhìn ngắm - nhiều lần cả một đội quân cứng nhắc, lấy tư thế, nhăn nhó và làm điệu bộ, đôi khi một vật vô hình rơi xuống và lòng tự trọng của những nỗi đau xưa cũ tràn trề tận móng tay nàng. Dick ước giá được cách xa nàng, chàng lo làm nàng nhớ lại một cõi đời tốt đẹp đã lùi lại đằng sau. Chàng kiên quyết đến một khách sạn khác.

Khi chiếc xe cáp đến bến đỗ, cái thứ mới mẻ đó động đậy trên hệ thống cáp treo giữa màu xanh biếc của hai khoảng trời. Nó chỉ là cuộc trao đổi khó hiểu giữa người lái xe lên và xe xuống. Rồi nó lại lên và lên trên một con đường rừng và một hẻm núi, rồi leo lên một quả đồi đặc cây thủy tiên, từ các hành khách tới bầu trời. Hiện giờ, dân Montreux chơi tennis trong các sân quần bên bờ hồ là chuyện thường. Trong không khí có một thứ mới mẻ, sự tươi mát hiện thân trong tiếng nhạc lúc chiếc xe trượt vào Glion, họ nghe thấy dàn nhạc trong khu vườn khách sạn.

Khi họ thay thế đoàn người leo núi, tiếng nhạc bị tiếng nước từ khoang chứa nước tuôn ra ào ào át đi. Caux gần như ở ngay trên đầu, nơi hàng ngàn cửa sổ của một khách sạn bừng cháy trong nắng muộn.

Nhưng đến gần lại khác - một động cơ chạy vòng tròn bằng da đẩy hành khách xoay tròn theo hình nút chai, lên cao không ngừng. Họ di chuyển thật chậm qua những đám mây tầm thấp và trong giây lát, Dick mất hút gương mặt Nicole trong những hạt bụi của động cơ hơi nước, họ men theo một làn gió lạc, với khách sạn lớn dần theo từng đường xoắn, cho đến khi họ vô cùng sửng sốt thấy mình ở đó, ngập trong ánh mặt trời.

Bối rối vì đã tới, khi Dick quàng balô và ra sân ga để lấy xe đạp, Nicole ở đằng sau chàng.

- Anh không ở cùng khách sạn với bọn em à? - Nàng hỏi.
- Tôi đang phải tiết kiệm.
- Anh sẽ xuống ăn tối chứ? - Một thoáng ngượng ngập tiếp theo. - Đây là chị gái em, còn đây là bác sĩ Diver ở Zurich.

Dick cúi chào người phụ nữ trẻ trạc hai mươi tuổi, cao ráo và tự tin. Cô ta vừa dữ dội và dễ tổn thương, chàng nghĩ và nhớ tới những người phụ nữ có khuôn miệng như bông hoa.

- Tôi sẽ ghé đến sau bữa tối, - Dick hứa. - Tôi phải làm quen với khí hậu trước đã.

Chàng đạp dần, cảm nhận cái nhìn của Nicole dõi theo mình, cảm nhận mối tình đầu vô vọng của nàng, cảm thấy nó xoắn vặn trong lòng. Chàng đạp xe lên con đường dốc ba trăm mét, đặt phòng và tắm tấp mà không hề

vướng bận hồi ức của mười phút trước, chỉ có phần choáng váng vì những giọng nói lọt vào, những giọng nói không hệ trọng, không thể biết chàng đã yêu đến chừng nào.

CHƯƠNG 9

Họ đang đợi chàng và không thể thiếu chàng, chàng vẫn là một yếu tố bất thường. Tiểu thư Warren và cô gái Italy hiển nhiên là cảnh giác chẳng kém gì Nicole. Phòng khách của khách sạn, một căn phòng cách âm tuyệt vời, đã bị lột sạch để thành phòng khiêu vũ, nhưng có một hành lang nhỏ dành cho phụ nữ Anh ở độ tuổi nhất định, với cổ áo, tóc nhuộm, mặt mũi xạm xịt trát phấn hồng, và cho các phụ nữ Mỹ ở độ tuổi tóc bạc trắng, vận đồ đen, môi tô son đỏ chót. Tiểu thư Warren và Marmora ngồi ở một góc bàn, Nicole ngồi chéo họ, cách độ bốn chục mét, và khi tới, Dick nghe thấy tiếng nàng:

- Anh có nghe thấy em không? Em đang nói đây.
- Nghe rất rõ.
- Chào bác sĩ Diver.
- Có chuyện gì vậy?
- Anh có biết những người ở giữa sàn không nghe thấy em nói, nhưng anh thì có thể?
- Một người hầu nói với chúng tôi rằng, từ góc này đến góc kia giống vô tuyến điện vậy. - Tiểu thư Warren nói.

Đây là sự hào hứng leo lên núi, giống như một con tàu trên biển cả. Ngay sau đó, song thân của Marmora đến nhập bọn với họ. Họ tỏ vẻ rất trân trọng các tiểu thư nhà Warren - Dick hiểu rằng tài sản của họ liên quan đến một nhà băng ở Milan, nhà băng này lại liên quan đến tài sản nhà Warren. Nhưng Baby Warren muốn nói chuyện với Dick, cô ta nôn nóng nói chuyện với chàng hết như bị đẩy tới với những người đàn ông mới một cách vô định, dù bản tính cô khó thích nghi và hay xét nét đến mức có thể kết thúc việc này

càng sớm càng tốt. Cô thường xuyên vắt chéo hết chân này đến chân kia, theo cung cách của các trinh nữ quá cao, hay sốt ruột.

– Nicole kể với tôi rằng anh lãnh phần chăm sóc nó, và đã làm rất nhiều để nó khỏe lên. Điều tôi không thể hiểu được là *chúng tôi* cần làm gì đây? Người ta có mặt mờ nhắc đến viện điều dưỡng, song chỉ nói với tôi rằng nên để Nicole tự nhiên và vui vẻ. Tôi biết gia đình Marmora ở trên này, nên tôi đã đề nghị Tino gặp chúng tôi trên xe cáp. Anh biết chuyện xảy ra rồi đấy, trước hết vì Nicole thấy anh ta bò qua thành xe, cứ như cả hai người bọn họ là đồ mất trí...

– Chuyện đó hoàn toàn bình thường, - Dick bật cười. - Tôi cho đó là một dấu hiệu tốt. Họ cũng đã tự thể hiện với nhau.

– Tôi biết nói như thế nào nhỉ? Ở Zurich, trước khi tôi hiểu chuyện, và hầu như ngay trước mắt tôi, Nicole đã cắt phăng mái tóc vì một tấm ảnh trong *Vanity Fair*^[108].

– Không sao đâu. Cô ấy bị chứng loạn thần kinh, là người lập dị thường xuyên mà. Cô không thể thay đổi điều đó.

– Nó là cái gì vậy?

– Như tôi vừa nói, là người lập dị.

– Vậy có thể hiểu lập dị là thế nào, còn điên rồ là thế nào không?

– Chẳng có gì là điên rồ đâu, Nicole hoàn toàn khỏe khoắn và vui vẻ, cô không cần phải lo.

Baby nhúc nhích đầu gối, cô ta là một trong những phụ nữ hay bất mãn, mê mẩn Byron^[109] của một trăm năm trước, chẳng đếm xỉa gì đến chuyện tình bi thảm của ông ta, con người Baby vừa vụng về vừa nửa vời.

– Tôi không lo trách nhiệm, - Baby tuyên bố, - nhưng tôi lo là viễn vông. Trước kia trong gia đình chúng tôi, chưa bao giờ có chuyện tương tự. Chúng tôi biết Nicole bị sốc và theo tôi, là do một cậu, nhưng chúng tôi không biết đích xác. Cha tôi nói sẽ bắn chết hắn nếu tìm ra tung tích.

Dàn nhạc đang chơi bản *Người phù phiếm khốn khổ*^[110], cô nàng Marmora đang khiêu vũ cùng mẹ. Đây là một giai điệu mới với tất cả. Vừa

lẳng nghe, vừa ngắm đôi vai Nicole lúc nàng trò chuyện với bà Marmora, tóc nàng càng sáng bóng như bàn phím dương cầm, Dick nghĩ đến bờ vai của người chơi vĩ cầm, rồi nghĩ đến sự hồ thẹn, điều bí mật. Chao ôi, con người phù phiếm... những khoảnh khắc biến thành nhiều giờ...

– Thực ra, *tôi* có một dự định, - Baby nói tiếp, vẻ cứng rắn, hối tiếc. - Có khi anh cho là không thực tế, nhưng họ bảo Nicole cần được chăm sóc trong vài năm. Tôi không biết liệu anh có hiểu Chicago không...

– Tôi không rõ.

– Có bờ Bắc và bờ Nam và chúng cách nhau rất xa. Bờ Bắc thanh lịch và hợp thời trang, chúng tôi luôn sống ở đó, ít nhất là trong nhiều năm, nhưng nhiều gia tộc cổ của Chicago - anh hiểu ý tôi rồi - vẫn sống ở bờ Nam. Trường đại học cũng ở đó. Tôi không biết anh có hiểu ý tôi không.

Dick gật đầu. Phải tập trung, chàng mới có thể hiểu được ý Baby.

– Lẽ tất nhiên ở đây chúng tôi có nhiều mối quan hệ, cha tôi điều hành nhiều chức vụ và học bổng trong trường đại học, nên tôi nghĩ nếu tôi đưa Nicole về nhà và ném nó vào đám đông ấy... Anh thấy đó, nó rất có khiếu âm nhạc và nói được từng ấy thứ tiếng, trong hoàn cảnh của Nicole, tốt hơn hết là nó yêu một bác sĩ giỏi giang nào đó...

Niềm vui dâng lên trong lòng Dick, nhà Warren sẽ mua cho Nicole một anh chàng bác sĩ... Anh là một bác sĩ giỏi, anh có thể để chúng tôi sử dụng được không? Chẳng cần phải lo lắng cho Nicole, khi người ta ở vị thế có thể mua cho nàng một chàng bác sĩ trẻ, đàn ông, nổi đau của chàng hầu như khô cạn.

– Vị bác sĩ ấy ra sao? - Chàng bất giác hỏi.

– Sẽ có nhiều người vồ lấy cơ hội.

Những người khiêu vũ đã trở lại, nhưng Baby vội thì thầm:

– Đây là điều tôi định nói. Hiện giờ Nicole đâu nhỉ, nó trốn đâu mất rồi? Nó có ở phòng riêng trên gác không? Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi chẳng bao giờ biết liệu thế là vô hại hay nên đi tìm nó đây.

– Có lẽ cô ấy chỉ muốn ở một mình, người đang sống lẻ loi thường thích ở một mình. - Thấy tiểu thư Warren không lắng nghe, chàng ngừng lời. - Tôi sẽ tìm quanh xem sao.

Trong thoáng chốc, các cửa ra vào đã đóng lại vì sương mù, giống như mùa xuân đến là kéo rèm lên. Mọi sinh hoạt kéo đến gần khách sạn. Dick đi qua một số cửa sổ tầng hầm, nơi những người phụ giúp ngồi trên các giường tầng chơi bài và uống vang Tây Ban Nha. Lúc chàng đến gần lối đi dạo, những vì sao bắt đầu xuyên qua các đỉnh núi cao ngất trên dãy Alps. Trên lối đi hình móng ngựa nhìn xuống hồ, Nicole như một hình dáng bất động giữa hai cột đèn, và chàng lặng lẽ bước qua lớp cỏ, đến gần. Nàng quay nhìn chàng, vẻ mặt như muốn nói: “Của anh đây”, và trong phút chốc, chàng lấy làm tiếc là đã tới.

– Chị cô đang lo đấy.

–Ồ! - Nàng đã quen là người được ngắm nhìn. Nàng cố giải thích. - Thịnh thoảng em hơi... hơi không ổn. Em đã sống yên tĩnh là thế. Tối nay nhiều âm nhạc quá. Nó khiến em muốn khóc.

– Tôi hiểu.

– Hôm nay là một ngày kích động khủng khiếp.

– Tôi biết.

– Em không muốn làm việc gì khó gằn, em đã gây cho mọi người đủ thứ phiền toái rồi. Nhưng tối nay em muốn bỏ đi.

Một ý nghĩ chợt đến với Dick như có thể xảy ra với người đang hấp hối rằng, chàng đã quên bằng kể cho nàng chàng sẽ đi đâu, rằng Nicole sẽ được Dohmler và những thế hệ sau ông ta "huấn luyện lại", chàng cũng chợt nghĩ ra rằng nàng sẽ cần được bảo ban nhiều. Nhưng với sự khôn ngoan có sẵn trong người, chàng chỉ tiết lộ sự đánh giá bề ngoài của tình trạng và nói:

– Cô là người tốt bụng, cô cứ giữ nguyên những đánh giá riêng về bản thân mình nhé.

– Anh có thích em không?

– Tất nhiên là có.

– Anh sẽ... - Họ đang dạo bước tới đoạn cuối lờ mờ của hình móng ngựa, trước mặt còn khoảng hai trăm mét. - Nếu em không ồm yếu, anh có... ý em là, em có thuộc loại thiếu nữ mà anh có thể... Ôi, anh hiểu ý em chứ, thật ngớ ngẩn quá.

Lúc này chàng bị sự phi lý cực kỳ ám ảnh, choán ngợp. Nàng ở gần đến nỗi chàng cảm thấy hơi thở của mình biến đổi, nhưng một lần nữa, sự đào luyện kỹ lưỡng lại giúp chàng, làm chàng cười to thân mật và nhận xét rất sáo:

– Cô đang tự khiêu khích mình đấy ư, cô bé? Trước kia, tôi biết có người mê mẩn nhũ mầu của mình... - Giai thoại được kể tiếp, nhấn mạnh bằng tiếng bước chân của họ. Bỗng nhiên, Nicole ngắt lời bằng một từ vắn, cộc của dân Chicago:

– Đồ con bò!

– Đây là một cách thể hiện rất thô.

– Thì đã sao? - Nàng nổi khùng. - Anh không nghĩ em có hiểu biết thông thường chứ? Trước khi ồm em chẳng có gì, nhưng nay thì có. Nếu em không biết anh là người đàn ông hấp dẫn nhất mà em từng gặp, chắc anh nghĩ em vẫn còn điên. Đó là điều không may cho em, đúng chưa? Đừng vờ vẫn là em *không hiểu*, em hiểu mọi thứ về anh và em.

Dick rơi vào thế bất lợi. Chàng nhớ lại lời tuyên bố của Baby Warren về các bác sĩ trẻ họ có thể mua được trong cái bãi rào trí tuệ ở bờ Nam Chicago, và điếng người trong giây lát.

– Em là một cô gái đầy quyến rũ, nhưng anh không thể yêu được.

– Anh không cho em một cơ hội.

– Gì kia?

Sự xấu xược, quyền chiếm hữu được gợi ý khiến chàng bàng hoàng. Ngoài sự lộn xộn, chàng không thể nghĩ ra bất cứ cơ hội nào mà Nicole muốn nói tới.

– Giờ hãy cho em một cơ hội đi.

Tiếng nàng hạ thấp, chìm sâu trong ngực nàng và làm căng khuôn ngực lúc nàng tiến đến gần. Chàng cảm nhận đôi môi trẻ trung, tấm thân khao khát của nàng dịu lại, áp sát vào cánh tay đang ôm nàng mỗi lúc một chặt hơn. Giờ thì không còn dự định gì hơn nếu Dick làm nên sự hòa trộn bền vững với những nguyên tử liên kết và không thể chia lìa, bạn có thể phóng chúng tung tóe khắp nơi nhưng chúng sẽ không bao giờ có thể hợp lại thành nguyên tử lần nữa. Lúc chàng ôm và thưởng thức nàng, nàng cuộn tròn và sát nữa, sát nữa vào chàng, đôi môi nàng mới mẻ ngay cả với chính nàng, đắm ướt và nhấn chìm trong yêu đương, an ủi và đặc thả, chàng biết ơn sự tồn tại có thực này, cũng như ánh phản chiếu trong cặp mắt ướt của nàng.

– Chúa ơi, - chàng hôn hên, - em hôn tuyệt quá.

Đấy chỉ là nói thôi, còn giờ đây Nicole đã nắm giữ được chàng và giữ chặt hơn bao giờ. Nàng xoay người đồm dáng và ngoảnh đi, để chàng như lơ lửng trong xe cáp suốt buổi chiều. Nàng cảm thấy dễ chịu: thế đấy, nàng đã dạy cho chàng biết tự phụ là thế nào, chàng có thể làm gì với mình, ôi chao, thế chẳng tuyệt vời lắm sao! Mình đã chiếm được chàng, chàng là của mình. Giờ đây, sự việc như một chuỗi tên đã bắn ra, nhưng nó ngọt ngào, ngây ngất và mới mẻ đến mức nàng muốn lần nữa, muốn kéo dài mãi.

Nàng chợt rùng mình. Nàng nhìn thấy bên dưới họ khoảng sáu chục mét, những ngọn đèn của Montreux và Vevey như một sợi dây chuyền và cái lắc tay, còn bên kia họ là Lausanne lơ mờ như mặt dây chuyền. Từ đâu đó bên dưới tiếng nhạc khiêu vũ văng vẳng. Nicole ngửa đầu, bình tĩnh, cố sắp xếp những tình cảm ủy mị trong thời thơ ấu, thông thả như một người đàn ông uống say sau trận đánh. Nhưng nàng vẫn e sợ Dick, chàng đứng gần nàng, dựa vào hàng rào sắt viền hình móng ngựa theo cách rất đặc biệt, như giục nàng nói:

– Em nhớ đã đứng đợi anh trong vườn, ôm chặt cánh tay vào người như ôm một giỏ hoa. Dù sao thì em cũng nghĩ mình thật dịu dàng và em đợi để trao giỏ hoa ấy cho anh.

Chàng thì thầm qua vai nàng và nhất quyết xoay nàng lại, nàng hôn chàng vài lần, mỗi lần giờ mặt đến gần, gương mặt nàng trang nghiêm, bàn tay

nàng bám vào vai chàng.

– Trời đang mưa nặng hạt.

Bỗng có tiếng ầm vang từ các khu đất dốc trồng nho ở bên kia hồ, đại bác bắn vào các đám mây mang mưa đá để phá vỡ. Các ngọn đèn trên con đường dạo chơi tắt ngấm, rồi lại bật. Mưa đến rất nhanh, trước hết rơi từ trên trời, rồi mưa như trút thành những dòng nước xiết từ trên núi xuống, đất sạt lở ầm ầm xuống đường và các mương máng bằng đá. Bầu trời trở nên tối đen, đáng sợ, những tia chớp hung dữ, tiếng sấm xé toang vạn vật trong lúc những đám mây nham nhở, hủy hoại bay qua khách sạn. Núi và hồ biến mất, khách sạn nép mình giữa những tiếng ầm ĩ, náo loạn và cảnh tối tăm.

Lúc này, Dick và Nicole đã tới tiền sảnh, nơi Baby Warren và ba người nhà Marmora đang lo lắng đợi họ. Thật thích thú thoát khỏi màn sương mù ướt át, với tiếng cửa sập mạnh, đứng đó, cười và run rẩy vì xúc động, gió ù ù trong tai và mưa rơi trên quần áo. Trong phòng khiêu vũ, dàn nhạc đang chơi một bản valse của Strauss^[111], vui và kích động.

... Bác sĩ Diver cười một bệnh nhân tâm thần ư? Sao lại xảy ra chuyện đó chứ? Nó bắt đầu từ đâu?

– Em không trở lại sau khi thay đồ sao? - Baby Warren hỏi sau một lúc sẫm soi kỹ càng.

– Em không thay đồ, ngoại trừ thay đôi tất.

Sau khi lê bước về khách sạn trong chiếc áo mưa đi mượn, Dick vẫn cười thầm, nhạo báng.

“Một cơ hội vĩ đại, ừ, đúng thế. Lạy Chúa tôi! Họ đã quyết mua bằng được một bác sĩ ư? Vậy họ bám chặt lấy bất kỳ người nào ở Chicago thì tốt hơn”. Chán ngán sự ác nghiệt của mình, chàng đã thay đổi thái độ với Nicole cho tốt hơn, chàng nhớ lại chẳng gì trẻ trung bằng đôi môi nàng, nhớ những giọt mưa như nước mắt rơi trên người chàng, đậu trên đôi má mềm mại, trắng như sứ, sáng ngời của nàng.

... khoảng ba giờ sáng cơn đông đã ngừng, sự im lặng khiến chàng thức giấc và đến bên cửa sổ. Vẻ đẹp của thiên nhiên chuyển lên con đường dốc cuộn cuộn, ủa vào phòng, sột soạt qua các tấm rèm như bóng ma...

... Sáng hôm sau, chàng trèo lên ngọn núi Rochers de Naye cao hai ngàn mét, thích thú vì ngày hôm trước, người lái xe cáp của chàng cũng dùng ngày nghỉ để trèo lên đây.

Sau đó, Dick xuống Montreux để bơi, rồi trở lại khách sạn đúng giờ ăn trưa. Có hai bức thư ngắn đợi chàng.

Em không xấu hổ vì chuyện đêm qua, đó là việc đáng yêu nhất xảy ra với em, và dẫu có không bao giờ gặp lại anh, em vẫn vui vì nó đã xảy ra, đại úy của em ạ.

Thế là đủ nguôi giận, bóng ma nặng nề của Dohmler đã tan biến khi Dick mở bức thư thứ hai:

Bác sĩ Diver thân mến,

Tôi gọi điện nhưng anh đã ra ngoài rồi. Tôi không biết có thể xin anh ban cho một ân huệ lớn lao không? Nhiều sự kiện không lường trước gọi tôi về Paris, và tôi chỉ có thể tiết kiệm thời gian bằng đường qua Lausanne. Anh có thể đưa Nicole tới Zurich cùng anh được không, vì anh sẽ trở về vào hôm thứ Hai, và đưa nó lại viện điều dưỡng? Như thế này có là đòi hỏi quá nhiều không?

Chân thành cảm ơn anh.

BETH EVAN WARREN

Dick cáu tiết, tiểu thư Warren đã biết chàng mang xe đạp theo, vậy mà trong thư không có lời nào để chàng có thể từ chối. Tổng chúng ta đi cùng nhau! Sự gần gũi ngọt ngào và tiền bạc của nhà Warren!

Chàng đã lầm. Baby Warren không hề có mục đích ấy. Cô ta nhìn Dick bằng con mắt kẻ cả, thách đời. Cô ta đánh giá Dick bằng thước đo lệch lạc của một người thân Anh và thấy những khiếm khuyết của chàng, bất chấp thực tế là thấy chàng cũng ngon lành. Nhưng với Baby, Dick là người quá “trí tuệ” và xếp chàng vào đám nghèo khổ nhưng hợm hĩnh mà cô ta từng biết ở London, đặt mình quá cao so với thực tế. Baby không thể thấy làm sao chàng có thể coi cô ta là một người quý tộc.

Ngoài ra, chàng là người ương ngạnh, năm, sáu lần Baby đã thấy chàng bỏ dở câu chuyện của cô ta, hạ mắt xuống theo một cách kỳ quặc như nhiều người đã làm. Baby không ưa cung cách thoải mái, tự do như đứa trẻ của Nicole và hiện giờ, cô ta cố tập cho mình quen với ý nghĩ Nicole là một kẻ “vô vọng”, dù thế nào bác sĩ Diver cũng không thuộc loại cô ta dự tính có thể bước vào gia đình mình.

Baby chỉ muốn lợi dụng chàng như một thứ tiện nghi.

Nhưng yêu cầu của Baby làm Dick ngỡ cô ta mong muốn. Một chuyến đi bằng tàu hỏa có thể là một chuyến kinh khủng, phiền toái hoặc khô hạn, nó có thể là một chuyến bay thử nghiệm, có thể là điềm báo trước cho một cuộc hành trình khác, chỉ như một ngày đi cùng người bạn đã lâu không gặp, sáng dậy thấy cả hai cùng đói và đi ăn cùng nhau. Rồi chiều đến, cuộc đi dần tàn và nhanh chóng đến hồi kết thúc. Dick lấy làm buồn vì Nicole kém vui, nàng thấy nhẹ nhõm vì nàng chỉ biết là được về nhà. Hôm ấy họ không làm tình, nhưng khi chàng chia tay nàng ở bên ngoài cánh cửa buồn bã của Zurichsee, lúc nàng quay nhìn chàng, chàng hiểu vấn đề của nàng chính là từ nay trở đi, họ phải cùng nhau mãi mãi.

CHƯƠNG 10

Tháng Chín, bác sĩ Diver uống trà với Baby Warren ở Zurich.

– Tôi cho đây là một lời khuyên tồi, - Baby nói, - tôi thực sự không hiểu động cơ của anh cho lắm.

– Chúng ta đừng khó chịu như thế đi.

– Dẫu sao tôi cũng là chị gái của Nicole.

– Điều đó không cho cô quyền là người khó chịu. - Dick điên tiết vì chàng biết quá nhiều nhưng không thể kể cho cô ta. - Nicole giàu, nhưng không biến tôi thành kẻ đầu cơ được.

– Thì chính vì thế, - Baby trách móc, ương bướng. - Nicole rất giàu mà.

– Cô ấy có bao nhiêu tiền? - Chàng hỏi.

Baby giật nảy. Chàng cười thầm và tiếp:

– Cô có thấy chuyện này lố bịch biết chừng nào không? Thà tôi nói chuyện với một người đàn ông trong gia đình cô...

– Mọi việc đã giao cả cho tôi, - cô ta khẳng khẳng. - Chúng tôi không cho anh là kẻ đầu cơ, chúng tôi không biết anh là ai.

– Tôi là bác sĩ y khoa, - chàng đáp. - Cha tôi là giáo sĩ, hiện đã nghỉ hưu. Chúng tôi sống ở Buffalo và quá khứ của tôi công khai, tha hồ điều tra. Tôi đến New Haven, sau đó được học bổng Rhodes. Cụ tôi là Thống đốc Bắc Carolina và tôi là hậu duệ trực tiếp của Anthony Wayne Điên^[112].

– Anthony Wayne Điên là ai? - Baby ngờ vực hỏi.

– Anthony Wayne Điên ư?

– Tôi nghĩ trong chuyện này đã đủ điên rồ rồi.

Dick lắc đầu tuyệt vọng, đúng lúc Nicole bước ra hiên khách sạn và nhìn ngược ngó xuôi tìm họ.

– Ông ấy quá điên nên không để lại nhiều tiền như Marshall Field^[113], - chàng tiếp.

– Thế thì mọi chuyện càng suôn sẻ...

Baby đã đứng và cô ta biết thế. Mặt đối mặt, cha cô cũng gần như một giáo sĩ. Họ thuộc gia tộc Mỹ giàu có song không tước hiệu, chỉ có cái tên để đăng ký khách sạn, ký vào thư giới thiệu, dùng trong một hoàn cảnh khó khăn, gây nên một biến đổi tâm lý trong dân chúng, đáp lại sự thay đổi này kết tinh thành cảm giác về địa vị của riêng cô. Baby biết những sự kiện này qua những người Anh biết họ từ hai trăm năm trước. Nhưng cô không biết rằng đã hai lần, Dick suýt chế nhạo cuộc hôn nhân này thẳng vào mặt cô. Lần này, sự thể được cứu vãn vì Nicole đã thấy bàn họ và mặt nàng ửng hồng, trắng trẻo, tươi tắn và mới mẻ trong buổi chiều tháng Chín. Anh khỏe không, luật sư? Ngày mai chúng tôi đến Como một tuần rồi sau đó trở về Zurich. Chính vì thế tôi muốn anh và chị gái tôi giải quyết việc này, vì nó sẽ không thành vấn đề trong chừng mực tôi được phép. Chúng tôi sẽ sống yên ả ở Zurich khoảng hai năm và Dick sẽ trông nom chúng tôi. Không. Baby à, em không thực tế hơn chị nghĩ đâu, chỉ là em sẽ cần quần áo và các vật dụng khác... Vậy di sản có trang trải cho em mọi thứ không? Em biết mình không bao giờ quản lý được chi tiêu. Chị có nhiều như thế không? Tại sao chị được nhiều hơn, vì em bị coi là bất tài sao? Được thôi, lúc đó cứ để em chia sẻ hàng đồng công việc... Không, Dick từ chối làm bất cứ việc gì. Em sẽ cảm thấy cả hai chúng em béo phì... Baby à, chị đừng nghĩ về Dick như thế. Bây giờ em ký vào đâu?Ồ, em xin lỗi.

... Chung sống với nhau chẳng vui và đáng yêu lắm sao, Dick? Chẳng còn nơi nào mà đi ngoài sự gần gũi. Chúng ta sẽ chỉ yêu và yêu thôi nhé? À, em mới là người yêu nhất, và em có thể nói khi anh cách xa em dù chỉ một chút thôi. Em nghĩ thật tuyệt vời được giống như những người khác, vươn tay ra là thấy anh, ấm áp cạnh em trên giường.

... Nếu anh tử tế, anh sẽ được coi là chồng em ở bệnh viện. Vâng, cuốn sách xinh xẻo ấy bán ở khắp nơi, họ muốn xuất bản nó bằng sáu thứ tiếng. Em đã dịch sang tiếng Pháp nhưng dạo này em mệt, em sợ sẽ quy mất vì em nặng nề và vụng về... giống như cái bánh cuộn bị vỡ, không sao đứng thẳng được. Cái ống nghe lạnh lẽo áp vào tim em và cảm giác mạnh nhất của em là “*Mình chẳng cần gì hết*”, chao ôi, người phụ nữ khốn khổ với đứa trẻ xanh lè trong bệnh viện, thà chết còn hơn. Ba chúng ta hiện nay chẳng tốt đẹp sao?

... Hình như thật vô lý, Dick ạ, chúng ta có đủ lý do để có một căn hộ lớn hơn. Tại sao chúng ta lại tự trừng phạt mình chỉ vì Warren có nhiều tiền hơn Dick? Cảm ơn, *cô hầu phòng*, nhưng chúng tôi đổi ý rồi. Vị giáo sĩ người Anh này bảo chúng tôi rằng loại vang Orvieto^[114] của các vị thật tuyệt hảo. Nó có được chào bán không? Cứ như thế chúng tôi chưa bao giờ nghe thấy điều đó, vì chúng tôi vốn thích rượu vang.

Những cái hồ chìm trong đất sét nâu và những con đường dốc, có mọi thứ nếp nhăn trên bụng. Nhà nhiếp ảnh cho chúng tôi một bức của tôi, tóc tôi xoa qua thành con tàu chạy tới Capri. *Tạm biệt Blue Grotto*,^[115] *ta sẽ sớm trở lại*, một thủy thủ hát. Sau đó, con tàu trôi xuống cảng chân nóng, hung hiểm của cái giày ống Italy, với ngọn gió vi vu quanh các thành lũy kỳ quái, buồn tẻ ngó xuống từ trên các quả đồi.

... Con tàu này thật đẹp, gót giày của chúng tôi cùng giậm trên boong. Đây là một góc lộng gió và mỗi lần chúng tôi rẽ, tôi lạng cả người vì gió và kéo áo choàng, cố bước kịp Dick. Chúng tôi hò hát ba lẫn nhau:

Ồ - ố - ô

Người kia bồng bồng hơn ta

Ồ - ố - ô

Người kia bồng bồng hơn ta...

Sống với Dick thật vui, bao người ngồi trong ghế xếp ngấm chúng mình, một người đàn bà cố nghe xem chúng ta hát gì. Dick đã chán hát, thế là đi tiếp một mình. Anh sẽ đi một mình, khác biệt, anh yêu quý, qua bầu không khí dày hơn, buộc anh phải len qua các bóng ghế, qua làn khói ướt đầm, nhỏ

giọt qua các ống khói. Anh sẽ cảm thấy hình ảnh mình lướt theo cái nhìn của những người ngắm anh. Anh không còn bị cách ly nữa, nhưng em cho rằng anh phải chạm vào cuộc sống để bật ra từ đó.

Ngồi trên cột thẳng đứng của cái xuồng cứu đắm này, tôi nhìn ra biển và để tóc mình bay tung, ngồi sáng. Tôi im lìm, tương phản với bầu trời, và cái xuồng đưa tôi tới trước, vào nơi mù mịt của tương lai, tôi là Pallas Athene^[116], được cung kính khắc vào đằng trước một con tàu. Nước vỡ bập bênh trong các phòng vệ sinh công cộng và tán các bụi nước màu xanh mã não thay đổi, oán trách đuôi tàu.

... Năm ấy chúng tôi du lịch nhiều nơi - từ vịnh Woolloomooloo^[117] tới Birsk^[118]. Ở rìa sa mạc Sahara, chúng tôi gặp dịch châu chấu, và người lái xe sốt sáng giải thích chúng là những con ong nghệ. Ban đêm, bầu trời xuống thấp, đây ắp sự hiện diện của một Thượng đế kỳ lạ và thận trọng. Ôi, cô gái Ouled Nail^[119] bé nhỏ khóa thân tội nghiệp: đêm ồn ào tiếng trống từ Senegal, tiếng sáo và tiếng lạc đà rên rỉ, những người bản xứ đi dép bằng lớp ô tô cũ kêu lộp bộp.

Nhưng thời gian đó tôi đã có mang, các đoàn tàu và bãi biển, tất thảy như nhau. Chính vì thế anh đưa tôi đi du lịch, nhưng sau khi đưa con thứ hai, bé gái Topsy của tôi ra đời, mọi sự lại trở nên đen tối.

... Nếu tôi có thể tìm được lời nói với chồng tôi, anh đã từng muốn bỏ tôi lại đây, để mặc tôi cho những người kém cỏi. Anh bảo con chúng tôi là da đen, thật lố bịch và rất rẻ tiền. Chúng tôi đến Algeria chỉ để xem Timgad^[120], vì mối quan tâm chính trong đời tôi là khảo cổ học. Tôi phát chán nếu chẳng biết gì và là người nhớ đến mọi thời đại.

... Khi khỏe hơn, em muốn là người giỏi giang như anh, Dick ạ, em sẽ học y trừ khi đã quá muộn. Chúng ta phải tiêu tiền của em và mua một ngôi nhà, em đã chán các căn hộ và chán đợi chờ anh. Cả hai chúng ta đều chán Zurich và ở đây, anh không sao tìm được thời gian để viết, anh bảo đó là lời thú nhận yếu đuối của một nhà khoa học mà không viết nổi. Em sẽ xem xét toàn bộ lĩnh vực kiến thức và chọn ra một thứ thực sự hiểu biết, thế là em có thứ để bám riết lấy nếu em lại suy sụp lần nữa. Anh sẽ giúp em nhé Dick, để

em không cảm thấy tội lỗi. Chúng ta sẽ sống gần một bãi biển ấm áp, ở đó chúng ta sẽ phơi nắng và trẻ lại cùng nhau.

... Đây sẽ là việc nhà của Dick. Chao ôi, ý nghĩ ấy đến với cả hai chúng tôi cùng một lúc. Chúng tôi đã qua Tarmes hàng chục lần và đi lên tận đây, tìm thấy nhiều ngôi nhà trống không, ngoài hai cái chuồng ngựa, chúng tôi đã mua thông qua một người Pháp, nhưng hải quân cử gián điệp tới đây và rất nhanh, họ phát hiện ra những người Mỹ đã mua một phần làng trên đồi. Họ tìm đại bác suốt từ đầu đến cuối đồng vật liệu xây dựng, cuối cùng Baby phải đánh điện cho chúng tôi từ Bộ Ngoại giao ở Paris.

Mùa hè chẳng ai tới Riviera, vì thế chúng tôi mong sẽ ít khách và làm việc được. Ở đây có vài người Pháp, tuần trước có Mistinguette^[121], thật ngạc nhiên tìm ra một khách sạn mở cửa, Picasso^[122] và người viết vở *Pas sur la Bouche*^[123]. I.

... Dick ơi, tại sao anh lại đăng ký tên ông bà Diver thay cho bác sĩ và bà Diver? Em cứ bần khoản, tuy chỉ thoáng qua tâm trí em thôi. Anh đã dạy em rằng công việc là tất cả và em tin anh. Anh thường nói con người phải học hỏi nhiều thứ và khi nào ngừng hiểu biết sự vật, anh ta sẽ giống mọi người khác, còn sự vật sẽ lấy lại sức mạnh trước khi anh ta ngừng tìm hiểu. Nếu anh muốn xoay trở sự vật nháo nhào, được thôi, nhưng Nicole của anh có phải lẻo đẻo theo anh không, anh yêu?

... Tommy bảo em ít nói. Vì em thấy khỏe và lần đầu tiên, em nói chuyện nhiều với Dick vào ban đêm, cả hai chúng ta ngồi trên giường và châm thuốc lá, rồi sau đấy vùi mặt vào gối sau bình minh xanh lơ, để tránh ánh sáng. Thịnh thoảng em hát và chơi đùa với súc vật, em cũng có vài người bạn - như Mary chẳng hạn. Khi Mary và em nói chuyện, chẳng ai chịu nghe ai. Nói chuyện về đàn ông. Khi em nói, em tự nhủ mình hầu như là Dick. Em đã có con trai, em nhớ nó thông minh và không mấy vui vẻ. Đôi khi em là bác sĩ Dohmler và có lần em có diện mạo của Tommy Barban. Em cho rằng Tommy yêu em, nhưng dịu dàng và an ủi. Vì thế anh ta và Dick bắt đầu chê bai nhau. Nói chung, mọi việc chưa bao giờ tốt hơn. Mình đang ở giữa đám bạn bè yêu quý mình. Mình ở đây, trên bãi biển thanh bình này với

chồng và hai con. Mọi sự đều ổn thỏa, nếu mình có thể dịch xong cái công thức nấu món gà theo kiểu Maryland sang tiếng Pháp. Các ngón chân mình ấm trong cát.

... Phải, mình sẽ để ý. Thêm nhiều người mới - ôi, cô gái ấy. - Ai bảo cô ta trông giống... Không, mình sẽ không, chúng tôi không có nhiều dịp thấy những người Mỹ mới đến đây. Rosemary là ai nhỉ? Ờ, bọn mình sẽ ăn vận rất hợp thời trang vào tháng Bảy, hình như đặc biệt với mình. Phải, cô ta trẻ đẹp, nhưng có lẽ có quá nhiều người như thế.

CHƯƠNG 11

Tháng Tám, bác sĩ Richard Diver và bà Elsie Speers ngồi trong hiệu cà phê Alliés, dưới bóng cây mát mẻ và bụi bặm. Sự lấp lánh của mica đã mờ vì mặt đất nóng như nung, vài luồng gió mixtran từ dưới bờ biển lọt qua rặng núi Esterel và lắc lư những con tàu đánh cá trong cảng, đây đó là đỉnh các cột buồm, nổi bật trên bầu trời chẳng có gì đặc biệt.

– Sáng nay tôi nhận được thư, - bà Speers nói. - Mọi người phải trải qua thời khắc kinh khủng quá với bọn da đen ấy! Nhưng Rosemary kể cậu đã giải quyết mọi việc rất hoàn hảo.

– Rosemary đáng được phong quân hàm. Đây là một việc khá đau lòng, chỉ có một người duy nhất không bị làm phiền là Abe North, anh ấy đã bay đi Havre^[124]. Chắc anh ta chưa biết gì về chuyện này.

– Tôi lo Nicole sẽ bối rối, - bà nói, thận trọng.

Rosemary đã viết:

Nicole hầu như Mất Trí. Con không muốn tới phương Nam với họ vì cảm thấy Dick đã phải cáng đáng đủ thứ rồi.

– Hiện giờ cô ấy đã ổn. - Chàng nói, gần như sốt ruột. - Vì thế ngày mai chúng tôi sẽ đi. Bao giờ các vị ra khơi?

– Ngay bây giờ.

– Chúa ơi, thật kinh khủng vì các vị phải ra đi.

– Chúng tôi mừng là đã tới đây. Mẹ con tôi đã có một thời gian thoải mái, cảm ơn cậu. Cậu là người đàn ông đầu tiên Rosemary quan tâm đấy.

Một luồng gió mạnh nữa quấn quanh các quả đồi đá của La Napoule^[125]. Trong không khí, lờ mờ dấu vết trái đất đang vội vã chuyển mùa, khoảnh

khắc lộng lẫy giữa hè đã tới hồi chấm dứt.

– Rosemary đã có nhiều cuộc phải lòng, nhưng sớm muộn gì nó cũng kể với tôi, để phân tích kỹ càng. - Bà Speers cười.

– Thế thì tôi là người thừa rồi.

– Tôi chẳng làm được gì hết. Nó yêu cậu trước khi tôi gặp cậu. Tôi đã bảo nó cứ dẫn tới đi.

Chàng nhận thấy trong các kế hoạch của bà Speers, chẳng có mục nào dành cho chàng hoặc Nicole, chàng cũng hiểu động cơ phi luân lý của bà ta xuất phát từ hoàn cảnh tài chính của bà. Khoản trợ cấp để các xúc cảm của bà có nơi rút lui là quyền lợi của bà. Phụ nữ nhất thiết phải có gần như mọi thứ trong cuộc vật lộn để tồn tại, và hầu như không thấy rõ sai lầm của các tội ác mà đàn ông phạm phải, như "sự tàn bạo" chẳng hạn. Miễn là hành động thoái thác tình yêu và nỗi đau cứ tiếp diễn trong các bức tường hợp thức, bà Speers vẫn có thể quan sát với thái độ thờ ơ và hài hước như một thái giám. Thậm chí, bà ta không cho phép khả năng Rosemary bị hủy hoại, hay nàng chắc chắn không thể bị?

– Nếu điều bà nói là thật, tôi nghĩ cô ấy không sao hết. - Dick giả vờ đến cùng, cố giữ vẻ nghĩ đến Rosemary một cách khách quan. - Cô ấy đã vượt qua chuyện này. Hình như có nhiều khoảnh khắc quan trọng trong đời bắt đầu rất ngẫu nhiên.

– Đây không phải chuyện ngẫu nhiên, - bà Speers khẳng định. - Cậu là người đàn ông đầu tiên, là người lý tưởng với nó. Thư nào nó cũng viết thế.

– Cô ấy chỉ lịch sự thế thôi.

– Cậu và Rosemary là những người lịch thiệp nhất mà tôi biết, nhưng nó có ý thế thật.

– Sự lịch thiệp của tôi chỉ là mảnh lời của tình cảm thôi.

Câu này phần nào là thật. Ở mức độ nào đó Dick đã học từ cha mình ý thức về cung cách tao nhã của các chàng trai miền Nam đến miền Bắc sau Nội chiến. Chàng tận dụng chúng song cũng hay khinh miệt chúng vì chúng không chống lại tính ích kỷ khó ưa, nhưng lại phản đối thứ có vẻ khó chịu.

– Tôi yêu Rosemary, - chàng đột ngột nói với bà. - Với bà, nó hầu như là một sự đam mê lạc thú.

Với chàng, hình như sự trịnh trọng này quá ư lạ lùng, dường như những cái bàn, cái ghế trong hiệu cà phê Alliés sẽ nhớ nó mãi mãi. Chàng đã cảm thấy sự vắng mặt của nàng từ bầu trời này: trên bãi biển, chàng chỉ nhớ đến da thịt bị cháy nắng trên vai nàng, ở Tames chàng giẫm nát vết chân nàng khi băng qua vườn, còn giờ đây, dàn nhạc bắt đầu chơi bài *Hội hóa trang Nice*, một tiếng vọng của những niềm vui đã mất từ năm ngoái, bắt đầu cuộc khiêu vũ và cứ thế, tất cả chỉ nhắc nhở đến nàng. Trong một trăm giờ, nàng đã sở hữu mọi ma thuật đen tối của toàn thế giới, cây cà độc dược kinh khủng, chất cafein biến đổi tự nhiên thành năng lượng thần kinh, cây khoai ma áp đặt sự hài hòa.

Một lần nữa, chàng cố chấp nhận điều tưởng tượng là chia sẻ sự thờ ơ với bà Speers.

– Thực ra, bà và Rosemary không hẳn như nhau, - chàng nói. - Sự khôn ngoan cô ấy thừa hưởng của bà chỉ là cái khuôn đúc nên tính cách, thành cái mặt nạ để cô ấy đối phó cuộc đời. Rosemary không suy nghĩ, năng lực và hiểu biết thực sự của cô ấy là do nguồn gốc Ireland, vừa lãng mạn vừa phi lý.

Bà Speers cũng hiểu rõ Rosemary, dưới bề ngoài mỏng manh của nàng là con ngựa non thảo nguyên, cảm nhận được từ đại úy quân y Hoyt, tiêu biểu cho tinh thần đặc Mỹ, Rosemary sẽ biểu lộ một tính khí, con người và tâm hồn lớn lao, tất thảy nhồi nhét chặt chội dưới cái vỏ đáng yêu.

Lúc nói lời tạm biệt, Dick nhận thức được sức quyến rũ trọn vẹn của Elise Speers, nhận thức được bà ta hiểu Rosemary sâu sắc hơn nhiều, chàng chỉ hiểu được một mảnh vụn, buông rơi một cách miễn cưỡng của Rosemary. Chàng có thể tô điểm cho Rosemary, nhưng không bao giờ làm được thế với mẹ nàng. Cái lốt, sự thôi thúc, sự thông minh xuất chúng là phẩm chất sẵn có của Rosemary là những lời chàng ban tặng nàng, ngược lại thật thú vị khi ngắm nhìn vẻ duyên dáng của mẹ nàng, và biết chắc là chàng không thể gọi nên điều đó. Bà có dáng vẻ như chờ đợi, dường như dành cho đàn ông hiểu

được một thứ còn quan trọng hơn chính bản thân mình, một trận đánh hoặc một chiến dịch, mà người đó không được vội vã hoặc cản trở. Khi người đàn ông đã làm xong, bà sẽ chờ đợi, ngồi đầu đó trên chiếc ghế cao, lật giở từng trang báo, không hề bắn khoăn hoặc nôn nóng.

– Tạm biệt, tôi mong cả hai nhớ rằng tôi luôn quý mến, ngày càng quý mến cậu và Nicole.

Trở về biệt thự Diana, chàng vào phòng làm việc, mở các cánh chớp đã đóng tránh ánh nắng gay gắt buổi trưa. Trên hai cái bàn dài, tài liệu cho cuốn sách của chàng nằm lộn xộn theo một trật tự riêng.

Nhưng lúc này, chàng bức rứt vì mọi chuyện. Chàng bức tức vì những năm tháng phí hoài ở New Haven, nhưng chủ yếu là chàng cảm thấy sự trái ngược giữa cảnh sống xa hoa của vợ chồng chàng và nhu cầu phô trương nó ra. Nhớ lại câu chuyện của người bạn Rumania về người nghiên cứu nhiều năm nào loài ta-tu, chàng ngờ rằng những người Đức đầy kiên nhẫn đang ngồi lì trong các thư viện ở Berlin và Vienna, tàn nhẫn chặn trước chàng. Chàng quyết định tóm tắt công trình trong điều kiện hiện tại và công bố thành một tập khoảng một ngàn từ, như lời giới thiệu cho các tập tiếp theo có tính học thuật hơn.

Chàng củng cố quyết định này bằng cách đi lang thang giữa các tia nắng chiều, trong phòng làm việc của mình. Chàng có thể làm xong dự định mới này vào mùa xuân. Chàng thấy khi một người đầy sinh lực như mình bị bao nghi ngờ theo đuổi suốt một năm, cho thấy trong kế hoạch có khiếm khuyết nào đó.

Chàng đặt các thanh kim loại mạ vàng dùng chặn giấy dọc theo các bó ghi chép, chàng quét thành đồng, - vì người hầu không được phép vào đây, - dọn qua loa phòng vệ sinh bằng bột tẩy rửa, sửa một bình phong và gửi đơn đặt hàng tới một nhà xuất bản ở Zurich. Rồi chàng uống chút gin pha lượng nước gấp đôi.

Chàng nhìn thấy Nicole trong vườn, chỉ lát nữa chắc hẳn chàng chạm mặt với nàng, và viễn cảnh ấy khiến chàng có cảm giác nặng như chì. Trước mặt nàng, chàng phải cố giữ vẻ mặt hoàn hảo, bây giờ và ngày mai, tuần sau

và năm sau. Ở Paris, chàng đã ôm Nicole suốt đêm trong lúc nàng ngủ lơ mơ vì thuốc an thần. Sáng hôm sau, chàng phải ra sức an ủi nàng bằng lời lẽ dịu dàng và che chở, để nàng khỏi náo loạn, rồi nàng lại thiếp đi còn chàng vùi mặt vào mái tóc ấm áp, thơm phức của nàng. Trước khi nàng tỉnh giấc, chàng đã dàn xếp mọi việc qua điện thoại ở phòng bên. Rosemary đã dọn sang khách sạn khác. Nàng là nhân vật trong phim *Con gái của cha* và thậm chí không buồn chào tạm biệt vợ chồng Dick. Ông McBeth, chủ khách sạn, im như thóc. Chồng chất giữa đồng hồ và khăn giấy những thứ đã mua, Dick và Nicole rời Riviera vào buổi trưa.

Rồi đến một phản ứng. Khi họ đã yên vị trong toa nằm, Dick thấy Nicole đang đợi, sự việc đến nhanh và kinh khủng, trước khi đoàn tàu ra khỏi chỗ vòng, bản năng của chàng trỗi dậy trong lúc con tàu vẫn chạy chậm chậm, chàng lùi lại và trông thấy nơi Rosemary ngồi, việc nàng đang làm. Chàng mở cuốn sách và uốn cái kính kẹp mũi, cúi xuống, chàng nhận thấy Nicole dựa vào cái gối đang quan sát chàng. Không đọc nổi, Dick giả vờ mệt mỏi và nhắm mắt lại, nhưng Nicole tuy lơ mơ vì say thuốc song vẫn theo dõi chàng, nàng nhẹ người và hạnh phúc vì chàng lại là của nàng.

Tệ hại hơn, mắt chàng nhắm nghiền đem lại nhịp điệu tìm thấy và mất, tìm thấy và mất, cứ như thế, chàng nằm không yên cho đến tận trưa. Giờ ăn trưa, mọi việc khá hơn, lúc nào cũng là một bữa ngon lành, hàng ngàn bữa trưa trong nhà hàng, khách sạn, toa nằm, tiệc đứng, trên máy bay, vô số bữa ăn nhẹ cùng nhau. Sự vội vã quen thuộc của những người phục vụ trên tàu, những chai vang và nước khoáng nhỏ, đồ ăn tuyệt ngon của Paris-Lyons-Méditerranée^[126] cho họ ảo giác là mọi sự vẫn như trước, nhưng đây là chuyến đầu tiên chàng đi cùng Nicole, là chuyến ra đi hơn là đi tới. Chàng uống hết chai vang, chỉ dành cho Nicole mỗi một ngụm, họ trò chuyện về nhà cửa và con cái. Nhưng khi trở lại khoang nằm, sự im lặng bao trùm hai người, y hệt sự im lặng trong nhà hàng đối diện Luxembourg. Không nuôi tiếc, hình như cần phải trở lại con đường cũ đã đưa chúng ta tới đó. Sự nôn nóng quen thuộc ngự trị Dick, bỗng Nicole nói:

– Hình như để Rosemary lại như thế là quá tệ, anh có nghĩ cô ấy sẽ ổn không?

– Tất nhiên là ổn. Cô ấy có thể tự chăm sóc bản thân ở bất cứ đâu... - Ngại Nicole có thể nói tiếp, chàng nói thêm. - Và lại, cô ấy là diễn viên, dù mẹ cô ta có là hậu thuẫn, Rosemary *phải* tự đề phòng.

– Cô ấy rất hấp dẫn.

– Cô ấy là một đứa trẻ.

– Song rất hấp dẫn.

Họ trò chuyện qua lại vu vơ, người nọ hòa theo người kia.

– Cô ấy không thông minh như anh tưởng, - Dick nói ướm.

– Cô ấy nhanh trí đấy chứ.

– Không hẳn, cô ấy có hơi hướng dai dẳng của nhà trẻ.

– Cô ta rất, rất xinh đẹp, - Nicole nói vô tư rồi nhấn mạnh, - và em nghĩ cô ấy đóng phim rất hay.

– Cô ấy được hướng dẫn chu đáo. Nghĩ cho cùng, cũng không có gì độc đáo lắm.

– Em cho là có. Em thấy cô ấy rất thu hút đàn ông.

Tim chàng quặn thắt. Thu hút ai? Bao nhiêu người?

– Em không phiền nếu anh kéo rèm xuống chứ?

– Vâng, ở đây sáng quá.

Giờ nàng ở đâu? Với ai?

– Chỉ vài năm nữa trông cô ấy sẽ già hơn em.

– Ngược lại thì có. Một đêm kia, em đã vẽ phác cô ấy trên tờ chương trình, em nghĩ cô ấy vô cùng xinh đẹp.

Cả hai đều thao thức trong đêm. Trong một, hai ngày, Dick cố xua bóng ma của Rosemary trước khi nó động lại, nhưng chỉ trong khoảnh khắc chàng không còn sức để làm việc đó nữa. Đôi khi, gạt bỏ nỗi đau còn khó hơn cả niềm vui, và kỷ niệm ám ảnh chàng đến mức không thể làm được gì ngoài vờ vĩnh. Việc này càng khó khăn hơn vì hiện thời Nicole làm chàng bức bối,

sau chừng ấy năm, lẽ ra nàng phải nhận ra các triệu chứng căng thẳng trong người và đề phòng. Trong nửa tháng, nàng đã suy sụp hai lần: đêm trong bữa tối ở Tarmes, chàng tìm thấy Nicole trong phòng ngủ, cười điên dại bảo Violet McKisco là không thể vào được phòng vệ sinh vì đã ném chìa khóa xuống giếng. Violet sửng sốt và cúi kinh, lúng túng rồi cũng hiểu ra. Lúc đó Dick không cảnh báo cụ thể vì sau đó Nicole tỏ ra ân hận. Nàng gọi điện đến khách sạn Gausse nhưng nhà McKisco đã đi rồi.

Cơn suy sụp ở Paris là sự bất ổn nữa, trầm trọng hơn cơn đầu. Nó báo trước một chu kỳ mới, *một cơn bột phát* mới của bệnh tình. Xem xét tỉ mỉ những đau đớn trong suốt quá trình tái phát dài sau khi sinh Topsy, chàng thấy cần phải cứng rắn với nàng, phân định rõ ràng giữa Nicole đau ốm và Nicole khỏe mạnh. Giờ đây, việc này thật khó khăn khi phải phân biệt thái độ khách quan nghề nghiệp, tự vệ của chàng với sự lạnh lùng mới mẻ trong lòng chàng. Khi đã ập ủ sự dửng dưng, hoặc để lại sự hao mòn, sẽ thành sự trống rỗng, chàng hiểu ở mức độ này, chàng đã trở nên lãnh đạm với Nicole, đối xử với nàng ngoài ý muốn, hững hờ và thờ ơ. Có người viết rằng các vết sẹo lành, bong ra cùng với bệnh lý của làn da, nhưng trong đời con người không như thế. Có những vết thương mở, thỉnh thoảng co lại tới cỡ đầu đinh ghim, nhưng vết thương vẫn còn đó. Những dấu vết đau đớn dễ so sánh hơn với việc mất một ngón tay, hoặc một mắt mất khả năng nhìn. Chúng ta có thể không nhận biết chúng, hoặc không mất một phút trong năm, nhưng chúng ta chẳng thể làm gì hơn thế.

CHƯƠNG 12

Chàng tìm thấy Nicole trong vườn, đôi tay khoanh lại trên vai. Nàng nhìn thẳng vào chàng bằng cặp mắt xám thẳng thắn, với vẻ băn khoăn, tìm kiếm của một đứa trẻ.

– Anh vừa đi Cannes, - chàng nói. - Anh đụng phải bà Speers. Ngày mai bà ấy đi. Bà ấy muốn đến chào tạm biệt em, nhưng anh gạt đi.

– Em rất tiếc. Em muốn gặp bà ấy. Em mến bà ta.

– Em có biết anh còn nhìn thấy ai không? Bartholomew Tailor.

– Không thể nào.

– Anh không thể quên mặt ông ta, một con chồn già từng trải. Ông ta đang kiểm tra mảnh đất để làm hộp đêm Ciro, sang năm người ta sẽ làm đến đây. Anh ngờ có khi bà Abrams muốn định cư xa.

– Còn Baby oán hận hè đầu tiên chúng ta tới đây.

– Thực ra họ chẳng quan tâm ở đâu, vì thế anh không hiểu vì sao họ không ở lại và ổn định ở Deauville.

– Chúng ta không thể bịa ra tin đồn về dịch tả hay đại loại thế sao?

– Anh bảo Bartholomew rằng ở đây có một số người chết như những con ruồi, rằng cuộc đời của một viên kẹo cũng ngắn ngủi như cuộc đời của khẩu súng máy trong chiến tranh mà thôi.

– Không thể nào.

– Đúng, anh không thể, - chàng thú nhận. - Ông ta rất vui vẻ. Thật là một cảnh tượng đẹp khi ông ta và anh bắt tay nhau trên đại lộ. Cuộc gặp của Sigmund Freud với Ward McAllister^[127].

Dick không muốn nói chuyện, chàng muốn ở một mình để những ý nghĩ về công việc và tương lai sẽ áp đảo những ý nghĩ về tình yêu và hiện tại. Nicole hiểu điều đó nhưng chỉ mơ hồ và buồn thảm, nàng cảm hận chàng theo kiểu hơi hung hãn, muốn bóp nát vai chàng.

– Em yêu, - chàng nói nhẹ nhàng.

Chàng đi vào nhà, quên hẳn việc định làm, rồi nhớ ra cây đàn dương cầm. Chàng ngồi xuống, huýt sáo và chơi bằng tai:

Chỉ còn tấm ảnh của em trên đầu gối

Với bữa trà cho hai người và hai người cho trà

Em dành cho anh và anh dành cho em

Qua giai điệu tràn lan, một ý nghĩ chợt đến: Nicole đang nghe và sẽ đoán ngay ra nổi luyến tiếc nửa tháng vừa qua. Chàng ngừng thổi ở một hợp âm bất chợt và rời cây đàn.

Thật khó mà biết nên đi đâu. Chàng liếc nhìn ngôi nhà Nicole làm bằng tiền của ông nội nàng. Chàng chỉ việc đến ở và mặc nhiên sở hữu mảnh đất này. Với thu nhập ba ngàn một năm, cùng khoản tiền nhỏ giọt in sách, chàng chỉ trang trải được tiền may mặc và chi dùng cá nhân, những khoản phí tổn thấp nhất, tiền học cho Lanier cũng như trả khoản lương hạn chế cho y tá. Chẳng bao giờ có một dự tính nào có sự đóng góp của Dick. Chàng sống khá khổ hạnh, khi có một mình chàng đi lại trên các toa tàu hạng ba, uống thứ vang rẻ nhất, giữ gìn quần áo cẩn thận, tự phạt mình vì những tiêu pha phung phí, chàng vẫn duy trì được sự độc lập về tài chính ở mức độ khiêm tốn. Tuy nhiên, sau một thời gian, thật khó khăn khi hết lần này đến lần khác phải cùng nhau quyết định nên sử dụng tiền của Nicole. Lẽ tất nhiên Nicole muốn sở hữu chàng, muốn chàng đứng yên mãi mãi, nên khuyến khích sự ăn không ngồi rồi của chàng, và bằng đủ mọi cách, cung cấp không ngừng các thứ đồ dùng và tiền nong cho chàng. Khởi đầu ý tưởng về biệt thự nhô ra trên biển là một hôm, họ thảo luận tỉ mỉ như một ý tưởng ngẫu hứng, một ví dụ điển hình tác động đến việc tách họ khỏi những dàn xếp đơn giản ban đầu ở Zurich.

– Nó sẽ không còn vui nữa nếu... - mới đầu là thế, rồi sau đó thì. - Nếu không còn vui nữa khi...

Câu chuyện không còn vui vẻ nhiều nữa. Công việc của Dick trở nên lộn xộn vì những vấn đề của Nicole, thêm vào đó, gần đây thu nhập của nàng tăng nhanh đến mức hình như công việc của chàng càng giảm bớt giá trị. Với mục đích chữa trị cho Nicole, trong nhiều năm chàng đã đòi hỏi một sinh hoạt gia đình khắt khe, tránh mọi sự buông thả, và sự đòi hỏi này trở nên gay go hơn trong cảnh chây ì dễ dàng mà chắc chắn chàng bị lệ thuộc vào việc khám bệnh ngặt nghèo. Khi Dick không thể xử sự như thế được nữa, chàng muốn chơi dương cầm, nó là dấu hiệu chứng tỏ cuộc sống giảm dần mức độ tao nhã xuống một điểm nào đó. Chàng ở lì trong căn phòng lớn rất lâu, lắng nghe chiếc đồng hồ điện *tích tắc*, lắng nghe thời gian.

Tháng Mười một, những con sóng ngày càng thâm màu, ào qua đê biển, và trào lên con đường bãi biển, sinh hoạt mùa hè còn lại đã biến mất, các bãi biển trở nên u sầu và hoang vắng dưới ngọn gió mixtran và mưa. Khách sạn Gausse đóng cửa sửa chữa và mở rộng, giàn giáo của sông bạc mùa hè ở Juan les Pins càng lớn hơn và dữ dội hơn. Đến Cannes hoặc Nice, Dick và Nicole đã gặp nhiều người mới - thành viên các ban nhạc, các chủ khách sạn, những người say mê làm vườn, các thành viên trong *Syndicat d'Initiative*,^[128] những người đóng tàu, vì Dick đã mua một con thuyền cũ. Họ hiểu rõ các phương tiện và tạo cho họ những suy nghĩ về giáo dục con cái. Tháng Mười hai, Nicole có vẻ khỏe lại, qua một tháng mà không căng thẳng, không lảm lì, không có nụ cười vu vơ, nhận xét khó hiểu, họ đến dãy Alps thuộc Thụy Sĩ nghỉ Giáng sinh.

CHƯƠNG 13

Vẫn đội mũ, Dick đập tuyết khỏi bộ quần áo trượt tuyết màu xanh thẫm của chàng trước khi bước vào. Tiền sảnh rộng rãi, sàn gỗ vì những vết đinh để ủng qua nhiều thập kỷ, được dọn sạch sẽ cho buổi tiệc trà có khiêu vũ, khoảng tám chục thanh niên Mỹ thuộc các trường gần Gstaad vui vẻ hát *Don't Bring Lulu*^[129] hoặc say sưa khiêu vũ điệu *Charleston*^[130].

Đây là nơi của tuổi trẻ, ngây thơ và xa hoa - *Sturmtruppen*^[131] của người giàu ở St Moritz. Baby Warren cảm thấy cô đã làm một cử chỉ hy sinh khi đến nhập bọn với nhà Diver ở đây.

Dick dễ dàng nhận ra hai chị em qua căn phòng lắt lư nhè nhẹ, tinh tế, trông họ giống tranh quảng cáo, dữ dội trong bộ đồ trượt tuyết, Nicole mặc màu xanh da trời, Baby màu đỏ gạch. Một thanh niên Anh đang nói chuyện với họ, nhưng cả hai chị em đều không chú ý, chỉ chăm chú vào vũ điệu của đám thanh thiếu niên.

Gương mặt ẩm tuyết của Nicole bừng sáng hẳn lên khi nhìn thấy Dick.

– Anh ấy đâu?

– Anh ấy bị lỡ tàu, anh sẽ gặp anh ta sau. - Dick ngồi xuống, đu đưa một chiếc ủng nặng trên đầu gối. - Hai chị em trông nổi bật quá. Mỗi người đôi khi làm tôi quên hẳn chúng ta đang trong cùng nhóm và sống sót khi nhìn thấy.

Baby là một phụ nữ cao ráo, nét mặt thanh mảnh, vô cùng hấp dẫn ở độ tuổi xấp xỉ ba mươi. Bằng chứng là cô kéo theo hai người đàn ông từ London, một người vừa tốt nghiệp Cambridge, người kia già và khó chịu theo kiểu những kẻ phóng đảng thời Victoria. Baby có những nét tiêu biểu của một bà cô - xa lạ với mọi quan hệ, cô giật mình nếu bất chợt bị tiếp xúc,

và những động chạm mỏng manh như những nụ hôn và cái ôm trượt thẳng qua da thịt vào mặt tiền của ý thức. Lẽ ra cô nên làm vài cử chỉ bằng thân hình, thân hình đích thực của mình, cô lại giậm chân và hát đầu gần như theo kiểu cổ. Cô thích mừng tượng trước cái chết, tưởng tượng trước các tai biến của bạn bè, khăng khăng bám riết lấy ý nghĩ về số phận bi thảm của Nicole.

Người đàn ông trẻ hơn của Baby thấp tùng hai chị em xuống con đường dốc và làm khổ họ vì cuộc hành trình mấp mô. Dick bị trật một mắt cá chân ở lối rẽ ngoặt quá khuất khúc của đường trượt, nên chàng khoan khoái thường thức “con dốc lồi”^[132] đẩy trẻ con hoặc uống kơvát^[133] cùng một bác sĩ Nga ở khách sạn.

– Vui lên nào, Dick, - Nicole giục già chàng. - Sao anh không gặp vài người trong cái đám mít ướt kia và khiêu vũ với họ vào buổi chiều?

– Anh sẽ nói gì với họ?

Giọng nói trầm gần như khàn của nàng cao lên vài tông, mang vẻ đom đống ai oán:

– Cứ nói là: “Em ơi, em là người hát hay nhất”. Anh nghĩ là anh sẽ nói gì kia?

– Anh không thích cả đám ấy. Họ có mùi xà phòng ôliu và bạc hà. Nhảy với họ, anh có cảm giác như đang đẩy xe bò.

Đây là một chủ đề nguy hiểm, chàng phải thận trọng cho tới lúc không tự nhiên, nhìn qua đầu các cô gái trẻ trung.

– Còn nhiều việc lắm đây, - Baby nói. - Thứ nhất, có nhiều tin ở nhà, tài sản chúng ta vẫn sử dụng gọi là tài sản gốc. Ban đầu ngành hỏa xa chỉ mua khoảng trung tâm của nó. Bây giờ họ mua hết phần còn lại của mẹ. Đây là vấn đề đầu tư tiền bạc.

Giả vờ khó chịu vì câu chuyện xoay ra chiều hướng thô bạo, anh chàng người Anh đi về phía một cô gái trên sàn. Nhìn theo anh ta bằng cái nhìn của một cô gái Mỹ giàu có suốt đời, Baby ngang ngược nói tiếp:

– Đó là một khoản tiền lớn. Mỗi người được ba trăm ngàn. Tôi vẫn để mắt đến việc đầu tư của mình nhưng Nicole chẳng biết gì về chứng khoán, song tôi không nghĩ là cậu cũng không biết.

– Tôi phải ra đón tàu đây, - Dick nói, thoái thác.

Ra đến ngoài, chàng nuốt một bông tuyết ẩm vì không thể nhìn ngược lên bầu trời tối sầm. Ba đứa trẻ ngồi trên xe trượt tuyết lao qua, la hét dọa dẫm bằng thứ tiếng xa lạ, chàng nghe thấy tiếng chúng gào lên ở chỗ rẽ tiếp theo, và lát sau là tiếng nhạc chuông leo lên đồi trong bóng tối. Ga ngày nghỉ sáng rỡ đón chờ, nam thanh nữ tú đang đợi các nam thanh nữ tú mới, chốc chốc lại có tàu đến, Dick đã bắt được nhịp và phìa ra với Franz Gregorovich rằng chàng bị cuốn vào những cuộc vui vô tận khoảng một giờ rưỡi nữa. Nhưng Franz với tính quyết chí đã chống lại mọi lời thêm thắt của Dick. “Tôi có thể tới Zurich một ngày”, - Dick viết, “hoặc anh có thể thu xếp đến Lausanne”. Franz đã cố xoay xở để đi cả quãng đường tới Gstaad.

Franz đã bốn mươi. Ở độ tuổi rất chín chắn, Franz có những cung cách hành xử dễ chịu, song những lúc ở nhà, anh ta có phần chắc chắn đến hẹp hòi, cứng nhắc để có thể coi thường những kẻ giàu có ốm yếu mà anh ta phải rèn luyện lại. Tính di truyền về khả năng khoa học có thể đem lại cho Franz một thế giới rộng lớn hơn, nhưng hình như anh ta chủ tâm chọn quan điểm của một giai cấp nhún nhường, mà điển hình là chọn vợ. Ở khách sạn, Baby Warren đã kiểm tra nhanh về anh ta, và không tìm ra bất cứ dấu hiệu nào để cô tôn trọng, những đức tính tinh tế hoặc cử chỉ nhã nhặn để các giai cấp có đặc quyền nhận ra nhau, nên sau đó đã cư xử với Franz theo loại thứ yếu. Nicole luôn hơi sợ anh ta. Dick mến Franz như với bạn bè, và đối xử với anh ta không chút e dè.

Chiều đến, họ ngồi xe trượt tuyết xuống đồi vào làng, những chiếc xe trượt tuyết xinh xắn này dùng để di chuyển giống những chiếc *gondola*^[134] ở Venice. Điểm đến của họ là một khách sạn có phòng uống rượu Thụy Sĩ theo lối cổ, bằng gỗ, rất nổi tiếng, một phòng đầy những đồng hồ, các thùng nhỏ, cốc vại và các gác hươu nai. Nhiều nhóm bên các bàn dài, mờ mờ

thành một bữa tiệc lớn, ăn nước sốt đun - một loại phó mát nóng chảy đặc biệt khó tiêu của xứ Welsh, được làm nhẹ bằng rượu vang nóng nêm gia vị.

Chàng người Anh nhận xét trong căn phòng lớn này thật thú vị, và Dick công nhận không thể dùng từ nào khác hơn. Chàng dịu hẳn với rượu vang ngây ngây và tưởng như cả cõi nhân gian lại kết hợp với nhau, vì những người đàn ông tóc hoa râm của những năm 90 thịnh vượng, hò hét những bài ca ba, bốn bè cổ lỗ bên cây đàn dương cầm, vì những giọng nói trẻ trung và những bộ trang phục rực rỡ hòa trong căn phòng đầy khói thuốc. Trong giây lát, chàng cảm thấy họ như trong con tàu nhìn thấy đất liền ở phía trước, trên gương mặt của các cô gái đầy vẻ mong chờ ngây thơ những khả năng vốn có trong hoàn cảnh và đêm tối. Dick nhìn xem có cô gái nào đặc biệt ở đó và có cảm tưởng cô nàng ở bàn đằng sau họ, rồi chàng quên bằng cô ta và sáng tác ra một câu chuyện chẳng đâu vào đâu, cố làm cho bữa tiệc này thật thoải mái.

– Tôi phải nói chuyện với anh, - Franz nói bằng tiếng Anh. - Tôi chỉ ở đây được hai mươi bốn giờ thôi.

– Tôi ngờ rằng anh đang có điều lo nghĩ.

– Đúng là tôi đang có một dự tính, song rất tuyệt vời. - Bàn tay Franz đặt lên đầu gối Dick. - Tôi có một kế hoạch cho cả hai chúng ta.

– Gì vậy?

– Dick à, chúng ta có thể làm việc cùng nhau trong một bệnh viện cũ của Braun, ở Zugersee^[135]. Cơ ngơi hoàn toàn hiện đại, trừ một vài điểm. Ông ấy ốm và muốn đi Áo, chắc là để chết. Đây là một cơ hội không thể bỏ qua. Anh với tôi sẽ là một cặp làm việc ra trò! Giờ đừng nói gì, cho đến lúc tôi nói hết đã.

Bằng vào ánh lấp lánh màu vàng trong mắt Baby, Dick biết cô ta đang lắng nghe.

– Chúng ta phải cùng nhau làm việc này. Nó sẽ không ràng buộc anh quá chặt chẽ, nó sẽ đem lại cho anh một cơ sở, một phòng thí nghiệm, một trung tâm. Anh có thể ở đó không quá nửa năm, khi thời tiết dễ chịu. Mùa đông, anh có thể đến Pháp hoặc Mỹ để viết sách, lấy từ những kinh nghiệm ở bệnh

viện. - Anh ta hạ giọng. - Vả lại, nó còn là môi trường và điều kiện hợp thức của bệnh viện có sẵn cho gia đình anh dưỡng bệnh nữa. - Về mặt Dick không khuyến khích sự lưu ý này, nên Franz bỏ lửng ngay. - Chúng ta có thể là cộng sự. Tôi sẽ là giám đốc điều hành, còn anh là nhà lý thuyết, là người tư vấn lỗi lạc và đủ thứ. Tôi biết mình không có tài năng xuất sắc nhưng anh thì có. Nhưng về phía tôi, tôi nghĩ mình là người rất có khả năng, tôi thạo các phương pháp điều trị hiện đại nhất. Thịnh thoảng, tôi là người đứng đầu thực hành của bệnh viện cũ trong nhiều tháng. Giáo sư bảo kế hoạch này rất ưu tú, ông ấy khuyên tôi dẫn tới. Ông ấy bảo sẽ sống và làm việc đến phút cuối cùng.

Dick nghĩ đến những hình ảnh trong tương lai như một sự bắt đầu cho những ý kiến đánh giá.

– Còn về tài chính thì sao? - Chàng hỏi.

Franz hếch cằm, nhúu mày, những nếp nhăn thoáng hằn trên trán, nhích bàn tay, khuỷu tay, vai, anh ta duỗi căng cơ chân để vải quần phồng lên, thở phập phồng và đẩy giọng nói lên vòm miệng.

– Chúng ta có mà! Tiền! - Anh ta buồn bã. - Tôi chỉ có ít thôi. Tính ra tiền Mỹ khoảng hai trăm ngàn đôla. Còn... - Franz ngần ngại, - chỉ cần anh đồng ý, tân trang nó sẽ tốn khoảng hai mươi ngàn đôla Mỹ. Nhưng bệnh viện tư là một mỏ vàng, nói cho anh biết. Anh sẽ không tìm thấy trong sách vở đâu. Đầu tư hai trăm và hai mươi ngàn đôla, chúng ta sẽ cầm chắc thu nhập là...

Sự tò mò của Baby tăng đến mức Dick lôi cô ta vào chuyện.

– Theo kinh nghiệm của chị, Baby, - chàng hỏi gặng, - chị có thấy khi một người châu Âu muốn thúc ép một người Mỹ, lúc nào cũng là việc liên quan tới tiền không?

– Là chuyện gì vậy? - Baby nói, ngây thơ.

– Anh chàng *privatdocent*^[136] này nghĩ anh ta và tôi nên lao vào một cuộc kinh doanh lớn và cố thu hút những người suy sụp thần kinh từ Mỹ.

Franz lo lắng nhìn Baby chăm chăm trong lúc Dick nói tiếp:

– Nhưng chúng ta là ai kia chứ, Franz? Anh mang một tên tuổi danh giá và tôi mới viết được hai cuốn sách giáo khoa. Thế có đủ để hấp dẫn được ai không? Tôi không có nhiều tiền, tôi không có một phần mười số đó. - Franz mỉm cười nhạo báng. - Nói thật là tôi không có. Nicole và Baby giàu sù sụ nhưng tôi không có gì trong tay.

Lúc này tất cả đều lắng nghe, Dick tự hỏi cô gái ở bàn đằng sau cũng vậy, ý nghĩ ấy lôi cuốn chàng. Chàng quyết định để Baby nói hộ mình, như người ta thường để phụ nữ cao giọng về những việc không trong tầm tay họ. Bất chợt, Baby giống ông nội cô, bình tĩnh và từng trải.

– Tôi nghĩ đây là một đề nghị cậu nên cân nhắc, Dick ạ. Tôi không hiểu bác sĩ Gregory nói gì, nhưng tôi thấy hình như...

Phía sau chàng, cô gái nghiêng người vào vòng khới thuốc và nhặt thứ gì đó trên sàn. Gương mặt Nicole khớp với mặt chàng bên kia bàn, vẻ đẹp của nàng, ướm ý và lấy điệu bộ, ùa tràn vào tình yêu của chàng, từng gắng che chở cho nó.

– Suy nghĩ kỹ nhé, Dick, - Franz sốt sắng nài. - Khi viết về bệnh tâm thần, ai cũng nên có các liên hệ điều trị thực tế. Bleuler^[137], Freud, Forel^[138], Adler^[139] đều không ngừng liên hệ với sự rối loạn tâm thần.

– Dick đã có em rồi, - Nicole cười. - Em nghĩ rối loạn tâm thần như thế là đủ cho một người đàn ông.

– Việc đó khác, - Franz thận trọng nói.

Baby nghĩ nếu Nicole sống cạnh một bệnh viện, cô ta sẽ cảm thấy an toàn cho em gái.

– Chúng ta phải suy xét cẩn thận việc này, - Baby nói.

Dù vui vì sự sốt sắng của cô ta, Dick vẫn không khuyến khích.

– Quyết định này liên quan đến tôi, Baby ạ, - chàng nhẹ nhàng nói. - Chỉ thật tốt bụng muốn mua cho tôi một bệnh viện.

Nhận thấy mình đã xía vào việc của người khác, Baby vội rút lui:

– Lẽ tất nhiên, đây là việc của cậu.

– Một việc quan trọng như thế cần nhiều tuần lễ để quyết định. Tôi đang phân vân liệu có thích hình ảnh Nicole và tôi gắn liền với Zurich... - Chàng quay sang Franz chặn trước. - Tôi biết. Zurich có nhà máy sản xuất khí đốt, có nước máy, có đèn điện... tôi đã sống ở đó ba năm.

– Tôi sẽ để anh suy nghĩ cho chín, - Franz nói. - Tôi tin rằng...

Một trăm đôi ủng nặng bắt đầu bước nặng nề ra cửa, và họ hòa vào đám đông. Bên ngoài, Dick trông thấy cô gái đang buộc xe trượt của mình vào xe trượt có ngựa kéo đằng trước, trong ánh trắng khô và lạnh. Họ ùa lên xe trượt của mình và những ngọn roi quất đen đét lũ ngựa căng người, ưỡn ngực trong không khí tối đen. Nhiều người chạy qua họ và tranh giành, những người trẻ hơn xô đẩy lẫn nhau khỏi xe và những người đang chạy, ngã lăn vào tuyết mềm, rồi thở hổn hển chạy theo những con ngựa, gục xuống kiệt sức trên xe trượt hoặc kêu rên vì bị bỏ lại. Bên kia các cánh đồng yên tĩnh đến kỳ lạ, những đoàn xe trượt xuyên qua đó nhanh và vô tận. Ở miền quê, tiếng ồn nhỏ hơn, dường như tất cả đều lắng nghe tiếng sói tru trong màn tuyết mênh mông.

Ở Saanen^[140], họ hòa vào vũ điệu của thành phố, chen chúc với những người chăn bò, người hầu khách sạn, người bán hàng, thầy dạy trượt tuyết, hướng dẫn viên, các du khách, nông dân. Hòa vào nơi ấm áp, chật chội sau cảm giác phiếm thần hưng dữ, lại giả bộ mang cái tên ngớ ngẩn và gây ấn tượng hào hiệp, khi những đôi ủng giậm âm âm như ủng đóng đinh trong thời chiến, như giày đá bóng trên nền ximăng của phòng thay đồ. Có kiểu hát đối giọng theo lối cổ truyền, giai điệu quen thuộc của nó tách Dick khỏi những thứ lúc đầu chàng thấy là lãng mạn trong quang cảnh. Ban đầu, chàng ngỡ vì đã tìm thấy cô gái nhờ đầu óc còn sáng suốt, sau đó là lời Baby đã nói: “Chúng ta phải suy nghĩ việc này cho kỹ...” và những lời không nói ra: “Chúng tôi sở hữu cậu, sớm hay muộn cậu sẽ phải thừa nhận điều này. Thật lỗi bịch khi cứ ra vẻ là độc lập”.

Nhiều năm qua, Dick đã cố nén lòng thù hận với con người, kể từ khi là sinh viên năm thứ nhất ở New Haven, đã bắt gặp tiểu luận nổi tiếng về “vệ sinh tinh thần”. Giờ đây chàng mất bình tĩnh vì Baby, đồng thời cố kìm nén

trong lòng, phần nộ vì sự xấu xược lạnh lùng của cô ta. Phải hàng trăm năm trước khi người dân Amazon mới giành độc lập hiểu thấu thực tế rằng con người dễ bị tổn thương khi kiêu hãnh biết chừng nào, nhưng mỏng manh như quả trứng khi giải quyết những việc không hiểu biết tường tận, mặc dù một số trong đó phải trả giá bằng lời nói đăi bôi dè dặt. Nghề của bác sĩ Diver là phân loại những mảnh vỏ vỡ của quả trứng khác, gây cho chàng nỗi khiếp sợ sự nứt vỡ. Nhưng “Cũng có quá nhiều cung cách thanh nhã”, chàng nói trên đường về Gstaad trong chiếc xe trượt nhẹ nhàng.

– Phải, tôi cho như thế là hay, - Baby nói.

– Không, không hay đâu. - Chàng khẳng khẳng nói với cả đồng lông thú nặc danh. - Cung cách thanh nhã là sự thú nhận rằng mọi người mềm yếu đến mức phải cầm bằng găng tay. Về khía cạnh con người, ta không dễ dàng gọi một người là hèn hoặc dối trá, nhưng nếu dành cả đời để tha thứ cho những cảm xúc của con người và nuôi dưỡng tính phù phiếm, tự cao tự đại của họ, ta sẽ không thể nhận biết được cái gì *đáng* tôn trọng trong con người họ.

– Tôi nghĩ người Mỹ được coi là hành xử khá nghiêm túc, - Người Anh già hơn nói.

– Tôi cũng nghĩ thế, - Dick đáp. - Cha tôi hầu như có những cung cách được thừa hưởng từ những ngày ông bắn phát đầu tiên rồi sau đó xin lỗi. Đàn ông vũ trang vì... mà những người Âu châu các anh không phải dùng tay trong cuộc sống thường dân, vì từ đầu thế kỷ mười tám...

– Không đúng, có lẽ...

– Không đúng. Không thật.

– Dick à, cậu lúc nào chẳng có những cung cách tao nhã, - Baby nói, giảng hòa.

Những người phụ nữ nhìn chàng qua cả đồng áo khoác lông thú với vẻ lo lắng. Anh chàng người Anh trẻ hơn không hiểu, anh ta là một trong những loại quanh quẩn xó nhà, dường như tưởng mình đang lắp ráp một con tàu, nhồi đầy chuyến đi tới khách sạn bằng câu chuyện phi lý về trận đấu bốc với

người bạn thân nhất, họ mê mãi làm nhau thâm tím suốt một giờ liền, thường rất thú vị. Dick đùa:

- Vậy mỗi lần anh ta đâm anh, anh coi anh ta càng thêm thân sao?
- Tôi càng kính trọng cậu ta hơn.
- Đây là một giả thuyết mà tôi không hiểu nổi. Anh và người bạn thân nhất ấu đả vì một việc tầm thường...
- Nếu anh không hiểu, tôi không thể giải thích cho anh, - chàng người Anh nói, lạnh nhạt.

Anh ta xấu hổ vì đã mắc mưu, nhận ra câu chuyện thật ngớ ngẩn vì thái độ non nớt kết hợp với phương pháp kể chuyện giả tạo.

Khí thế hội hè thật mạnh mẽ và họ đi cùng đám đông vào quán thịt nướng, nơi người bồi rượu biểu diễn những đôi âm rạng rỡ, còn giai điệu khác là ánh trăng trên sân băng đang nhìn chăm chú vào các cửa sổ lớn. Trong ánh sáng ấy, Dick thấy cô gái trông hao mòn và chẳng đáng chú ý, chàng quay khỏi cô ta để thưởng thức bóng tối, những đốm thuốc lá trở nên xanh và ánh bạc khi những ngọn đèn chiếu màu đỏ, dải ánh sáng trắng rơi lên những người khiêu vũ lúc cánh cửa vào bar đóng và khép lại.

– Nghe tôi này, Franz, - chàng hỏi gặng, - anh nghĩ sau cả đêm ngồi uống bia, anh có thể trở về và thuyết phục các bệnh nhân của anh rằng anh có chí khí không? Anh không nghĩ họ sẽ nhìn anh như một bác sĩ phẫu thuật dạ dày ư?

- Em đi ngủ đây, - Nicole tuyên bố. - Dick đưa nàng tới cửa thang máy.
- Anh muốn đi cùng em nhưng anh phải cho Franz thấy anh không định làm thầy thuốc lâm sàng.

Nicole bước vào thang máy.

- Baby có nhiều kinh nghiệm, - nàng nói, trầm ngâm.
- Baby là người...

Cánh cửa khép lại, đối mặt với tiếng vo vo máy móc, Dick thầm nói hết câu “... Baby là một phụ nữ ích kỷ và tầm thường”.

Nhưng hai ngày sau, lúc đi xe trượt với Franz ra ga, Dick thừa nhận chàng nghĩ vẫn đề có nhiều thuận lợi.

– Chúng ta bắt đầu bị cuốn vào một vòng tròn, - chàng thừa nhận. - Sống trong môi trường này, sẽ có hàng loạt căng thẳng không tránh được, và Nicole sẽ không qua khỏi. Cuộc sống đồng quê ở Riviera hồi hè dù sao cũng đang thay đổi, sang năm chúng tôi sẽ có một mùa nghỉ.

Họ qua sân băng màu xanh, khô và lạnh, nơi những bản vanxơ thành Wiener vang lên du dương, màu sắc của những bộ trang phục của các trường miền núi sáng lên, nổi bật trên nền trời xanh nhạt.

-... Tôi hy vọng chúng ta có thể làm được việc này, Franz ạ. Không người nào tôi có thể thử làm cùng hơn là với anh...

Tạm biệt, Gstaad! Tạm biệt những gương mặt mơn mớn, những bông hoa dịu dàng lạnh giá, những bông tuyết trong bóng tối. Tạm biệt Gstaad, tạm biệt!

CHƯƠNG 14

Dick tỉnh giấc lúc năm giờ, sau một giấc mơ dài về chiến tranh, chàng tới bên cửa sổ và nhìn đắm đắm ra Zugersee. Giấc mơ của chàng bắt đầu bằng màu sắc tối tăm, những bộ đồng phục hải quân màu xanh nước biển chạy qua một quảng trường tối tăm, đằng sau là ban nhạc chơi phần hai vở *Tình yêu của ba quả táo* của Prokohev^[141]. Ngay sau đó có tiếng xe cứu hỏa, biểu tượng của thảm họa, và một cuộc nổi loạn rùng rợn của thi thể bị cắt xẻo trong trạm băng bó. Chàng bật đèn ngủ và ghi chép cẩn thận đoạn kết giấc mơ với câu nửa châm biếm: “chứng bệnh thần kinh của những người không phải là lính”.

Lúc ngồi trên thành giường, chàng cảm thấy căn phòng, ngôi nhà và ban đêm thật trống vắng. Trong phòng bên, Nicole nằm bầm gì đó và chàng thấy thương bất cứ cảm giác cô đơn nào nàng cảm thấy trong giấc ngủ. Thời gian của chàng đã đứng yên, rồi cứ vài năm một lại tăng tốc ào ào, giống một bộ phim tua nhanh lại, nhưng với Nicole năm tháng cứ trôi qua theo đồng hồ, theo lịch và sinh nhật, với nỗi sầu thảm thêm thắt vào nhan sắc dễ phai tàn của nàng.

Một năm rưỡi qua ở Zugersee hình như là thời gian phí phạm với nàng, các mùa chỉ ghi dấu bằng những màu sắc đường phố, tháng Năm màu hồng, tháng Bảy màu nâu, tháng Chín màu đen, và đến mùa xuân lại trắng toát. Nicole qua khỏi trận đau ốm đầu tiên với nhiều hy vọng mới, nhiều mong đợi, song tước bỏ mọi sự tồn tại ngoại trừ Dick, trong việc nuôi con nàng chỉ có thể giả vờ dịu dàng để yêu thương, điều khiển các trẻ mồ côi. Những người nàng thích, phần lớn là những kẻ nổi loạn, quấy rầy và xử tệ với nàng - nàng tìm kiếm sức sống trong con người họ, khiến họ độc lập, hoặc sáng

tạo hoặc thô bạo, tìm kiếm những vô hiệu quả, - vì bí mật của họ được chôn sâu trong những cuộc đấu tranh thời thơ ấu mà họ đã quên lãng. Họ thích diện mạo hài hòa và vẻ quyến rũ của Nicole hơn khía cạnh đau ốm của nàng. Nàng sống lẻ loi, có Dick song chàng là người không muốn bị sở hữu.

Nhiều lần chàng cố tỏ ra có ảnh hưởng với nàng song không thành công. Họ đã có những thời gian chung sống hạnh phúc, những cuộc trò chuyện tao nhã của những người yêu đêm trắng, nhưng chàng thường xuyên tránh né nàng và thu mình lại, để mặc nàng. Chẳng có gì trong tay và nhìn đắm đắm vào đó, gọi nó nhiều lần, nhưng biết nó chỉ là hy vọng chàng sẽ sớm trở về.

Chàng gặm cái gối, để xuống rồi đặt gáy lên đó như người Nhật làm khi muốn làm chậm tuần hoàn máu, rồi ngủ lại một lúc. Sau đó, khi chàng cạo râu, Nicole thức dậy và đi loay quanh, ra những lệnh bất ngờ, ngăn gợn cho bọn trẻ và người hầu. Lanier vào xem bố cạo mặt - sống cạnh bệnh viện tâm thần khiến cậu bé đặc biệt tin cậy và ngưỡng mộ bố, đồng thời dừng dừng quá mức với phần lớn những người lớn khác. Với em, bệnh nhân chỉ thể hiện các khía cạnh kỳ cục của họ, hoặc là những con người suy nhược, cần điều chỉnh và thiếu cá tính.

Lanier xinh trai, là một chàng trai đầy hứa hẹn và Dick dành nhiều thời gian cho con, như mối quan hệ đáng mến của một sĩ quan đòi hỏi cao và một cậu lính kính cẩn.

– Sao bố hay để lại một ít bột xà phòng ở trên râu lúc cạo? - Lanier hỏi.

Dick thận trọng hé đôi môi đầy xà phòng:

– Bố chẳng bao giờ phát hiện ra. Bố cũng lấy làm lạ. Bố nghĩ là vì bố đưa ngón trỏ đầy xà phòng khi cạo đường tóc mai, nhưng lại đưa nó lên đỉnh đầu mà không biết.

– Ngày mai con sẽ quan sát hết.

– Đó là câu hỏi duy nhất của con trước bữa sáng sao?

– Con không gọi nó là một câu hỏi.

– Với con như thế là hỏi đấy.

Nửa giờ sau, Dick lên nhà hành chính. Chàng ba mươi tám tuổi, vẫn chưa để râu, toát ra vẻ khỏe khoắn hơn hồi ở Riviera. Cho đến hiện giờ, chàng đã sống mười tám tháng trong bệnh viện, chắc chắn là một trong những bệnh viện được trang bị tốt nhất châu Âu. Giống bệnh viện của Dohmler, nó là loại hiện đại, không còn là một tòa nhà đơn độc và đầy sát khí, mà là một ngôi làng nhỏ, rải rác, dành cho tất cả mọi người, Dick và Nicole đã thêm vào nhiều thứ theo sở thích, vì thế cơ ngơi hiện tại là một nơi đẹp đẽ, các nhà tâm thần học qua Zurich đều đến thăm. Thêm cả một ngôi nhà cho người phục vụ, có thể trở thành một câu lạc bộ nông thôn rất tốt. Eglantine và Beeches là những ngôi nhà chìm sâu vào bóng tối bất diệt, được những bãi trồng cây nhỏ từ tòa nhà chính che chắn, ngụy trang những thế mạnh. Đằng sau là một trại trồng rau rộng lớn, do một số bệnh nhân làm việc. Có ba phân xưởng để chữa trị bằng lao động chân tay, đặt dưới một mái duy nhất, và bác sĩ Diver bắt đầu cuộc kiểm tra buổi sáng tại đó. Xưởng mộc tràn đầy ánh mặt trời, tỏa mùi ngọt ngào của mùn cưa và gỗ, thường xuyên có sáu nam giới làm việc tại đây, họ cưa, bào, đóng đinh, là những người ít nói, họ ngược cái nhìn nghiêm nghị khỏi công việc lúc chàng đi qua. Vốn là một thợ mộc giỏi, Dick thảo luận với họ về hiệu quả của một số công cụ bằng giọng hòa nhã, rất riêng và quan tâm của mình. Sát vách là xưởng đóng sách, thích hợp với các bệnh nhân không ổn định, tuy vậy họ ít có cơ hội tốt nhất để bình phục. Phòng cuối cùng dành cho việc xâu chuỗi hạt, dệt và làm đồ đồng. Mặt các bệnh nhân ở đây đều mang vẻ của người chỉ thở dài một cách sâu sắc, gạt bỏ thứ không giải quyết được, nhưng tiếng thở dài của họ đánh dấu sự bắt đầu một vòng tròn suy luận không ngừng, không giống như với những người bình thường trong cùng giới với nhau. Vòng tròn, vòng tròn và vòng tròn. Loanh quanh mãi mãi. Nhưng những màu sắc rực rỡ của các món đồ họ làm ra đem lại ảo giác tạm thời cho người lạ là mọi sự đều ổn, như trong một trường mẫu giáo vậy. Các bệnh nhân này tươi tỉnh hẳn lên khi bác sĩ Diver bước vào. Hầu hết các bệnh nhân đều mến Diver hơn bác sĩ Gregorovious. Những con người đã có thời sống trong một thế giới huy hoàng thường ưa thích chàng hơn. Rất ít người nghĩ chàng bỏ lơ họ, hoặc chàng không tự nhiên, hoặc chàng điệu bộ, màu mè. Phản ứng của họ khác

hắn những người mà Dick gây ra trong sinh hoạt ngoài nghề, nhưng ở đây họ méo mó và biến dạng.

Một phụ nữ người Anh hay nói với chàng về đề tài bà ta đang cân nhắc.

– Tối nay chúng ta có nghe nhạc không?

– Tôi không biết, - chàng trả lời. - Tôi chưa gặp bác sĩ Lladislau. Bà có thích nghe nhạc mà bà Sachs và ông Longstreet chơi tối qua không?

– Nó cũng thường thường thôi.

– Tôi nghĩ hay đấy chứ, nhất là Chopin^[142].

– Tôi thấy cũng thường thường thôi.

– Khi nào bà chơi nhạc cho chúng tôi nghe?

Bà ta nhún vai, hài lòng vì câu hỏi này, như bà vẫn làm trong vài năm nay.

– Thịnh thoảng thôi. Nhưng tôi chơi cũng loàng xoàng.

Họ đều biết bà ta chẳng biết chơi thứ gì, bà ta có hai người chị là nhạc công xuất sắc, nhưng bà chẳng bao giờ học nổi một nốt nhạc từ khi họ còn trẻ.

Từ các nhà xưởng, Dick đến thăm Eglantine và Beeches. Ngoại thất của các ngôi nhà này tươi vui như những nhà khác, Nicole đã thiết kế đồ trang trí và đồ gỗ trên nguyên tắc những thứ cần thiết của các quán thịt nướng, quầy bar và đồ đạc bất di bất dịch. Vốn là người thiếu óc sáng tạo, song chính việc phải tự cung cấp, nàng làm việc với trí tưởng tượng lớn lao đến mức không vị khách nào đoán được những đồ chạm khắc nhẹ nhàng, duyên dáng ở cửa sổ là một đoạn dây cứng và khỏe, vì chúng cho thấy khuynh hướng hình ống hiện đại vững vàng hơn các tác phẩm chắc nặng của thời Edward^[143], kể cả những bông hoa đặt trên các ngón tay sắt và mọi thứ trang trí ngẫu nhiên hoặc đồ đạc cố định đều cần thiết như cái cột trong cánh buồm. Tầm nhìn không mệt mỏi của Nicole khiến từng căn phòng bộc lộ tính tiện ích cao nhất. Được khen ngợi, nàng sống sượng tự ví mình là một thợ sửa ống nước bậc thầy.

Để định hướng những người này không bị phân cực, hình như trong những ngôi nhà có nhiều thứ kỳ quặc. Bác sĩ Diver thích ở trong nhà

Eglantine, ngôi nhà của đàn ông, ở đây có một người bé nhỏ lạ lùng, thích phô bày *của quý* của mình, cứ tưởng nếu được trần truồng và không bị cản trở, đi suốt đại lộ Champs-Élysées, anh ta sẽ giải quyết được vô khối vấn đề, và Dick cho rằng anh ta hoàn toàn đúng.

Ca thú vị nhất của chàng ở trong tòa nhà chính. Bệnh nhân là một phụ nữ ba mươi tuổi, đã vào viện sáu tháng, cô ta là một họa sĩ Mỹ, đã sống lâu ở Paris. Người ta rất không vừa ý lý lịch của cô. Một người anh họ tình cờ bắt gặp cô ta điên rồ và có thai, sau một thời gian nghỉ trong một đợt chữa trị ồn ào ở rìa thành phố dành cho những kẻ lang thang, nạn nhân của ma túy và rượu chè, anh ta đưa cô đến Thụy Sĩ. Trên đường dẫn độ, cô ta khá khác thường, hiện giờ cô là một bệnh nhân nặng, khốn khổ còn sống. Mọi xét nghiệm máu đều tồi, phản ứng dương tính và tình trạng bệnh được ghi là chàm bội nhiễm thần kinh. Cô ta nằm liệt suốt hai tháng, như bị nhốt trong Iron Maiden^[144]. Cô ta rành mạch, thậm chí thông minh trong lĩnh vực bệnh ảo giác đặc biệt của mình.

Cô họa sĩ đó là bệnh nhân đặc biệt của Dick. Trong những đợt quá phấn khích, chàng là bác sĩ duy nhất có thể “làm mọi việc với cô”. Vài tuần trước, vào một trong những đêm cô ta bị cơn mất ngủ hành hạ, Franz đã thôi miên thành công để cô ta ngủ được vài giờ, nhưng anh ta không bao giờ thành công được lần nữa. Thôi miên là phương pháp Dick không tin và ít khi dùng, vì chàng biết mình không thể dồn hết tâm trạng trong người mình, có lần chàng đã thử với Nicole và nàng đã cười nhạo chàng.

Người phụ nữ ở phòng hai mươi không trông thấy Dick bước vào, quanh mắt cô sững phờng đến híp tít. Cô ta nói, giọng khỏe khoắn, ấm áp, trầm và xúc động:

- Việc này sẽ kéo dài bao lâu đây? Nó sẽ lâu mãi mãi ư?
- Bây giờ sẽ không còn quá lâu nữa đâu. Bác sĩ Lladislau bảo tôi có nhiều chỗ đã tan.
- Nếu tôi biết việc tôi làm xứng đáng thế này, tôi có thể chấp nhận nó một cách bình thản.

– Sẽ chẳng khôn ngoan gì nếu thần bí hóa nó. Chúng tôi nhận biết đây là một hiện tượng thần kinh. Nó liên quan đến sự đỏ mặt, khi còn là thiếu nữ, cô có dễ đỏ mặt không?

Cô ta nằm, ngửa mặt lên trần.

– Tôi thấy chẳng có gì phải đỏ mặt từ khi tôi nhỡ rằng khôn.

– Cô không nhận phần của mình trong những tội lỗi và sai lầm nho nhỏ sao?

– Tôi chẳng có gì để tự trách mình hết.

– Cô thật là may mắn.

Cô ta ngẫm nghĩ một lát, tiếng cô cất lên qua bộ mặt băng bó, đau đớn với những giai điệu thầm kín:

– Tôi đang chia sẻ nghiệp chương của những người phụ nữ thời tôi, kích thích đàn ông chiến đấu.

– Thật vô cùng bất ngờ vì cô ưa thích các trận chiến, - chàng trả lời bằng cung cách diễn đạt trang trọng của cô ta.

– Chỉ thích mọi cuộc chiến thôi. - Cô ta ngẫm nghĩ. - Ta chọn một cuộc đấu ăn chắc, hoặc một cuộc thắng đắt giá, hoặc ta thất bại và tan nát, ta là một tiếng vang ma quái từ một bức tường sụp đổ.

– Cô không thất bại, cũng chẳng tan nát, - chàng bảo cô ta. - Cô tin là mình đang trong một cuộc chiến ư?

– Nhìn tôi đây! - Cô ta điên tiết hét lên.

– Cô đau đớn, nhưng nhiều phụ nữ đã đau đớn trước khi phạm sai lầm với đàn ông. - Nó trở thành một cuộc tranh cãi và chàng rút lui. - Dù sao cô cũng không nên nhàm lẫn thất bại duy nhất với thất bại cuối cùng.

Cô ta cười nhạo:

– Những lời đẹp đẽ gớm, - câu nói lọt qua cái vỏ đau đớn hạ nhục chàng.

– Chúng ta nên đi thẳng vào những lý do thực sự đưa cô tới đây... - Chàng bắt đầu nói nhưng cô ta ngắt lời.

– Tôi ở đây như một biểu tượng. Tôi nghĩ có lẽ anh nên biết như thế là gì.

- Cô bị ốm, - chàng nói một cách máy móc.
- Đây là thứ tôi gần như tìm thấy chẳng?
- Một bệnh trầm trọng.
- Thế ư?

- Thế đấy. - Chàng ghê tởm nghe mình nói dối, nhưng ngay trước mắt, chủ đề mệnh mông này chỉ có thể cô đọng lại thành một lời dối trá. - Bề ngoài chỉ là vẻ ngượng ngập và lộn xộn. Tôi sẽ không trách cô đâu, chúng tôi quá nhạy bén để nhận biết sự đau đớn về thể chất của cô. Nhưng chỉ cần đồng cảm với các vấn đề hàng ngày, cho dù chúng có vẻ tầm thường và đáng chán đến đâu, cô cũng có thể làm cho mọi việc lại đâu vào đấy. Sau đó... có lẽ cô có thể kiểm tra lại...

Chàng nói chậm để tránh đoạn kết tất yếu trong suy nghĩ của mình: "... các lĩnh vực thuộc ý thức". Các lĩnh vực mà người họa sĩ phải khảo sát tỉ mỉ nhưng không dành cho cô. Cô ta mỏng manh, bấp bênh, cuối cùng cô ta có thể tìm thấy sự nghỉ ngơi trong chủ nghĩa thần bí êm ả. Khảo sát những cái đó bằng tiêu chuẩn đánh giá máu nông dân, những người có bắp đùi vạm vỡ, mắt cá chân dày dặn, có thể bị trừng phạt cả về thể xác lẫn linh hồn vì lấy nhăm bánh mì và muối.

- Không phải dành cho cô, - chàng suýt nói. - Đó là một trò chơi quá thô bạo với cô.

Trong nỗi đau của cô có một quyền năng khủng khiếp khiến chàng phần nào có cảm tình, gần như là sự lôi cuốn về thể xác. Chàng muốn ôm cô vào vòng tay như vẫn thường làm với Nicole, nâng niu cả những sai lầm của cô, mãnh liệt đến mức chúng tách khỏi cô. Dưới ánh sáng màu cam lọt qua tấm rèm đã vén, thân hình cô trên giường như chiếc quan tài bằng đá, bộ mặt, giọng nói thấm thía sự trống rỗng vì đau ốm và chỉ tìm thấy sự lơ đãng xa xôi.

Chàng nhắc chỗ rách lằn vào dải băng của cô.

- Đây là để cho một thứ, - cô thì thào. - Một thứ phải thoát ra ở đó.

Chàng cúi xuống và hôn lên trán cô.

– Chúng ta phải cố hết sức để khoẻ lên, - chàng nói.

Ra khỏi phòng, Dick cử một y tá đến với cô ta. Còn nhiều bệnh nhân khác phải khám: một thiếu nữ Mỹ mười lăm tuổi, được nuôi dạy là thời thơ ấu sẽ đầy niềm vui, chàng đến khám vì cô gái vừa cắt cụt hết tóc bằng cái kéo cắt móng tay. Không còn làm được cho cô bé nhiều lắm, gia đình cô có tiểu sử loạn thần kinh chức năng, quá khứ của cô chẳng có gì ổn định. Người cha bình thường và tận tâm, cố che chở một đàn con nhút nhát khỏi những rắc rối và chỉ thành công trong việc ngăn chặn chúng không phát triển các khả năng điều chỉnh những bất ngờ chắc chắn xảy ra trong đời. Dick chỉ có thể bảo cô bé:

– Helen, nếu cháu có gì do dự, cháu phải hỏi y tá, cháu phải học cách nghe theo lời khuyên. Hãy hứa như thế với chú đi.

Lời hứa là gì với một đầu óc ốm yếu? Chàng tạt vào thăm một người lưu vong bạc nhược từ Caucasus bị khoá an toàn trong một thứ giống cái vồng, lần lượt nhấn vào bồn nước ấm, và ba con gái của một vị tướng Bồ Đào Nha gần như bị liệt từng phần mà không cảm thấy. Chàng vào phòng cạnh họ và nói với một bác sĩ tâm thần bị suy sụp rằng anh ta đã khá hơn, luôn khá hơn, người đó cố đọc trên mặt chàng để tin, vì anh ta bám lấy thế giới thực tại chỉ qua những lời đoan chắc là có thể tìm thấy sự cộng hưởng hoặc thiếu hẳn nó trong giọng của Dick. Sau đó, Dick thái hồi một hộ lý lười biếng, và vừa đến giờ ăn trưa.

CHƯƠNG 15

Các bữa ăn với bệnh nhân là một việc chán phèo, chàng hờ hững đi đến. Cuộc họp mặt này lẽ tất nhiên không bao gồm các bác sĩ chuyên khoa ở Eglantine hoặc Beeches, ban đầu là một cảnh tượng đủ cổ truyền, nhưng bao trùm lên nó vẫn là sự sầu muộn nặng nề. Các bác sĩ có mặt vẫn duy trì cuộc trò chuyện, nhưng phần lớn các bệnh nhân dường như kiệt sức vì hoạt động buổi sáng, hoặc chán cảnh kết bạn, nên ít nói và chỉ nhìn vào đĩa mà ăn.

Bữa trưa kết thúc, Dick trở về biệt thự của chàng. Nicole trong phòng khách, mang về mặt lạ lùng.

– Đọc cái này đi, - nàng nói.

Chàng mở bức thư. Thư của người đàn bà vừa bị sa thải, dầu hoài nghi về phía khả năng. Lá thư buộc tội Dick bằng những lời không đáng tin về việc chàng quyến rũ con gái bà ta, cô ta ở bên mẹ trong suốt thời gian bà ta ốm nặng. Đoán chừng bà Diver sẽ vui mừng vì thông tin này và biết được chồng bà “thực ra là gì”.

Dick đọc lại bức thư lần nữa. Qua lối diễn đạt rõ ràng và tiếng Anh súc tích, chàng nhận ra là thư của một người điên. Chỉ một lần duy nhất chàng cho cô gái da ngăm đen, thích tán tỉnh ấy đi nhờ xe tới Zurich theo thỉnh cầu của cô ta, và đến tối cho cùng về bệnh viện. Trong lúc không đâu, gần như khoan dung, chàng đã hôn cô gái. Sau đó, cô ta cố đẩy sự việc xa hơn, nhưng chàng không hứng thú và rồi, cô ta trở nên căm ghét chàng và đưa mẹ đi.

– Thư này thật loạn trí, - chàng nói. - Anh không hề có quan hệ gì với cô gái đó. Thậm chí, anh còn không thích cô ta.

– Vâng, em đã cố nghĩ như thế, - Nicole đáp.

– Chắc em không tin chứ?

– Em đang ngồi đây mà.

Chàng hạ giọng thành trách móc và ngồi xuống cạnh nàng.

– Chuyện này thật ngớ ngẩn. Đây là thư của một bệnh nhân tâm thần.

– Em là một bệnh nhân tâm thần đây.

Chàng đứng phắt dậy, và nói hách dịch hơn:

– Chúng ta không nói đến bất cứ chuyện nhảm nhí nào nữa, Nicole. Đi đón các con đi.

Trong ô tô Dick lái, họ đi theo những doi đất nhỏ trên hồ, ánh sáng và nước phản chiếu trên kính chắn gió, chui qua những tấm rèm cây thường xanh như đường hầm. Đây là xe của Dick, một chiếc Renault lùn tịt, khiến tất cả chen chúc trừ bọn trẻ, cô bảo mẫu cao như cái cột buồm giữa chúng ở băng ghế sau. Họ biết rõ từng cây số trên đường, ngửi thấy mùi của lá thông và mùi khói của lò sưởi đen sì. Mặt trời lên cao, chiếu sáng rực rỡ lên những cái mũ rơm của bọn trẻ.

Nicole im lặng, Dick bứt rứt vì cái nhìn chăm chăm, khắc nghiệt của nàng, chàng hay cảm nhận sự cô đơn cùng nàng, và nàng thường làm chàng mệt mỏi vì những đợt thổ lộ ngắn ngủi dành riêng cho chàng. “Em thích cái này, em không thích cái kia”, nhưng chiều nay chàng mừng vì nàng im lìm, cho chàng có ý niệm lơ mơ về những suy nghĩ của mình. Tình trạng này luôn đe dọa nhất mỗi khi nàng muốn khép mình và đóng cửa lại sau lưng.

Cô gia sư xuống xe ở Zug^[145]. Gia đình Diver đến Agiri Fair^[146], xuyên qua những chiếc xe lu lù lù như đàn voi ma mút tránh đường cho họ. Dick đỗ xe, và lúc Nicole nhìn chàng không nhúc nhích, chàng bảo:

– Đi nào, em yêu. - Mối nàng tách ra thành một nụ cười bất ngờ, dễ sợ, chàng thầm run nhưng làm như không thấy, chàng nhắc lại. - Xuống xe đi. Để các con có thể ra ngoài.

– Ồ, em sẽ xuống mà, - nàng trả lời, nhấn từng từ một, quá nhanh nên chàng không kịp hiểu. - Anh đừng lo. Em sẽ xuống...

– Vậy thì xuống đi.

Nàng tách khỏi chàng lúc chàng đi cạnh nàng, nhưng nụ cười vẫn thoáng trên mặt, chế giễu và thờ ơ. Cho đến lúc Lanier nói với nàng vài lần, nàng mới cố chú ý đến chủ đề và cố hiểu.

Dick cố nghĩ xem thế là gì. Với nàng, chàng vừa là chồng vừa là bác sĩ tâm thần, càng ngày khả năng của chàng càng tê liệt. Trong suốt sáu năm, đã vài lần nàng cuốn chàng theo, tước đoạt vũ khí của chàng bằng lòng trắc ẩn hoặc sự dí dỏm tuyệt vời và tách biệt, đến mức chỉ sau đó, chàng nhận ra mình đỡ hẳn căng thẳng, rằng nàng đã thành công trong việc dẫn dắt chàng đến một ý kiến dù biết như vậy là sai.

Khi bọn trẻ bàn tán đã xong, cả nhà lại tản bộ giữa những cái quán, dưới bầu trời rộng mở. Những chiếc mũ phụ nữ, ngất ngưỡi trên các tấm áo khoác nhung, những bộ váy xòe rực rỡ hình như tương phản kín đáo với màu xanh lơ và vàng của các cỗ xe và vật trưng bày. Rồi đến âm thanh rên rĩ, leng keng của cuộc trình diễn múa bụng.

Rất bất ngờ, Nicole bỏ chạy, đột ngột đến nỗi Dick không hiểu ra ngay. Chàng trông thấy bộ đầm màu vàng của nàng luồn lách qua đám đông đang trước, một đường may màu hoàng thổ men theo rìa của có thực và không thực, và chàng bắt đầu đuổi theo nàng. Nàng chạy một cách kín đáo và chàng cũng kín đáo đuổi theo. Khi buổi chiều nóng nực trở nên âm ỉ và kinh khủng vì cuộc bỏ chạy của nàng, Dick quên băng các con, sau đó chàng chạy trở lại với chúng, nắm cánh tay chúng kéo theo, cái nhìn của chàng nhảy từ quán này sang quán khác.

– *Thưa bà, tôi có thể nhờ bà trông hộ bọn trẻ này độ hai phút được không? Việc rất gấp, tôi sẽ cho bà mười franc.* - Chàng kêu to với người phụ nữ trẻ đang sau xe bán vé số xổ màu trắng.

– *Được thôi.*

Chàng đưa bọn trẻ vào trong quán.

– *Các con ở lại đây với cô này nhé.*

– *Vâng, thưa bố.*

Chàng lao như tên bắn nhưng đã mất hút nàng, chàng chạy quanh vòng đua ngựa gỗ, bắt kịp nó cho đến khi nhận ra chàng đang chạy bên cạnh, nhìn

chăm chăm vào một con ngựa. Chàng huých khuỷu tay lên qua đám đông trong quây giải lao, rồi chợt nhớ ra sở thích của Nicole, chàng lao tới rìa một lều thầy bói và ngó vào bên trong. Một giọng nói đều đều mời chào:

– *Con gái thứ bảy của người con gái thứ bảy sinh ra trên bờ sông Nin mời ngài vào...*

Buông cửa lều, chàng chạy tuốt tới giới hạn khu vui chơi bên hồ, một vòng đu nhỏ từ từ quay tròn, nổi bật trên nền trời. Chàng tìm thấy nàng ở đó.

Lúc này chỉ có mình nàng ngồi trong con thuyền trên đỉnh vòng đu, và khi nó hạ xuống, chàng thấy nàng cười vui vẻ, chàng lặn vào đám đông, một đám đông ở vòng quay tiếp theo đã phát hiện ra xúc cảm mãnh liệt trong sự cuồng loạn của Nicole.

– *Nhìn kìa! Nhìn người phụ nữ Anh kia kìa!*

Nàng lại xuống thấp, lần này bánh xe và tiếng nhạc chậm dần, rồi hàng chục người vây quanh vòng đu, tất cả bị tiếng cười của nàng cuốn hút và cười theo, si ngốc một cách dễ thương. Nhưng khi trông thấy Dick, tiếng cười của nàng tắt ngấm, nàng làm một cử chỉ trượt xuống và lặn khỏi chàng, nhưng chàng nắm cánh tay nàng và giữ chặt lúc họ bỏ đi.

– Sao em mất kiểm soát đến thế này?

– Anh thừa biết vì sao rồi.

– Không, anh không biết.

– Thật ngớ ngẩn, để em nhàn rồi, vô công rồi nghề, đó là sự sỉ nhục cho trí thông minh của em. Anh đừng tưởng em không thấy cô gái đó nhìn anh, cái con bé da ngăm ngăm ấy. Chao ôi, thật lố bịch, một đứa trẻ con, không quá mười lăm tuổi. Anh tưởng em không trông thấy ư?

– Dừng ở đây một lát và yên nào.

Họ ngồi xuống bên bàn, cái nhìn của nàng chìm trong nỗi nghi ngờ sâu sắc, bàn tay nàng đưa từ bên này sang bên kia viền mắt như bị tắc.

– Em muốn uống, em muốn một cốc brandy.

– Anh không thể cho em uống brandy, em có thể uống bia Đức nếu khát.

– Tại sao em không được uống brandy?

– Chúng ta không nói về việc này nữa. Nghe anh này, việc cô gái kia là hoang tưởng, em có hiểu từ này không?

– Lúc nào chẳng là hoang tưởng, mỗi khi em nhìn thấy thứ anh không muốn cho em nhìn.

Chàng có cảm giác tội lỗi y như trong những cơn ác mộng, bị buộc tội không thể chối cãi, nhưng khi tỉnh giấc lại nhận ra mình không phạm phải. Mắt chàng tránh mắt nàng.

– Anh để các con nhờ một phụ nữ gypsy trông hộ. Chúng ta phải về đón chúng.

– Anh tưởng mình là ai, hả? - Nàng hỏi gặng. - Svengali^[147] chắc?

Mười lăm phút trước, họ còn là một gia đình. Giờ đây, nàng bị bờ vai bất đắc dĩ của chàng ép vào một góc, chàng nhìn họ, một đứa trẻ và người đàn ông như một sự khắp khển đầy nguy hiểm.

– Chúng ta về nhà thôi.

– Nhà ư! - Nàng gầm lên, giọng nàng hoang dại đến mức các âm sắc lớn hơn, do dự và rạn vỡ. - Ngồi mà nghĩ tất cả chúng ta đang mục rữa, tro của bọn trẻ đang thối rữa trong từng cái hộp em mở ra? Tởm quá!

Chàng gần như nhẹ người khi thấy lời lẽ của nàng làm chính nàng yếu dần, và Nicole nhạy cảm đến tận cùng, nhìn thấy sự đau đớn trên mặt chàng. Mặt nàng mềm lại và nàng van nài:

– Hãy giúp em, giúp em với, Dick ơi!

Làn sóng thống khổ bao trùm lấy Dick. Thật khủng khiếp khi một tòa tháp đẹp nhường ấy không thể đứng thẳng, cứ lơ lửng, lơ lửng khỏi chàng. Ý kiến ấy mà đúng, đàn ông là thế, là nhà và ý tưởng, là cột ăngten và toán lôgarit; nhưng dù sao Dick và Nicole đã là một và bình đẳng, không đối lập và phụ thuộc lẫn nhau, nàng cũng như thế với Dick, khô khát tận trong xương tủy chàng. Chàng không thể thấy nàng tan rã mà không bị cuốn vào. Trực giác của chàng tuôn chảy như dòng suối nhỏ, dịu dàng và thương cảm, chàng không thể tiếp nhận phương pháp hiện đại là can thiệp, chàng sẽ kiếm một y tá ở Zurich, đưa cô ta tới ngay tối nay.

– Anh *có thể* giúp em.

Sự dọa nạt ngọt ngào của nàng kéo chàng khỏi dòng suy nghĩ.

– Trước kia anh đã giúp em, bây giờ anh *có thể* giúp em.

– Anh chỉ *có thể* giúp em theo phương pháp cũ.

– Có ai đó giúp em chứ.

– Có lẽ thế. Chính em mới là người giúp mình nhiều nhất. Chúng ta đi đón các con nào.

Có rất nhiều quán xổ số có bánh xe màu trắng, Dick hoảng hốt khi hỏi thăm và vấp phải sự thờ ơ lạ lùng. Nicole đứng tách ra, cái nhìn ác cảm, từ bỏ các con, bức bối vì chúng là một phần của cõi nhân gian đích thực mà nàng mong mỏi là không hình dạng. Ngay sau đó Dick tìm ra chúng đang bị đám đàn bà vây quanh, ngắm nghía chúng như những đồ vật đẹp đẽ, và bọn trẻ con nhà quê nhìn chăm chú.

– *Cảm ơn ngài, ngài thật rộng rãi. Vâng thưa bà, đây là một niềm vui ạ. Tạm biệt các cháu.*

Họ bắt đầu về cùng những lời tiếc nuối tràn trề, chiếc xe chất nặng nỗi e sợ và khổ não, miệng bọn trẻ trẻ xuống thất vọng. Nỗi phiền toái hiện thân trong màu sắc khủng khiếp, đen tối xa lạ. Đến gần Zug, Nicole gắng sức, rối loạn, nhắc lại một nhận xét đã có từ trước về ngôi nhà màu vàng mập mờ, cách đường khá xa, trông như một bức tranh chưa khô, nhưng đó chỉ là việc cố nắm lấy sợi dây thường ném ra quá nhanh. Dick cố nghỉ ngơi - cuộc đấu tranh sắp tới ở nhà và có lẽ chàng sắp phải ngồi nhà một thời gian dài, sắp đặt lại vũ trụ cho nàng. Bệnh “tâm thần phân liệt” là sự phân hóa nhân cách - Nicole vừa là người chẳng cần giảng giải gì, vừa là người *có thể* phải giải thích mọi thứ. Phải nhắc đi nhắc lại với nàng, vừa thiết thực vừa kiên quyết, giữ cho con đường tới thực tế luôn rộng mở, làm cho con đường trốn chạy khó đi hơn. Nhưng sự tài giỏi, linh hoạt của chứng điên rồ na ná giống nguồn nước thấm qua, tràn ngập con mương. Nó cần đến sự hợp tác của nhiều người cùng nhau chống lại nó. Chàng cảm thấy lần này Nicole cần tự cứu lấy mình. Chàng muốn đợi cho đến khi nàng nhớ lại những lần khác, và

thoát khỏi chúng. Bằng cách quen thuộc, chàng dự tính họ sẽ bắt đầu lại chế độ thoải mái một năm trước đây.

Chàng rẽ lên đồi là đường tắt đến bệnh viện, và lúc này đã nhấn ga vào con đường thẳng, ngắn, chạy song song với sườn đồi, chiếc xe bỗng ngoặt gấp sang trái rồi sang phải, lật nghiêng hai bánh và Dick cố đẩy bàn tay diên đại đang giữ chặt tay lái, cùng tiếng Nicole hét the thé vào tai chàng, chàng cố giữ cho xe khỏi tròng trành, ngoặt thêm lần nữa và bắn khỏi con đường, lao qua tầng cây thấp, nghiêng đi lần nữa và từ từ đổ vuông góc với một cái cây.

Bọn trẻ la hét, Nicole gào to, nguyên rủa và cố cào vào mặt Dick. Nghĩ đến cái xe đang nghiêng trước hết và không thể lường trước được, Dick cố tránh cánh tay Nicole, chàng bò qua sườn xe và nhấc bọn trẻ ra ngoài, sau đó chàng thấy chiếc xe đang ở vị trí vững chắc. Trước khi làm bất cứ việc gì, chàng cứ đứng đó mà lắc đầu và thở hổn hển.

– Cô... - Chàng hét lên.

Nàng cười vui vẻ, không hề ngượng ngập, không sợ hãi, không lo lắng. Không người nào đến cảnh này lại hình dung chính nàng gây nên cơ sự, nàng cười, vô tư lự như một cuộc bỏ chạy thuở thơ ấu.

– Anh sợ chứ gì? - Nàng buộc tội chàng. - Anh muốn sống!

Nàng nói, mạnh mẽ đến mức trong tình trạng sửng sốt, Dick cũng tự hỏi liệu chàng có sợ cho mình không, nhưng những bộ mặt căng thẳng của các con hết nhìn cha lại nhìn mẹ khiến chàng muốn nghiền nát cái mặt nạ nhân nhở của nàng thành mứt.

Ngay bên trên họ, con đường quanh co dài nửa cây số nhưng trèo lên chỉ khoảng một trăm mét có một quán trọ, một chái của nó lộ ra qua quả đồi nhiều cây.

– Con nắm tay Topsy, - chàng dặn Lanier, - như thế, thật chặt, và trèo lên đồi, con có thấy con đường nhỏ kia không?

Khi đến quán trọ, con nói với họ: “Xe ô tô nhà Diver bị hỏng”. Chắc người ta sẽ xuống ngay.

Lanier không biết rõ chuyện xảy ra, nhưng sợ bóng tối và việc chưa từng xảy ra, hỏi:

- Thế bố sẽ làm gì ạ?
- Bố mẹ sẽ ở đây cùng chiếc xe.

Không đứa nào nhìn mẹ và chúng lên đường.

– Qua đường chỗ kia cẩn thận nhé! Nhìn cả hai bên đường! - Dick gào to theo chúng.

Chàng và Nicole nhìn thẳng vào nhau, cái nhìn của họ giống như những cửa sổ rực sáng từ bên này sang bên kia sân của cùng ngôi nhà. Rồi nàng rút hộp phấn ra, soi gương và vuốt mượt tóc mai ra sau. Dick quan sát các con trèo một lát, cho đến khi chúng khuất dạng giữa đám thông ở nửa chừng đường, rồi chàng đi vòng quanh chiếc xe xem xét độ hư hỏng và trù tính làm thế nào đưa được nó ra đường. Chàng có thể lần theo vết xe lượn qua hơn một trăm mét trên mặt đất, lòng chàng đầy nỗi chán ghét dữ dội, không giống cơn giận.

Vài phút sau, ông chủ quán đã chạy xuống.

– Lạy Chúa tôi! - Ông ta kêu lên. - Chuyện xảy ra như thế nào, ông chạy quá nhanh sao? Thật may mắn! Nếu không có cái cây kia, các vị đã lăn xuống đồi rồi!

Nhận thấy tính chân thực của Emile, cái tạp dề rộng màu đen, mồ hôi lăn trên mặt ông ta, Dick ra hiệu cho Nicole cứ thản nhiên để ông ta giúp nàng ra khỏi xe, thế là nàng nhảy qua bên thấp hơn, mất thăng bằng ở chỗ dốc, nàng quy gối rồi lại đứng lên. Lúc ngắm những người đàn ông cố xê dịch cái xe, vẻ mặt nàng trở nên ngang ngạnh. Nàng còn khoái chí khi Dick bảo:

- Đi và đợi cùng các con, Nicole.

Sau khi nàng đi khỏi, chàng mới nhớ ra nàng muốn uống rượu, và trên kia chắc là có sẵn, chàng nói với Emile đừng quan tâm đến chiếc ô tô nữa, họ sẽ đợi tài xế và xe lớn kéo nó lên đường. Họ cùng chạy vội lên quán trọ.

CHƯƠNG 16

– Tôi muốn ra đi, chàng bảo Franz. - Khoảng một tháng, miễn là có thể được.

– Sao thế, Dick? Đó là sự sắp xếp đầu tiên của chúng ta mà, chính anh là người một mực đòi ở lại. Nếu anh và Nicole...

– Tôi không muốn ra đi với Nicole. Tôi chỉ muốn đi một mình. Đây là việc cuối cùng hất tôi sang bên lề, nếu tôi được ngủ hai tiếng trong hai mươi tư giờ, đã là một trong các phép màu của Zwingli^[148].

– Anh muốn có một chuyến kiêu căng cỡ thực sự?

– Chỉ nên dùng từ "văng mặt". Anh nghe đây: Nếu tôi đi Berlin, đến dự Hội nghị về bệnh tâm thần, anh có thể giữ được mọi việc yên ổn không? Trong vòng ba tháng, cô ấy sẽ ổn và thích y tá. Chúa ơi, anh là người duy nhất trên đời tôi có thể cầu xin việc này.

Franz cầu nhàu, cân nhắc liệu có thể nghĩ mãi đến lợi ích của người cộng sự hay không.

Tuần lễ sau đó, Dick lái xe ra sân bay Zurich và lên máy bay lớn tới Munich. Vút lên trời xanh, chàng cảm thấy đỡ dần và thấm thía mệt mỏi biết chừng nào. Sự im lặng mênh mông chế ngự chàng, chàng phó mặc cơn buồn nôn, tiếng động cơ và sự điều khiển cho phi công. Chàng không có ý định tham dự hết các phiên của hội nghị, chàng hình dung nó đủ rõ, những cuốn sách hướng dẫn mới của Bleuler và Forel cha^[149] mà chàng đã hiểu sâu sắc hơn lúc ở nhà, luận văn của một người Mỹ chữa trị chứng tâm thần phân liệt bằng cách nhổ răng bệnh nhân hoặc đốt amidan, chi tiết này đã được đón chào khá nhạo báng, vì không gì vô lý hơn với một đất nước giàu có và hùng cường như nước Mỹ. Các đại biểu khác từ Mỹ - Schwartz tóc đỏ và gương mặt thánh thiện cùng sự bền chí vô hạn, đứng chân trong chân ngoài cả hai

thế giới, cũng như hàng tá người bệnh tâm thần quảng cáo, với những bộ mặt ti tiện có mặt phần nào để củng cố danh tiếng cho họ, để họ với tới những món bả trong việc hành nghề vô đạo đức, một phần để nắm vững các phép nguy biến mới lạ để họ có thể thêu dệt thành ngón nghề của mình, với vô vàn lộn xộn của mọi tiêu chuẩn. Sẽ có những người Latinh bất cần đạo lý và một số người từ Vienna theo học thuyết Freud. Trong số họ, có khả năng ăn nói lưu loát nhất sẽ là Jung vĩ đại, ôn tồn, đầy khí lực, bị vây giữa nhiều vòng các nhà nhân chủng học và những nam sinh loạn thần kinh chức năng.

Họ bay men theo Vorarlberg Alps^[150], Dick cảm thấy niềm vui thôn dã khi ngắm nhìn các làng quê. Trong tầm nhìn luôn có bốn, năm làng, tùm tùm quanh một nhà thờ. Thật bình dị khi được ngắm nhìn trái đất từ xa, đơn giản như đang chơi các trò kinh dị bằng búp bê và binh lính. Đây là cách mà các chính khách, những người chỉ huy và những người về hưu nhìn nhận sự việc. Dầu sao chẳng nữa, cũng thấy thư thái phần nào.

Một người Anh ở bên kia lối đi bắt chuyện với Dick, nhưng thời gian gần đây chàng thấy ác cảm với nước Anh. Nước Anh giống như một người giàu có, sau thảm họa bèn tô son điểm phấn cho nhà mình bằng cách tán gẫu với từng người riêng lẻ, hiển nhiên là với họ, chàng chỉ đang cố lấy lại thái độ tự trọng để chiếm lấy sức mạnh trước kia của mình.

Dick mang theo nhiều báo chí có sẵn ở sân bay: *The Cenury*, *The Motion Picture*, *L'Illustration* và *Fliegende Blätter* nhưng chàng tưởng tượng đi vào làng rồi bắt tay các nông phu còn vui hơn nhiều, chàng đã ngồi trong nhiều nhà thờ như trong nhà thờ của cha mình ở Buffalo, giữa những bộ quần áo hồ cứng, ắt hẳn là trang phục ngày Chủ nhật. Chàng đã lắng nghe sự uyên bác của các bài thuyết giảng trong ngôi nhà thờ vui tươi, và thêm một lần bối rối giữa việc đặt năm hay mười xen lên đĩa quyên cúng, vì cô gái ngồi ở hàng ghế sau chàng.

Anh chàng người Anh bỗng mượn chàng báo và trao đổi vài câu, còn Dick vui lòng cho mượn và nghĩ đến cuộc hành trình dài trước mắt. Trong bộ quần áo bằng hàng len lông dài của Úc giống sói đội lột cừu, chàng ngắm

nghe đến niềm vui của cuộc đời, những người vùng Địa Trung Hải liêm khiết, đến lớp đất cũ đóng bánh trong các cây ôliu, thôn nữ gần Savona^[151] với gương mặt mơn mớn và hồng hào như một cuốn kinh sách tô màu rực rỡ. Chàng sẽ ôm cô vào vòng tay và đưa cô qua biên giới...

... Nhưng chàng đã bỏ trốn cô ta và ép mình tới các hòn đảo của Hy Lạp, tới làn nước vẩn đục của các bến cảng xa lạ, cô gái bờ ngõ trên bờ biển, mặt trăng trong các ca khúc đang thịnh hành. Một phần tâm trí Dick tạo nên từ những vật kỷ niệm lờ lờ của thời thơ ấu. Vẫn còn loang quanh với Năm-và-Mười xen, chàng cố giữ cho nguồn cảm hứng trí tuệ ít đau đớn nhất.

CHƯƠNG 17

Tommy Barban là một người chuyên quyền, Tommy là một người hùng - Dick bất ngờ gặp anh ta ở quảng trường Marienplatz tại Mucnich, ở một trong các hiệu cà phê có nhiều con bạc gieo súc sắc trên chiếu. Không gian đầy các chính khách, và tiếng quật bài đen đét.

Tommy đang cười bên bàn, tiếng cười của anh ta hùng dũng:

– Um-bu-ha-ha! Um-bê-ha-ha! - Như thường lệ, Tommy uống ít, sự can đảm của anh ta là trò chơi và bè bạn lúc nào cũng hơi sợ anh ta. Gần đây, một bác sĩ phẫu thuật Warsaw đã cắt bỏ một phần tám bộ não của Tommy và khâu dưới tóc, nên người ốm yếu nhất trong hiệu cà phê cũng có thể giết anh ta chết tươi bằng một cú vạt cái khăn ăn thắt nút.

– Đây là hoàng thân Chillichef - một người Nga tả tơi, da dẻ xám ngoét trạc năm chục tuổi, - và ông McKibben, ông Hannan. - Hannan có mái tóc và cặp mắt đen, nhãn cầu sinh động, một người hay đùa cợt, anh ta nói ngay với Dick:

– Trước khi chúng ta bắt tay nhau, xin hãy cho biết anh muốn gì khi bốn cợt bà cô của tôi?

– Kìa, tôi...

– Anh nghe tôi đã. Mà anh đang làm gì ở Munich vậy?

– Um-ba-ha-ha! - Tommy cười lớn.

– Anh không định chiếm các bà cô làm của riêng đấy chứ? Tại sao anh đùa bốn họ?

Dick bật cười, và thế là anh ta thay đổi cách công kích:

– Giờ chúng ta không nói thêm về các bà cô nữa. Làm sao tôi biết anh không bịa ra toàn bộ sự việc đây? Ở đây, anh là một người hoàn toàn xa lạ, mới quen chưa đầy nửa giờ, và anh bịa đặt ra một câu chuyện về các bà cô của anh. Làm sao tôi biết anh đang che giấu về mình những gì kia chứ?

Tommy lại cười phá, rồi anh ta nói, đôn hậu nhưng kiên quyết:

– Đủ rồi, Carly. Ngồi xuống đi, Dick, anh khỏe không? Nicole thế nào rồi?

Tommy không ưa thích bất cứ người nào quá nhiều hoặc cảm thấy sự hiện diện của họ đem lại nhiều xúc cảm, anh ta rất bình tĩnh cho cuộc chiến, như một vận động viên giỏi chơi phòng ngự dự khuyết trong mọi môn thể thao, thực sự nghỉ ngơi nhiều thời gian, trong khi kẻ kém cỏi hơn chỉ giả vờ nghỉ ngơi và ở trong tình trạng căng thẳng thần kinh liên tục.

Hannan không kìm được, đến bên chiếc dương cầm kể bên và trên mặt hiện rõ vẻ oán ghét bất cứ khi nào trông thấy Dick, anh ta chơi vài hợp âm, thỉnh thoảng lại lẩm bầm “các cô của anh”, và trong nhịp cuối cùng, “dù sao tôi không nói đến các bà cô nữa. Tôi nói là vô ích”.

– Ờ, anh khỏe không? - Tommy nhắc lại. - Trông anh không được... - Anh ta chật vật tìm lời, - không được hoạt bát, bảnh bao như trước, anh hiểu ý tôi rồi.

Nhận xét ấy dường như quá mạnh, giống như một trong những lời buộc tội là khí sắc Dick xanh xao mặt mày khiến Dick nổi cáu và suýt trả miếng bằng lời nhận xét bộ quần áo của Tommy và hoàng thân Chillichef vận thật khác thường, cắt may theo kiểu đủ kỳ quái để lang thang tản bộ ngày Chủ nhật.

– Tôi thấy anh đang quan tâm đến trang phục của chúng tôi, - hoàng thân nói. - Chúng tôi mới rời nước Nga.

– Những bộ này do thợ may của triều đình ở Ba Lan may cắt - Tommy nói. - Thực ra là thợ may riêng của Pilsudski^[152].

– Các vị đang đi du lịch? - Dick hỏi.

Họ cả cười, ông hoàng cười to quá mức trong lúc vỗ vào lưng Tommy.

– Phải, chúng tôi đang đi du lịch. Thế đấy, du lịch. Chúng tôi đi một vòng lớn khắp nước Nga. Trong cả nước.

Dick đợi một lời giải thích. McKibben giải thích vắn tắt bằng hai từ:

– Họ trốn.

– Các vị là tù nhân ở Nga ư?

– Đấy là tôi, - hoàng thân Chillichef giải thích, cặp mắt màu vàng xỉn của ông ta nhìn chăm chú vào Dick. - Không phải là tù nhân nhưng đang trốn tránh.

– Ông có gặp nhiều rắc rối khi đào thoát không?

– Một số thôi. Chúng tôi đã để lại ba xác Hồng quân ở biên giới. Tommy để lại hai cái... - Ông ta giơ hai ngón tay lên như một người Pháp, - còn tôi để lại một.

– Đấy là phần tôi không hiểu, - McKibben nói. - Tại sao họ không cho các ông ra đi?

Hannan quay khỏi cây đàn và vừa nói vừa nháy mắt với những người kia:

– Mac tưởng người chịu ảnh hưởng chủ nghĩa Marx là người đã theo học tại trường St Mark^[153].

Đây là một câu chuyện trốn chạy truyền thống nhất, một nhà quý tộc che giấu một người hầu cũ suốt chín năm trời và làm việc trong một hiệu bánh mì của chính phủ, cô con gái mười chín tuổi ở Paris quen biết Tommy Barban... - Trong suốt câu chuyện, Dick quyết định nung dấu tích bằng giấy bồi của quá khứ, chắc chắn là không xứng đáng với sinh mạng của ba chàng trai. Vấn đề nảy sinh là Tommy và Chillichef có hoảng hốt hay không.

– Khi đó tôi lạnh cóng, - Tommy kể. - Tôi luôn sợ mỗi khi tôi lạnh.

McKibben đứng dậy.

– Tôi phải đi thôi. Sáng mai tôi sẽ đến Innsbruck bằng ô tô cùng vợ con và nữ gia sư.

– Ngày mai tôi cũng đến đó, - Dick nói.

– Ồ, thế ư? - McKibben kêu lên. - Tại sao anh không đi cùng chúng tôi? Xe Packard rộng, chỉ có tôi, vợ con tôi và cô gia sư thôi.

– Tôi không thể...

– Lễ tất nhiên cô ta không hẳn là gia sư, - McKibben kết luận, nhìn Dick khá thống thiết. - Thực ra vợ tôi quen chị của vợ anh, Baby Warren.

Nhưng Dick không bị kéo vào bế tắc.

– Tôi đã hứa đi với hai người đàn ông.

–Ồ. - Mặt McKibben xịu xuống. - Vậy thì tạm biệt. - Anh ta tháo hai con chó sục thuần giống ở cái bàn gần đó và rời đi, Dick hình dung chiếc Parkard lèn chặt cứng chạy rầm rập tới Innsbruck với cả nhà McKibbens, lưng còng hành lý, những con chó sủa ăng ăng của họ và cô gia sư.

– Báo chí viết rằng họ biết người đã giết anh ta, - Tommy nói. - Nhưng em họ anh ấy không muốn bị đưa lên báo vì việc đó xảy ra ở một cửa hàng bán rượu lậu. Anh nghĩ gì về sự kiện đó?

– Đó hẳn vì tính tự cao của gia đình.

Hannen chơi một hợp âm to trên cây đàn, thu hút chàng chú ý.

– Tôi không tin ý kiến đầu tiên anh ta đưa ra, - anh ta nói. - Trừ phi đó là những người Châu Âu, còn một tá người Mỹ mới có thể làm được những việc North đã làm.

Đây là dấu hiệu đầu tiên cho Dick biết họ đang nói về Abe North.

– Điều khác biệt duy nhất, Abe là người hành động đầu tiên, - Tommy nói.

– Tôi không nhất trí, - Hannan khẳng định. - Abe nổi tiếng là một nhạc công tài giỏi và anh ta uống rượu nhiều đến nỗi bạn bè phải thanh minh cho anh ta bằng đủ mọi cách...

– Có chuyện gì với Abe North thế? Anh ấy bị sao vậy? Anh ấy gặp hoàn cảnh bế tắc sao?

– Anh không đọc tờ *Herald* sáng nay à?

– Không.

– Abe chết rồi. Anh ấy bị đánh đến chết trong một cửa hàng bán rượu lậu ở New York. Anh ấy cố lết về nhà, tới câu lạc bộ Racquet thì chết...

– Abe North ư?

- Phải, chắc chắn rồi, người ta...
- *Abe North?* - Dick đứng lên. - Anh có chắc là anh ấy chết không?

Hannan quay ngoắt sang McKibben:

- Không phải anh ta lết tới câu lạc bộ Racquet, mà là câu lạc bộ Harvard.
- Báo chí viết thế mà, - McKibben một mực cãi.
- Chắc hẳn có sự nhầm lẫn. Tôi hoàn toàn chắc chắn.
- Bị đánh đến chết trong một cửa hàng bán rượu lậu.
- Nhưng tôi tình cờ quen biết hầu hết các thành viên của câu lạc bộ Racquet, - Hannan nói. - *Nó phải là câu lạc bộ Harvard.*

Dick đứng dậy, Tommy cũng thế, hoàng thân Chillichef bắt đầu nghiên cứu sơ sơ, có lẽ là những cơ hội từng thoát khỏi nước Nga, một nghiên cứu ông ta làm lâu đến mức có thể từ bỏ ngay lập tức, và nhập bọn với họ để ra về.

- Abe North đã bị đánh đến chết.

Trên đường về khách sạn, một chặng đường mà Dick hầu như không nhận thức nổi, Tommy nói:

– Chúng tôi đang đợi người thợ may xong mấy bộ comple để chúng tôi có thể tới Paris. Tôi sẽ làm nghề môi giới chứng khoán, người ta sẽ không nhận tôi nếu tôi xuất hiện với bộ dạng như thế này. Mọi người ở nước anh ai cũng kiếm tiền triệu. Ngày mai anh ra đi thật sao? Thậm chí, chúng tôi còn chưa kịp ăn tối với anh. Hình như hoàng thân có một bà cô già ở Munich. Anh ta gọi điện, nhưng bà lão đã chết năm năm nay và chúng tôi sắp ăn tối với hai cô con gái bà ta.

Hoàng thân gật đầu.

- Tôi có thể sắp xếp cho bác sĩ Diver.
- Không, không cần đâu, - Dick vội nói.

Dick đang ngủ say thì tỉnh giấc vì một cuộc điều hành chậm rãi, thê lương qua cửa sổ. Một hàng dài những người đàn ông vận quân phục, đội mũ sắt quen thuộc năm 1914, những người đàn ông mập mạp mặc áo choàng dài tới gối và đội mũ lụa, những thị dân, những nhà quý tộc, những người miền

xuôi. Đây là một hội cựu chiến binh đến đặt vòng hoa lên mộ những người đã khuất. Hàng người đi chậm chậm, có phần nghênh ngang vì sự uy nghi đã mất, vì nỗ lực trong quá khứ, vì một nỗi buồn đã lãng quên. Những bộ mặt chỉ có vẻ buồn bã trang trọng, nhưng phổi Dick muốn vỡ tung vì một thoáng thương tiếc cho cái chết của Abe và cho tuổi trẻ của chàng mười năm trước.

CHƯƠNG 18

Dick tới Innsbruck lúc chạng vạng, chàng gửi hành lý đến khách sạn và đi bộ vào thị trấn. Hoàng đế Maximilian quỳ gối cầu nguyện bên trên những người đang than khóc bằng đồng^[154], một nhóm bốn tu sĩ dòng Tên đi tới đi lui và đọc sách trong khuôn viên trường đại học. Những vật kỷ niệm bằng cẩm thạch trong các cuộc vây hãm cũ, những cuộc hôn nhân, những dịp kỷ niệm nhanh chóng phai nhòa khi mặt trời đã lặn. Chàng ăn món súp đậu có xúc xích xắt nhỏ, uống bốn vai bia Pilsener và từ chối món tráng miệng kinh khủng là bánh kẹp nhân nho.

Chàng chán ngán những quả núi lơ lửng của Thụy Sĩ ở xa, Nicole ở xa. Sau đó chàng tản bộ trong vườn khi trời đã tối, chàng nghĩ đến nàng một cách khách quan, yêu thương nàng vì chính bản chất tốt đẹp của nàng. Chàng nhớ trước kia có lần cỏ đã ướt sương, nàng đã vội vã đến tìm chàng, đôi dép mỏng của nàng dẫm sương đêm. Nàng đứng lên giày của chàng, ôm chàng thật chặt và ngửa mặt lên, như một cuốn sách mở ở một trang.

– Anh hãy nghĩ anh yêu em biết bao, - nàng thì thầm. - Em không yêu cầu anh lúc nào cũng yêu thương em như thế này, nhưng em xin anh hãy nhớ lấy. Ở đâu đó trong em, luôn luôn có một con người là em tối nay.

Nhưng vì lợi ích của mình, Dick đã ra đi và chàng bắt đầu nghĩ đến việc này. Chàng đã mất tự chủ, chàng không thể nói bây giờ là giờ, là ngày, là tuần, là tháng hay là năm. Trước kia chàng đã gạt bằng các sự việc, giải quyết các tình huống phức tạp nhất như các vấn đề đơn giản nhất của các bệnh nhân ngây thơ nhất. Giữa lúc chàng tìm thấy Nicole phơi phới thanh xuân dưới một tảng đá ở Zurichsee và khoảnh khắc chàng gặp Rosemary, ngọn giáo của chàng đã cùn hẳn.

Quan sát những vất vả của cha mình trong một nhà thờ xứ đạo nghèo, kết hợp với mong muốn kiếm tiền đã thành một đặc điểm về cơ bản không thể học hỏi được. Đây không phải là nhu cầu lành mạnh tìm sự bảo đảm, chàng chưa bao giờ cảm thấy tự tin hơn, nam tính hơn trong khoảng thời gian kết hôn với Nicole. Chàng đã bị nuốt gọn như một tên trai bao, và không hiểu sao kho chứa đạn dược, vũ khí của chàng lại được phép khoá kỹ trong hầm chứa đồ quý của nhà Warren.

“Lẽ ra là sự an cư lạc nghiệp theo phong cách châu Âu, nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc. Mình đã mất tám năm dạy những người giàu có các khuôn phép của loài người, mà vẫn chưa xong. Mình đã có quá nhiều quân bài chủ chưa chơi trong tay”.

Chàng lang thang giữa các bụi hồng bỏ hoang và các luống dương xỉ ươn ướt, ngọt ngào, không phân biệt nổi là loài gì. Trời ấm so với tháng Mười nhưng đủ lạnh để mặc áo choàng vải tuyết cài khuy đến tận cổ. Một thân hình đứng tách khỏi bóng cây màu sẫm, chàng biết đó là người phụ nữ chàng đã lướt qua trong hành lang lúc đi ra ngoài. Lúc này chàng yêu mọi người phụ nữ chàng nhìn thấy, hình dáng từ xa của họ, bóng họ in trên tường.

Lưng người đó quay về phía chàng vì cô ta quay mặt về phía ánh sáng của thị trấn. Chàng bật que diêm và cô ta ắt phải nghe thấy, nhưng vẫn không động đậy.

... Một lời mời mọc chẳng? Hay dấu hiệu của tính đấng trí? Đã từ lâu, chàng ở ngoài thế giới của những khát khao giản dị và những đáp ứng, chàng là người lạc lõng và do dự. Với tất cả, chàng biết có thể có vài hành vi giữa đám người lang thang ở các suối nước khoáng và nhờ đó, họ tìm thấy nhau rất nhanh.

... Có lẽ cử chỉ tiếp theo là của chàng. Những đứa trẻ không quen sẽ mỉm cười với nhau và rủ: “Chúng mình chơi nào”.

Chàng đến gần hơn, cái bóng tránh sang một bên. Có khi chàng sẽ bị mất mặt như những người chào hàng chàng đã nghe từ hồi trẻ. Tim chàng đập mạnh khi tiếp xúc với người khó dò, khó hiểu, không phân tích và không rõ ràng. Chàng chợt quay đi và khi chàng làm thế, cô gái cũng phá vỡ bóng tối

tạo ra bằng tán lá, vòng quanh cái ghế dài, bước đi chùng mực nhưng quả quyết vào con đường nhỏ trở về khách sạn.

Sáng hôm sau, được hai người đàn ông khác hướng dẫn, Dick leo lên Birkkarspitze^[155]. Thật dễ chịu khi họ ở cao hơn các chuồng đeo ở cổ bò trên các cánh đồng cỏ cao nhất, Dick hân hoan mong đợi ban đêm ở trong lều, thích thú sự mệt nhọc của riêng mình, thích thú sự dẫn dắt của người hướng dẫn, hài lòng vì tình trạng nặc danh của mình. Nhưng đến trưa, thời tiết biến đổi thành mưa tuyết, mưa đá ảm đạm và sấm ầm ầm. Dick và một trong những người trèo núi kia muốn đi tiếp nhưng người hướng dẫn từ chối. Họ tiếc nuối, cố trở về Innsbruck để ngày mai bắt đầu lại.

Sau bữa tối và một chai vang nặng của địa phương trong phòng ăn vắng vẻ, không hiểu vì sao chàng cảm thấy háo hức, cho đến khi chàng bắt đầu nghĩ đến khu vườn. Trước bữa tối, chàng đi qua cô gái trong hành lang và lần này cô ta nhìn chàng vẻ tán thành, nhưng vẫn khiến chàng lo ngại: Sao thế nhỉ? Khi mình có thể vui thú với những người phụ nữ xinh đẹp, thì sao việc đó không bắt đầu bây giờ? Với một bóng ma, một mảnh vỡ của niềm khát khao? Tại sao?

Trí tưởng tượng của chàng dẫn tới - chủ nghĩa khổ hạnh cũ kỹ, sự xa lạ hiện nay đã thắng: Chúa ơi, mình có thể trở về Riviera và ngủ với Janice Caricamento hoặc cô gái Wilburhazy cũng chẳng hại gì. Hạ thấp giá trị của tất cả những năm này với một thứ rẻ tiền và dễ dãi sao?

Tuy vậy, vẫn còn phần khích, chàng quay khỏi hàng hiên và lên phòng mình để suy nghĩ. Đơn độc cả thể xác lẫn tâm hồn gây nên cảnh cô đơn, và sự cô đơn lại càng thêm cô đơn.

Lên cầu thang, chàng đi quanh quần, nghĩ ngợi và trải bộ quần áo leo núi lên lò sưởi nóng ngọt ngào, chàng bắt gặp bức điện của Nicole vẫn chưa mở, nó đến lúc chàng đi leo núi ban ngày. Chàng không mở nó trước bữa tối, có lẽ vì khu vườn. Đó là bức điện xuyên đại dương, gửi từ Buffalo, chuyển qua Zurich.

Tối nay, cha cậu đã qua đời thanh thản. HOLMES.

Chàng cau mày vì sưng sốt, cố thu thập sức mạnh để cưỡng lại, rồi sau đó nổi bâng hoàng xuyên qua thắt lưng, dạ dày và họng.

Dick đọc bức điện lần nữa. Chàng ngồi xuống giường, thở và nhìn tròng tròng, trước hết, nghĩ đến tính ích kỷ cũ kỹ của một đứa con nghĩ đến cái chết của cha, lúc này nó tác động đến mình ra sao, khi những che chở ban đầu và mạnh mẽ nhất đã mất?

Sự hồi nhớ qua đi, chàng đi lại trong phòng, thỉnh thoảng dừng lại nhìn bức điện. Holmes là giáo sĩ giúp việc cho cha chàng, nhưng thực ra, đã một thập kỷ nay, là cha xứ của nhà thờ. Cha mình mất ra sao nhỉ? Chắc vì tuổi già - ông đã bảy mươi năm. Ông đã sống một thời gian dài.

Dick cảm thấy buồn khi cha chàng chết lẻ loi, ông sống lâu hơn vợ, hơn các anh chị em, có vài người anh em họ ở Virginia nhưng họ đều nghèo và không thể tới miền Bắc, nên Holmes đã đánh điện. Dick rất yêu cha, nhiều lần chàng nói đến các ý kiến mà cha chàng chắc là đã nghĩ hoặc làm. Dick ra đời vài tháng sau cái chết của hai người chị gái, và cha chàng đoán biết những gì tác động đến mẹ chàng, đã cứu chàng khỏi bị hư hỏng bằng cách dạy dỗ chàng về đạo đức thích hợp. Chàng chán thành phần xuất thân và cố gắng tự bồi dưỡng bản thân.

Mùa hè, người cha và con trai cùng đi bộ vào khu thương mại, đi giày sáng bóng, Dick mặc bộ thủy thủ bằng vải bông hồ cứng, cha cậu thường vận bộ thầy tu may cắt rất khéo, và người cha rất hãnh diện vì đứa con xinh trai của mình. Ông kể với Dick mọi điều ông biết về cuộc đời, không nhiều lắm nhưng hầu hết đều là thực, những sự việc giản dị, các cách hành xử trong giới tu sĩ.

– Có lần ở một thị trấn xa lạ, nơi cha được phong chức lần đầu, cha vào một căn phòng đông đúc và bối rối vì không biết ai là nữ chủ. Vài người quen tiến đến chỗ cha, nhưng cha không để ý đến họ vì đã trông thấy một phụ nữ tóc hoa râm ngồi bên cửa sổ ở đầu kia căn phòng. Cha đến chỗ bà ta và tự giới thiệu. Sau này, cha có nhiều bạn bè trong thị trấn đó.

Cha chàng làm được việc đó nhờ thiện tâm, ông tin chắc vào bản thân, với niềm kiêu hãnh sâu xa về hai góa phụ tự trọng đã dạy ông tin rằng không gì

cao quý hơn là “bản năng thiện”, danh dự, sự nhã nhặn và lòng can đảm.

Người cha luôn coi khoản tài sản nhỏ của vợ là của con trai, và bốn lần một năm, ông gửi cho con tất cả số tiền ấy đến trường cao đẳng và đại học y khoa. Ông là một trong những người được nhắc đến với lời nói cuối cùng đầy tôn kính trong tuổi già quý giá: “Quý ông thì có rất nhiều, nhưng ít người nhạy bén lanh lợi được như ông ấy”.

... Dick xuống tìm một tờ báo. Vẫn đi tới đi lui, bức điện vẫn mở trên bàn, chàng chọn chuyến tàu đi Mỹ. Rồi đặt cuộc gọi cho Nicole ở Zurich, chàng nhớ ra còn bao việc chàng đợi, và ước ao luôn luôn tử tế như mình hằng mong.

CHƯƠNG 19

Trong suốt một giờ, kìm nén phản ứng sâu sắc với cái chết của cha, về ngoài huy hoàng của mảnh đất quê hương, cảng New York, hình như với Dick, mọi thứ đều buồn bã và đặc biệt, nhưng khi lên bờ cảm giác đó đã mất, chàng cũng không sao tìm thấy nó lần nữa trên các con phố, trong khách sạn hoặc trên đoàn tàu đưa chàng tới Buffalo trước, rồi về hướng nam tới Virginia, đến với thi hài của cha chàng. Chỉ đến khi con tàu địa phương kéo lê vào vùng đất sét phủ rừng thấp của hạt Westmoreland, chàng lại thấy đồng cảm với xung quanh. Ở ga, chàng trông thấy một ngôi sao chàng biết, và ánh trăng sáng ngời, lạnh lẽo trùm trên vịnh Chesapeake, chàng nghe thấy tiếng bánh xe ngựa ken két quay, những giọng nói thật thà, vui vẻ, âm thanh uể oải của những dòng sông cổ kính chảy êm đềm, mang những cái tên thổ dân dịu dàng.

Ngày hôm sau, cha chàng đã nằm giữa hàng trăm người mang họ Diver, Dorsey và Hunter. Để ông nằm đó với mọi họ hàng vây quanh thật thuận tiện. Hoa rải rác trên đất màu nâu. Giờ đây, Dick không còn gì ràng buộc hơn nữa và không tin mình sẽ trở về. Chàng quỳ gối trên nền đất cứng. Chàng biết tất cả những người đã khuất, những bộ mặt dài đầu mưa nắng, mắt xanh lơ sáng ngời, những tấm thân gầy gò, mạnh mẽ của họ, những con người đã tạo ra miền đất mới trong bóng tối nặng nề của rừng già từ thế kỷ mười bảy.

– Vĩnh biệt cha, vĩnh biệt mọi người cha của tôi.

Trên các bến tàu thủy chạy hơi nước mái dài, một người trong một đất nước không còn ở đây mà cũng không còn ở kia. Mái vòm màu vàng mù sương đầy những tiếng la hét vang dội. Chỗ để hành lý đầy những rương

hòm, tiếng lạch cạch đỉnh tai của các cần trục, mùi mặn mặn của biển cả. Con người lúc nào cũng vội vã, mặc dù thời gian, quá khứ, lục địa đang lùi lại đằng sau, tương lai là cửa sông sáng rỡ ở bên thành tàu, những con ngõ lờ mờ, bất an, hiện quá lộn xộn.

Bước lên ván cầu và tầm nhìn thế giới tự thu hẹp lại. Người là công dân của một cộng đồng nhỏ hơn Andorra^[156] không còn tin chắc vào điều gì. Những người ở bàn quản lý có hình dạng kỳ cục như các cabin, những ánh nhìn khinh khỉnh của các du khách và bạn bè họ. Sau những tiếng còi inh ỏi, thê lương, sự rung lắc trang trọng, con tàu - ý tưởng của loài người - chuyển động. Bến cảng và những bộ mặt lướt qua, trong giây lát con tàu là một bộ phận ngẫu nhiên tách ra khỏi họ, những bộ mặt trở nên xa xôi, mất tiếng, bến tàu là một trong những hình ảnh lờ mờ dọc theo mép nước. Luồng nước trôi nhanh ra biển.

Albert McKisco đi trên con tàu đó, anh ta được báo chí gán cho là thứ hàng quý nhất của tàu. McKisco đang lúc được hâm mộ. Các tiểu thuyết của anh ta cóp nhặt từ tác phẩm của những người ưu tú nhất thời đại, một ngón nghề mang tai mang tiếng, song anh ta có khiếu làm mềm và hạ thấp giá trị thứ vay mượn, vì thế nhiều độc giả bị mê hoặc vì sự dễ hiểu. Thành công vừa nâng cao vừa hạ nhục McKisco. Anh ta không ngu ngốc gì về khả năng của mình - McKisco thừa hiểu mình có sinh lực bền bỉ hơn nhiều người đàn ông tài năng vượt trội, và quyết tâm tận hưởng niềm vui thành đạt. “Tôi không làm gì trọn vẹn, - anh ta nói. - Tôi không cho mình thực sự có tài năng xuất sắc. Nhưng nếu cố gắng, tôi có thể viết một cuốn sách hay”. McKisco đã thực hiện năm cú nhảy lao đầu xuống nước từ ván nhún mỏng manh. Vô số vụ mất mặt trong quá khứ đã được lãng quên. Thực ra, về mặt tâm lý, thành công của anh ta có được nhờ vụ quyết đấu với Tommy Barban, khi hồi ức về vụ đó đã tàn, McKisco đã tươi tỉnh lại, sáng tạo và có lòng tự trọng mới.

Ra khơi được hai ngày thì phát hiện ra Dick, McKisco ngập ngừng nhìn chàng, rồi thân mật tự giới thiệu và ngồi xuống. Dick nằm sang một bên đọc báo, sau vài phút nhận ra sự thay đổi của McKisco, cảm giác tự ti khó chịu

của anh ta đã biến mất, chàng vui vẻ nói chuyện với anh ta. McKisco “có đầy đủ thông tin” về nhiều lĩnh vực rộng rãi hơn cả Goethe, thật thú vị khi lắng nghe những kết hợp trôi chảy khi anh ta phát biểu ý kiến của mình. Họ bắt đầu làm quen, và Dick đã ăn vài bữa với họ. Vợ chồng McKisco được mời ngồi ở bàn thuyền trưởng, nhưng với thái độ trịch thượng mới có, họ nói với Dick rằng họ “không thể chịu đựng nổi bọn đó”.

Hiện giờ Violet rất vênh váo, tô điểm bằng những bộ cánh hàng hiệu lộng lẫy, mê mẩn vì những phát hiện nho nhỏ mà các cô gái đang hoàng được dạy dỗ từ thời thiếu nữ. Thực ra, cô ta có thể học những điều đó từ mẹ ở Boise^[157], nhưng tâm hồn cô rầu rĩ trong các rạp chiếu bóng nhỏ ở Idaho, và cô không có thời gian dành cho mẹ. Hiện giờ đã là người có “đẳng cấp” - cùng vài triệu người khác - cô rất sung sướng tuy chồng cô vẫn “hăm phanh” mỗi khi cô quá ư lộ liễu.

Vợ chồng McKisco xuống tàu ở Gibraltar. Tối hôm sau ở Naple, Dick phát hiện một gia đình nghèo khổ và lạc đường gồm hai cô gái và bà mẹ trên chuyến xe buýt từ khách sạn ra ga. Chàng đã thấy họ trên tàu thủy. Cảm giác muốn giúp đỡ, hoặc được ngưỡng mộ tràn ngập lòng chàng, chàng bày tỏ với họ những niềm vui nho nhỏ, ướm mua rượu vang cho họ, vui sướng thấy họ bắt đầu lấy lại được sự tự tin cần thiết, chàng bịa ra việc này việc khác với họ, và chiều theo mưu đồ của mình, chàng uống quá nhiều để duy trì ảo tưởng, và lần này đám phụ nữ ngỡ chàng là của trời cho. Chàng rời họ khi màn đêm đã nhạt và đoàn tàu lắc lư, thở phì phì ở Cassino và Frosinone^[158]. Sau cuộc chia tay kiểu Mỹ khác lạ ở ga Rome, Dick đến khách sạn Quiniral, chàng mệt lử.

Ở bên bàn, chàng chột nhìn chăm chăm và sờ lên đầu. Dường như cuộc chè chén say sưa đã ảnh hưởng đến chàng, hơi ấm tràn xuống bụng, đưa thẳng vào não, chàng trông thấy người chàng đã gặp, người chàng đã có cuộc tình bất chợt ở Địa Trung Hải.

Cùng lúc đó, Rosemary nhìn thấy chàng, nhận ra chàng trước khi nhớ ra tên, nàng sững sốt lùi lại, và rời cô gái đi cùng, nàng hấp tấp hấn lên. Giữ thẳng người, nín thở, Dick quay sang nàng. Lúc nàng đi qua hành lang, về

đẹp của nàng thật rạng rỡ, giống như một con ngựa non được chau chuốt, khuyển tai lấp lánh làm chàng bừng tỉnh. Nhưng sự việc đến quá nhanh khiến chàng không làm gì được ngoại trừ cố hết sức che giấu vẻ mặt nhọc. Đáp ứng niềm tin lãng mạn của nàng, chàng cố làm một cử chỉ giả dối như diễn viên kịch câm, ngụ ý: “Em sẽ xuất hiện ở đây, nơi có mọi dân tộc trên thế giới”.

Đôi bàn tay đeo găng của nàng dịch đến gần tay chàng trên bàn.

– Dick, bọn em đang làm bộ phim *Vĩ đại là thành Rome*, ít nhất là bọn em nghĩ thế, chúng em có thể ngừng bất cứ ngày nào.

Chàng nhìn nàng khắc nghiệt, cố làm nàng có chút ý thức về bản thân, để nàng đỡ quan sát kỹ bộ mặt không cạo, cổ áo nhàu nát vì ngủ của chàng. May thay, nàng đang vội.

– Bọn em bắt đầu sớm vì đến mười một giờ sương mù sẽ dâng. Gọi cho em lúc hai giờ nhé.

Trong phòng mình, Dick cố tập trung tư tưởng. Chàng đặt cuộc gọi lúc trưa, cởi quần áo rồi lặn sâu vào giấc ngủ nặng nề theo đúng nghĩa đen.

Chàng ngủ qua cả giờ điện thoại gọi nhưng thức giấc vào lúc hai giờ, tỉnh hẳn. Mở túi xách, chàng gửi bộ comple và đồ đi giặt. Chàng cạo mặt, tắm nước ấm và ăn điểm tâm mất nửa giờ. Mặt trời đã hạ xuống đường Nationale và chàng mặc nó xuyên qua rèm cửa với tiếng leng keng của các vòng đồng cổ. Đợi bộ comple là xong, chàng đọc tờ *Corriere della Sera* “về việc xuất bản tiểu thuyết *Phố Wall* của Sainclair Lewis, trong đó tác giả phân tích cuộc sống xã hội ở một thị trấn nhỏ của Mỹ”^[159]. Sau đó, chàng cố nghĩ đến Rosemary.

Ban đầu, chàng chẳng nghĩ được gì. Nàng trẻ trung và đầy sức hút, nhưng Topsy cũng thế. Chàng cho rằng trong bốn năm qua, nàng đã có nhiều người say đắm và cũng yêu họ. Phải, em sẽ chẳng bao giờ biết mình chiếm bao nhiêu chỗ trong đời mọi người đâu. Song trong tình trạng hoang mang, cảm giác yêu mến của chàng xuất hiện, những tiếp xúc thân tình nhất thường có, khi người ta biết bị cản trở và vẫn muốn giữ quan hệ. Quá khứ trôi giạt lại

và chàng những muốn ôm chặt lấy nàng thu mình trong cái vỏ quý giá, cho đến khi chàng bao bọc lấy nó, cho đến khi nó không tồn tại ngoài chàng.

Chàng cố tập hợp mọi thứ để có thể thu hút nàng - ít nhất thì cũng bốn năm rồi. Tuổi mười tám có thể nhìn người ba mươi tư qua màn sương mờ dâng lên, còn tuổi hai mươi hai sẽ nhìn người ba mươi tám với sự rõ ràng và hiểu thấu. Hơn nữa, Dick đã từng ở đỉnh cao cảm xúc vào thời gặp gỡ trước kia, và từ đó trở đi, nhiệt tình đã giảm.

Khi người hầu trở lại, chàng mặc sơmi trắng muốt, cài cổ và thắt càvạt đen đính hạt ngọc trai, sợi dây kính luôn qua một viên ngọc trai khác cùng cỡ, đựng đưa thản nhiên dưới một in-sơ. Sau giấc ngủ, mặt chàng lấy lại được vẻ rậm nắng tươi khỏe của nhiều mùa hè ở Riviera, chàng khởi động chống hai bàn tay lên ghế cho đến khi cái bút máy và nhiều đồng xu rơi ra. Ba giờ, chàng gọi Rosemary và được mời lên. Trong chốc lát, choáng váng như người đi trên dây, chàng dừng lại bên quầy đồ uống.

– Chào bác sĩ Diver!

Vì sự có mặt của Rosemary trong khách sạn, nên Dick nhớ ra người đàn ông kia là Collis Clay. Anh ta vẫn có vẻ tự tin cũ và đáng vẻ thành công, đôi má hồng to ra.

– Anh biết Rosemary ở đây ư? - Collis hỏi.

– Tôi tình cờ gặp cô ấy.

– Tôi ở Florence và nghe tin cô ấy ở đây, thế là tuần trước tôi đến. Anh chưa bao giờ biết các cô bé của mẹ như thế nào đâu. - Anh ta giải nghĩa nhận xét. - Ý tôi là cô ấy được nuôi dạy cẩn thận nên bây giờ cô ấy là một phụ nữ rất lịch duyệt, nói thế là anh hiểu rồi. Hãy tin tôi, cô ấy có cả đồng các chàng trai La Mã phải lòng! Và mê tít!

– Anh học ở Florence à?

– Tôi ư? Tôi đang học kiến trúc ở đây mà. Chủ nhật tôi về, tôi ở lại vì các cuộc đua. - Khó khăn lắm Dick mới tìm được anh ta uống thêm vì số tiền chàng mang tới quầy, giống như một bản tin thị trường chứng khoán.

CHƯƠNG 20

Lúc Dick ra khỏi thang máy, chàng đi theo hành lang quanh co và cuối cùng rẽ tới một giọng nói văng vẳng ở ngoài cánh cửa sáng đèn. Rosemary mặc bộ pyjamas màu đen, bàn tiệc trưa vẫn còn trong phòng, nàng đang uống cà phê.

- Em vẫn xinh đẹp, - chàng nói. - Còn đẹp hơn trước kia.
 - Anh muốn uống cà phê không?
 - Anh xin lỗi, sáng nay anh không được chỉnh tề cho lắm.
 - Trông anh không được khỏe, anh có sao không? Anh uống cà phê nhé?
 - Không, cảm ơn em.
 - Anh lại bảnh trai rồi, sáng nay em sợ quá. Tháng sau mẹ em tới, nếu đoàn làm phim còn ở lại. Mẹ luôn hỏi em có gặp anh ở đây không, cứ như chúng ta đang sống cạnh nhau vậy. Mẹ em mến anh, bà cảm thấy anh là người em nên quen biết.
 - Ờ, anh vui vì bà vẫn còn nghĩ đến anh.
 - Bà nghĩ chứ, - Rosemary an ủi chàng. - Và nghĩ nhiều ấy chứ.
 - Anh đã gặp em ở đâu đó trong các bộ phim, - Dick nói. - Có lần anh đã thuê chiếu *Con gái của cha* chỉ cho mình anh!
 - Em có một vai diễn hay trong phim này nếu nó không bị cắt.
- Nàng đi đến sau Dick, chạm vào vai chàng lúc ngang qua. Nàng gọi dọn bàn và ngồi vào cái ghế bành lớn.
- Lúc gặp anh, em chỉ là một cô bé. Còn bây giờ em đã là một phụ nữ rồi.
 - Anh muốn nghe mọi chuyện về em.

- Còn Nicole, Lanier và Topsy ra sao?
- Tất cả đều ổn. Họ thường nhắc đến em...

Chuông điện thoại reo. Trong lúc nàng trả lời, Dick xem xét hai cuốn tiểu thuyết, một của Edna Ferber^[160], một của Albert McKisco. Người hầu đến dọn bàn, không còn nó, hình như Rosemary càng lẻ loi hơn trong bộ pyjamas đen.

-... Em có một người đến thăm. Không, không tốt lắm. Em phải đến người may trang phục để thử áo... Không, không phải bây giờ...

Dường như thiếu cái bàn nàng cảm thấy được giải thoát, Rosemary mỉm cười với Dick, nụ cười như thể nếu họ bên nhau, sẽ cố xua đi mọi buồn phiền trên đời và lúc này đang yên bình trong thế giới riêng của họ...

– Thế là xong, - nàng nói. - Anh có biết em đã chờ anh cả tiếng đồng hồ vừa qua không?

Nhưng chuông điện thoại lại reo. Dick đứng dậy đổi mũ trên giường lên giá hành lý, và ra hiệu Rosemary đặt tay che ống nói.

- Em đừng đi!
- Vâng.

Khi cuộc điện đàm kết thúc, chàng cố kéo dài buổi chiều bên nhau nên nói:

- Anh muốn có chút đồ ăn bây giờ.
- Em cũng thế, - Rosemary đồng ý. - Người vừa gọi biết em có một người anh họ. Anh xem, gọi điện chỉ vì lý do như thế!

Nàng kéo ngọn đèn thấp xuống để yêu. Sao nàng phải ngăn cách tầm nhìn của chàng với nàng? Chàng đã gửi lời cho nàng như các bức thư, dường như chúng để lại cho chàng chút thời gian trước khi chàng đến với nàng.

– Thật khó ngồi đây và gần anh thế này mà không hôn anh. - Rồi họ hôn nhau thắm thiết ở giữa sàn. Nàng ép sát vào chàng, rồi trở lại ghế mình.

Không thể chỉ thân mật trong phòng. Hoặc tiến tới hoặc lùi, Khi chuông reo lần nữa, chàng đi vào phòng ngủ và nằm lên giường nàng, mở cuốn tiểu thuyết của Albert McKisco. Ngay sau đó Rosemay vào và ngồi cạnh chàng.

– Anh có diêm mi dài nhất, - nàng nhận xét.

– Lúc này chúng ta trở lại thời học sinh. Trong số những người hiện diện là cô Rosemary Hoyt mê mi dài...

Nàng hôn chàng và chàng kéo nàng xuống nằm bên mình, rồi họ hôn nhau cho đến lúc hết hơi. Hơi thở của nàng trẻ trung, háo hức và đắm đuối. Môi nàng hơi nẻ nhưng mềm ở khoé miệng.

Lúc họ vẫn chơi với, bàn chân và quần áo, vật lộn với cánh tay và lưng chàng, cổ và ngực nàng, nàng thì thầm:

– Không, không phải lúc này, những việc như thế này phải nhip nhàng.

Phục tùng, chàng cố nén say đắm vào một góc tâm trí, nhưng vẫn ôm thân hình mảnh dẻ của nàng trong tay, cho đến lúc nàng để nửa bàn chân lên chàng, chàng mới nói, nhẹ nhàng:

– Em yêu, đấy không phải là vấn đề đâu.

Gương mặt nàng đã thay đổi khi chàng ngược lên nhìn, ánh trắng bất diệt trên đó.

– Sẽ là sự công bằng nên thơ nếu là anh, - nàng nói. Nàng vặn người khỏi chàng, đến trước gương và đưa cả hai tay gộp mớ tóc lộn xộn lại. Rồi kéo ghế đến gần giường và vuốt má chàng.

– Em hãy kể thật về em đi, - chàng nài nỉ.

– Em luôn luôn thật.

– Ừ... nhưng chẳng có gì ăn nhập với nhau.

Cả hai cùng cười nhưng chàng tiếp tục:

– Em vẫn là trinh nữ chứ?

– Khô-ông! - Nàng véo von. - Em đã ngủ với sáu trăm bốn mươi người đàn ông, nếu đó là câu trả lời anh muốn.

– Đấy không phải là việc của anh.

– Anh muốn em là một ca tâm lý ư?

– Nhìn em như một cô gái hai mươi hai hoàn toàn bình thường, sống trong năm 1928, anh đoán em đã thử vài cuộc tình.

– Em đã qua tất cả, cả phá thai, - nàng đáp.

Dick không sao tin nổi. Chàng không thể biết liệu nàng có chủ tâm dựng một rào chắn giữa họ hay đây là ý định từ bỏ bất chợt có ý nghĩa hơn mà thôi.

– Chúng mình đi dạo ở Pincio^[161] nhé, chàng gợi ý.

Chàng lắc người thẳng thớm trong quần áo và vuốt mượt tóc. Một khoảnh khắc phải đến và dù sao đã qua. Suốt ba năm, Dick là con người lý tưởng để Rosemary coi là tiêu chuẩn đánh giá những người đàn ông khác và chắc chắn rằng vóc dáng của chàng đã tăng đến tầm cỡ hùng mạnh. Nàng không muốn chàng giống những người khác, đây cũng là những đòi hỏi quá đáng, như thể chàng muốn tách lấy một số thứ của nàng, bỏ túi mang đi vậy.

Đi trên thảm cỏ giữa các tiểu thiên sứ, các triết gia, thần nông và đài phun nước, nàng tự mãn khoát cánh tay chàng, để nguyên đó và loay hoay chỉnh sửa, dường như nàng muốn đó là quyền của mình và sẽ mãi mãi như thế. Nàng kéo một nhánh cây và bẻ, nhưng thấy nó không bật lại. Bất chợt nhận ra điều nàng muốn trên mặt Dick, nàng cầm bàn tay đi găng của chàng lên và hôn. Rồi nàng nhảy lên với chàng, vui mừng như trẻ con cho đến lúc chàng mỉm cười, còn nàng cười phá và họ bắt đầu quãng thời gian thoải mái.

– Tối nay em không thể đi chơi với anh được, anh yêu ạ, vì em đã hứa với một vài người từ lâu. Nhưng nếu anh dậy sớm, ngày mai em sẽ đưa anh đến chỗ đoàn làm phim.

Chàng ăn tối một mình ở khách sạn, đi nằm sớm và gặp Rosemary ở hành lang vào lúc sáu giờ rưỡi. Ngồi bên chàng trong ô tô, nàng rạng rỡ, tươi tắn và mới mẻ trong nắng mai. Họ chui qua cổng San Sebastiano và dọc theo đường Appian cho đến khi tới một phim trường khổng lồ, lớn hơn chợ nhiều. Rosemary đưa chàng tới gặp một người dẫn chàng đi xem các cảnh dựng lớn, các khung cửa tò vò, các tầng, chỗ ngồi và đấu trường phủ cát. Nàng làm việc trên một sân diễn tái hiện nơi giam giữ các tù nhân là tín đồ Cơ đốc, và lúc này người ta đến đó, xem Nicotera, một trong nhiều người hy vọng ganh đua với Valentino^[162], đang vênh váo và làm điệu bộ trước hàng

chục phụ nữ “bị giam cầm”, những cặp mắt chuốt mascara của họ u uất và hoảng hốt.

Rosemary xuất hiện trong chiếc tunic dài đến đầu gối.

– Xem cái này nhé, - nàng thì thầm với Dick. - Em muốn biết ý kiến của anh. Mọi người đã xem các cảnh xô đẩy đều nói...

– Cảnh xô đẩy gì kia?

– Khi người ta tẩu tán những thứ họ lấy hôm kia. Người ta bảo việc đầu tiên là em phải có sức hấp dẫn giới tính trong cảnh đó.

– Anh không thấy thế.

– Anh không thấy! Nhưng em phải thế.

Nicotera khoác lớp da báo chăm chú trò chuyện với Rosemary trong lúc người thợ điện bàn bạc gì đó với đạo diễn, và ngả người vào ông ta. Cuối cùng, đạo diễn thô bạo hất tay anh ta và lau văng trán đầm mồ hôi, người dẫn đường cho Dick nhận xét:

– Ông ta lại phê ma túy rồi, trời ạ!

– Ai kia? - Dick hỏi nhưng người đó chưa kịp trả lời, vị đạo diễn đã tới chỗ họ.

– Ai phê thuốc, anh đang phê thì có. - Ông ta gay gắt nói với Dick, như nói với một bồi thẩm. - Khi phê thuốc, người ta cứ ngỡ ai cũng như thế! - Ông ta nhìn người dẫn đường trừng trừng một lát, rồi vỗ tay. - Thôi nào, mọi người vào vị trí.

Giống hệt đến thăm một gia đình náo loạn. Một nữ diễn viên đến gần Dick và nói chuyện với chàng, tưởng chàng là diễn viên vừa từ London tới. Khi biết mình nhầm, cô ta hoảng hốt bỏ đi. Phần lớn cảm thấy mình tài giỏi hơn hoặc kém cỏi hơn thế giới bên ngoài, nhưng số người tài giỏi chiếm ưu thế. Họ là những người can đảm và siêng năng, họ vươn tới vị trí nổi bật trong một đất nước hàng thập kỷ nay chỉ thêm giải trí.

Buổi quay chấm dứt khi sương mù sáng nhẹ, một ánh sáng đẹp cho các họa sĩ, nhưng với máy quay thì không sánh được với không khí trong trẻo ở

Califonia. Nicotera theo Rosemary ra xe và thì thầm gì đó và nàng, nàng nhìn anh ta và chào tạm biệt, không nhoèn cười.

Dick và Rosemary ăn trưa ở Castelli dei Caesari, một nhà hàng nguy nga trong một biệt thự trên nền đất cao, nhìn xuống tòa án đổ nát của một thời suy đồi chưa xác định. Rosemary uống cocktail và chút vang, còn Dick uống đủ để cảm giác bất mãn rời xa chàng. Sau đó họ lái xe về khách sạn, bừa bừa hạnh phúc, và phần nào phấn khích song kín đáo. Nàng muốn được chiếm hữu và nàng là thế, sự mê đắm trẻ thơ bắt đầu trên bãi biển cuối cùng đã tới hồi thực hiện.

CHƯƠNG 21

Rosemary có một cuộc hẹn khác, tiệc sinh nhật của một người trong đoàn. Dick chạm trán Collis Clay trong hành lang, nhưng đang muốn ăn trưa một mình nên chàng giả tảng có cuộc hẹn ở Excelsior^[163]. Chàng uống cocktail với Collis và sự bất mãn mơ hồ của chàng kết tinh thành sốt ruột, chàng không còn có để chơi trò đùa bé trốn học đến bệnh viện. Nó ít cuồng dại hơn một kỷ niệm lãng mạn. Nicole là cô gái của chàng, chàng quá thường xuyên nôn nao mong nhớ nàng, và nàng vẫn là cô gái của chàng. Thời gian với Rosemary là sự đam mê lạc thú, còn thời gian với Collis chẳng là quái gì.

Chàng đụng phải Baby Warren ở ngưỡng cửa Excelsior. Cặp mắt đẹp của cô ta mở to, trống hệt như đá cẩm thạch, nhìn chàng chăm chăm vừa ngạc nhiên vừa tò mò.

- Tôi ngờ cậu đang ở Mỹ kia mà, Dick! Nicole có đi cùng cậu không?
- Tôi trở về theo đường Naples.

Dải băng đen trên cánh tay chàng nhắc Baby nói:

- Tôi rất tiếc khi nghe tin buồn của cậu.

Thế là họ ăn trưa cùng nhau.

- Kể cho tôi nghe mọi chuyện đi, - Baby gặng.

Dick kể cho cô ta nghe một bản phóng tác các sự kiện, và Baby cau mày. Cô ta thấy cần phải đổ lỗi cho ai đó vì tai ương trong đời em gái mình.

- Cậu có cho là bác sĩ Dohmler đã tiến hành chữa trị đúng đắn cho con bé ngay từ đầu không?

– Không thể có quá nhiều bất đồng trong việc chữa trị. Lẽ tất nhiên chị cố tìm đúng người để giải quyết một ca đặc biệt.

– Dick à, tôi không giả vờ khuyên nhủ cậu hoặc biết nhiều về bệnh tình, nhưng cậu không nghĩ một sự thay đổi sẽ tốt cho Nicole sao, đưa nó ra khỏi môi trường đau ốm và sống trong xã hội như những người khác chẳng hạn?

– Nhưng chính chị sốt sắng với bệnh viện, - chàng nhắc Baby. - Chị đã bảo không bao giờ cảm thấy thực sự an toàn cho Nicole...

– Đó là khi cậu sống cuộc đời ẩn dật ở Riviera, trên con đường đồi xa cách mọi người. Tôi không có ý trở lại cuộc sống đó. Ý tôi là, ở London chẳng hạn. Người Anh là một chủng tộc thẳng băng nhất thế giới.

– Không phải thế đâu, - chàng phản đối.

– Họ là thế. Tôi hiểu họ. Ý tôi là cô cậu có thể kiếm một ngôi nhà ở London vào mùa xuân sẽ hay hơn, tôi biết cô cậu có thể mua nhà của một nữ danh ca ở quảng trường Talbot, có sẵn đồ đạc. Tôi định nói là muốn sống với những người Anh lành mạnh, cân bằng.

Baby sẽ còn kể cho chàng nghe về những chuyện quảng cáo cũ từ năm 1914 nếu chàng không cười to và nói:

– Tôi đang đọc một cuốn sách của Michael Arlen^[164] và nếu đó là...

Baby vẫy cái thìa ăn sa lát, gạt Michael Arlen đi.

– Ông ta chỉ viết về những con người suy đồi. Tôi muốn nói đến những người Anh đáng giá kia.

Vậy là cô ta đã gạt hết bạn bè và trong tâm trí Dick, họ bị thay thế bằng hình ảnh những bộ mặt xa lạ, lãnh đạm như những người sống tại các khách sạn nhỏ ở châu Âu.

– Tất nhiên đây không phải việc của tôi, - Baby nhắc lại, như mở đầu cho một bước xa hơn, - nhưng để Nicole một mình trong môi trường như thế thì...

– Tôi đi Mỹ vì cha tôi qua đời.

– Tôi hiểu, tôi đã nói với cậu là rất tiếc mà. - Cô ta nghịch những quả nho bằng pha lê trên sợi dây chuyền. - Nhưng hiện giờ có *rất nhiều* tiền. Nhiều

đủ cho mọi việc, và nên dùng nó để Nicole khỏe khoắn lên.

– Chỉ có điều tôi không thể hình dung mình ở London ra sao.

– Sao lại không? Tôi nghĩ cậu có thể làm việc ở đó như ở bất cứ nơi nào khác chứ.

Chàng ngồi dựa vào lưng ghế và nhìn Baby. Nếu cô ta từng ngờ vực một sự thật cũ, thối nát là nguyên nhân thực sự cho bệnh tình của Nicole, chắc hẳn cô ta quyết phủ nhận nó, đẩy nó vào phòng kho bụi bặm như một trong các bức tranh cô ta đã mua nhầm.

Họ tiếp tục câu chuyện ở Ulpia^[165], nơi Collis Clay tiến đến bàn họ và ngồi xuống, một tay chơi ghi-ta tài hoa búng đàn và hát *Suona Fanfara Mia* trong tầng hầm chông chất những thùng vang.

– Có thể tôi là người không đúng cho Nicole, - Dick nói. - Chắc chắn cô ấy vẫn lấy một người loại như tôi, người mà cô ấy tưởng có thể nhờ cậy vô hạn định.

– Cậu tưởng Nicole sẽ hạnh phúc hơn với người khác ư? - Bất chợt Baby lớn tiếng. - Lẽ tất nhiên việc này có thể thu xếp được.

Chỉ khi thấy Dick gập người lại mà cười, không sao nén được, cô ta mới nhận ra sự ngược đời trong nhận xét của mình.

–Ồ, cậu hiểu đấy, - Baby quả quyết với chàng. - Đừng nghĩ là chúng tôi không cảm kích vì mọi việc cậu đã làm. Chúng tôi biết cậu đã trải qua một giai đoạn vất vả...

– Vì Chúa, - chàng phản đối. - Nếu tôi không yêu Nicole, sự việc có thể khác đi rồi.

– Vậy cậu yêu Nicole sao? - Baby hỏi gặng, hoảng hốt.

Lúc này, Collis bắt kịp câu chuyện và Dick chuyển nhanh:

– Chúng ta nói đến chuyện khác đi, về chị chẳng hạn. Tại sao chị không lấy chồng? Chúng tôi nghe nói chị đã hứa hôn với huân tước Paley, em họ của...

–Ồ, không. - Baby trở nên bền lên và thoái thác. - Đấy là chuyện năm ngoái rồi.

- Tại sao chị không lấy chồng? - Dick bướng bỉnh nài ép.
 - Tôi không biết. Một trong những người tôi yêu bị giết trong chiến tranh, còn một người khác thì bỏ tôi.
 - Kể cho tôi nghe chuyện đó đi. Kể cho tôi về cuộc sống riêng tư và quan niệm của chị đi, Baby. Chị chưa bao giờ làm thế, chị chỉ nói về Nicole thôi.
 - Cả hai người ấy đều là người Anh. Tôi nghĩ trên đời chẳng gì cao quý hơn là một người Anh hạng nhất, đúng thế không? Nếu không, tôi đã không gặp anh ta. Người này... ồ, đó là cả một câu chuyện dài. Tôi ghét những chuyện dài dòng, được chưa?
 - Thế ư! - Collis nói.
 - Ồ không, tôi lại thích nếu là chuyện hay.
 - Đấy chính là việc mà cậu làm rất cừ, Dick ạ. Cậu có thể làm cho cả bữa tiệc xao động chỉ bằng một câu nho nhỏ hoặc một câu nói vu vơ. Tôi nghĩ đó là một tài năng tuyệt vời.
 - Đấy chỉ là một mảnh thôi, - Dick nói nhẹ nhàng. Câu đó tạo thành ba ý kiến của Baby mà chàng không đồng ý.
 - Lẽ tất nhiên tôi thích sự trang trọng, tôi ưa các sự việc ở phạm vi huy hoàng. Tôi biết cậu không thích thế, nhưng cậu phải thừa nhận đây là một dấu hiệu vững chắc của tôi.
- Dick chẳng buồn phản đối làm gì nữa.
- Đương nhiên tôi biết nhiều người nói Baby Warren lượn khắp châu Âu, theo đuổi hết thứ hàng mới này đến thứ khác, và bỏ lỡ phần tốt đẹp nhất trong đời, nhưng tôi nghĩ ngược lại, tôi là một trong số ít người theo đuổi những thứ tốt đẹp nhất. Tôi quen biết hầu hết những người thú vị của thời mình. - Tiếng cô không rõ vì tiếng một cây ghi-ta khác gõ, nhưng cô nói át đi, - Tôi đã phạm rất ít sai lầm lớn...
 - Chỉ toàn những sai lầm lớn thôi, Baby ạ.
- Cô ta bắt gặp nét hài hước trong mắt chàng và thay đổi chủ đề. Hình như họ không thể có bất cứ thứ gì chung. Nhưng chàng ngắm nhìn cô, và ở

Excelsior, chàng phủ lên cô hàng loạt những lời khen ngợi khiến cô sướng rung rinh.

Ngày hôm sau, Rosemary một mực mời Dick ăn trưa. Họ đến một nhà hàng Ý, do một người Ý đã làm việc ở Mỹ điều hành, ăn giăm bông, trứng và bánh quế. Sau đó, họ về khách sạn. Dick phát hiện ra mình không yêu nàng, nàng cũng không yêu chàng, khiến sự đam mê của chàng với nàng càng giảm đi. Giờ đây, chàng biết mình sẽ không đi xa hơn nữa vào đời nàng, nàng là một phụ nữ xa lạ với chàng. Chàng nghĩ nhiều người đàn ông không định dành nhiều hơn thế khi họ nói lời yêu đương, không phải là sự đắm chìm hoang dại của tâm hồn, sự hòa trộn mọi màu sắc thành một màu mờ mịt, giống như tình yêu của chàng với Nicole vậy. Những ý nghĩ khó xác định về Nicole, như nàng sẽ chết, chìm vào tình trạng tâm thần mơ hồ, yêu người đàn ông khác, khiến chàng nôn nao thực sự.

Nicoterà ở trong phòng khách của Rosemary, chuyện phiếm về nghề nghiệp. Khi Rosemary gợi ý anh ta nên đi, anh ta bỏ đi với vẻ phản kháng hài hước khá xác láo với Dick. Như thường lệ, điện thoại réo inh ỏi và Rosemary bận nói chuyện đến mười phút, khiến Dick mỗi lúc một sốt ruột.

– Lên phòng anh đi, - chàng đề nghị, và nàng đồng ý.

Nàng nằm vắt qua đầu gối chàng trên chiếc sofa rộng, chàng lướt bàn tay qua những món tóc đáng yêu trên trán nàng.

– Để anh tìm hiểu về em lần nữa nhé? - Chàng đòi hỏi.

– Anh muốn biết gì nào?

– Về những người đàn ông. Anh chỉ tò mò thôi, chứ không phải vì thèm khát nhục dục.

– Ý anh là bao lâu sau khi em gặp anh chứ gì?

– Hoặc trước đó.

– Ồ, không. - Nàng sửng sốt. - Trước đó không hề có gì. Anh là người đàn ông đầu tiên em để ý. Anh vẫn là người đàn ông duy nhất em thực sự quan tâm. - Nàng đắn đo. - Em nghĩ là khoảng một năm.

– Là ai vậy?

–Ồ, một người đàn ông.

Chàng dẫn tới vì sự lảng tránh của nàng.

– Anh cực là có thể kể với em về nó: cuộc tình đầu tiên không thỏa mãn và sau đó là một khoảng trống dài. Cuộc thứ hai khá hơn, nhưng trước hết vì em không yêu người đó. Cuộc thứ ba thì ổn...

Chàng tiếp tục hành hạ mình.

– Sau đó, em có một cuộc tình thực sự với mọi ảnh hưởng của nó, nhưng khi đó em sợ rồi sẽ chẳng còn gì cho người đàn ông em yêu cuối cùng. - Chàng cảm thấy mỗi lúc một chiến thắng. - Rồi sau đó là năm, sáu cuộc tình chốc lát, cho đến bây giờ. Thế đã gần đúng chưa?

Nàng cười phá, vừa thích thú vừa bực mình.

– Sai, - nàng nói khiến Dick nhẹ cả người. - Nhưng sẽ có ngày em phát hiện ra người nào đó rồi yêu anh ta, và sẽ không bao giờ để anh ấy ra đi.

Lúc này điện thoại của chàng reo và chàng nhận ra tiếng Nicotera, hỏi Rosemary. Chàng đặt lòng bàn tay che ống nghe:

– Em có muốn nói chuyện với anh ta không?

Nàng đến nhận điện thoại và nói liên thoảng bằng tiếng Ý làm Dick không thể hiểu nổi.

– Cái trò điện đóm này mất thời gian quá. Bây giờ đã bốn giờ và anh có cuộc hẹn lúc năm giờ. Tốt hơn hết là em chơi đùa với signor Nicotera.

– Anh đừng ngớ ngẩn thế.

– Vậy thì anh cho rằng trong lúc anh ở đây, em nên coi như không có anh ta.

– Khó lắm. - Nàng bỗng bật khóc. - Dick, em rất yêu anh, chưa bao giờ yêu ai như anh. Nhưng anh đã làm gì cho em?

– Thế Nicotera đã làm gì cho em?

– Đó là việc khác hẳn.

Vì tuổi trẻ gọi tuổi trẻ.

– Cậu ta là một *spic!*^[166] - Dick ghen đến phát cuồng, chàng không muốn bị đau đớn lần nữa.

– Anh ta chỉ là một đứa trẻ, - Rosemary vừa nói vừa xỉ mũi. - Anh biết em là người quan trọng nhất của anh mà.

Đáp lại, chàng vòng tay quanh nàng nhưng nàng hơi lùi lại, chàng ôm nàng giống như dành cho một khoảnh khắc kết thúc một đoạn nhạc khoan thai, mắt chàng nhắm nghiền, tóc chàng xõa thẳng ra sau như tóc của cô gái chết đuối.

– Dick, buông em ra. Chưa bao giờ em cảm thấy lúng túng như thế này trong đời.

Chàng như một gã đang bùng bùng tức giận, theo bản năng nàng rút khỏi chàng khi cơn ghen phi lý của chàng bắt đầu lấn át các đức tính cần trọng và hiểu biết mà nàng đã cảm nhận hồi ở nhà.

– Anh muốn biết sự thật, - Dick gặng.

– Vâng, thì đây. Bọn em đã có nhiều thứ cùng nhau, anh ấy muốn cưới em, nhưng em không muốn. Như thế là gì? Anh muốn em làm gì? Anh chưa bao giờ đề nghị lấy em. Anh muốn em chơi đùa mãi với những kẻ ngốc như Collis Clay sao?

– Đêm qua em ở với Nicotera phải không?

– Đấy không phải việc của anh, - nàng thốn thức. - Tha lỗi cho em nhé, Dick, đây là việc của anh. Anh và mẹ em là hai người duy nhất trên đời em quan tâm.

– Còn Nicotera?

– Làm sao em biết được?

Nàng đã lảng tránh được, che giấu điều quan trọng thành những nhận xét ít ý nghĩa nhất.

– Có giống như em cảm thấy với anh ở Paris không?

– Em cảm thấy dễ chịu và hạnh phúc khi bên anh ở Paris. Ở Paris việc này khác hẳn. Nhưng anh chẳng bao giờ biết khi đó anh cảm nhận ra sao. Đúng thế không?

Dick đứng dậy và bắt đầu thu dọn quần áo buổi chiều của chàng - cho dù có phải mang mọi cay đắng và căm hận trên đời vào trong tim, chàng cũng sẽ không yêu nàng lần nữa.

– Em không quan tâm đến Nicotera! - Nàng tuyên bố. - Nhưng ngày mai em phải đến Livorno^[167] với đoàn. Trời ạ, tại sao việc này lại xảy ra cơ chứ? - Nước mắt nàng lại tuôn trào. - Thật xấu hổ. Tại sao anh tới đây? Tại sao chúng ta không thể chỉ có kỷ niệm mà thôi? Em cảm thấy như thể em cãi nhau với mẹ vậy.

Lúc chàng bắt đầu mặc quần áo, nàng đứng dậy và đi ra cửa.

– Tối nay em sẽ không đến dự tiệc. - Đây là cố gắng cuối cùng của nàng.
- Em sẽ ở lại với anh. Dù sao em cũng không muốn đi.

Ngọn triều bắt đầu chان chứa, nhưng chàng đã rút khỏi nó.

– Em sẽ ở trong phòng mình, - nàng dặn. - Tạm biệt Dick.

– Tạm biệt.

– Ôi, thật xấu hổ, thật xấu hổ. Chao ôi, xấu hổ quá. Mọi sự này là gì vậy?

– Anh đã tự hỏi như thế một thời gian dài.

– Nhưng tại sao lại đưa nó đến với em?

– Anh cho mình là Cái chết Đen^[168], - chàng nói, chậm rãi. - Hình như anh không mang lại hạnh phúc cho nhiều người nữa.

CHƯƠNG 22

Sau bữa tối, ở quầy rượu Quirinal còn lại năm người, một người Ý thượng lưu ẻo lả ngồi trên ghế, đang trò chuyện dai dẳng chống lại sự buồn chán của người bồi rượu: "Si... Si... Si...", một người Ai Cập mảnh dẻ, hóm mình chỉ chăm chăm đến phụ nữ, và hai người Mỹ.

Dick luôn có khả năng hiểu rõ những người xung quanh, trong khi Collis Clay sống lơ đãng, những ấn tượng sắc nét nhất tan biến vào dụng cụ ghi và sớm hao mòn, vì thế một người cứ nói còn người kia chỉ nghe, giống như một người ngồi trong luồng gió nhẹ.

Dick mệt mỏi vì những sự việc buổi chiều, đã định bù lại bằng những cư dân nước Ý. Chàng nhìn khắp quầy rượu, dường như mong một người Italy sẽ nghe thấy chàng và bực tức vì những lời của chàng.

– Chiều nay tôi uống trà với chị vợ ở Excelsior. Chúng tôi đã nhận bàn cuối cùng và hai người đàn ông xuất hiện, nhìn quanh tìm bàn và không tìm đâu ra. Thế là một người đến chỗ chúng tôi và nói: “Không có biển báo gì ở đây. Nhưng tôi nghĩ bàn này dành cho công nương Orsini”. Tôi chẳng buồn trả lời hẳn ta.

– Rồi anh ta làm gì?

– Hẳn rút lui. - Dick xoay người trên ghế. - Tôi không thích những người này. Hôm kia, tôi đã để Rosemary trước một cửa hàng độ hai phút, một viên cảnh sát đi tới đi lui trước mặt cô ấy và ngả mũ.

– Tôi không hiểu, - lát sau, Collis nói. - Thà tôi ở đây còn hơn ở Paris, bất cứ phút nào cũng bị móc túi.

Đang hạnh phúc, Collis chống lại mọi thứ đe dọa niềm vui tẻ ngắt của mình.

– Tôi không hiểu, - anh ta khẳng khẳng. - Tôi không nghĩ thế ở đây.

Dick gợi nên hình ảnh đã in hằn trong trí chàng vài ngày nay, và nhìn chăm chăm vào đó. Đi bộ tới American Express, qua các cửa hàng bánh kẹo thơm phức trên đường Nationale, qua đường hầm hôi thối lên Scalinata dei spagna^[169], tinh thần chàng phấn chấn hẳn lên trước các cây hoa và ngôi nhà nơi Keats^[170] qua đời. Chàng chỉ quan tâm đến con người, hầu như chàng không có ý thức về các địa điểm, ngoại trừ thời tiết của chúng, cho đến khi chúng được đầu tư đủ mọi sắc thái nhờ các sự kiện hiển nhiên. Rome là hồi kết thúc giấc mơ của chàng về Rosemary.

Người hầu bước vào và đưa cho chàng một bức thư ngắn.

Thư viết: *"Em không đến dự tiệc. Em đang ở trong phòng riêng. Ngày mai, đoàn em sẽ đi Livorno từ sáng sớm"*.

Dick nhận thư và thưởng tiền cho người hầu.

– Hãy nói với cô Hoyt là không tìm thấy tôi. - Quay sang Collis, chàng gợi ý đến Bonbonieri.

Họ duyệt một ả điểm bên quầy, cho cô ả khoản tiền tối thiểu, đúng với nghề nghiệp, còn cô nàng nhìn chăm chăm đáp lại, vẻ trơ trẽn tươi tắn. Họ đi qua hành lang vắng vẻ, trĩu nặng rèm trướng giữ bụi từ thời Victoria trong các nếp gấp ngọt ngào, gập đầu với người gác cửa ban đêm, người này đáp lại bằng một cử chỉ nhả nhục cay đắng, đặc biệt của những người gác đêm. Sau đó, họ lên taxi, chạy qua những đường phố ảm đạm, xuyên qua màn đêm tháng Mười một ẩm ướt. Không một bóng đèn bà trên phố, chỉ có cánh đèn ông xanh xao, áo khoác cài kín cổ đứng thành từng nhóm cạnh bờ đường bằng đá lạnh lẽo.

– Chúa ơi! - Dick thở dài.

– Có việc gì vậy?

– Tôi đang nghĩ đến người đàn ông chiều nay: “Bàn này dành cho công nương Orsini”. Cậu có biết những gia tộc cổ kính La Mã này là gì không? Họ là lũ kẻ cướp, là những kẻ chiếm hữu các thánh đường và cung điện sau khi Rome vỡ tan tành, và bóc lột dân chúng.

– Tôi thích Rome, - Collis nhấn mạnh. - Tại sao anh không thử đến các cuộc đua?

– Tôi không thích các cuộc đua.

– Nhưng tất cả đám phụ nữ hóa ra là...

– Tôi biết mình chẳng thích thú gì ở đây. Tôi yêu nước Pháp, nơi ai cũng tưởng mình là Napoleon, đến đây ai cũng ngỡ mình là Chúa Cứu thế.

Ở Bonbonieri, họ xuống một hộp đêm ốp ván gỗ, nhất thời tuyệt vọng giữa lớp đá lạnh lẽo. Một ban nhạc bơ phờ chơi bản tango và khoảng một chục cặp trên sàn rộng với những bước nhảy tinh tế và cầu kỳ, chướng mắt người Mỹ. Quá nhiều người hầu để ngăn chặn bất ổn và om sòm mà những người đàn ông bận rộn ít ỏi có thể gây ra, bao trùm phong cảnh là hình thái sinh động của bầu không khí suy ngẫm, đợi chờ điều gì đó, vũ hội, ban đêm, sự cân bằng các lực lượng giữ cho nó ổn định, kết thúc. Nó bảo đảm với một vị khách nhạy cảm rằng bất cứ điều gì anh ta tìm kiếm, sẽ không tìm thấy ở nơi đây.

Với Dick, nơi này thật đơn giản. Chàng nhìn quanh, hy vọng cái nhìn sẽ bắt gặp gì đó, để tinh thần thay cho trí tưởng tượng, có thể điều hành trong một giờ đồng hồ. Nhưng chẳng có gì và lát sau, chàng quay sang Collis. Chàng đã kể với Collis một số quan điểm hiện thời của mình, và chàng chán ngán vị thánh giả kém nhớ và thiếu hưởng ứng này. Sau nửa giờ với Collis, chàng cảm thấy sức sống của mình bị thương tổn rõ ràng.

Họ uống hết một chai rượu Ý, và Dick trở nên xanh xao, có phần ồn ào. Chàng gọi nhạc trưởng tới bàn, đó là một người da đen Bahama kiêu ngạo và khó chịu, chỉ trong vài phút đã xảy ra cuộc tranh cãi âm ỉ.

– Anh đã mời tôi ngồi xuống.

– Đúng. Và tôi đã cho anh năm chục lire, đúng không?

– Đúng. Đúng. Đúng.

– Đúng, tôi đã cho anh năm chục lire, đúng không? Bây giờ anh đứng dậy và đòi tôi đặt thêm thứ gì đó vào chiếc kèn co!

– Anh đã mời tôi ngồi xuống, đúng không? Đúng không?

- Tôi đã mời anh ngồi nhưng tôi đã cho anh năm chục lire, đúng không?
- Đúng. Đúng.

Người da đen cúi kính đứng dậy và bỏ đi, để Dick lại trong tâm trạng còn khó chịu hơn nữa. Nhưng chàng nhìn thấy một cô gái ở đầu kia phòng đang mỉm cười với mình và ngay lập tức, những hình dạng La Mã nhợt nhạt xung quanh lu mờ thành một viễn cảnh khuôn phép và nhún nhường. Cô ta là một cô gái Anh, tóc vàng hoe, gương mặt đặc Anh xinh xắn, khỏe mạnh, cô ta lại mỉm cười lần nữa khiến chàng hiểu là mời mọc, rằng từ chối xác thịt ngay cả khi đang giả vờ âu yếm.

- Có một bí quyết nhanh hoặc tôi không biết cách khắc phục, - Collis nói. Dick đứng dậy và đến chỗ cô gái ở đầu kia phòng.

- Cô không nhảy ư?

Người đàn ông Anh trung niên ngồi cùng cô ta nói, gần như xin lỗi:

- Tôi sắp đi rồi.

Tỉnh hẳn rượu vì hứng khởi, Dick khiêu vũ. Chàng thấy trong con người cô gái sự khêu gợi thân mật hơn của mọi sự vật ở Anh, câu chuyện về những khu vườn bình an có biến bao quanh tàng ẩn trong giọng nói hoạt bát của cô ta, và lúc chàng ngả ra sau ngắm cô, chàng muốn nói với cô chân thành đến mức giọng chàng run rẩy. Lúc người hộ tống hiện tại của cô ta ướm là sẽ đi, cô ta hứa sẽ đến và ngồi với họ. Người Anh nhận lời trở lại của cô, nhắc đi nhắc lại lời xin lỗi kèm nhiều nụ cười.

Trở về bàn mình, Dick gọi một chai vang Ý nữa.

- Trông cô ta giống ai đó trong phim vậy, - chàng nói. - Tôi không thể nghĩ ra là ai - Chàng nôn nóng liếc qua vai mình. - Không biết cái gì đang giữ cô ta nhỉ?

- Tôi thích được lên phim, - Collis nói, nghĩ ngợi. - Tôi cho rằng mình nên đi sâu vào nghề của cha tôi nhưng nó không hấp dẫn tôi lắm. Ngồi trong văn phòng ở Birmingham suốt hai chục năm...

Giọng anh ta không bị sức ép của nền văn minh nặng vật chất.

- Quá tốt còn gì? - Dick gợi ý.

- Không, tôi không nghĩ thế.
- Có, cậu đang nghĩ thế.
- Làm sao anh biết tôi định nói gì? Vì sao anh không hành nghề như một bác sĩ, nếu anh thích làm việc nhiều đến thế?

Lần này Dick đã làm cho cả hai trở nên khốn khổ, nhưng đồng thời rượu làm họ lơ đãng và trong giây lát họ quên hết, Collis ra về, và họ bắt tay nhau nồng nhiệt.

- Nghĩ kỹ nhé, - Dick nói, có vẻ khôn ngoan.
- Nghĩ kỹ gì kia?
- Cậu biết rồi. - Đó là việc Collis sắp đi sâu vào nghề của cha mình, có vẻ là một lời khuyên tốt.

Clay bước ra không trung. Dick uống hết chai vang rồi khiêu vũ với cô gái Anh lần nữa, chế ngự thân hình miễn cưỡng của mình bằng những vòng quay tảo bạo và những bước giậm kiên quyết, cứng rắn xuống sàn.

Điều đáng kể nhất bất chợt xảy ra. Chàng đang khiêu vũ với cô gái thì nhạc ngừng và cô ta biến mất.

- Các vị có trông thấy cô ấy không?
- Thấy ai?
- Cô gái tôi đang khiêu vũ cùng. Bỗng nhiên biến mất. Chắc phải trong tòa nhà.
- Không! Không! Đây là phòng vệ sinh nữ.

Chàng đứng cạnh quầy rượu. Có hai người đàn ông nữa, nhưng chàng không biết bắt chuyện ra sao. Chàng có thể nói với họ mọi thứ về Rome, về nguồn gốc tàn bạo của Colonna và các gia tộc Gaetani^[171], nhưng chàng nhận ra rằng một sự bắt đầu như thế có phần thô lỗ. Một dây Yenci^[172] trên quầy bán thuốc lá chợt rơi xuống sàn, tiếp theo là sự hỗn loạn và chàng có một cảm giác về nguyên nhân gây ra, thế là chàng trở lại hộp đêm và uống một tách cà phê đen. Collis đã đi rồi, cô gái Anh cũng đi rồi, hình như chẳng còn việc gì làm ngoài việc trở về khách sạn và đi nằm với trái tim vô vọng. Chàng trả séc rồi ra lấy mũ, áo khoác.

Nước bắn trong các cống rãnh và giữa những hòn cuội nham nhám, hơi nước lầy nhầy bốc lên từ Campagna, làm ô uế không khí ban mai. Một nhóm bốn người lái xe, những con mắt nhỏ của họ đảo trong bóng mắt tối tăm, vây quanh chàng. Một người ghé sát mặt chàng, bị chàng thô bạo đẩy mạnh.

– Đến khách sạn Quirinal bao nhiêu?

– Một trăm lire^[173].

Sáu đôla. Chàng lắc đầu và trả ba mươi lire, gấp đôi giá ban ngày, nhưng họ đồng loạt nhún vai và bỏ đi.

– Ba mươi năm lire và tiền thưởng, - chàng nói dứt khoát.

– Một trăm lire.

Chàng quát lên bằng tiếng Anh:

– Để đi nửa cây số ư? Bốn mươi lire.

– Ồ, không.

Chàng rất mệt. Chàng kéo cửa một xe và vào trong.

– Khách sạn Quirinal! - Chàng nói với người lái xe đứng bướng bình ngoài cửa. - Bỏ cái bộ mặt nhạo báng của anh đi và đưa tôi đến khách sạn Quirinal.

– Á à, không.

Dick xuống xe. Cạnh cửa Bonbonieri, một người đang tranh cãi với các tài xế taxi, một người đang cố giải thích thái độ của họ với Dick, một người trong số đó sẵn đến gần, cố nài và khoa tay múa chân, còn Dick đẩy anh ta ra.

– Tôi muốn đến khách sạn Quirinal.

– Anh ấy muốn năm chục lire, - người phiên dịch giải thích.

– Tôi hiểu. Tôi sẽ cho anh ta năm chục lire. Đi nào. - Câu này kéo người đàn ông khăng khăng kia len vào lần nữa. Anh ta nhìn Dick và khinh miệt nhổ nước bọt.

Sự nôn nóng dữ dội suốt tuần qua trào lên trong Dick, trùu lấy chàng như một tia chớp cuồng nộ, đòi danh dự, truyền thống của mảnh đất quê hương, chàng bước tới và tát thẳng vào mặt anh ta.

Họ ùa đến quanh chàng, đe dọa, vung cánh tay, cố sấn đến gần chàng song vô hiệu, dựa lưng vào tường, Dick vụng về vừa đâm vừa cười cười, và trong vài phút của trận ẩu đả, những lần ào đến, những cú đòn sườn qua, lắc lư tới lui ngay trước cửa. Rồi Dick vấp và ngã, chàng bị đau ở đầu gối nhưng cố vùng dậy và một lần nữa rơi vào trong những cánh tay bỗng nhiên tách ra. Có tiếng nói mới và cuộc tranh cãi mới nhưng chàng dựa vào tường, thở hổn hển, điên tiết vì tư thế nhục nhã của mình. Chàng không thấy đồng tình với mình, nhưng cũng không thể tin là mình sai.

Họ đến đồn cảnh sát và giải quyết ở đó. Mũ của chàng được nhặt về và trao trả, một người nắm nhẹ cánh tay, chàng sai bước cùng những tài xế taxi rẽ quanh góc phố rồi bước vào một đồn trợ trụ, nơi các cảnh sát ngồi uể oải dưới ngọn đèn duy nhất lơ mờ.

Ngồi sau bàn là viên đại úy, một nhân vật nhiều sự, chặn cuộc khẩu chiến bằng tiếng Ý, nhiều lần chỉ vào Dick, quyết ngắt lời những người lái taxi đang âm ỉ tố cáo và buộc tội. Viên đại úy bắt đầu gật gù sốt ruột. Anh ta giơ bàn tay và một địa chỉ, những tiếng kêu lớn tắt ngóm. Rồi anh ta quay sang Dick.

- Ông nói được tiếng Italy? - Anh ta hỏi.
- Không.
- Tiếng Pháp?
- Có, - Dick nói, trờng mắt.
- *Tốt. Nghe đây. Về Quirinal. Nghe này: ông say rượu. Trả tiền như người lái xe đòi. Hiểu không?*^[174]

Dick lắc đầu.

- *Không, tôi không muốn.*
- *Cái gì?*
- *Tôi sẽ trả bốn mươi lire. Như thế là quá đủ rồi.*

Viên đại úy đứng dậy.

- *Nghe đây. - Anh ta kêu lên, vênh vang. - Ông say rượu. Ông đã đâm người lái xe. Thế này, thế nọ. - Anh ta kích động đâm vào không khí, hết tay*

trái đến tay phải. - Ông may mắn tôi mới để ông đi. Trả cho anh ta như anh ta đòi, một trăm lire. Về Quirinal. ^[175]

Giận dữ vì bị sỉ nhục, Dick trừng trừng nhìn anh ta.

- Thôi được. - Chàng quay người, mò mẫm ra cửa. Trước mặt chàng, liếc mắt đều cáng và gặt gù, là người đàn ông đã đưa chàng tới đồn cảnh sát. - Tôi sẽ về nhà, - chàng kêu to, - nhưng trước hết tôi phải xử thẳng ôn này đã.

Chàng đi qua viên cảnh sát đang nhìn chăm chăm và tới bộ mặt nhẵn nhớt, táng vào hàm gã một cú đấm tay trái tuyệt vời. Gã đổ sụp xuống sàn.

Chàng nhìn gã trong giây lát, đắc thắng man rợ, đồng thời nổi dần vật dầy dứt chàng, thế giới chao đảo, quay cuồng, chàng bị dúi cui, nắm đấm và giày ống đánh tới tấp. Chàng cảm thấy mũi bị vỡ như một tấm ván mục, mắt chàng nhói lên dường như bị giật ra sau trên một sợi dây cao su chui vào đầu. Một xương sườn gãy dưới gót giày giậm mạnh. Trong thoáng chốc chàng ngất đi, và tỉnh lại khi đã bị dựng lên trong tư thế ngồi, cổ tay chàng bị còng. Chàng vùng vẫy một cách máy móc. Viên trung úy mặc thường phục bị chàng đánh ngã đang đứng, dùng khăn mùi soa chấm nhẹ lên quai hàm và nhìn xem có máu không, gã tiến đến chỗ Dick, lấy tư thế rồi kéo cánh tay ra sau, gã tổng chàng ngã xuống sàn.

Lúc bác sĩ Diver nằm im lìm, một xô nước gội ào lên chàng. Một trong hai con mắt chàng hé mở lúc chàng bị túm cổ tay kéo đi qua màn sương đỏ như máu, chàng nhận ra bộ mặt người và nhợt nhạt của một trong những người tài xế.

- Đến khách sạn Excelsior, - chàng nói yếu ớt. - Gọi cô Warren. Hai trăm lire! Cô Warren. Hai trăm lire! Chao ôi, may là đồ bẩn thỉu, lạy Chúa...

Chàng vẫn bị kéo qua màn sương mù đỏ như máu, nghẹn ngào và nước nở, qua những bề mặt không đều mấp mөр vào một căn nhà nhỏ, rồi chàng bị ném lên sàn đá. Người đó ra ngoài, cánh cửa lách cách, và chàng còn lại một mình.

CHƯƠNG 23

Baby Warren nằm trên giường đến một giờ, đọc một trong những truyện ngắn buồn tẻ kỳ lạ của Marion Crawford^[176], rồi cô đến bên cửa sổ và nhìn xuống đường phố. Bên kia khách sạn có hai cảnh sát Ý, lơ lửng trong áo choàng không tay và những cái mũ sặc sỡ, vung vẩy từ bên này sang bên kia, ngăn họ làm cô nghĩ đến viên sĩ quan cận vệ đã nhìn cô chăm chặp, mãnh liệt đến thế trong bữa trưa. Anh ta kiêu ngạo vì là người cao trong một chủng tộc thấp, và chẳng có nghĩa vụ tiết kiệm chiều cao của mình. Nếu anh ta đến chỗ cô và hỏi: “Chúng ta cùng đi dạo nhé, cô và tôi?”, cô sẽ trả lời: “Sao lại không nhỉ?”, ít nhất cho đến bây giờ, cô vẫn bị tách rời vì môi trường xa lạ.

Ý nghĩ của Baby từ chàng vệ binh đến hai viên cảnh sát, đến Dick, cô về giường và tắt đèn.

Sắp bốn giờ, Baby bị tiếng gõ cửa thô bạo đánh thức.

- Chuyện gì thế?
- Gác cửa đây, thưa cô.

Baby mặc áo khoác và đối diện với anh ta, vẫn ngái ngủ.

– Bạn cô tên là Deever gặp rắc rối. Ông ấy rắc rối với cảnh sát, và họ bắt giam. Ông ấy cử một tài xế taxi đến nói rằng ông ta hứa cho hai trăm lire. - Người gác cửa thận trọng dừng lại xem có được ưng thuận. - Người tài xế nói ông Deever đang gặp rắc rối to. Ông ấy đánh cảnh sát và bị thương rất nặng.

- Tôi sẽ xuống ngay.

Baby mặc quần áo, tim đập thành thịch lo lắng và mười phút sau đã ra khỏi thang máy vào hành lang tối tăm. Người tài xế mang tin nhắn đã đi rồi,

người gác cửa ra hiệu cho tài xế khác và bảo anh ta địa chỉ nhà giam. Lúc họ ra đi, màn đêm bên ngoài đã tan và mỏng, Baby vừa tỉnh giấc, hơi rúm người vì sự cân bằng bất ổn giữa đêm và ngày. Cô ta bắt đầu chạy đua với ban ngày, thỉnh thoảng trên các đại lộ rộng rãi, cô đuổi sát nhưng chưa bao giờ cái thích đáng nhất bị đẩy lên, tạm ngừng lại trong giây lát, những luồng gió mạnh nóng lòng thổi khắp đó đây, ánh sáng bắt đầu lan chậm rãi thêm lần nữa. Chiếc xe chạy qua một đài phun nước bắn tung tóe, âm âm trong cái bóng to tướng, rẽ vào một con đường trồng cây hai bên, quanh co đến mức các tòa nhà như vênh và căng theo nó, xóc nảy lên và kêu lách cách trên đá sỏi, rồi giật mạnh, dừng lại ở chỗ có hai chòi gác sáng trưng, nổi bật trên bức tường màu xanh ẩm ướt. Từ trong bóng tối màu tím của cái cổng tò vò bỗng vọng đến giọng Dick, đang kêu thét và la lối.

– Có người Anh nào ở đây không? Có người Mỹ nào ở đây không? Có người Anh nào ở đây không? Có ai... ôi, lạy Chúa! Chúng mày là một lũ Ý bẩn thỉu!

Tiếng chàng tắt ngấm và Baby nghe thấy một tiếng đập nặng nề lên sàn. Rồi giọng nói lại cất lên:

– Có người Mỹ nào ở đây không? Có người Anh nào ở đây không?

Cô chạy qua cổng vòm vào sân theo tiếng nói, lúng túng xoay tròn một lát rồi xác định được những tiếng la hét vọng ra từ một phòng giam. Hai cảnh sát đứng dậy, nhưng Baby lao qua họ tới cửa xà lim.

– Dick! - Cô gọi to. - Có chuyện gì thế?

– Họ móc mắt tôi, - chàng kêu. - Họ còng tay tôi rồi đánh tôi, đồ khốn... Ồn...

Baby bước tới chỗ hai viên cảnh sát.

– Các người đã làm gì cậu ấy? - Cô nói khẽ nhưng dữ dội đến mức họ chùn lại trước sự giận dữ dồn nén của cô.

– *Tôi không nói tiếng Anh.* [\[177\]](#)

Baby chửi họ bằng tiếng Pháp, cơn thịnh nộ hung dữ, liều lĩnh của cô đẩy ập căn phòng, bao bọc lấy họ cho đến khi họ co rúm lại và luồn lách tránh

khỏi trách nhiệm mà cô đổ cho họ.

- Làm gì! Làm gì đi chứ!
- Chúng tôi không thể làm gì cho đến khi được lệnh.
- Tốt. Tốt!

Một lần nữa, Baby lại để cơn giận thiêu cháy bọn chúng, cho đến khi chúng toát mồ hôi vừa xin lỗi vì bất lực, vừa nhìn nhau với cảm giác sẽ có sự, sau mọi sai lầm khủng khiếp này. Baby đến bên cửa xà lim, dựa vào đó, gần như vuốt ve nó, như có thể làm Dick cảm thấy sự có mặt và sức mạnh của cô, rồi kêu to:

– Tôi sẽ đến tòa đại sứ, rồi sẽ trở lại. - Ném cái liếc nhìn cuối cùng, đe dọa vô bờ bến lên viên cảnh sát, cô chạy đi.

Baby bảo lái đến tòa đại sứ Mỹ, thanh toán cho tài xế theo ý anh ta đòi. Trời vẫn tối khi cô chạy lên các bậc và ấn chuông. Cô ấn ba lần, viên gác cửa người Anh ngái ngủ mới mở cửa cho cô.

- Tôi muốn gặp ai đó, - cô nói. - Bất cứ ai, nhưng ngay bây giờ.
 - Chưa ai thức giấc, thưa bà. Chúng tôi không mở cửa cho đến chín giờ.
- Cô nôn nóng xua thời khắc đi.

– Tôi không thể đợi được. Người ta đã móc mắt một người, là em rể tôi, và họ không cho cậu ta ra khỏi nhà giam. Tôi phải nói chuyện với ai đó, ông không thấy sao ? Ông điên à? Hay là đồ ngốc, ông đứng đó với cái vẻ kia trên mặt?

- Tôi không thể làm gì, thưa bà.
- Ông phải đánh thức ai đó chứ! - Cô nắm lấy vai ông ta và lắc dữ dội. - Đây là vấn đề sống còn. Nếu ông không đánh thức ai đó, một việc khủng khiếp sẽ xảy ra với ông...
- Xin bà vui lòng bỏ tay ra khỏi tôi.

Từ bên trên và đằng sau người gác cửa, một giọng nói quý phái mệt mỏi cất lên.

- Có chuyện gì thế?

Người gác cửa nhẹ người, trả lời.

– Thưa ngài, có một bà, bà ấy đang lắc tôi. - Ông ta lùi lại để nói và Baby lao thẳng vào hành lang. Trên đầu cầu thang, vừa tỉnh giấc và quần chiếc áo choàng Ba Tư trắng muốt thêu, một người đàn ông đang đứng. Mặt ông ta tàn ác và hồng hào phi tự nhiên, mạnh mẽ tuy thiếu sinh khí, và trên miệng buộc chặt một thứ như cái bịt miệng. Khi nhìn thấy Baby, ông ta vội lùi đầu vào trong bóng tối.

– Có chuyện gì thế? - Ông ta nhắc lại.

Baby vừa lo lắng thuật lại với ông ta, vừa tiến tới rìa cầu thang. Trong lúc nói, cô nhận ra cái bịt miệng thực ra là băng rìa mép và mặt người đàn ông thoa kem lạnh màu hồng, nhưng sự việc khéo ăn khớp với cơn ác mộng. Việc phải làm, là ông tới nhà giam cùng cô ngay lập tức, giải phóng cho Dick, cô kêu lên nhiệt tình.

– Đây là một sự việc tồi tệ, - ông ta nói.

– Vâng, - cô đồng ý một cách hòa dịu. - Vậy thế nào ạ?

– Đây là việc chống lại cảnh sát. - Một vẻ lạnh mạt cá nhân len vào giọng nói ông ta. - Tôi e rằng chẳng thể làm gì cho đến chín giờ.

– Cho đến chín giờ, - Baby kinh hãi nhắc lại. - Nhưng nhất định là ông có thể làm gì chứ! Ông có thể đến nhà giam cùng tôi và theo dõi để họ không đánh đập cậu ấy thêm nữa.

– Chúng tôi không được phép làm bất cứ việc gì như thế. Lãnh sự sẽ giải quyết những việc như thế này. Tòa Lãnh sự sẽ mở cửa lúc chín giờ.

Bộ mặt ông ta kiềm chế đến dừng đứng nhờ cái dây buộc làm Baby tức điên lên.

– Tôi không thể đợi đến chín giờ. Em rě tôi nói người ta đã móc một mắt cậu ấy, cậu ấy bị thương nặng! Tôi phải gặp được nó. Tôi phải tìm ra một bác sĩ. - Cô không kiềm chế nổi và bắt đầu khóc tức tưởi lúc nói, vì cô biết ông ta sẽ phản ứng với sự giận dữ của cô hơn là lời nói. - Ông phải làm gì đi chứ. Bảo vệ công dân Mỹ có chuyện phiền toái là việc của ông mà.

Nhưng ông ta đã như ở tận đâu đâu và quá cứng nhắc với cô. Lắc đầu nhần nại vì cô không hiểu vị trí của ông, ông ta kéo cái áo choàng Ba Tư sát

hơn vào mình và bước xuống và bậc thang.

– Ghi địa chỉ tòa lãnh sự cho bà đây, - ông ta bảo người gác cửa, - tìm địa chỉ và số điện thoại của bác sĩ Colazzo, ghi vào. - Ông ta quay sang Baby với vẻ mặt của Chúa Cứu thế bức mình. - Thưa bà, ngoại giao đoàn đại diện cho Chính phủ Hoa Kỳ với Chính phủ Italy. Em rể bà phạm luật ở đất nước này và bị bắt giam, cũng như một người Italy có thể bị bắt giam ở New York. Những người duy nhất có thể thả em bà ra là tòa án Italy và nếu em rể bà là một trường hợp, bà có thể tìm sự giúp đỡ và lời khuyên của Lãnh sự, có trách nhiệm bảo vệ quyền lợi của công dân Mỹ. Lãnh sự không mở cửa cho đến chín giờ. Cho dù đó là em trai tôi, tôi cũng không thể làm gì được...

– Ông có thể gọi điện cho lãnh sự được không? - Baby ngắt lời.

– Chúng tôi không thể quấy rầy Lãnh sự. Khi lãnh sự tới lúc chín giờ...

– Ông có thể cho tôi địa chỉ nhà riêng của ông ấy không?

Ngừng một chút, người đàn ông lắc đầu. Ông ta cầm bức giác thư từ người gác cửa và đưa nó cho cô.

– Giờ tôi xin bà tha lỗi.

Ông ta khéo léo đưa cô tới cửa: ngay lập tức bình minh tím ngắt rơi thẳng lên cái mặt nạ màu hồng và lên cái túi lanh đỡ ria của ông ta, rồi Baby đứng trên các bậc thềm một mình. Cô đã ở trong tòa đại sứ khoảng mười phút.

Quảng trường đối diện vắng ngắt, ngoài một ông già đang nhặt các mẫu thuốc lá bằng cây gậy nhọn đầu. Baby bắt ngay taxi và tới Lãnh sự quán nhưng chưa có ai, ngoài một nhóm ba phụ nữ nghèo khổ đang lau chùi cầu thang. Cô không thể làm họ hiểu rằng cô muốn biết địa chỉ nhà riêng của Lãnh sự, bất chợt cô thấy lo lắng vô cùng và chạy ào ra, bảo tài xế taxi đưa cô tới nhà giam. Anh ta không biết nó ở đâu, nhưng bằng cách dùng các từ *đi thẳng, rẽ trái và rẽ phải*^[178], cô khéo léo dẫn anh ta đến nơi gần đúng, cô xuống xe và nghiên cứu cẩn thận mê cung các con đường trồng cây hai bên quen thuộc. Nhưng các tòa nhà và mọi con đường đều giống nhau. Cô trông thấy Công ty American Express nổi lên khỏi một con đường và tìm cô lặng đi vì từ “American” trên tấm biển. Có một ngọn đèn ở cửa sổ, cô vội vã

băng qua quảng trường và kiểm tra cánh cửa nhưng cửa đã khóa, bên trong đồng hồ điểm bảy tiếng. Rồi cô nghĩ đến Collis Clay.

Cô nhớ tên khách sạn của anh ta, một biệt thự ngọt ngào, bao bọc trong nhung lông màu đỏ, đối diện với Excelsior. Người phụ nữ trực không sẵn lòng giúp cô, bà ta không có quyền làm phiền ông Clay, và từ chối để Baby lên phòng anh ta một mình. Cuối cùng, bà ta tin đây không phải chuyện tình tang gì và đi cùng Baby.

Collis nằm trần truồng trên giường. Anh ta say và khi thức giấc, mất một lúc mới nhận ra mình trần truồng. Anh ta vội sửa chữa tình thế, quá ư nhún nhường. Vợ quần áo vào buồng tắm, Collis vừa mặc vội vàng vừa lẩm bẩm “Lạ thật. Chắc cô ấy đã nhìn thấy mình”. Sau vài cú điện thoại, anh ta và Baby tìm ra nhà giam và tới đó.

Cửa xà lim mở và Dick sụp trên ghế trong phòng giam. Viên cảnh sát đã lau rửa máu trên mặt chàng, chải tóc và đội mũ lên đầu chàng. Baby đứng ở ngưỡng cửa, run rẩy.

– Cậu Clay sẽ ở lại với cậu, - cô ta nói. - Tôi muốn đến gặp Lãnh sự và kiếm một bác sĩ.

– Tốt quá.

– Giữ trật tự nhé.

– Được.

– Tôi sẽ trở lại.

Cô đến tòa Lãnh sự. Lúc này là tám giờ, và cô được phép ngồi trong phòng chờ. Gần chín giờ, lãnh sự bước vào và Baby kích động vì bất lực và kiệt sức, nhắc lại câu chuyện. Viên lãnh sự bối rối. Ông ta cảnh cáo cô dánh dấu tới những cuộc ẩu đả ở các thành phố xa lạ, nhưng chủ yếu là muốn cô đợi ở bên ngoài, cô thất vọng đọc trong cặp mắt già cả của ông ta rằng ông muốn dánh lúu vào thảm họa này càng ít càng tốt. Đợi ông ta hành động, cô trải qua nhiều phút bên điện thoại gọi bác sĩ đến chỗ Dick. Trong phòng chờ có nhiều người khác nữa và vài người đã được gọi vào văn phòng lãnh sự. Sau nửa giờ, cô mới chọn đúng lúc một người đi ra và chạy ào qua viên thư ký vào phòng.

– Thật quá đáng! Một người Mỹ bị đánh sắp chết và bị ném vào tù, mà ông không hề có biện pháp giúp đỡ.

– Đợi một phút, bà...

– Tôi đợi đủ lâu rồi. Ông đến ngay nhà giam và đưa cậu ấy ra!

– Bà...

– Chúng tôi là người có vị thế đáng kể ở Mỹ... - Miệng cô đánh lại lúc nói tiếp. - Nếu đây không phải là một vụ bê bối, chúng tôi có thể... tôi sẽ thấy sự thờ ơ của ông với việc này được đưa lên báo chí đích đáng. Nếu em rể tôi là công dân Anh, cậu ấy đã được thả từ bốn tiếng trước, nhưng ông chỉ lo cảnh sát nghĩ gì hơn là việc ông ở đây làm gì.

– Bà...

– Ông hãy đội mũ và đi cùng tôi ngay bây giờ.

Nhắc đến cái mũ khiến viên Lãnh sự lo lắng, ông ta vội vã lau kính và thu dọn giấy tờ. Điều này chứng tỏ không có lợi tí nào: Người phụ nữ Mỹ kích động này đã áp đảo ông. Ông ta rung chuông gọi phó lãnh sự - Baby đã thắng.

Dick ngồi trong nạng đợi vào qua cửa sổ phòng giam. Collis và hai cảnh sát ở cùng chàng, họ đợi diễn biến của sự việc. Dick có thể nhìn thấy đám cảnh sát qua tầm nhìn đã thu hẹp của một mắt, họ là những nông dân Tuscan, môi trên ngắn, và chàng thấy khó mà liên tưởng họ với sự hung ác tối qua. Chàng nhờ một người đem cho cốc bia.

Bia làm chàng tỉnh táo và trong giây lát, mọi tình tiết sáng rõ dưới ánh sáng hài hước mỉa mai. Collis tưởng cô gái người Anh đã gây ra tai họa, nhưng Dick chắc chắn rằng cô ta đã biến mất từ lâu trước khi xảy ra sự việc. Collis còn mãi nghĩ đến việc cô Warren tìm thấy mình trần truồng trên giường.

Cơ thịnh nộ của Dick tạm lui và chàng cảm thấy mình không chịu trách nhiệm hình sự gì. Việc xảy ra với chàng khủng khiếp đến mức không thể thờ ơ, trừ khi chàng bị bóp cổ đến chết, đây là việc không chắc xảy ra và chàng tuyệt vọng. Từ nay trở đi chàng sẽ là người khác hẳn, tình trạng đau đớn

khiến chàng có những cảm giác kỳ dị về bản thân mới mẻ của mình. Vấn đề là hành động của chúa, không dành riêng cho ai. Không một người Aryan trưởng thành nào lợi dụng sự sỉ nhục, khi anh ta bỏ qua, nó trở thành một phần trong đời, anh ta đồng cảm với thứ đã nhục mạ mình, một kết cục không thể trong trường hợp này.

Khi Collis nói đến báo thù, Dick lắc đầu và im lặng. Một trung úy cảnh sát bận rộn, bóng lảng, đẩy sức sống vào phòng, ba người đàn ông và các lính gác đứng nghiêm. Anh ta chộp chai bia rỗng và chìa thẳng luồng quở trách vào người của mình. Anh ta tràn đầy một tinh thần mới mẻ, và việc đầu tiên là đưa chai bia ra khỏi phòng giam. Dick nhìn Collis và cười to.

Phó lãnh sự là một thanh niên kích động tên là Swanson tới, và họ cùng đến tòa án. Collis và Swanson mỗi người một bên Dick, hai cảnh sát theo sát đằng sau. Đó là một buổi sáng vàng vọt, mù sương, các quảng trường và đường phố đông đúc, Dick kéo mũ sụp xuống trán, đi nhanh và đều bước, cho đến khi một cảnh sát chân ngắn chạy lên và phản đối. Swanson dàn xếp sự việc.

– Tôi đã làm anh bẽ mặt sao? – Dick hỏi, vui vẻ.

– Anh có khả năng bị những người Ý đánh đến chết, - Swanson đáp, ngượng ngùng. - Lần này chắc họ sẽ thả anh, nhưng nếu anh là người Ý, anh sẽ bị tù hai tháng đấy. Mà có thể hơn thế ấy chứ!

– Anh đã ở tù bao giờ chưa?

Swanson bật cười.

– Tôi thích anh ta, - Dick thông báo với Clay. - Anh ta là một thanh niên dễ thương và biết cho người khác lời khuyên tuyệt vời, nhưng tôi đánh cược bản thân anh ta đã từng ở tù. Chắc là có lần bị nhốt vài tuần.

Swanson cười phá.

– Ý tôi muốn nói là anh phải thận trọng. Anh không biết những người này như thế nào đâu.

–Ồ, tôi biết chứ, - Dick bùng lên, cáu kỉnh. - Họ là những kẻ hôi thối khốn kiếp. - Chàng quay ngoắt sang đám cảnh sát. - Đúng thế không?

– Tôi chia tay ông ở đây, - Swanson nói nhanh. - Tôi đã bảo chị vợ của anh là luật sư của chúng tôi sẽ gặp anh ở tầng trên phòng xử. Anh phải thận trọng đấy.

– Tạm biệt. - Dick lễ phép bắt tay. - Cảm ơn anh rất nhiều. Tôi cảm thấy anh có một tương lai...

Mim cười lần nữa, Swanson vội bỏ đi, tiếp tục giữ vẻ trịnh trọng, không tán thành.

Họ vào một cái sân trong, bốn phía là những cầu thang ngoài dẫn lên các phòng tầng trên. Lúc họ băng qua, tiếng rên rỉ, tiếng huýt sáo, ê ê nổ tung từ những người đang thơ thẩn trong sân, các giọng nói đầy giận dữ và khinh bỉ. Dick nhìn quanh chăm chú.

– Gì thế? - Chàng hỏi, kinh hãi.

Một trong các cảnh sát nói với đám đông và các âm thanh tắt lặng.

Họ vào phòng xử án. Một luật sư Ý ăn vận xoàng xĩnh từ tòa Lãnh sự trình bày đầy đủ chi tiết với chánh án trong lúc Dick và Collis đợi ở một bên. Một người nào đó biết tiếng Anh quay khỏi cửa sổ và giải thích với đám đông trong sân lúc họ đi qua. Một người Frascati^[179] đã hăm hiếp và giết chết một bé gái năm tuổi cũng bị xử sáng hôm ấy, nên đám đông tưởng nhầm là Dick.

Vài phút sau, luật sư bảo Dick được tự do, tòa án cho rằng chàng bị trừng phạt thế là đủ.

– Đủ ư! - Dick kêu lên. - Trừng phạt vì tội gì?

– Đi thôi, - Collis nói. - Bây giờ anh không thể làm gì được đâu.

– Nhưng tôi đã làm gì, ngoài việc đánh nhau với các tài xế taxi?

– Họ khẳng định anh tấn công một thám tử, hình như anh sắp bắt tay và đánh anh ta...

– Không đúng! Tôi bảo là sẽ đánh anh ta... tôi không biết anh ta là thám tử.

– Tốt hơn hết là anh đi đi, - viên luật sư giục.

– Đi thôi. - Collis nắm cánh tay chàng và họ xuống các bậc.

– Tôi muốn phát biểu, - Dick gào lên. - Tôi muốn giải thích với những người này tôi đã cưỡng hiếp một bé gái lên năm ra sao. Có lẽ tôi đã...

– Đi thôi.

Baby đang đợi cùng một bác sĩ trong ô tô. Dick không muốn gặp cô và thấy ghét vị bác sĩ, người có cung cách nghiêm khắc, một nhà đạo đức Latinh, coi chàng là một trong những loại người châu Âu ti tiện nhất. Dick tóm tắt về tai họa của mình, nhưng không người nào nói nhiều. Trong phòng chàng ở Quirinal, bác sĩ rửa sạch máu và mồ hôi nhờn như dầu, xếp lại mũi, các xương sườn và ngón tay bị gãy, khử trùng các vết thương nhỏ hơn và đặt miếng gạc đầy hứa hẹn lên một mắt chàng. Dick xin một chút morphine, vì chàng vẫn rất tỉnh táo và đầy lo lắng. Với chút morphine, chàng ngủ thiếp đi, bác sĩ và Collis ra về, còn Baby đợi cùng chàng, cho đến khi một phụ nữ từ nhà thương của Anh tới. Một đêm thật vất vả, nhưng Baby thỏa mãn vì cảm giác rằng dù thành tích trước kia của Dick có là gì đi nữa, hiện giờ họ đã vượt chàng về mặt đạo đức, miễn là chàng chứng tỏ còn hữu ích về mặt nào đó.

QUYỂN BA

CHƯƠNG 1

Kaethe Gregorovich bắt kịp chồng trên đường về biệt thự của họ.

– Nicole sao rồi? - Cô hỏi dịu dàng, nhưng vừa nói vừa thở, chứng tỏ cô đã giữ câu hỏi này trong đầu suốt lúc chạy.

Franz nhìn vợ, ngạc nhiên.

– Nicole không ốm. Sao em lại hỏi thế, em yêu?

– Anh thăm khám cho cô ấy nhiều thế, em tưởng cô ấy phải ốm chứ.

– Chúng ta sẽ nói chuyện này trong nhà.

Kaethe ngoan ngoãn đồng ý. Phòng làm việc của Franz ở tầng trên tòa nhà hành chính, bọn trẻ và cô gia sư đang trong phòng khách, họ đi lên phòng ngủ.

– Em xin lỗi, Franz, - Kaethe nói trước chồng. - Em xin lỗi, em không có quyền nói chuyện này. Em biết trách nhiệm của mình và em tự hào vì chúng. Nhưng giữa em và Nicole đã nảy sinh tình cảm xấu.

– Chim thì cứ vui lòng ở yên trong tổ, - Franz gầm lên. Thấy giọng nói không hợp với tình cảm, anh ta nhắc lại mệnh lệnh trong không gian và tính toán đến nhịp điệu y như ông thầy già của mình, tiến sĩ Dohmler, để có ý nghĩa trong những lời vô vị, sáo mòn nhất. - Chim - thì - cứ - vui - lòng - ở - yên - trong - tổ!

– Em hỏi. Anh thấy đấy, em không hề thiếu lịch sự với Nicole.

– Anh thấy em thiếu lương tri. Nicole một nửa là bệnh nhân, cô ấy có thể là bệnh nhân suốt đời. Anh có trách nhiệm khi Dick vắng mặt. - Franz ngập ngừng, đôi khi như một kiểu nghịch ngợm, anh ta cố giấu Kaethe các tin tức.

- Sáng nay có một bức điện từ Rome. Dick bị cúm và ngày mai bắt đầu về nhà.

Nhẹ người, Kaethe đeo đuổi ý nghĩ của mình, giọng thờ cá nhân hơn.

– Em nghĩ Nicole không ốm đau như mọi người tưởng, cô ấy chỉ áp ủ chứng bệnh của mình như một công cụ của sức mạnh. Cô ấy nên sống như trong phim, như Norma Talmadge^[180] của anh chẳng hạn, phụ nữ Mỹ ai chẳng thích thế.

– Em ghen với Norma Talmadge trong phim ư?

– Em không thích người Mỹ. Họ ích kỷ, *ích kỷ* lắm!

– Em có thích Dick không?

– Em mến anh ấy, - cô thừa nhận. - Anh ấy khác hẳn, biết nghĩ đến người khác.

... Norma Talmadge cũng thế, Franz tự nhủ. Ngoài sắc đẹp, Norma Talmadge ắt phải là một phụ nữ tinh tế, quý phái.

Người ta phải ép cô ta đóng những vai ngu ngốc, Norma Talmadge phải là một phụ nữ mà có đặc ân lắm mới được quen biết.

Kaethe đã quên bằng Norma Talmadge, cái bóng sinh động đã làm cô phiền muộn cay đắng vào đêm họ lái xe từ rạp chiếu bóng ở Zurich về nhà.

– Dick cưới Nicole vì tiền của cô ấy, - Kaethe nói. - Đây là nhược điểm, một đêm kia anh ấy đã ám chỉ về mình như thế.

– Em là người ác tâm.

– Lẽ ra em không nên nói chuyện đó, - cô tháo lui. - Tất cả chúng ta phải sống như những con chim, như anh nói. Nhưng thật khó khăn khi Nicole hành động như... khi Nicole hơi thu mình lại, như thể cô ấy đang nín thở... dường như em *đã ngửi* thấy mùi xấu xa!

Kaethe đã động chạm đến một sự thật quan trọng. Cô tự làm phần lớn công việc, và vốn tính căn cơ, cô mua rất ít quần áo. Một cô bán hàng người Mỹ mỗi tối giặt là hai bộ đồ lót, sẽ để ý đến dấu vết mồ hôi hôm qua trên người Kaethe, ít nặng mùi hơn amôniac, nhắc nhở đến công việc nặng nhọc vô tận và sự thối rữa. Với Franz, cái mùi mơ hồ, đậm đặc trên tóc Kaethe là

tự nhiên, và anh ta bỏ qua, nhưng với Nicole, sinh ra đã ghét mùi các ngón tay của bảo mẫu mặc quần áo cho mình, thì đây là thứ chướng mắt phải cam chịu.

– Còn bọn trẻ nữa, - Kaethe nói tiếp. - Cô ấy không thích chúng chơi với các con chúng ta... - nhưng Franz nghe đã đủ.

– Giữ mồm giữ miệng đấy, trò chuyện kiểu này có thể tổn hại đến anh về mặt nghề nghiệp, vì bọn anh nợ tiền Nicole bệnh viện này. Chúng ta ăn trưa thôi.

Kaethe nhận ra cơn bột phát của mình là khờ dại, nhưng nhận xét cuối cùng của Franz nhắc cô rằng những người Mỹ kia có tiền, và một tuần sau, cô diễn đạt sự không ưa Nicole bằng những lời mới mẻ.

Dịp đó là bữa tối họ mời nhà Diver nhân Dick trở về. Họ vừa ngừng bước trên đường mòn cô đóng cửa và nói với Franz:

– Anh có trông thấy quanh mắt Dick không? Anh ấy bị trong một cuộc truy hoan!

– Từ tổn nào, - Franz yêu cầu. - Dick đã kể với anh ngay khi vừa về đến nhà. Anh ấy chơi quyền Anh trên chuyến tàu xuyên Đại Tây Dương. Các hành khách Mỹ rất hay chơi quyền Anh trên các chuyến tàu xuyên Đại Tây Dương.

– Em có tin được không? - Kaethe chế nhạo. - Anh ta bị thương, một cánh tay không cử động nổi và có một vết sẹo chưa lành trên thái dương. Anh có thể thấy chỗ tóc bị cắt trụi.

Franz không chú ý đến các chi tiết đó.

– Nhưng gì nhỉ? - Kaethe đòi hỏi. - Anh nghĩ cái đó có tốt cho bệnh viện không? Tối nay em ngửi thấy mùi rượu trên người anh ta, và vài lần khác kể từ khi Dick trở về.

Cô hạ thấp giọng cho hợp với tính nghiêm trọng của điều sắp nói:

– Dick không còn là một người nghiêm túc nữa đâu.

Franz lúc lắc đôi vai lúc đi lên gác, cố gạt sự khăng định của vợ. Trong phòng ngủ, anh quay sang Kaethe.

– Anh ấy chắc chắn là người đàn ông nghiêm túc và thông minh bậc nhất. Gần đây, Dick được coi là người ưu tú nhất trong tất cả những người có bằng cấp về bệnh thần kinh ở Zurich, là người tài giỏi nhất mà anh từng biết.

– Nhục thật!

– Đây là sự thật, không thừa nhận điều đó thật nhục. Anh nghĩ đến Dick khi có các ca nghiêm trọng. Các xuất bản phẩm của anh ấy vẫn là tiêu chuẩn trong ngành của anh, cứ đến bất cứ thư viện y khoa nào và hỏi mà xem. Phần lớn các sinh viên tưởng Dick là người Anh, họ không tin một người Mỹ lại có thể thấu đáo như thế. - Anh kêu ca về việc nhà, cầm bộ pyjamas dưới gối lên. - Anh không thể hiểu vì sao em nói chuyện kiểu này, Kaethe, anh tưởng em quý anh ấy.

– Nhục thật! - Kaethe nói. - Anh là người vững vàng, anh làm việc. Đây là cảnh của thỏ và rùa, và theo em thì cuộc đua của thỏ gần như đã xong.

– Suyt! Suyt!

– Vậy thì hay rồi. Đây là thực tế.

Anh xòe tay, đẩy mạnh vào không khí.

– Dừng lại!

Rốt cuộc, họ trao đổi quan điểm như những người cùng tham gia. Kaethe thầm công nhận đã quá khắt khe với Dick, người cô vẫn ngưỡng mộ và kính sợ, người thường khen ngợi và hiểu cô. Còn với Franz, một khi ý tưởng của Kaethe có thời gian thấm thía, anh chẳng bao giờ khác sau khi đã tin Dick là con người nghiêm túc. Khi thời gian qua đi, Franz tự thuyết phục mình rằng anh chẳng bao giờ nghĩ thế.

CHƯƠNG 2

Dick kể với Nicole, đã sàng lọc và cắt bỏ, về tai họa ở Rome, trong câu chuyện này, chàng là người nhân từ cứu một người bạn say rượu. Chàng có thể tin Baby sẽ giữ mồm giữ miệng, vì chàng miêu tả kết quả thảm khốc vượt quá sự thật với Nicole. Tuy vậy, tất cả những tình tiết này là một rào chắn thấp so với ảnh hưởng rơi rớt lại của đoạn quan trọng nhất với chàng.

Phản ứng lại, chàng coi mình thất bại nặng nề trong công việc, nên Franz đang cố thay liên minh với chàng, có thể không còn thấy có cơ sở nào để bắt đầu sự bất đồng. Không có tình bạn nào xứng với cái tên từng sụp đổ trong một giờ mà không đau đớn, nên Franz ngày càng tin rằng Dick đã hỏng về trí tuệ và tình cảm với tốc độ nhanh đến mức các chấn động làm anh ta khó chịu, đây là sự trái ngược mà trước kia được coi là ưu điểm trong quan hệ của họ. Vì thế, da năm ngoái dành để làm những đôi giày kém chất lượng.

Tháng Năm đến, Franz vẫn chưa tìm ra cơ hội chen cái nệm đầu tiên. Một buổi trưa, Dick vào phòng làm việc, trắng bệch và mệt mỏi, chàng ngồi xuống và nói:

- Cô ấy đi rồi.
- Cô ấy chết rồi ư?
- Ngừng tim.

Dick ngồi mệt lử trong chiếc ghế gần cửa ra vào nhất. Chàng ở suốt ba đêm liền bên nữ họa sĩ giấu tên mà chàng đã đem lòng yêu, tự tay chia đều lượng adrenalin, thực sự rọi chiếu ánh sáng nhợt nhạt khi chàng có thể chìm vào bóng tối đằng trước.

Nửa thông cảm với tình cảm của Dick, Franz nhanh chóng đưa ra ý kiến:

– Đây là một ca giang mai thần kinh. Tôi không thấy khác so với mọi xét nghiệm giang mai chúng tôi đã làm. Dịch tủy sống...

– Thôi, đừng bận tâm, - Dick nói. - Lạy Chúa, đừng bận tâm nữa! Nếu cô ấy đủ quan tâm đến bí mật của mình để mang nó đi cùng cô ta, thì cứ để nó như thế.

– Tốt hơn hết là anh nghỉ một ngày.

– Đừng lo, tôi sẽ nghỉ.

Franz đã có cố, ngược nhìn khỏi bức điện đang thảo gửi cho anh trai người nữ họa sĩ, anh hỏi gặng:

– Hay anh muốn đi du ngoạn một chuyến?

– Không phải lúc này.

– Ý tôi là nghỉ một chuyến. Có một ca ở Lausanne. Tôi đã gọi điện với Chilian suốt buổi sáng...

– Cô ấy thật can đảm, - Dick nói. - Mà bệnh tình hành hạ cô ấy lâu thế.

Franz lắc đầu thông cảm và Dick hiểu.

– Xin lỗi đã ngắt lời anh.

– Đây chỉ là một thay đổi... tình hình là cha có vấn đề với con trai. Người cha không muốn đưa con trai lên đây. Ông ấy muốn có người xuống đó.

– Chuyện gì vậy? Nghiện rượu ư? Hay đồng tính luyến ái? Khi anh nói Lausanne...

– Cái nào cũng có một chút.

– Tôi sẽ xuống đó. Bao nhiêu tiền trong ca này?

– Nhiều lắm. Ở lại chừng hai hoặc ba ngày, rồi đưa cậu trai lên đây nếu cần theo dõi. Trong bất cứ trường hợp nào anh cũng thoải mái về thời gian và phương pháp, kết hợp công việc với giải trí.

Sau hai tiếng ngủ trên tàu, Dick cảm thấy tươi tỉnh lại, phấn chấn, chàng đến gặp và nói chuyện với senor Pardo y Ciudad Real.

Những cuộc trò chuyện loại này có nhiều dạng. Thông thường, tình trạng của bệnh nhân chỉ là sự kích động của gia đình, tiêu biểu cho hiện tượng thú

vị về tâm lý. Ca này không là ngoại lệ: Señor Pardo y Ciudad Real là một người Tây Ban Nha điển trai, màu xám sắt, dáng đi quý phái và đủ thứ phụ tùng của sự giàu có và quyền lực, giận dữ đi tới đi lui trong dãy phòng ở khách sạn Trois Mondes và kể chuyện về con trai, chẳng kiềm chế gì hơn một mụ đàn bà say rượu.

– Tôi đang ở đoạn cuối của phát hiện. Con trai tôi là thứ đồi bại. Nó hư hỏng ở Harrow, ở Kings College, Cambridge. Nó đồi bại không thể giải đoán. Hiện giờ, nó ngày càng say sưa be bét, và liên tiếp gây tai tiếng. Tôi đã cố làm mọi việc: thảo kế hoạch cùng một bác sĩ là bạn tôi, gửi họ đi một vòng Tây Ban Nha. Tối nào Francisco cũng tiêm một mũi thuốc kích thích tình dục, rồi cả hai cùng nhau đến một nhà thổ có tiếng, trong một tuần hình như có hiệu lực, nhưng kết quả lại chẳng có gì. Cuối cùng, tuần lễ vừa qua, trong chính căn phòng này, đúng hơn là trong buồng tắm kia - ông ta chỉ vào đó - tôi bắt Francisco cởi áo đến tận eo và quất nó bằng roi da...

Một lát vì xúc động, ông ta ngồi xuống và Dick nói:

– Thật ngốc nghếch chuyển đi Tây Ban Nha, vừa không hiệu quả vừa... - Chàng cố cưỡng lại sự vui vẻ bột phát, mà bất cứ bác sĩ y khoa có uy tín nào cũng nên phụ họa theo cuộc thử nghiệm tài tử như thế này! - Thưa Señor, tôi phải nói với ông rằng trong những ca như thế này, chúng tôi không hứa hẹn gì hết. Trong ca nghiệm rượu, chúng tôi có thể hoàn thành với sự hợp tác thích đáng. Trước hết là phải gặp cậu ta, đủ để cậu ấy tin cậy, xem cậu ấy có hiểu thấu vấn đề hay không.

Cậu trai ngồi với chàng ở ngoài thềm, khoảng hai mươi tuổi, đẹp trai và lanh lợi.

– Tôi muốn biết quan điểm của cậu, - Dick nói. - Cậu có cảm thấy tình hình ngày càng xấu đi không? Cậu có muốn làm gì đó không?

– Tôi nghĩ là có, - Francisco đáp. - Tôi rất bất hạnh.

– Cậu cho là vì uống rượu hay vì một thứ không bình thường nào đó?

– Tôi nghĩ uống rượu là do người khác gây ra. - Cậu ta nghiêm túc được một lát, rồi đột ngột, sự khôi hài không kìm nổi bùng nổ, cậu ta cười phá lên và nói. - Thật vô vọng. Ở trường King, tôi nổi tiếng là Bà hoàng Chile.

Chuyến đi ấy đến Tây Ban Nha... tất cả khiến tôi kinh tởm vì cảnh tượng của một người đàn bà.

Dick thành linh ngắt lời cậu ta.

– Nếu cậu vui trong tình trạng bản thủ này, tôi không thể giúp gì cậu và chỉ phí thời gian của tôi.

– Không, chúng ta nói chuyện đã, tôi chán ghét phần lớn những người khác. - Trong cậu trai này có sự kiên cường nào đó, bị bóp méo thành sự kháng cự mãnh liệt với cha mình. Nhưng cậu ta có một vẻ gian xảo điển hình trong ánh mắt mà những người đồng tính luyến ái thường có khi thảo luận về chủ đề này.

– Đây là một việc lén lút, - Dick bảo cậu ta. - Cậu sẽ trải qua cả đời với nó, và hậu quả là cậu không còn thời gian và sinh lực cho bất cứ một hoạt động nào tử tế hay của xã hội. Nếu cậu muốn đổi mặt với cuộc đời, cậu phải bắt đầu kiểm chế tính ham thích nhục dục của mình, và trước hết là, uống rượu sẽ gây ra...

Chàng nói một cách máy móc, những cuốn bỏ ca này từ mười phút trước. Họ trò chuyện thân mật thêm một giờ nữa về quê hương Chile của chàng trai và về những hoài bão của cậu ta. Dick gần như hiểu thấu được tính cách của Francisco, nhưng từ góc độ bệnh lý, chàng hiểu rằng sự quyến rũ này làm Francisco phạm nhiều tội lỗi, và với Dick, sự quyến rũ luôn tồn tại độc lập, dù là chuyện tán tỉnh chiều chuộng con người khốn khổ đã chết trong bệnh viện sáng nay hay thái độ can đảm để cậu thanh niên lạc loài này kể lại chuyện cũ tẻ ngắt. Dick cố mổ xẻ nó ra thành nhiều mảnh, đủ nhỏ để tích trữ, chàng hiểu rằng toàn bộ cuộc đời có thể khác biệt về chất lượng nhờ các mảnh nhỏ, và cũng cuộc đời đó ở độ tuổi bốn mươi hình như có khả năng quan sát chỉ bằng những mảnh nhỏ. Tình yêu của chàng với Nicole và Rosemary, tình bạn với Abe North, với Tommy Barban trong vụn vặt đổ vỡ của đoạn cuối chiến tranh, trong những mối quan hệ ấy, các tính cách dường như quây chặt, gần gũi với chàng đến mức chàng trở nên có cá tính mạnh mẽ, hình như có một quy luật tất yếu là nắm lấy tất cả hoặc chẳng có gì, dường như phần còn lại của cuộc đời, chàng buộc phải mang theo bản ngã

của những con người nhất định, sớm gặp và yêu ngay từ đầu, chỉ bổ sung thêm cũng như họ tự hoàn thiện mình. Có một yếu tố nào đó dính dáng đến sự lẻ loi - dễ được yêu, song khó yêu.

Lúc ngồi trên hiên với cậu Francisco trẻ trung, bóng ma của quá khứ lướt nhanh vào tâm trí chàng. Một người đàn ông cao ráo, khác thường đang cố tách khỏi khu vực có nhiều bụi cây, đến gần Dick và Francisco với quyết tâm mỏng manh. Trong giây lát chàng tưởng phần đáng tiếc của phong cảnh rung động khiến Dick không để ý đến ông ta, rồi Dick đứng dậy, bắt tay với vẻ lơ đãng và nghĩ: “Lạy Chúa tôi, mình đã khuấy động đến tổ chấy rồi!” và cố nhớ ra tên người đó.

– Bác sĩ Diver phải không?

– Vâng, vâng, anh Dumphry phải không ạ?

– Royal Dumphry đây. Tôi đã có vinh dự ăn tối trong khu vườn đẹp đẽ của anh chị.

– Vâng, tất nhiên rồi. - Cố giảm bớt nhiệt tình của Dumphry, Dick nói băng quơ. - Đó là năm 1924 hay 1925 nhỉ...

Chàng vẫn đứng, nhưng Royal Dumphry rút rè như mới gặp lần đầu, song không chịu lùi, anh ta nói với Francisco theo kiểu cọt nhả, thân tình, nhưng Francisco xấu hổ vì anh ta, nên hòa với Dick, cố xua anh ta đi.

– Bác sĩ Diver, có một điều tôi muốn nói với anh trước khi anh đi. Tôi không bao giờ quên tối hôm ấy trong vườn nhà anh, anh và chị nhà dễ thương biết chừng nào. Với tôi, đó là một trong những kỷ niệm đẹp nhất trong đời, một trong những hồi ức vui vẻ nhất. Tôi luôn nghĩ đến nó như một cuộc tụ tập của những người văn minh nhất tôi từng gặp.

Dick lùi dần về phía cánh cửa gần nhất của khách sạn, như một con cua.

– Tôi mừng vì anh vẫn còn nhớ. Bây giờ tôi phải đi gặp...

– Tôi hiểu, - Royal Dumphry tiếp tục, vẻ thông cảm. - Tôi nghe nói ông ấy đang hấp hối.

– Ai đang hấp hối?

– Có lẽ tôi không nên nói chuyện này vì... nhưng chúng tôi có cùng một bác sĩ.

Dick dừng lại, sửng sốt nhìn Dumphry.

– Anh đang nói về ai vậy?

– Kìa, về bố vợ của anh... có lẽ tôi...

– *Cái gì* của tôi?

– Tôi cho rằng... ý anh tôi là người đầu tiên...

– Anh định nói bố vợ tôi ở đây, ở Lausanne ư?

– Tôi tưởng anh biết rồi... tôi ngỡ vì thế anh ở đây.

– Bác sĩ nào chăm sóc ông ấy?

Dick ghi nguệch ngoạc cái tên vào sổ tay, rồi cáo từ và vội vã đến trạm điện thoại.

Thật tiện cho bác sĩ Dangeu gặp bác sĩ Diver ở nhà mình ngay lập tức.

Bác sĩ Dangeu là một thanh niên Geneva, trong thoáng chốc anh ta sợ mất một bệnh nhân sinh lời, nhưng khi Dick làm anh ta yên tâm, Dangeu tiết lộ rằng ông Warren thực sự đang hấp hối.

– Ông ấy mới năm mươi nhưng gan không thể hồi phục được nữa, chứng nghiện rượu là nhân tố thúc đẩy bệnh tật.

– Ông ấy không phản ứng được sao?

– Ông ấy không thể tiếp nhận thứ gì ngoài chất lỏng. Tôi đã truyền cho ông ta ba ngày nay hoặc gần như một tuần.

– Tiểu thư Warren, con gái lớn của ông ấy có biết tình trạng này không?

– Theo nguyện vọng của ông ấy, không ai được biết ngoài người đầy tớ trai. Chỉ đến sáng nay, tôi cảm thấy phải nói thật với ông ấy, ông ấy nghe tin rất kích động mặc dù vốn là người mộ đạo và nhẫn nhục từ khi bắt đầu đau ốm.

Dick ngập ngừng:

– Vậy thì... - chàng từ tốn quyết định, - trong bất cứ hoàn cảnh nào, tôi sẽ chăm sóc theo góc độ gia đình. Nhưng tôi hình dung họ sẽ muốn có cuộc hội

chân.

– Nếu anh muốn.

– Tôi biết mình là người phát ngôn cho họ khi đề nghị anh mời một trong các bác sĩ nổi tiếng nhất quanh vùng hồ này, ông Herbrugge ở Geneva.

– Tôi cũng đang nghĩ đến Herbrugge.

– Trong lúc tôi ở đây ít nhất một ngày, tôi sẽ giữ liên hệ với anh.

Tối hôm đó, Dick đến gặp Señor Pardo y Ciudad Real và họ nói chuyện.

– Chúng tôi có nhiều điền trang rộng lớn ở Chile... - Ông già nói. - Con trai tôi có thể trông nom chúng. Hoặc tôi có thể đưa nó tới một trong hàng chục doanh nghiệp ở Paris... - Ông ta lắc đầu và đi từ cửa sổ này tới cửa sổ khác, cơn mưa xuân vui vẻ đến mức đàn thiên nga không chịu tới chỗ nấp. - Con trai duy nhất của tôi! Anh có thể đưa nó đi cùng anh không?

Ông già Tây Ban Nha đột nhiên quỳ xuống cạnh chân Dick.

– Anh có thể chữa cho đứa con duy nhất của tôi không? Tôi tin anh, anh có thể mang nó đi cùng anh, chữa trị cho nó.

– Không thể cam kết với một người vì lý do như thế. Tôi không thể làm được.

Ông già Tây Ban Nha đứng dậy.

– Tôi hấp tấp quá... tôi phải đi...

Xuống hành lang, Dick gặp bác sĩ Dangeu trong thang máy.

– Tôi định gọi đến phòng anh, - Dangeu nói. - Chúng ta có thể nói chuyện ở ngoài hiên được không?

– Ông Warren mất rồi sao? - Dick gặng.

– Sáng nay, ông ấy được hội chẩn. Trong lúc đó, ông ấy tha thiết muốn gặp con gái - là vợ anh. Hình như có cuộc cãi cọ gì đó...

– Tôi không biết mọi chuyện đó.

Hai bác sĩ nhìn nhau, suy nghĩ.

– Sao anh không nói chuyện với ông ấy trước khi anh quyết định? - Dangeu gợi ý. - Cái chết sẽ là một đặc ân cho ông ấy... chỉ yếu đi và chìm

dần thôi.

Dick cố bằng lòng:

– Được thôi.

Dãy phòng trong đó Charles Warren đang yếu dần tàn lụi dần có cùng kích thước như dãy của Senor Pardo y Ciudad Real. Khắp khách sạn này có nhiều căn phòng chứa những người giàu có suy nhược, những kẻ trốn tránh công lý, những người muốn đòi lại ngai vàng của công quốc đã mất, họ sống bằng các chất dẫn xuất của thuốc phiện hoặc barbital^[181], không ngừng lắng nghe chiếc radio không thể tránh khỏi, nghe những giai điệu thô lỗ của các tội lỗi xưa. Nơi ẩn náu này của châu Âu không thu hút nhiều người, dường như cam chịu họ mà không hề có những căn vặn phiền phức. Nhiều con đường qua đây - những người bị cột chặt vào các an dưỡng đường hoặc các khu nghỉ dưỡng bệnh lao trên núi, những người không còn *được chấp thuận* ở Pháp hoặc Italy.

Dãy phòng tối tăm. Một nữ tu sĩ với gương mặt thánh thiện đang săn sóc người đàn ông có những ngón tay gầy mòn lần chuỗi tràng hạt trên tấm khăn trải giường trắng muốt. Ông ta vẫn điển trai và cách phát âm rõ ràng lúc ông nói với Dick, sau khi Dangeu để họ lại với nhau.

– Đến cuối đời, chúng ta mới có nhiều hiểu biết. Chỉ đến bây giờ, bác sĩ Diver ạ, tôi mới hiểu hết mọi thứ.

Dick đợi.

– Tôi là một tên đàn ông xấu xa. Cậu phải hiểu cái quyền bé nhỏ là tôi phải gặp lại Nicole lần nữa, để Con người Quan trọng hơn tất cả chúng ta nói lời tha thứ và thương xót. - Chuỗi tràng hạt tuột khỏi bàn tay yếu đuối và trượt khỏi tấm khăn trải giường mịn màng. Dick nhặt nó lên hộ ông ta. - Nếu tôi có thể gặp Nicole mười phút, tôi sẽ rất vui sướng rời khỏi cõi đời.

– Đây không phải là một quyết định mà con làm được, - Dick đáp. - Nicole không được khoẻ. - Chàng đã quyết nhưng giả vờ lưỡng lự. - Con có thể dàn xếp việc này qua các bạn đồng nghiệp.

– Các bạn đồng nghiệp của con nói với ta rồi. Tốt lắm, bác sĩ ạ. Ta phải nói rằng món nợ của ta với con lớn lắm...

Dick vội đứng dậy.

– Con sẽ để ba biết kết quả qua bác sĩ Dangeu.

Trong phòng riêng, chàng gọi đến bệnh viện ở Zugersee. Một lúc lâu sau, Kaethe trả lời từ nhà riêng.

– Tôi muốn gặp Franz.

– Franz đang ở trên núi. Tôi cũng sắp lên đấy, tôi có thể nói gì với anh ấy, hờ Dick?

– Là việc của Nicole, cha cô ấy đang hấp hối ở Lausanne. Bảo với Franz rằng, có chuyện quan trọng, anh ấy gọi cho tôi từ đó nhé.

– Tôi sẽ nói.

– Nói hộ với anh ấy là tôi ở trong phòng khách sạn từ ba đến năm giờ, rồi từ bảy đến tám giờ, sau đó liên lạc với tôi trong phòng ăn.

Trong những giờ phút hồi hộp này, chàng quên nói thêm rằng đừng nói với Nicole, khi chàng nhớ ra thì điện thoại đã tắt. Chắc Kaethe sẽ hiểu thôi.

... Kaethe không có ý định kể với Nicole về cuộc điện đàm khi lên con đường dốc hoang vắng của quả núi đầy hoa dại và những dây leo bí ẩn, nơi các bệnh nhân được đưa lên trượt tuyết trong mùa đông và leo núi trong mùa xuân. Xuống tàu, Kaethe trông thấy Nicole đang hướng dẫn bọn trẻ chơi đùa. Đến gần, cô ta âu yếm quàng cánh tay qua vai Nicole và nói:

– Chị chơi với trẻ con giỏi quá, đến hè chắc chị sẽ dạy chúng nhiều hơn về môn bơi lội.

Chơi đùa làm họ nóng lên, theo phản xạ Nicole gỡ cánh tay Kaethe một cách máy móc, và gần như khiếm nhã. Bàn tay Kaethe rơi xuống vụng về trong không trung, rồi cô gay gắt phản ứng bằng lời:

– Chị tưởng tôi đến để ôm chị chắc? - Cô ta chỉ trích, - Chỉ vì Dick thôi, tôi vừa nói chuyện điện thoại với anh ấy và tôi rất tiếc rằng...

– Có chuyện gì với Dick sao?

Kaethe chợt nhận ra sai lầm của mình, nhưng đã trót cư xử sống sượng nên không còn lựa chọn nào khác ngoài trả lời khi Nicole đeo đẳng cô bằng những câu hỏi nhắc đi nhắc lại: chị tiếc chuyện gì kia chứ?

- Dick không sao. Tôi phải nói chuyện với Franz.
- Đây là chuyện về Dick.

Sự kinh hoàng trên mặt nàng cùng sự hoảng hốt trên mặt bọn trẻ nhà Diver gần như hiển hiện. Kaethe bất ngờ kết thúc:

– Cha chị bị ốm ở Lausanne, Dick muốn nói chuyện với Franz về chuyện đó.

– Cha tôi ốm nặng lắm sao? - Nicole hỏi gặng, đúng lúc Franz bắt kịp với cung cách năng nổ ở bệnh viện. Kaethe vội nói nốt với anh ta câu chuyện nhưng hư hại thì đã xong rồi.

– Tôi phải đi Lausanne, - Nicole tuyên bố.

– Gượng đã, - Franz nói. - Tôi nghĩ như thế chưa chắc đã thích hợp. Tôi phải nói chuyện điện thoại với Dick trước đã.

– Thế thì tôi lỡ chuyến tàu mất, - Nicole phản đối, - rồi tôi sẽ bỏ lỡ ba tiếng đồng hồ từ Zurich! Nếu cha tôi đang hấp hối, tôi phải... - Nàng để câu này lơ lửng trong không trung, sợ nói ra rõ ràng. - Tôi *phải* đi thôi. Tôi phải chạy cho kịp tàu. - Nàng chạy trong lúc nói tới dãy ô tô bao quanh quả đồi trơ trụi, hơi nước mù mịt và ồn ào. Nàng hét qua vai, - nếu anh nói chuyện với Dick, bảo anh ấy là tôi đang đến nhé, Franz!...

... Dick ở trong phòng khách sạn, đọc *New York Herald* thì bà xơ như con chim nhận lướt vào, đồng thời chuông điện thoại reo.

– Ông ấy mất rồi ư? - Dick hỏi bà xơ, đầy hy vọng.

– Thưa ông, ông ấy đã đi rồi.

– Như thế nào?

– Cả người hầu lẫn hành lý của ông ấy cũng đi rồi!

Thật không thể tin nổi. Một người trong tình trạng như thế lại hồi sinh và ra đi.

Dick trả lời điện thoại của Franz.

– Anh đừng nói với Nicole, - chàng dặn.

– Kaethe đã nói với cô ấy rồi, rất không thận trọng.

– Tôi nghĩ đó là lỗi của tôi. Chẳng bao giờ nên kể điều gì với phụ nữ cho đến khi xong việc. Tuy vậy, tôi sẽ gặp Nicole... này Franz, một việc điên rồ nhất vừa xảy ra ở đây, ông già mang cả cái giường và đi rồi...

– Cái gì? Anh nói gì vậy?

– Tôi nói ông ấy đi rồi, ông già Warren ấy đi rồi!

– Mà sao lại không?

– Ông ấy bị cho là đang hấp hối vì suy sụp tổng thể... Ông ấy đã đứng dậy và bỏ đi, tôi đoán là về Chicago... Tôi không biết, y tá vừa đến đây xong... Tôi không biết, Franz ạ, tôi mới chỉ nghe thấy thế thôi... Gọi lại cho tôi sau nhé.

Chàng bỏ hai giờ liền lần theo cuộc di chuyển của ông già Warren. Bệnh nhân đã tìm ra cơ hội giữa lúc ngày, đêm nhập nhoạng, các y tá đến khu nghỉ dưỡng nuốt vội vài ngụm whisky, ông ta thanh toán hóa đơn khách sạn bằng ngân phiếu một ngàn đôla, báo cho bàn lễ tân gửi tiền thừa theo ông ta, rồi ra đi, có lẽ đi Mỹ. Dick và Dangeu lao tới ga vào phút cuối để tóm ông ta, kết quả chỉ là Dick đón hụt Nicole. Khi họ gặp nhau ở hành lang khách sạn, hình như nàng mệt quá sức, môi nàng mím chặt khiến Dick lo âu.

– Cha thế nào rồi? - Nàng hỏi gặng.

– Cha khá hơn nhiều. Rốt cuộc, hình như ông đã huy động đến sức lực dự trữ. - Chàng ngập ngừng, sợ phá vỡ sự thanh thản của nàng. - Thực ra cha đã dậy được và đi rồi.

Muốn uống một cốc vì cuộc truy đuổi đã quá giờ ăn trưa, chàng dẫn nàng, hoang mang, tới phòng dành riêng cho khách ăn thịt nướng, và khi họ đã yên vị trong hai chiếc ghế bành da thoải mái, gọi whisky pha soda và một cốc bia, chàng nói tiếp:

– Bác sĩ chăm sóc cha đã chẩn đoán sai hoặc gì đó, gờm đã, anh không có thời gian để suy nghĩ sự việc cho kỹ càng.

– Cha đi rồi ư?

– Ông đi tàu tối đến Paris.

Họ ngồi im lặng. Nicole tràn ngập hững hờ bi thảm.

– Đây là bản năng, - cuối cùng, Dick nói. - Ông ấy hấp hối thực, nhưng cố lấy lại sự nhịp nhàng, ông không phải là người duy nhất từng bỏ đi khỏi giường chết - giống như chiếc đồng hồ cũ - em biết đấy, em lắc nó rồi không hiểu vì sao, nó lại chạy theo thói quen. Giờ đến lượt cha...

– Ôi thôi, đừng nói với em nữa, - nàng đáp.

– Cái kích động chủ yếu của ông ấy là sự sợ hãi, - chàng nói tiếp. - Ông ấy sợ và bỏ đi. Chắc rồi ông sẽ sống đến chín mươi tuổi...

– Xin đừng nói nữa, - nàng năn nỉ. - Xin anh đừng... Em không thể chịu đựng thêm được nữa.

– Thôi được. Ngày mai chúng ta có thể trở về.

– Em không hiểu tại sao anh phải dính đến mọi chuyện này, - nàng bùng lên.

– Kìa em? Đôi khi anh không thể.

Nàng đặt tay mình lên tay chàng.

– Em xin lỗi đã nói thế, Dick.

Có người mang máy hát vào quầy và họ ngồi nghe bài *The Wedding of Painted Dolly*.

CHƯƠNG 3

Buổi sáng một tuần sau đó, dừng lại ở bên bàn để nhận thư, Dick nhận thấy bên ngoài om sòm khác thường: bệnh nhân Von Cohn Morris đang bỏ đi. Cha mẹ cậu ta là người Australia, đang xếp hành lý của cậu vào chiếc limousine lớn, bác sĩ Lladislau đứng cạnh họ, phản đối một cách bất lực những cử chỉ thô bạo của ông Morris. Cậu thanh niên coi việc ra đi của mình với thái độ yếm thế cách biệt lúc bác sĩ Diver đến gần.

– Việc này hơi bất ngờ, phải không ông Morris?

Ông Morris giật mình khi nhìn thấy Dick. Bộ mặt hồng hào của ông ta và tấm thẻ to trên bộ comple của ông hình như tắt, bật như ngọn đèn điện. Ông ta tiến đến gần Dick như định đánh chàng.

– Chúng tôi ra đi đúng lúc, chúng tôi và những người phải đi cùng chúng tôi, - ông ta bắt đầu và ngừng lại để thở. - Đây là đúng thời điểm, bác sĩ Diver ạ. Đúng lúc.

– Mời ông vào phòng làm việc của tôi được chứ? - Chàng gợi ý.

– Không! Tôi sẽ nói với ông, nhưng tôi đang muốn thoát khỏi ảnh hưởng của ông và địa điểm của ông.

– Tôi rất tiếc về việc này.

Ông ta dứ ngón tay vào Dick.

– Tôi vừa nói với cô bác sĩ kia rồi. Chúng tôi đã phí phạm thời gian và tiền bạc của mình.

Bác sĩ Lladislau ngọ nguậy, phủ nhận yếu ớt, ra dấu lảng tránh mơ hồ của người Xlavơ. Dick chưa bao giờ mến Lladislau. Chàng cố đưa người

Australia kích động kia đi theo con đường nhỏ về phòng làm việc của mình, cố thuyết phục ông ta vào, nhưng ông ta lắc đầu.

– Chính vì ông, bác sĩ Diver ạ. Tôi đã nói chuyện với bác sĩ Lladislau vì không tìm thấy ông, bác sĩ Diver, và vì chẳng mong gì gặp được bác sĩ Gregorovich trước lúc hoàng hôn, mà tôi thì không thể đợi. Không, thưa ông! Tôi sẽ không đợi một phút sau khi con trai tôi kể với tôi sự thật.

Ông ta tiến tới chỗ Dick vẻ đe dọa, hai bàn tay chàng vẫn buông lỏng đủ để gạt ông ta nếu cần.

– Con trai tôi đến đây vì chứng nghiện rượu, và nó kể với chúng tôi là nó ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của ông. Thế đấy! - Ông ta khịt mũi thật nhanh, nhưng hình như không thành công. - Không phải một, mà là hai lần Von Cohn nói nó ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của ông. Suốt đời, tôi và vợ tôi chưa bao giờ động đến một giọt rượu. Chúng tôi đưa Von Cohn đến chỗ các ông để chữa trị, và chỉ trong vòng một tháng nó đã ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của ông đến hai lần! Thế thì còn chữa trị cái gì?

Dick lưỡng lự, Ông Morris hoàn toàn có khả năng gây chuyện cãi lộn về chiều hướng của bệnh viện.

– Xét cho cùng, ông Morris ạ, một số người không từ bỏ thứ mà họ coi là đồ uống vì con trai ông...

– Nhưng ông là bác sĩ! - Morris giận dữ kêu toáng lên. - Khi người làm uống bia là gặp vận rủi, còn ông ở đây để chữa bệnh...

– Việc này đã đi quá xa rồi đấy. Con trai ông đến chỗ chúng tôi vì bệnh xung động ăn cắp.

– Thế đằng sau nó là cái gì? - Người đàn ông gần như rít lên. - Đồ uống, đồ uống đen. Ông có biết đen là màu gì không? Nó là màu dơ bẩn! Bác tôi đã bị treo cổ vì nó đấy, ông nghe chưa! Con trai tôi đến một bệnh viện, và một bác sĩ nồng nặc mùi rượu!

– Tôi phải yêu cầu ông đi đi.

– Ông yêu cầu tôi ư! Chúng tôi đang bỏ đi đây!

– Nếu ông có thể tự kiềm chế một chút, chúng tôi sẽ nói với ông kết quả điều trị cho đến bây giờ. Lẽ tất nhiên, vì ông nghi ngờ nên chúng tôi sẽ không muốn con trai ông là bệnh nhân nữa...

– Ông dám dùng từ *kiềm chế* với tôi sao?

Dick gọi bác sĩ Lladislau và lúc đến gần, chàng nói:

– Cô thay mặt chúng ta nói lời tạm biệt với bệnh nhân và gia đình cậu ta nhé?

Chàng hơi cúi chào ông Morris và đi vào phòng làm việc, rồi đứng cứng nhắc một lúc bên trong cửa. Chàng quan sát cho đến khi họ lái xe đi, những bậc cha mẹ gớm guốc, đứa con suy đồi, dễ đoán trước cả nhà họ sẽ đi khắp châu Âu, dọa nạt đòi khá hơn bằng sự dốt nát khó chịu và cả đồng tiền của họ. Nhưng điều làm Dick suy nghĩ sau khi chiếc xe khuất dạng là vấn đề cũng như mức độ mà chàng đã gây nên chuyện này. Bữa ăn nào chàng cũng uống vang đỏ và một chén trước khi đi ngủ, nói chung là rượu rum nóng, thỉnh thoảng chàng nhấp rượu gin trong các buổi chiều, gin là thứ khó phát hiện nhất trong hơi thở. Trung bình mỗi ngày chàng uống một phần tư lít rượu, quá nhiều cho cơ thể chàng tiêu thụ hết.

Gạt khuynh hướng tự phán xét, chàng ngồi xuống và viết một chế độ cắt bớt một nửa lượng rượu, như một đơn thuốc. Các bác sĩ, lái xe, các mục sư đạo Tin lành, cũng như các họa sĩ, người môi giới chứng khoán, các chỉ huy kỵ binh, có thể không bao giờ ngửi thấy mùi rượu. Dick nguyên rủa mình vì đã vô ý. Nhưng nửa giờ sau, vấn đề được làm rõ và chẳng có gì quan trọng khi Franz, hoạt bát vì nửa tháng sống trên dãy Alps, bất thành hình xuất hiện trên đường dành cho xe, háo hức bắt tay vào công việc đến mức lao vào ngay trước khi đến văn phòng. Dick gặp anh ta ở đó.

– Đỉnh Everest ra sao rồi?

– Chúng ta có thể chinh phục đỉnh Everest bằng tốc độ làm việc. Chúng ta đã nghĩ đến việc đó. Mọi việc thế nào? Kaethe của tôi, và Nicole của anh ra sao?

– Mọi việc nhà đều suôn sẻ. Nhưng Chúa ơi, sáng nay chúng tôi có một cảnh tệ hại.

– Như thế nào? Chuyện gì vậy?

Dick đi quanh phòng trong lúc Franz gọi điện về nhà. Sau khi cuộc trao đổi tin tức gia đình đã xong, Dick kể:

– Cậu Morris đã được đưa đi rồi, đã có một cuộc cãi vã.

Bộ mặt vui vẻ của Franz xịu xuống.

– Tôi đã biết tin cậu ta ra đi. Tôi gặp Lladislau ở ngoài hiên.

– Lladislau nói những gì?

– Chỉ nói cậu Morris đi rồi, và anh sẽ kể cho tôi nghe. Chuyện ra sao?

– Những lý do chẳng đâu vào đâu thông thường ấy mà.

– Cậu ta là một thằng ranh tội lỗi.

– Cậu ta là một ca mất cảm giác, - Dick tán thành. - Dù sao thì người cha cũng biến Lladislau thành một người bị thực dân cai trị, đúng lúc tôi tới kịp. Lladislau thế nào rồi? Chúng tôi có giữ ông ta không à? Tôi nói là không, ông ta chẳng giống con người nhiều lắm, hình như ông ta không thể đối phó với cái gì hết. - Dick do dự, không biết có nên kể thật không, và dành cho một khoảng để tóm tắt. Franz ngồi vắt vẻo trên mép bàn vẫn mặc áo choàng lạnh và đi găng. Dick kể, - Một trong những nhận xét thằng ranh ấy nói với bố nó là người cộng sự lỗi lạc của anh là một con sâu rượu. Ông bố là người cuồng tín còn hậu duệ của ông ta hình như đã ngửi thấy mùi *vang Pháp* trên người tôi.

Franz ngồi xuống, trầm ngâm cắn môi dưới.

– Anh có thể kể cho tôi nghe đầy đủ chi tiết, - cuối cùng, Franz nói.

– Tại sao không là bây giờ kia chứ? - Dick gợi ý. - Anh phải hiểu tôi là người cuối cùng lạm dụng rượu. - Mắt chàng và mắt Franz chiếu thẳng vào nhau, lóe sáng. - Lladislau để cho ông ta dẫn tới đến mức tôi phải phòng thủ. Sự việc có thể diễn ra trước mặt các bệnh nhân, và anh có thể hình dung khó khăn biết chừng nào tôi mới tự vệ được trong tình hình như thế!

Franz tháo găng và cởi áo choàng. Anh đến cửa và bảo thư ký:

– Đừng làm phiền chúng tôi.

Trở vào phòng, quăng mình lên cái bàn dài và nghịch vớ vẩn với thư từ, ngẫm nghĩ một chút đến đặc điểm của những người ở trong tư thế này hơn là cố đeo mặt nạ thích hợp cho những điều phải nói.

– Dick này tôi rất biết anh là người cư xử chừng mực và ổn định, dầu chúng ta chưa hoàn toàn nhất trí về chủ đề rượu. Nhưng đến lúc rồi, Dick ạ, tôi phải nói thẳng thắn rằng đã vài lần tôi nhận thấy anh uống rượu không đúng lúc. Có vài nguyên nhân. Sao không thử nghĩ thêm để kiêng cử nhỉ?

– Vâng mặt, - Dick máy móc sửa lại cho anh ta. - Đấy không phải là giải pháp cho tôi ra đi.

Cả hai đều bực dọc, Franz thấy cuộc trở về của mình đã thất bại và ô danh.

– Đôi khi anh không dùng đến lương tri của mình, Dick ạ.

– Tôi không bao giờ hiểu lương tri có ý nghĩa gì khi áp dụng vào các vấn đề phức tạp, trừ khi nó có nghĩa là một bác sĩ đa khoa có thể giải phẫu giỏi hơn một chuyên gia.

Chàng bị cảm giác chán ghét hoàn cảnh áp đảo. Giải thích, dàn xếp tạm thời - tất cả những thứ này không phải là việc tự nhiên ở lứa tuổi của họ - tốt hơn hết là cứ để tiếng vang rạn vỡ của sự thất cử vọng mãi trong tai.

– Dự án này không tiến triển, - chàng nói đột ngột

– Đúng, tôi cũng nghĩ thế, - Franz thừa nhận. - Anh không còn để tâm vào dự án này nữa, Dick ạ.

– Tôi biết. Tôi muốn ra đi, chúng ta có thể dàn xếp việc trả tiền Nicole dần dần.

– Tôi cũng nghĩ đến việc này, Dick ạ, tôi đã nhìn thấy sự việc này sẽ đến. Tôi có thể thu xếp một nhà tài trợ khác, và nhất định đến cuối năm nay sẽ hoàn hết số tiền của các vị.

Dick không ngờ tiến tới một quyết định nhanh đến thế, chàng cũng không ngờ Franz sẵn sàng ưng thuận việc chia tay như thế, song chàng cũng nhẹ lòng. Không hề thất vọng, từ lâu Dick đã cảm thấy các nguyên tắc xử thế trong nghề nghiệp của chàng đang tan rã thành một khối thiếu hẳn sức sống.

CHƯƠNG 4

Gia đình Diver trở về Riviera, nơi là tổ ấm của họ. Biệt thự Diana lại cho thuê trong mùa hè, vì thế họ chia thời gian giữa các suối nước khoáng ở Đức và các thị trấn có giáo đường của Pháp, nơi họ luôn vui vẻ được ít ngày. Dick viết lách chút ít nhưng không có thứ tự đặc biệt, nó chỉ là một phần trong cuộc sống như một thứ đang đợi, sức khỏe của Nicole có vẻ khá lên nhiều trong chuyến đi chứ không phải vì công việc, mà chỉ là sự chờ đợi. Nhân tố có ý nghĩa nhất trong thời kỳ này là bọn trẻ.

Sự quan tâm của Dick tăng lên theo tuổi của các con, hiện giờ đã mười một và chín tuổi, chàng cố tìm cho chúng những người làm tốt nhất, với nguyên tắc cả hai mặt: ép buộc bọn trẻ và sợ ép buộc chúng là những vật thay thế không thỏa đáng cho sự theo dõi kỹ càng, lâu dài, kiểm tra, cân đối và tính toán các tài khoản, để đến cuối không có sơ suất dưới mức độ nhất định của nhiệm vụ. Chàng hiểu các con hơn cả Nicole, và trong tâm trạng cởi mở nhờ các loại vang của vài nước, chàng trò chuyện và chơi đùa với chúng vui vẻ. Các con chàng đều có vẻ hấp dẫn bằng khuâng, gần như buồn bã, khác thường với những đứa trẻ sớm hiểu rằng không được khóc hoặc cười một cách vô tư. Nhìn bên ngoài, chúng không gợi nên những xúc động thái quá, mà bằng lòng với sự sắp xếp đơn giản và những niềm vui giản dị mà chúng được phép. Chúng sống theo lề thói hàng ngày, trước sau như một, thích hợp với kỹ năng của các gia đình cổ của thế giới phương Tây, được dạy dỗ hơn là nổi bật. Ví dụ, Dick cho rằng không gì làm phát triển óc quan sát hơn sự im lặng bắt buộc.

Lanier là một cậu bé khó đoán trước, tò mò và vô tình.

– Bao nhiêu con chó mới thắng được một con sư tử, hử ba? - Là điển hình của nhiều câu hỏi mà nó quấy rầy Dick. Topsy thì dễ chịu hơn. Cô bé lên chín, xinh xắn và thanh tú giống Nicole, và trong quá khứ Dick rất lo vì thế. Gần đây, nó trở nên khỏe khoắn như bất cứ đứa trẻ Mỹ nào. Chàng hài lòng với cả hai, nhưng truyền đạt thực tế cho các con chỉ bằng cách ngụ ý. Chúng không được tha thứ nếu vi phạm hạnh kiểm tốt. "Con người hoặc học những cử chỉ lễ phép ở nhà, hoặc cuộc đời dạy ta bằng roi vọt và ta có thể bị đau đớn. Ta quan tâm liệu Topsy có “kính yêu” mình hay không? Ta không nuôi dạy nó làm vợ tương lai”.

Với nhà Diver, một yếu tố nữa phân biệt mùa hè và mùa thu này là có rất nhiều tiền. Nhờ bán phần của họ trong bệnh viện, và phát triển ở Mỹ, hiện giờ họ có nhiều tiền đến mức chi tiêu pha, bảo dưỡng đồ đạc đã là sự bận tâm. Cách họ đi du lịch gần như hoang đường.

Ví như nhìn họ khi đoàn tàu chạy chậm dần ở Boyen, nơi họ đến thăm trong nửa tháng. Họ đổi toa nằm bắt đầu từ biên giới Italy. Cô hầu của gia sư và cô hầu của bà Diver từ toa hạng hai đến giúp chuyển hành lý và chó. Cô Bellois trông nom các hành lý xách tay, để những con chó sục cho một cô hầu và đôi chó Bắc Kinh cho người hầu khác. Chẳng cần là người nghèo khổ mới làm sự sống bao quanh mình, nó có thể quá ư dư thừa những điều thích thú, và ngoài những lúc đau ốm thoáng chốc, Nicole có khả năng trông nom mọi việc. Như với số lượng lớn các hành lý nặng - vừa dỡ từ xe tải xuống bốn rương quần áo, một rương đựng giày, ba rương đựng mũ và hai hộp mũ, một rương đựng quần áo của người hầu, một tủ hồ sơ xách tay, một tủ thuốc, một thùng đựng đèn côn, một bộ đồ dùng cắm trại, bốn vợt tennis bọc gó và đóng hộp cẩn thận, một máy hát, một máy chữ. Xếp giữa các khoảng trống là hai tá túi du lịch, ba lô, hộp đồ dự trữ cho gia đình và những người tùy tùng, cái nào cũng được đánh số, hoặc buộc thẻ vào hòm mây. Với tất cả đồ lè như thế mà có thể kiểm tra trong vòng hai phút ở bất cứ sân ga nào, một số thứ gửi kho, một số mang theo trong “danh sách đồ du lịch nhẹ” hoặc “danh sách đồ du lịch nặng”, không ngừng duyệt lại, gắn thẻ mép kim loại trong xắc của Nicole. Nàng nghĩ ra cách sắp xếp gọn gàng để một đứa trẻ đi du lịch với một người mẹ đau yếu. Nó tương đương với phương thức của

một sĩ quan hậu cần của trung đoàn, phải lo cho dạ dày và trang thiết bị cho ba ngàn người.

Cả đoàn nhà Diver từ tàu hỏa ủa vào thung lũng lúc trời bắt đầu chạng vạng. Dân làng ngăm nhìn cảnh bốc dỡ hành lý với vẻ kính sợ na ná như theo dõi những người hành hương Italy của Huân tước Byron một thế kỷ trước. Bà chủ nhà của họ là Nữ bá tước di Minghetti, mới đây còn là Mary North. Cuộc hành trình bắt đầu trong căn phòng bên trên cửa hàng bán giấy dán tường ở Newark và kết thúc bằng một cuộc hôn nhân phi thường.

“Bá tước di Minghetti” vừa được Giáo hoàng tấn phong, tài sản của chồng Mary bắt nguồn từ khi ông ta làm chủ mỏ mangan ở Đông Nam Á. Ông ta không đủ nhanh nhẹn để đi du lịch bằng tàu hỏa, ông ta thuộc dòng dõi di chuyển nhanh qua Bắc Phi và châu Á, đồng cảm với châu Âu hơn là các gương mặt của người lai trên các hải cảng.

Khi các gia đình sang trọng này, một ở phương Đông, một ở phương Tây, đối mặt nhau trên sân ga, sự huy hoàng của nhà Diver mở đường dễ dàng khi so sánh. Những người tiếp đón họ được một quản gia người Italy hộ tống, mang theo một nhóm bốn người hầu quần khăn turban phóng xe mô tô, và hai phụ nữ che mạng nửa chừng, tôn kính đứng hơi lùi sau Mary một chút, khúm núm cúi chào Nicole, làm nàng giật mình.

Với Mary cũng như với gia đình Diver, cuộc chào hỏi hơi khô khan, Mary xin lỗi, cố nén cười khúc khích, song khi giới thiệu chồng bằng tước hiệu của châu Á, giọng Mary đầy hân diện và hào hứng.

Trong căn phòng họ thay quần áo để ăn trưa, Dick và Nicole nhìn mặt với nhau theo kiểu kính sợ: giàu có như thế song muốn ra vẻ dân chủ, trưng diện lấp cả bàn chân.

– Mary North bé nhỏ biết mình muốn gì, - Dick lăm bắm qua lớp kemạo râu. - Abe đã huấn luyện cô ấy, và bây giờ cô ấy lấy một tượng Phật. Nếu châu Âu trở thành Bolshevik, cô ấy sẽ xuất hiện và là cô dâu của Stalin.

Nicole từ tủ áo ngoái lại.

– Giữ mồm giữ miệng đấy, Dick. - Nhưng nàng cười to. - Họ rất oách. Các tàu chiến đều bắn súng chào họ hoặc chào mừng kiểu gì đó. Ở London,

Mary ngự trên xe máy bay của Hoàng gia.

– Đúng thế, - chàng đồng ý. Lúc nghe thấy Nicole ở bên cửa hỏi cái cặp tóc, chàng gọi. - Anh tự hỏi liệu có thể uống ít whisky được không, anh cảm thấy không khí vùng núi!

– Cô ấy sẽ nhìn thấy mất, - Nicole nói qua cánh cửa buồng tắm. - Đây là một trong những người phụ nữ ở sân ga. Cô ta đã bỏ mạng che.

– Mary kể gì với em về cuộc sống? - Chàng hỏi.

– Cô ấy không nói gì nhiều, cô ấy vốn mê cuộc sống sang trọng. Cô ấy hỏi em nhiều câu về phả hệ nhà em và đủ thứ loại đó, cứ như em biết tất cả ấy. Nhưng hình như chú rể có hai đứa con rất đen của cuộc hôn nhân khác, một đứa ốm thứ bệnh gì đó của châu Á mà họ chưa chẩn đoán ra. Em đã cảnh báo các con. Em thấy có vẻ rất đặc biệt. Mary sẽ hiểu chúng ta cảm thấy ra sao. - Nàng đứng bắn khoăn trong giây lát.

– Cô ấy sẽ hiểu thôi, - Dick cam đoan với nàng. - Chắc đứa trẻ đã đi nằm.

Trong bữa ăn, Dick nói chuyện với Hosain, người đã học ở trường công của Anh. Hosain muốn biết về thị trường chứng khoán và Hollywood, được champagne kích thích trí tưởng tượng, Dick bèn kể cho anh ta những câu chuyện rất phi lý.

– Các triệu phú ư? - Hosain hỏi gặng.

– Các tỉ phú, - Dick cam đoan với anh ta.

– Tôi không thực hiểu...

– Ờ, có lẽ là triệu phú, - Dick thừa nhận. - Mỗi vị khách của khách sạn đều được gán cho một *harem*^[182], hoặc một thứ có nghĩa như *harem*.

– Ngoài các diễn viên và đạo diễn chứ?

– Mỗi vị khách của khách sạn, kể cả những người chào hàng rong. Họ gửi cho tôi một tá ứng viên, nhưng Nicole không chịu.

Khi chỉ còn lại họ trong phòng, Nicole trách:

– Sao anh uống nhiều thế? Tại sao anh lại dùng từ *spic* trước mặt anh ta?

– Anh xin lỗi, anh định nói là *nhỏ*. Cái lưỡi nói sai.

– Dick, người này không uế oải như anh đâu.

– Xin lỗi lần nữa. Anh không còn là mình nữa rồi.

Đêm hôm ấy, Dick mở cửa sổ buồng tắm, thả người xuống mảnh sân hẹp, hình ống của lầu đài, xám như chuột nhur trong giầy lát, bắt chước tiếng nhạc ai oán, đặc biệt, buồn như tiếng sáo. Hai người đàn ông chuyện phiếm bằng thứ ngôn ngữ phương Tây hoặc thổ ngữ đầy những *k's* và *l's* - chàng học được nhưng không thể nhìn thấy chúng, rõ ràng có ý nghĩa tôn giáo trong các âm thanh, mệt mỏi và vô cảm, chàng để mặc họ cầu nguyện cho chàng, nhưng để làm gì, cứu vãn cái gì thì chàng không biết, chàng lạc trong nỗi sâu muộn mỗi lúc một tăng.

Ngày hôm sau, trên sườn đồi cây cối thưa, họ bắn những con chim gầy gò xương, có họ xa với gà gô. Cuộc săn tiến hành mô phỏng theo kiểu Anh, với một nhóm người xưa thú không có kinh nghiệm, còn Dick cố tình bỏ lỡ bằng cách bắn chỉ thiên.

Khi trở về, Lanier đang đợi trong dãy phòng của họ.

– Ba ơi, ba dặn nói với ba ngay nếu chúng ta ở gần một cậu bé ốm.

Nicole quay ngoắt lại, lập tức cảnh giác.

-... cả mẹ nữa, - Lanier nói tiếp, quay sang mẹ, - Cậu ấy tối nào cũng tắm và tối nay còn tắm ngay trước con, con phải tắm trong nước của cậu ta, và nước rất bẩn.

– Cái gì? Giờ thì sao đây?

– Con nhìn thấy họ đưa Tony ra khỏi đây rồi họ gọi con vào và nước bẩn lắm.

– Nhưng... con có tắm không?

– Có, mẹ ạ.

– Trời đất ơi! - Nàng kêu lên với Dick.

Chàng hỏi gặng:

– Tại sao không đưa Lucienne vào buồng tắm của con?

– Lucienne không thể. Đây là cái lò sưởi lạ lắm, nó vươn dài ra và tối qua làm bỏng cánh tay nó nên nó sợ, thế nên một trong hai người đàn bà...

– Con vào buồng tắm này và tắm ngay bây giờ.

– Mẹ đừng nói con kể với mẹ nhé, - Lanier nói ở ngưỡng cửa.

Dick vào và rắc lưu huỳnh vào bồn tắm, khép cửa lại, chàng bảo Nicole:

– Hoặc chúng ta kể với Mary hoặc tốt hơn hết chúng ta đi khỏi đây.

Nàng đồng ý và chàng nói tiếp:

– Người ta tưởng con cái họ sạch hơn con người khác, và bệnh của họ sẽ đỡ truyền nhiễm.

Dick vào và lấy cái bình thót cổ, giận dữ nhai cái bánh qui theo nhịp đổ nước vào bồn tắm.

– Bảo với Lucienne rằng cô ta phải học về lò sưởi... - chàng gợi ý. Đúng lúc đó, người phụ nữ châu Á vào tới cửa.

– Nữ bá tước^[183]...

Dick ra hiệu cho cô ta vào và đóng cửa lại.

– Cậu bé ốm đã đỡ chưa? - Chàng hỏi vui vẻ.

– Vâng, khá hơn rồi ạ, nhưng cậu ấy hay bị sốt phát ban.

– Thế thì tệ quá, tôi rất tiếc. Nhưng cô biết đấy, con chúng tôi không được tắm trong nước của cậu ta. Đấy không phải là vấn đề, tôi chắc bà chủ của cô sẽ rất giận nếu biết cô đã làm một việc như thế.

– Tôi? - Cô ta như bị sét đánh. - Tôi vừa trông thấy cô hầu của ông loay hoay với cái lò sưởi, tôi đã bảo cô ấy và bắt đầu lấy nước.

– Nhưng với người ốm, cô phải tháo hết nước và đánh sạch bồn chứ.

– Tôi ư?

Người đàn bà ghen ngào hít một hơi dài, thốt ra một tiếng nức nở và chạy ào ra khỏi phòng.

– Cô ta không tiến lên nền văn minh phương Tây vì chi phí của chúng ta, - chàng nói, tàn nhẫn.

Trong bữa tối hôm ấy, chàng quyết định rằng việc này đã rút ngắn chuyến thăm viếng: hình như Hosain chỉ thấy đất nước của chàng có nhiều núi non, có dê và người chăn dê. Anh ta là một thanh niên khép kín, lôi kéo anh ta ra bên ngoài đòi hỏi một sự nỗ lực chân thành mà hiện thời Dick dành hết cho

gia đình. Ngay sau bữa ăn, Hosain để Mary và nhà Diver ở lại với nhau, nhưng sự đồng nhất cũ đã bị chia tách, nhiều lĩnh vực xã hội sôi nổi mà Mary muốn chinh phục chặn giữa họ. Dick nhẹ cả người khi đến chín giờ rưỡi, Mary nhận được một lá thư, cô ta đọc và đứng dậy.

– Anh chị thứ lỗi. Chồng tôi sắp đi một chuyến du ngoạn ngắn, và tôi phải đi cùng anh ấy.

Sáng hôm sau, người hầu bưng cà phê lên vừa quay gót, Mary đã vào phòng họ. Mary đã ăn vận chỉnh tề, còn họ thì chưa, và mặt cô ta răn lại vì cơn giận ngu xuẩn, âm thầm.

– Chuyện về Lanier tắm nước bồn là gì vậy?

Dick bắt đầu xác nhận, nhưng cô ta ngắt lời:

– Dù là *chuyện gì* đi nữa, nhưng anh đã yêu cầu chị chồng tôi cọ bồn tắm!

– Chúng tôi không... - họ đồng thanh cất tiếng, -... tôi đã nói với cô hầu bản xứ...

– Anh đã nói với chị gái của Hosain.

Dick chỉ còn biết nói:

– Tôi tưởng họ là hai hầu gái.

– Ai bảo anh họ là thị nữ?

– Cái gì? - Dick xuống giường, vẫn mặc áo choàng ngủ.

– Tôi đã giải thích với anh bên đàn dương cầm, đêm hôm kia. Đừng nói với tôi các vị quá say nên không hiểu.

– Cô đã nói gì vậy? Tôi không nghe ngay từ đầu. Tôi không liên hệ tới... chúng tôi không có mối liên hệ nào, Mary ạ. Bây giờ, chúng tôi chỉ có thể gặp chị ta và xin lỗi.

– Gặp chị ta và xin lỗi! Tôi đã giải thích với các vị rằng khi người con trai lớn nhất trong gia đình kết hôn, hai người chị gái tình nguyện làm thị nữ cho em dâu.

– Chính vì thế mà Hosain rời nhà đêm qua ư?

Mary lưỡng lự, rồi gật đầu.

– Anh ấy phải... tất cả bọn họ bỏ đi rồi. Vì danh dự, anh ấy coi việc đó là cần thiết.

Lúc này cả hai vợ chồng Diver đứng dậy và mặc quần áo. Mary tiếp:

– Tất cả chỉ vì chuyện nước tắm. Cứ làm như một việc như thế có thể xảy ra trong nhà này! Chúng ta sẽ hỏi Lanier về việc này.

Dick ngồi xuống thành giường, ngằm ra hiệu cho Nicole nhận lấy việc ấy. Trong lúc đó, Mary đi ra cửa và nói với một người hầu bằng tiếng Ý.

– Gượng đã, - Nicole nói. - Tôi không để thế.

– Chị thứ lỗi cho chúng tôi, - Mary trả lời bằng một giọng trước kia chưa bao giờ dùng với Nicole. - Bây giờ tôi có quyền xem xét.

– Tôi sẽ không đưa con tôi vào chuyện này. - Nicole mặc vội quần áo, như thể chúng là áo giáp sắt.

– Không sao đâu, - Dick nói. - Cứ đưa Lanier vào. Chúng ta sẽ xem việc cái bồn tắm là thật hay tưởng tượng.

Lanier ăn vận dở dang, nhìn chăm chăm vào những bộ mặt giận dữ của người lớn.

– Cháu nghe đây, Lanier, - Mary hỏi gặng, - sao cháu lại nghĩ là cháu tắm trong nước đã bị dùng trước rồi?

– Con nói đi, - Dick thêm vào.

– Nước bắn lắm, thế thôi.

– Con không thể nghe thấy tiếng nước sạch chảy từ phòng ngủ của con ở bên cạnh à?

Lanier thừa nhận khả năng ấy nhưng vẫn nhắc lại ý mình, nước rất bắn. Cậu bé hơi sợ, nó suy nghĩ xa hơn:

– Nước không thể chảy được, vì...

Họ ghìm thẳng bé xuống.

– Tại sao không?

Lanier đứng trong chiếc kimono nhỏ xíu, gọi nên mối thương cảm của cha mẹ và càng làm Mary sốt ruột hơn, rồi cậu bé nói:

- Nước bắn lấm, đầy bọt xà phòng.
- Khi cháu không chắc mình nói gì... - Mary bắt đầu, nhưng Nicole xen ngang.
- Thôi đi, Mary. Có bọt xà phòng bắn trong nước thì theo logic, nó nghĩ là nước bắn. Bố cháu đã bảo nó tới...
- Không thể có bọt xà phòng bắn trong nước được.

Lanier trách móc nhìn bố - người đã phản bội nó. Nicole xoay vai con và dẫn nó ra khỏi phòng. Dick cười phá, đánh tan sự căng thẳng.

Dường như tiếng cười gợi nhớ đến quá khứ, đến tình bạn cũ, Mary ước chừng mình đã đi quá xa bèn nói, giọng xoa dịu:

- Trẻ con bao giờ chẳng thế.
- Sự bắn khoắn của cô tăng lên khi nhớ lại quá khứ.
- Anh chị mà đi thật ngớ ngẩn, đằng nào thì Hosain cũng muốn đi chuyến này. Vả lại, anh chị là khách của tôi và chỉ vấp vấp có một việc. - Nhưng Dick càng bức hơn vì lối ăn nói quanh co này, chàng quay đi và bắt đầu thu xếp hành lý, chàng nói:

- Thật quá tệ với những người phụ nữ trẻ. Tôi muốn xin lỗi người đã vào đây.
- Giá anh chịu lắng nghe bên cây dương cầm!
- Sao cô chậm hiểu thế, Mary. Tôi lắng nghe với điều kiện là có thể.
- Anh im đi! - Nicole khuyên chàng.
- Tôi đáp lại lời chúc tụng của anh ấy thôi, - Mary nói, chua chát. - Tạm biệt Nicole. - Cô ta đi ra.

Sau mọi chuyện đó, cô ta chẳng bận tâm đến việc tiễn họ nữa. Người quản gia thu xếp chuyển ra đi. Dick để lại những bức thư ngắn trang trọng cho Hosain và mấy cô chị. Chẳng còn việc gì làm ngoài ra đi, nhưng tất cả nhà, nhất là Lanier, đều cảm thấy buồn bã.

- Con quả quyết là nước bắn, - Lanier khẳng khái.
- Thôi con ạ, - bố em nói. - Tốt hơn hết là con quên chuyện ấy, trừ phi con muốn bố tách khỏi con. Con có biết ở Pháp có một điều luật mới là có

thể tách con ra không?

Lanier hét lên vui thích và nhà Diver lại thống nhất. Dick tự hỏi thêm bao nhiêu lần nữa việc này mới trọn vẹn.

CHƯƠNG 5

Nicole đến bên cửa sổ và nhòai người trên bậu cửa, liếc nhìn cuộc cãi vã nổ ra trên hiên. Nắng tháng Tư chiếu ánh hồng thánh thiện lên mặt Augustine, bà nấu bếp, và ánh xanh lơ lên con dao thái thịt đang hươ lên trong bàn tay say khướt. Bà ta làm cho họ từ khi họ trở về biệt thự Diana hồi tháng Hai.

Bị mái hiên che khuất nên nàng chỉ nhìn thấy đầu của Dick và bàn tay chàng giơ một trong các cây can nặng có tay nắm bằng đồng của chàng lên đỡ. Con dao và cây can uy hiếp lẫn nhau, giống như cái ghế ba chân và thanh đoản kiếm trong cuộc quyết đấu. Tiếng Dick vọng đến tai nàng trước:

-... quan tâm đến việc bà uống bao nhiêu vang trong bếp nhưng tôi thấy bà moi một chai Chablis Moutone^[184]...

- Cậu đang nói về việc uống rượu hả! - Augustine kêu to, vung vũ khí. - Cậu lúc nào chẳng uống?

Nicole gọi qua mái hiên:

- Có việc gì thế Dick?

Chàng trả lời bằng tiếng Anh:

- Cô gái già này uống hết vang nho rồi. Anh định đuổi bà ta, ít nhất cũng cố làm thế.

- Trời ạ! Đừng để bà ấy xáp gần anh với con dao kia.

Augustine dứ con dao về phía Nicole. Cái miệng già lão của bà tạo thành hai quả anh đào cắt đôi.

- Tôi muốn nói thế này, thưa bà, nếu bà biết chồng bà uống sạch sành sanh Bastide của ông ấy so với một ngày làm công...

- Im miệng và cút đi! - Nicole ngắt lời. - Chúng tôi sẽ gọi sen đầm.
- *Các người* sẽ gọi sen đầm ư! Em trai tôi là sen đầm đấy! Bà là một người Mỹ đáng xấu hổ!

Dick nói to với Nicole bằng tiếng Anh:

- Đưa các con ra khỏi nhà cho đến khi anh giải quyết xong chuyện này.
- ... những người Mỹ đáng hổ thẹn tới đây và nốc hết sạch rượu vang ngon nhất của chúng tôi, - Augustine gào lên.

Dick giữ được giọng vững vàng hơn:

- Bà phải ra đi ngay bây giờ! Tôi sẽ trả bà những gì chúng tôi nợ.
- Nhất định ông phải trả tôi rồi! Để tôi nói cho mà biết... - Bà ta tiến đến gần và vung con dao, giận dữ đến mức Dick giơ cây can lên, thế là bà ta lao vào bếp rồi trở ra với con dao lạng thịt cùng một cái rìu nhỏ.

Tình hình thật gay cấn, Augustine là một người đàn bà khỏe khoắn, chỉ có thể bị tước vũ khí khi nào gây những hậu quả nghiêm trọng cho bản thân, và tình thế càng trở nên nghiêm trọng về mặt luật pháp cho một người làm phiền một công dân Pháp. Thử một cú bịp bợm, Dick gọi Nicole:

- Gọi cho đồn *cảnh sát*^[185]. - Rồi chàng nói với Augustine và chỉ vào các vũ khí của bà ta. - Những thứ này sẽ bỏ tù bà.

- *Ha-ha!* - Augustine cười như bị ma ám, tuy vậy bà ta không đến gần hơn. Nicole gọi đến đồn cảnh sát nhưng hầu như chỉ có tiếng cười vang vọng của Augustine đáp lời nàng. Nàng nghe thấy nhiều tiếng lăm băm và ngẫu nhiên bắt được vài từ - rồi liên lạc đột nhiên bị cắt đứt.

- Cho bà ta nhiều hơn thường lệ!
- Giá anh có thể gọi cú điện thoại đó! - Hình như việc này là không thể thực hiện, Dick đành đầu hàng. Nợ năm chục franc, tăng lên một trăm vì chàng không chịu nổi ý nghĩ đuổi bà ta đi vội vàng, Augustine chịu nhường thành lũy, che giấu cuộc rút lui bằng quả lựu đạn dử dội “*Đồ đểu!*”. Bà ta chỉ rời đi khi đưa cháu trai tới mang hành lý hộ bà. Thận trọng đợi ở gần bếp, Dick nghe thấy tiếng cái nút li-e nổ bốp, nhưng chàng làm lơ. Không

còn gì phiền toái nữa, khi đưa cháu trai tới, tất cả đều cảm thấy hối tiếc, Augustine vui vẻ chào tạm biệt Dick, và gọi với lên cửa sổ của Nicole:

– *Tạm biệt bà! Chúc may mắn!*^[186]

Nhà Diver đến Nice và ăn tối món *bu-i-a-bet*, một món súp hầm nhừ cá biển, tôm hùm nhỏ, gia vị là bột nghệ tây, uống một chai Chablis lạnh. Chàng tỏ ra thương Augustine.

– Em chẳng tiếc tí nào, - Nicole nói.

– Anh thì tiếc, tiếc là chưa đẩy bà ta từ vách đá xuống.

Trong những ngày này, họ ít trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng họ tìm ra một từ thích hợp khi quan tâm, và nó thường đến vào lúc đã quá muộn, khi người này không còn với tới người kia được nữa. Tối nay, cơn giận bột phát của Augustine đã lay động họ khỏi những mơ màng riêng rẽ, với cảm giác nóng, lạnh của nước suýt nếm gia vị và rượu vang ngon, họ nói chuyện.

– Chúng ta không thể tiếp tục như thế này, - Nicole gợi ý. - Hoặc là có thể? Anh nghĩ sao? - Giật mình vì khoảnh khắc Dick không phủ nhận, nàng nói tiếp. - Có nhiều khi em nghĩ là lỗi của em, em đã làm hỏng anh.

– Thế nên anh đã hỏng rồi phải không? - Chàng hỏi, bông đùa.

– Em không có ý ấy. Nhưng anh quen sáng tạo ra nhiều thứ, giờ đây hình như anh muốn đập chúng tan thành nhiều mảnh.

Nàng run sợ vì chỉ trích chàng bằng những từ nặng nề, nhưng sự im lặng bao la của chàng làm cho nàng sợ hơn. Nàng phỏng đoán đằng sau sự im lìm ấy, đằng sau cặp mắt xanh nghiêm khắc ấy có gì đó gần như là sự thích thú không tự nhiên của trẻ con đang nảy nở. Khuynh hướng dễ cáu kỉnh bùng nổ một cách đặc biệt làm nàng ngạc nhiên, chàng sẽ đột nhiên trải ra một cuộn dài về nếp sống, nếp nghĩ, bất chấp là người nào, chủng tộc nào, tầng lớp nào. Dường như nó là một câu chuyện bất thường được kể trong lòng chàng, về những thứ nàng chỉ có thể phỏng đoán trong những khoảnh khắc khi nó đã tan vỡ và xuyên qua bề ngoài.

– Rốt cuộc, anh được gì trong chuyện này? - Nàng hỏi gặng.

– Biết em khỏe lên từng ngày. Biết rằng bệnh tình của em giảm dần theo quy luật.

Tiếng chàng vọng tới nàng từ nơi xa lắm, dường như chàng đang nói về một thứ cách biệt và trừu tượng, sự hoảng hốt khiến nàng kêu lên: “Dick!” và nàng duỗi mạnh bàn tay qua bàn tới tay chàng. Phản xạ kéo tay Dick rút lại và chàng nói thêm:

– Toàn bộ tình trạng này cần phải suy nghĩ, phải không em? Mà không chỉ mình em. - Chàng phủ tay mình lên tay nàng và nói bằng giọng dịu dàng xưa cũ của một kẻ mưu tìm niềm vui, sự hóm hỉnh, lợi nhuận và hài lòng. - Em có thấy con thuyền ở đằng kia không?

Đó là một du thuyền máy của T.F. Golding đang nằm bình thản giữa những con sóng nhỏ trên vịnh Nice, liên miên bận một chuyến đi lãng mạn, không phụ thuộc vào sự di chuyển lúc này.

– Bây giờ chúng mình sẽ đến đó và hỏi những người trên thuyền xem họ có chuyện gì. Chúng ta sẽ khám phá xem họ có hạnh phúc không.

– Chúng ta hầu như không quen biết họ, - Nicole không tán thành.

– Anh ấy mời chúng ta. Hơn nữa, Baby quen anh ta. Chị ấy suýt lấy anh ta mà, có đúng thế không?

Khi họ rời cảng trên chiếc xuồng thuê, trời hè đã mờ tối và nhiều ngọn đèn đã bật dọc theo con thuyền *Margin*. Lúc họ tới sát mạn thuyền, sự nghi ngại của Nicole càng được khẳng định.

– Anh ấy đang liên hoan...

– Chỉ là mở radio thôi, - chàng đoán.

Họ được một người đàn ông đồ sộ tóc bạc, mặc comple trắng nhìn họ và gọi to, chào đón:

– Tôi nhận ra anh chị Diver, đúng không?

– Hỡi con thuyền *Margin*!

Chiếc xuồng của họ lướt vào dưới cầu thang từ boong, và khi họ trèo lên, Golding cúi gập thân hình đồ sộ, đưa tay cho Nicole.

– Đúng lúc ăn tối.

Một ban nhạc nhỏ đang vừa giật lúi vừa chơi đàn.

Lúc cánh tay mạnh như cơan lốc của Golden kéo họ vào đuôi du thuyền mà không chạm vào họ, Nicole tiếc việc đã làm và càng sốt ruột hơn vì Dick.

Vì thái độ cách biệt với những người phóng đảng ở đây, đúng lúc công việc của Dick và sức khỏe của nàng không hợp với việc đi đây đi đó, nên họ có tiếng là người hay từ chối. Trong nhiều năm tiếp theo, những người thay thế Riviera coi đây là tính “không quần chúng” mơ hồ. Dù sao thì đã có vị trí như thế, Nicole cảm thấy chẳng cần thỏa hiệp một cách rẻ tiền cho cuộc đam mê lạc thú trong chốc lát.

Lúc đi qua phòng khách chính, họ trông thấy ở đằng trước nhiều thân hình như khiêu vũ trong ánh sáng mờ mờ của phần đuôi tàu hình tròn. Đây là một ảo ảnh nhờ âm nhạc mê hoặc, cách bố trí ánh sáng kỳ lạ và bao quanh là nước. Trên thực tế, để tránh những người phục vụ bận rộn, các vị khách nằm lười nhác trên cái đi-văng rộng uốn theo đường cong trên boong. Có một bộ đầm trắng, đỏ mờ mờ, các bộ ngực mặc áo là phẳng phiu của vài người đàn ông, và một người tách ra khiến Nicole bật lên một tiếng reo nhỏ, hiếm hoi vì hài lòng.

– Tommy!

Lướt sang một bên, nhún mình đặc kiểu Pháp, Nicole ép mặt mình vào mặt Tommy. Họ ngồi, hay đúng hơn là nằm cạnh nhau trên chiếc ghế dài kiểu thời Antonine^[187]. Bộ mặt khô ngô của anh ta ngăm ngăm đen đến mức như đã mất vẻ dễ thương của nước da rám nắng sẫm, chưa đạt tới vẻ đẹp như vận động viên của người da đen, mà chỉ như lớp da thuộc cũ mòn. Vẻ lạ lùng của Tommy nhờ những cuộc tắm nắng kỳ dị, nuôi dưỡng bằng các loại đất lạ, ngôn ngữ của anh ta vụng về đầy thổ ngữ, các phản ứng của anh ta được điều chỉnh cho hợp với tín hiệu báo nguy cũ - tất cả những thứ này mê hoặc và làm Nicole thoải mái - trong khoảnh khắc gặp gỡ, nàng dựa vào ngực anh ta, phẫn chấn, đi xa và xa mãi... Rồi bản năng tự bảo toàn lên tiếng đòi nàng rút về thế giới của riêng nàng, nàng nói nhẹ nhàng.

– Trông anh giống như các nhà thám hiểm trong phim vậy, nhưng tại sao anh vắng xa lâu thế?

Tommy Barban ngăm nằng, không hiểu nhưng cảnh giác, đồng tử trong mắt anh ta lóe sáng.

– Năm năm, - nàng nói tiếp, bắt chước giọng cổ song không được. - *Quá lâu*. Anh không tàn sát một số người rồi trở về, và hít thở không khí một thời gian đấy chứ?

Trước mặt nàng, Tommy đã Âu hóa quá nhanh.

– *Nhưng với chúng tôi, những người anh hùng* - anh ta nói, - *chúng tôi cần thời gian, Nicole ạ. Chúng tôi không thể tham gia các hoạt động không quan trọng của chủ nghĩa anh hùng, chúng tôi phải làm những việc ở tầm to lớn.* [\[188\]](#)

– Nói tiếng Anh với tôi đi, Tommy.

– *Nói tiếng Pháp với tôi đi, Nicole.* [\[189\]](#)

– Nhưng ý nghĩa khác nhau lắm, trong tiếng Pháp anh có thể vừa anh hùng vừa hào hoa với thái độ đường hoàng, anh biết đấy. Còn trong tiếng Anh, anh không thể vừa anh hùng vừa hào hoa mà không đơm đôi chút ngớ ngẩn, và anh cũng thừa biết như thế. Nó đem lại lợi thế cho tôi.

– Nhưng rốt cuộc thì... - Tommy bất chợt cười khúc khích. - Ngay cả dùng tiếng Anh tôi vẫn can đảm và anh hùng được như thường.

Nàng giả vờ chuệch choạng vì kinh ngạc nhưng Tommy không bối rối.

– Tôi chỉ biết những thứ tôi xem trên phim, - anh ta nói.

– Mọi thứ đều như phim sao?

– Các bộ phim không tồi - hiện giờ là Ronald Colman [\[190\]](#) - cô có xem phim của ông ta không? Chúng không tồi tẹo nào.

– Hay quá, bất cứ khi nào đi xem phim, tôi sẽ nhớ anh đã xem rồi.

Nói xong, Nicole nhận thấy một phụ nữ trẻ, bé nhỏ, nhợt nhạt, xinh xắn, có mái tóc đẹp gần như màu xanh trong ánh sáng trên boong, đang ngồi ở bên kia Tommy và có thể nghe thấy một phần câu chuyện của họ hoặc của người ở cạnh họ. Hiển nhiên là cô ta đã đọc quyền Tommy, và hiện giờ phải

từ bỏ hy vọng được anh ta chú ý, rồi với thái độ bức bối và hờn dỗi, cô ta băng qua boong tàu hình trăng lưỡi liềm.

– Xét cho cùng, tôi là một anh hùng, - Tommy bình tĩnh nói, hơi bồn chồn.
- Thông thường tôi can đảm đến hung hãn, giống như một con sư tử, hoặc một người say rượu vậy.

Nicole đợi cho đến lúc tiếng vang của những lời khoe khoang tắt ngấm trong trí anh ta, nàng biết trước kia chắc chắn Tommy chưa bao giờ có một lời tuyên bố kiểu này. Rồi nàng nhìn vào đám người lạ, và thấy như thường lệ, sự lo lắng thái quá, giả vờ bình tĩnh, ưa thích thôn dã chỉ khi sợ hãi thành phố, sợ âm sắc và độ cao tiếng nói của chính họ... Nàng hỏi:

– Người phụ nữ vận đồ trắng là ai thế?

– Người vừa ở cạnh tôi ấy ư? Phu nhân Caroline Sibly-Biers. - Họ lắng nghe tiếng cô ta trên đường đi. - Người chồng là một tên vô lại, nhưng lại là một con mèo vằn. Chúng tôi ngồi suốt đêm chơi bài cào, và anh ta nợ tôi một ngàn franc Thụy Sĩ.

Tommy cười to và nói:

– Cô ta là người phụ nữ nguy hiểm nhất ở London, bất cứ khi nào tôi trở về châu Âu, cũng có một nhóm mới gồm những phụ nữ ghê gớm nhất London. Cô ta là người mới nhất, dù tôi tin rằng hiện giờ có người khác được coi là người gần như nguy hiểm.

Nicole lại liếc nhìn người phụ nữ băng qua boong - cô ta yếu ớt, mắc bệnh lao - thật không thể tin nổi là đôi vai hẹp ấy, cánh tay yếu đuối ấy có thể giương cao lá cờ suy đồi, cờ hiệu cuối cùng của một đế chế đang suy tàn. Cô ta hao hao giống một trong các thiếu nữ ngực lép của John Held^[191] hơn là các cô gái tóc vàng hoe yếu đuối làm mẫu cho các họa sĩ và các tiểu thuyết gia từ trước chiến tranh.

Golding đến gần, gạt bỏ sự cộng hưởng của thân hình đồ sộ, truyền sự hăng hái qua một máy khuếch đại khổng lồ, còn Nicole vẫn miễn cưỡng, đành chịu thua những ý kiến khẳng khẳng của anh ta: con thuyền *Margin* khởi hành đi Cannes ngay sau bữa tối, họ có thể cất một ít trứng cá muối và champagne dù họ đã ăn rồi, trong bất cứ trường hợp nào Dick cũng có thể

gọi điện báo tài xế của họ ở Nice lái xe của họ về Cannes và để xe lại trước hiệu cà phê Alliés, để vợ chồng Dick lái về.

Họ vào phòng ăn và Dick ngồi cạnh phu nhân Sibly-Biers. Nicole thấy bộ mặt hồng hào hàng ngày của chồng tái nhợt, chàng nói chuyện bằng giọng vô đoán, tiếng vọng đến chỗ Nicole: “... Đó là mọi quyền lợi cho người Anh các cô, các cô đang làm một vũ điệu của Tử thần... Những người Sepoy^[192] trong các pháo đài đổ nát, tôi muốn nói đến những người Sepoy canh cổng và canh các cuộc liên hoan đình đám trong pháo đài, đại loại thế. Đội mũ xanh lơ, những cái mũ nhàu nhĩ, không hề có tương lai”.

Caroline trả lời chàng bằng những câu ngắn gọn, điểm những từ cuối “Cái gì?”, sắc bén gấp đôi “Chắc thế!”, chán nản “Chúc sức khỏe!”, luôn tiềm ẩn nguy cơ sắp xảy ra, nhưng Dick có vẻ mù tịt những tín hiệu cảnh báo. Đột nhiên, chàng tuyên bố mạnh mẽ, hàm ý quên hẳn Nicole, nhưng nàng thấy người phụ nữ kia giận dữ và gân guốc, và nghe thấy câu trả lời lạnh lạnh của cô ta: “Rốt cuộc thì tôi là tôi và anh là anh”.

Chàng lại xúc phạm ai đó, chàng không thể giữ mồm giữ miệng được sao? Bao lâu rồi? Đến chết mất thôi.

Bên cây dương cầm, một người Scotland tóc vàng hoe trong ban nhạc bắt đầu hát, tự đệm bằng những hợp âm trầm trên cây đàn. Anh ta phát âm từng lời hết sức chính xác, dường như chúng gây cho anh ta một ấn tượng không chịu nổi.

– Mọi chuyện này là gì nhỉ? - Tommy thì thầm với Nicole.

Cô gái ngồi bên kia anh ta nhanh nhẩu trả lời:

– Caroline viết lời. Anh ta thì viết nhạc.

– Thật trẻ con! - Tommy thì thào lúc người ngồi cạnh bắt đầu véo von, ám chỉ những sở thích thất thường của Caroline. - Cứ như anh ta đang đọc thuộc lòng Racine^[193] vậy!

Nhìn bề ngoài, có vẻ phu nhân Caroline không chú ý đến cuộc biểu diễn tác phẩm của mình. Liếc nhìn cô ta lần nữa, Nicole nghĩ cô nàng thật khó chơi, và nàng càng vững tin vào nhận xét này khi cả nhóm đứng dậy khỏi

bàn. Dick vẫn ngồi, vẻ mặt thật lạ lùng, rồi chàng tuôn ra với vẻ lạc lõng khó nghe:

– Tôi không thích sự bóng gió trong những lời bàn tán khó nghe bằng tiếng Anh này.

Đã ra khỏi phòng được nửa đường, Caroline quay lại và đến gần chàng, cô ta cố ý nói nhanh và rõ ràng, để cả nhóm nghe thấy.

– Anh đã đến gặp tôi, đề nghị tôi chê bai những người đồng hương Anh quốc của tôi, coi thường bạn tôi là Mary Minghetti. Tôi chỉ nói anh đã nhận xét khi liên tưởng tới đám đông đáng ngờ ở Lausanne. Thế có phải là lời bàn tán khó nghe không? Hay chỉ vì nó làm *anh* chói tai?

– Nó chưa đủ to đâu, - Dick đối đáp, song hơi quá muộn. - Thế nên tôi vốn khét tiếng là...

Golding vội dẹp câu đó bằng cách nói: “Thế ư? Thế ư?” và dồn các vị khách ra ngoài bằng thân hình khỏe khoắn của mình. Rẽ đến góc cửa, Nicole thấy Dick vẫn ngồi bên bàn. Nàng tức điên với người đàn bà vì lời tuyên bố vô lý hết sức của cô ta, cũng như cái Dick vì đã lôi họ tới đây, rồi quá chén và tung ra những lời chua cay phi lý, bị bẽ mặt. Nàng càng bối rối hơn vì biết mình chiếm hữu Tommy Barban khi họ tới, và đã chọc tức người phụ nữ Anh kia.

Lát sau, nàng thấy Dick đứng trên đường từ mũi thuyền đến chỗ lái, hình như đã hoàn toàn tự chủ lúc nói chuyện với Golding. Rồi nửa giờ sau, không trông thấy chàng trên boong, nàng bỏ dở trò chơi Mã Lai rắc rối, chơi bằng một sợi dây và các hạt cà phê, và bảo Tommy: “Tôi phải đi tìm Dick”.

Từ bữa tối, du thuyền đã rẽ sóng về hướng Tây. Trời đêm trong sáng tuôn trào ở phía bên kia, các động cơ diesel nổ êm ái, một làn gió xuân bất ngờ thổi tung tóc Nicole lúc nàng đến mũi thuyền và nàng nhói đau khi nhìn thấy Dick đứng trong góc, cạnh cột cờ. Giọng chàng bình thản khi nhận ra nàng.

– Đêm đẹp thật.

– Em lo quá.

– Ồ, em lo ư?

– Anh đừng nói kiểu ấy. Nó sẽ làm em dễ chịu rất nhiều khi nghĩ đến một việc nho nhỏ em có thể làm cho anh, Dick ạ.

Chàng ngoảnh khỏi nàng, đưa mắt tới tấm mạng ánh sao bao trùm châu Phi.

– Anh tin đó là thực, Nicole. Thỉnh thoảng anh tin rằng sự việc càng tầm thường, càng làm em vui thích hơn.

– Đừng nói với em kiểu ấy, đừng nói những lời như thế.

Mặt chàng nhột nhột trong ánh sáng vì những bụi nước trắng và ngửa lên bầu trời lấp lánh, không còn những nếp nhăn lo âu mà nàng nghĩ. Thậm chí nó còn vô tư, cái nhìn của chàng dần dần chú mục vào nàng như một quân cờ để tính nước. Rồi bằng cử chỉ từ tốn ấy, chàng nắm cổ tay nàng và kéo lại gần.

– Em đã làm hư anh phải không? - Chàng hỏi ôn tồn. - Giờ thì cả hai chúng ta đều hỏng. Thế nên...

Lạnh người vì sự hãi, nàng đặt nốt cổ tay kia vào nắm tay của chàng. Chắc chắn nàng sẽ đi cùng chàng, một lần nữa nàng cảm nhận vẻ đẹp của ban đêm thật sống động trong khoảnh khắc hoàn toàn hưởng ứng và xả thân, rồi sau đó... Nhưng lúc này, nàng bất ngờ được thả ra và Dick quay lưng lại thở dài “Sì! Sì!”

Nước mắt chảy dài trên má Nicole, trong giây lát đó, nàng nghe thấy có tiếng người đến gần, đó là Tommy.

– Cô đã tìm thấy anh ấy! Nicole cứ ngỡ anh đã nhảy qua thành tàu, Dick ạ, - anh ta nói. - Vì cái ả điếm người Anh bé nhỏ kia đã nguyên rủa anh.

– Dàn cảnh nhảy qua thành tàu kể cũng hay đấy chứ, - Dick nói, hòa nhã.

– Sao không nhỉ? - Nicole vội vã đồng ý. - Chúng mình đi mượn áo cứu đắm rồi cùng nhảy. Em nghĩ chúng ta sẽ tạo nên một thứ ngoạn mục. Em cảm thấy cuộc sống của chúng ta quá ư căng thẳng.

Tommy khụt khịt, cố nói nhỏ trong màn đêm:

– Chúng ta sẽ đi hỏi phu nhân Bia - và - Rượu làm gì, cô ta sẽ biết những sự việc mới nhất. Còn chúng ta sẽ học thuộc lòng bài hát của cô ta *Có một*

phu nhân trẻ từ địa ngục. Tôi sẽ dịch lời, và làm nên vận may nhờ thành công của nó ở sòng bạc.

– Anh giàu chứ, Tommy? – Dick hỏi anh ta lúc họ đi theo đường cũ, suốt chiều dài du thuyền.

– Hiện giờ công việc không suôn sẻ. Tôi đã chán công việc môi giới và bỏ đi. Nhưng tôi có nhiều cổ phiếu mạnh trong tay các bạn bè, họ nắm giữ hộ tôi. Mọi sự sẽ ổn thỏa.

– Dick đang giàu lắm, - Nicole nói. Trong lúc trả miếng, giọng nàng bắt đầu run.

Trên phần sau boong, Golding đã đẩy ba cặp nhảy bước vào vòng bằng bàn tay to tướng của mình. Nicole và Tommy nhập bọn và Tommy nhận xét:

– Dick có vẻ say.

– Chỉ ở mức độ vừa phải thôi, - nàng đáp, vẻ trung thành.

– Có những người uống được và có người không. Rõ ràng Dick là người không thể. Cô nên bảo anh ấy đừng uống.

– Tôi ư! - Nàng sững sốt kêu lên. - Tôi mà bảo được Dick nên hoặc không nên làm gì ư!

Khi họ cặp bến Cannes, Dick vẫn lơ đãng và im lìm, rất kín tiếng. Golding thả chàng xuống xuồng của chiếc *Margin*, phu nhân Caroline bèn đổi chỗ một cách lộ liễu. Trên bến, chàng cúi chào tạm biệt với vẻ trang trọng thái quá, và trong thoáng chốc, có vẻ chàng định tung ra một lời dí dỏm chua chát với cô ta, nhưng cẳng tay Tommy đã thúc vào phần mềm của chàng và họ đi tới chỗ xe đợi sẵn.

– Tôi sẽ lái đưa các vị về nhà, - Tommy đề nghị.

– Anh đừng lo, chúng tôi có thể kiếm một xe.

– Tôi thích thế, nếu anh cho phép.

Trên băng ghế sau, Dick vẫn im lìm cho đến khi chạy qua khối đá Golfe Juan màu vàng, rồi sau đó là hội trá hình liên miên ở Juan les Pins, nơi ban đêm là tiếng nhạc và tiếng nói đinh tai của nhiều thứ ngôn ngữ. Khi chiếc xe

lượn lên đồi tới Tarmes, chàng bỗng ngồi thẳng dậy vì bánh xe nghiêng đi, và kết luận:

– Một hiện thân quyến rũ của... - chàng thoáng ngập ngừng, - một hăng của... tôi quần trí rồi. - Sau đó, chàng rơi vào giấc ngủ khuây khỏa, thỉnh thoảng lại ợ to, thỏa mãn trong bóng tối ấm áp, mềm mại.

CHƯƠNG 6

Sáng hôm sau, Dick vào phòng Nicole sớm.

– Anh đợi cho đến khi nghe thấy tiếng em dậy. Khởi cần phải nói, anh cảm thấy tồi qua tồi tệ đến thế nào, nhưng không có sự việc gì xảy ra sau đó sao?

– Em đồng ý, - nàng bình tĩnh nói và ghé sát mặt vào gương.

– Tommy lái xe đưa chúng ta về nhà à? Hay anh mơ?

– Anh biết là thế mà.

– Chắc thế, - chàng thừa nhận, - vì anh chỉ nghe thấy anh ta ho. Anh nghĩ sẽ gọi anh ta.

Nàng mừng vì chàng để nàng lại, vì thực ra, lần đầu tiên trong đời nàng, tài năng phi thường của chàng hình như cho chàng cái quyền rời bỏ chàng cuối cùng.

Tommy cựa quậy trên giường, tỉnh dậy và gọi cà phê sữa.

– Anh ổn chứ? - Dick hỏi.

Khi Tommy phàn nàn đau họng, chàng có ngay thái độ nhà nghề.

– Tốt hơn hết là anh nên súc miệng.

– Anh có nước súc miệng không?

– Lạ thay là tôi không có, chắc Nicole có.

– Đừng làm phiền cô ấy.

– Cô ấy dậy rồi.

– Cô ấy thế nào?

Dick từ từ quay lại.

– Anh mong cô ấy chết vì tôi say ư? - Giọng chàng đùa cợt. - Bây giờ, Nicole được làm bằng... cây thông Georgia, là thứ gỗ cứng nhất, ngoài loại gỗ cứng ở New Zealand...

Nicole xuống cầu thang, nghe thấy phần cuối câu chuyện. Nàng biết, như nàng luôn biết, là Tommy yêu nàng, nàng biết anh ta không ưa Dick, còn Dick nhận ra điều đó trước cả anh ta, và thường có phản ứng tích cực với nỗi say đắm của người đàn ông cô đơn này. Anh ta tưởng đã thành công vì một khoảnh khắc hài lòng của phụ nữ. Nàng cúi xuống bàn xem bữa sáng của các con và rầy la cô gia sư trong lúc ở trên gác, hai người đàn ông bận tâm về nàng.

Lát sau, nàng cảm thấy vui ở trong vườn, nàng không muốn xảy ra chuyện gì hết, có điều tình hình vẫn lửng lơ lúc hai người đàn ông tung hứng ý nghĩ về nàng với nhau. Trong một thời gian dài, nàng không tồn tại, dù chỉ như một quả bóng.

– Hay thật, những kẻ nhút nhát - không phải thế sao? Này chú Thỏ, là mi đấy! Có hay không? Hả? Nghe chừng rất đặc biệt với mi đấy?

Chú thỏ, sau một trải nghiệm thực tế chẳng có gì ngoài những cái lá bắp cải, đồng ý sau vài lần ngửi thử, thăm dò.

Nicole có thói quen đi khắp khu vườn. Nàng để những bông hoa nàng cắt ở những chỗ nhất định, để sau đó người làm vườn sẽ mang vào nhà. Ra tới đê biển, nàng đã có tâm trạng cởi mở nhưng chẳng có ai, thế là nàng dừng lại và cân nhắc. Dù sao thì nàng cũng sốc vì ý nghĩ mình quan tâm đến một người đàn ông khác, nhưng những người đàn bà khác đều có tình nhân, sao mình lại không? Trong một buổi sáng xuân đẹp trời, những kiềm chế với nam giới tan biến, nàng lập luận, tươi tắn như một bông hoa, trong lúc gió thổi bay tóc nàng, cho đến khi đầu nàng phải quay theo. Những người phụ nữ khác đều có người tình, cùng những tác động sâu sắc khiến đêm qua nàng nhân nhượng Dick về quan niệm cái chết, lúc này làm đầu nàng gật gù theo gió, mãi nguyện và vui vẻ với ý nghĩ, tại sao mình lại không?

Nàng ngồi trên bức tường thấp và nhìn xuống biển. Nhưng từ một biển khác, đẹp cực kỳ, nàng đã câu được một thứ hữu hình, nằm cạnh tiền bạc

của mình. Trong thâm tâm, cho dù không cần, nàng vẫn bên Dick mãi mãi như chàng tối qua, nàng ắt phải là một thứ thêm vào, không chỉ là hình ảnh trong trí chàng, bị buộc vào những cuộc điều hành vô tận quanh tấm huy chương.

Nicole chọn chỗ này trên tường để ngồi, vì vách đá che nghiêng bãi cỏ có khu vườn rau. Qua đám cành cây, nàng trông thấy hai người đàn ông vác cào và xẻng, nói chuyện giọng Nice và Provence. Bị thu hút vì những từ ngữ và cử chỉ của họ, nàng nắm được ý nghĩa chung của câu chuyện:

- Tôi đã đặt cô ấy sau rặng nho đằng kia.
- Bà ta chẳng quan tâm, cả ông ta cũng vậy. Thăng cha ấy là loại được miễn trừ. Tôi đã đặt cô ta xuống chỗ này...
- Anh có cào đấy chứ?
- Anh tự làm đi, đồ nhà quê.
- Ờ, tôi chẳng cần biết anh để cô ta xuống chỗ nào. Cho đến đêm ấy, tôi chưa bao giờ cảm thấy bộ ngực đàn bà áp vào ngực tôi, kể từ khi tôi lấy vợ từ mười hai năm trước. Bây giờ anh bảo tôi...
- Nhưng hãy nghe về thăng ấy...

Nicole quan sát họ qua các cành cây, hình như họ đang nói về việc gì đó, một thứ tốt cho người này, nhưng lại xấu với người kia. Lại thế giới của đàn ông mà nàng nghe lỏm được, về đến nhà nàng lại trở nên hồ nghi.

Dick và Tommy đang ở trên hiên. Nàng đi qua họ vào trong nhà, rồi mang ra quyển vở nháp và bắt đầu vẽ đầu Tommy.

- Chẳng bao giờ để yên tay chân, đúng là đàn bà, - Dick nói nhẹ nhàng. Sao chàng có thể nói năng tầm thường đến thế trong khi máu vẫn rút khỏi má chàng, đến mức bộ râu màu vàng nâu càng làm nổi bật màu đỏ của đôi mắt? Nàng quay sang nói với Tommy:

- Tôi luôn phải làm việc gì đó. Tôi có một con khỉ Polynesia không đuôi và chơi với nó hàng nhiều giờ liền, cho đến khi người ta bắt đầu làm những trò lố bịch thô thiển, tối tăm nhất...

Nàng vẫn kiên quyết tránh nhìn Dick. Chàng bèn xin lỗi rồi đi vào trong nhà, nàng nhìn thấy chàng rót cho mình hai cốc nước, và nàng càng cứng rắn hơn.

– Nicole... - Tommy mở lời, nhưng ngừng lại, húng hắng khàn khàn trong cổ họng.

– Tôi sẽ đi lấy cho anh ít dầu long não đặc biệt, - nàng gợi ý. - Là loại dầu của Mỹ, Dick tin tưởng lắm. Chỉ một phút thôi.

– Tôi phải đi đây.

Dick ra và ngồi xuống.

– Tin cái gì vậy? - Khi Nicole trở ra với lọ dầu, cả hai không nhúc nhích tuy nàng thấy họ có phần bồn chồn vì câu chuyện chẳng đâu vào đâu.

Người tài xế đã ở bên cửa, xách túi đựng quần áo của Tommy đêm trước. Cái cảnh Tommy mặc quần áo mượn của Dick khiến nàng buồn lòng, bất nhẫn, như thể Tommy không thể có điều kiện mua những thứ đó.

– Khi về đến khách sạn, anh xoa bóp dầu này vào cổ, ngực rồi hít, - nàng dặn.

– Này, - Dick than phiền lúc Tommy xuống bậc, - đừng cho Tommy cả lọ nhé, phải đặt mua tận Paris đấy, ở đây không có đâu.

Tommy trở lại trong tầm nghe và cả ba đứng trong nắng, Tommy đối diện trước ô tô đường như lúc nghiêng người, anh ta có thể lật úp lọ dầu lên lưng.

Nicole bước xuống đường.

– Anh cầm lấy, - nàng khuyên. - Nó rất hiếm đấy.

Nàng nghe thấy Dick càng lặng lẽ bên mình, nàng tránh khỏi chàng một bước và vẫy chiếc xe đưa Tommy cùng lọ dầu long não đặc biệt đi. Rồi nàng trở lại uống thuốc của mình.

– Chẳng cần phải làm thế, - Dick nói. - Ở đây chúng ta có bốn người, và nhiều năm nay mỗi khi bị ho...

Họ nhìn thẳng vào nhau.

– Lúc nào chúng ta cũng có thể kiếm lọ dầu khác... - rồi mất bình tĩnh, nàng theo chàng lên gác, chàng nằm lăn ra giường và chẳng nói năng gì.

– Anh có muốn mang bữa trưa lên cho anh không? - Nàng hỏi.

Chàng gật đầu và vẫn nằm im lìm, nhìn đăm đăm lên trần nhà. Lòng đầy nghi ngại, nàng đi đặt món ăn. Rồi lên gác lần nữa, nàng nhìn vào phòng chàng - Cặp mắt xanh lơ như ngọn đèn pha bật sáng trên màn đêm tăm tối. Nàng đứng ở ngưỡng cửa một phút, nhận thức được lầm lỗi đã phạm và ngại ngần không muốn bước vào... Nàng giơ tay như muốn xoa đầu chàng, nhưng chàng né như một con vật nghi ngại. Nicole không thể chịu đựng nổi tình cảnh này hơn nữa, nàng chạy xuống gác như một cô đầu bếp sợ hãi, sợ thứ người đàn ông buồn khổ ở tầng trên sẽ ăn trong lúc nàng vẫn phải tiếp tục bú cạ lồng ngực gầy còm của chàng.

Suốt một tuần lễ, Nicole quên hẳn cảm xúc bất ngờ của nàng với Tommy, nàng vốn không nhiều kỷ niệm với con người và dễ quên họ. Nhưng khi có luồng gió nóng đầu tiên của tháng Sáu, nàng nghe tin anh ta đang ở Nice. Tommy viết cho hai người một bức thư ngắn, nàng mở thư dưới cái dù che nắng cùng các thư từ khác họ đã mang vào nhà. Đọc xong, nàng thả nó cho Dick, đổi lại, chàng ném vào lòng bộ pyjamas của nàng bức điện:

Các bạn thân mến sẽ ở Gausses ngày mai đáng tiếc không có mẹ mong gặp các bạn. ROSEMARY

– Em rất vui được gặp cô ấy, - Nicole nói dứt khoát.

CHƯƠNG 7

Nhưng sáng hôm sau, khi ra bãi biển với Dick nàng lại cảm thấy e sợ Dick dự định một giải pháp liều lĩnh. Từ buổi tối trên du thuyền của Golding, nàng cảm thấy việc ấy đang tiến triển. Thế nên trạng thái ổn định tế nhị là nàng có chỗ đứng chắc chắn bảo đảm sự an toàn cho nàng, và sẽ xảy ra sự biến đổi hoàn cảnh đột ngột, nên nàng phải nghĩ đến việc thay đổi chính trong máu thịt, nàng không dám đưa vấn đề lên hàng đầu của ý thức. Hình ảnh Dick và bản thân nàng biến đổi, mơ hồ, xuất hiện như những bóng ma quay cuồng trong một vũ điệu kỳ quái. Nhiều tháng nay, mỗi một từ hình như đều có ngụ ý khác, rồi nhanh chóng được giải quyết trong hoàn cảnh mà Dick định hướng. Tuy nhiên, tình trạng này có lẽ còn hứa hẹn hơn, nhiều năm dài hầu như có một hiệu quả tươi sáng lên bản tính của nàng nên bệnh tật sớm xua tan, vì Dick không vươn tới - tuy không phải là lỗi của chàng, mà đơn giản vì không một khuôn mẫu nào có thể mở rộng hoàn toàn vào bên trong cái khác, đó vẫn là điều bất khoan. Khía cạnh bất hạnh nhất trong quan hệ của họ là Dick ngày càng hững hờ, hiện tại chàng lại uống rượu quá nhiều. Nicole không hiểu liệu nàng có bị nghiền nát hay là người thừa, giọng Dick vang lên giả dối, lộn xộn, nàng không sao đoán ra sắp tới liệu chàng có cư xử như chậm chậm mở ra một tấm thảm, cũng không xảy ra đến tận cùng, vào lúc bất thành linh.

Nàng không lo chuyện có thể xảy ra sau đó, biết đâu sẽ nhắc được một gánh nặng, mở được con mắt lóa. Nicole lên kế hoạch cho một sự thay đổi, một chuyến đi, với tiền của vùng vinh. Tình trạng mới của sự việc sẽ không hơn gì một cuộc đua khung gầm, che giấu bao năm dưới cái vỏ chiếc limousine gia đình, cần phải bóc tuột nó tới nguyên bản đầu tiên. Nicole có

thể cảm nhận ngọn gió nhẹ tươi mát, nỗi đau chia ly là thứ nàng vốn sợ, và cung cách diễn biến nham hiểm của nó.

Nhà Diver đang trên bãi biển, trang phục của nàng, quần soóc của chàng trắng muốt, tương phản với màu sắc trên thân hình họ. Nicole thấy Dick tìm các con giữa những thân hình lộn xộn và bóng của nhiều cây dù, và lúc tâm trí chàng tạm rời nàng, không làm nàng day dứt, nàng thờ ơ ngắm chàng và biết chàng đang mãi tìm các con, không ngăn ngừa cũng không che chở. Chắc chàng sợ bãi biển, như một nhà cầm quyền bị bãi chức bí mật thăm một tòa án cũ. Nàng thấy căm ghét thế giới của chàng với những câu đùa và sự lịch thiệp tinh tế, và quên rằng nhiều năm qua, đó chính là thế giới duy nhất mở ra với nàng. Cứ để chàng nhìn ngắm nó - bãi biển của chàng, giờ đây hư hỏng vì sở thích của những kẻ bất nhã, rồi có ngày chàng có thể tìm kiếm và thấy chẳng còn lấy một hòn đá của Vạn lý Trường thành mà chàng đã dựng nên quanh nó, không còn dấu chân của một người bạn cũ.

Trong giây lát Nicole thấy tiếc nuối, nàng nhớ lại cái cốc chàng đã bơi ra từ đồng rác cũ, nhớ những chiếc quần soóc thủy thủ và áo vệ sinh mà họ mua ở một phố nhỏ tại Nice, những thứ quần áo ấy sau này là đồ lùa thời trang trong đám chuyên may đồ phụ nữ ở Paris, nhớ những cô bé Pháp chất phác trèo lên đê chắn sóng và reo hò: “*Này! Kia kia!*”^[194] như những con chim, nghi thức buổi sáng, sự hưởng ngoại thành thơi, yên ả tới biển cả và mặt trời, nhiều thứ sáng chế của chàng, đã bị vùi sâu hơn dưới cát sau vài năm...

Giờ đây, nơi bơi lội là một “câu lạc bộ”, giống như tầng lớp thượng lưu quốc tế mà nó đại diện, song khó mà nói ai không được thừa nhận.

Nicole cứng rắn hẳn khi Dick quỳ gối trên chiếc chiếu rơm và nhìn quanh tìm Rosemary. Mắt nàng dõi theo chàng, tìm kiếm những vật dụng mới, đôi xà treo trên nước, vòng đu, buồng tắm di động, tháp nổi, đèn pha từ cuộc liên hoan tối qua, một bữa tiệc đứng hiện đại, trắng muốt với kiểu nhàm chán của những bộ râu ghi-đông dài vô tận.

Nước gần như là nơi cuối cùng để chàng tìm Rosemary, vì ít người bơi thêm trong thiên đường xanh biếc này, bọn trẻ và một người hầu phô trương,

đánh dấu buổi sáng bằng những cú nhảy ngoạn mục từ tảng đá cao mười lăm mét, phần lớn các vị khách của Gausse đều lột bỏ pyjamas và ngâm mình khoảng một giờ liền.

– Cô ấy kìa, - Nicole nhận xét.

Nàng dõi theo mắt Dick theo vết của Rosemary từ bè gỗ này đến bè gỗ khác, nhưng tiếng thở dài thoát ra từ ngực nàng là thứ còn lại từ hơn năm năm trước đây.

– Chúng mình bơi ra và nói chuyện với Rosemary đi, - chàng nói ướm.

– Anh đi đi.

– Cả hai cùng đi. - Nàng cố cưỡng lại lời tuyên bố của chàng một lát, nhưng cuối cùng họ bơi ra cùng nhau, theo vết Rosemary cạnh một đàn cá nhỏ bơi theo nàng, họ lóa mắt vì nàng, như cái thìa sáng bóng của một lưỡi câu cá hồi.

Nicole ở lại trong nước trong lúc Dick lao lên cạnh Rosemary, cả hai ngồi, nước rỏ ròng ròng và trò chuyện đúng đắn như họ chưa bao giờ yêu hoặc động chạm đến nhau. Rosemary xinh đẹp, tuổi trẻ của nàng khiến Nicole choáng váng, tuy hãnh diện vì cô gái trẻ trung kia không mảnh mai bằng mình vì loại vải có sọc văn cực mỏng. Nicole bơi loanh quanh thành những vòng tròn nhỏ, lắng nghe Rosemary đóng vai vui sướng, hân hoan, mong chờ, tự tin hơn hẳn năm năm trước.

– Em nhớ mẹ, nhưng em sẽ gặp bà ở Paris, vào thứ Hai.

– Năm năm trước cô đã tới đây, - Dick nói. - Trông cô mới bé nhỏ và ngộ nghĩnh trong chiếc áo choàng tắm của khách sạn làm sao!

– Sao anh nhớ nhiều thứ thế! Anh luôn là thế, và luôn nói những điều dễ chịu.

Nicole thấy cái trò tâng bốc cũ lại bắt đầu và nàng lặn xuống dưới nước, rồi ngoi lên lần nữa thì nghe thấy:

– Em sẽ giả vờ như năm năm trước và em lại là cô gái mười tám nhé. Lúc nào anh cũng làm em cảm thấy anh biết một số thứ gần như là hạnh phúc - anh và Nicole. Em cảm thấy dường như anh vẫn ở đó, trên bãi biển, dưới

một trong những cái dù kia, những con người dễ thương nhất em từng biết và có lẽ sẽ từng biết.

Bơi ra xa, Nicole nhìn thấy sự phiền muộn trong lòng Dick đã tan đi chút ít khi chàng bắt đầu chơi đùa với Rosemary, lộ rõ sự lão luyện cũ của chàng với người đời, một nghệ thuật khá nhơ nhuốc. Nicole đoán chỉ cần một cốc rượu là chàng sẽ biểu diễn đủ trò nguy hiểm trên cái vòng nhún nhảy kia vì Rosemary, lóng ngóng qua những trò nguy hiểm mà trước kia chàng thực hiện dễ ợt. Lần đầu tiên nàng nhận ra hè này, Dick tránh những cú bổ nhào từ trên cao.

Sau đó, lúc Nicole bơi lắt léo từ bè này đến bè khác, Dick đuổi kịp nàng.

– Máy người bạn của Rosemary có xuống máy cao tốc, cái ở đằng kia kia. Em có muốn lướt ván không? Anh nghĩ là sẽ vui lắm.

Nhớ lại có lần chàng trồng cây chuối trên một cái ghế ở cuối boong tàu, nàng chiều theo chàng như có thể chiều Lanier. Hè năm ngoái ở Zugersee, họ đã chơi một trò dưới nước rất thú vị, Dick đã nhấc bổng một người đàn ông nặng gần một trăm kilô khỏi boong tàu lên vai và đứng dậy. Nhưng phụ nữ cười mọi tài năng của chồng một cách tự nhiên, rồi sau đó không còn ấn tượng với chúng như thế nữa khi họ cứ phải giả vờ. Nicole không còn giả vờ có ấn tượng tuy nàng vẫn nói: “Vâng”, và “Vâng, em cũng nghĩ thế” với chàng.

Mặc dầu biết chàng có phần mệt mỏi, rằng đây là cách duy nhất gần gũi với tuổi trẻ đầy hào hứng của Rosemary xúi chàng cố gắng, nàng đã thấy chàng lôi cuốn cảm hứng như thế từ những tấm thân non nớt của các con và nàng hồ hững tự hỏi liệu chàng có định chơi trội không. Vợ chồng Diver lớn tuổi hơn những người khác trên tàu, những người trẻ tuổi đều lễ phép, cung kính, nhưng Nicole cảm thấy một câu hỏi ngầm “Mà những người này là ai vậy?”, nàng nhớ đến khả năng dễ dàng điều khiển mọi hoàn cảnh của Dick và làm cho chúng thành yên ổn, chàng rất tập trung vào việc chàng sắp cố làm.

Động cơ giảm ga xuống hai trăm mét từ bờ và một thanh niên nhảy ngay xuống qua thành. Cậu ta bơi vu vơ quanh xuống, bám chặt lấy nó và từ từ

trèo lên bằng đầu gối, rồi đứng phắt dậy lúc xuồng tăng tốc. Ngả người ra sau, cậu ta nhún nhảy nhẹ nhàng từ bên này sang bên kia theo một vòng cung chậm chậm, nín thở trên tấm ván lướt ở cuối mỗi động tác. Trực tiếp vào lần xuồng, cậu ta buông sợi dây, thả bằng một lát rồi tung lưng vào làn nước, biến mất như một pho tượng đẹp rực rỡ rồi lại xuất hiện như một người bình thường trong lúc cái xuồng lượn vòng tròn phía sau.

Đến lượt mình, Nicole từ chối, lúc đó Rosemary lướt ván rất khéo léo và đúng kiểu, cùng tiếng hoan hô bông đùa của những người hâm mộ. Ba người trong bọn tranh nhau vinh dự kéo nàng lên xuồng, sẵn sóc, làm đầu gối và hông nàng đập vào thành xuồng thâm tím.

– Giờ đến lượt bác sĩ, - người Mexico bên bánh lái nói.

Dick và người thanh niên cuối cùng lao qua thành xuồng và bơi đến tấm ván. Dick cố thay đổi thói quen và Nicole bắt đầu quan sát chàng, miệng mỉm cười nhưng trong lòng coi thường. Cuộc thể hiện thể lực này vì Rosemary chọc tức nàng hơn hết thảy.

Khi những người đàn ông lướt đủ dài và lấy được thăng bằng, Dick quỳ gối, đặt gáy vào đũng quần người kia, nắm sợi dây qua chân cậu ta và từ từ đứng dậy.

Những người trên xuồng quan sát kỹ thấy chàng gặp nhiều khó khăn. Chàng quỳ trên một đầu gối, bí quyết là thả người lên và cùng cử chỉ ấy, chàng rời tư thế quỳ. Chàng nghỉ một lát, rồi mặt chàng co lại lúc chàng đặt trái tim vào sợi dây căng thẳng và nhắc người.

Cái xuồng hẹp, và người thanh niên kia tuy nặng chưa đến bảy chục kilô, cũng lúng túng và vụng về tùm lầy đầu Dick. Cố vận lưng lần cuối, Dick đứng thẳng dậy, cái xuồng chệch sang một bên và cả hai ngã nhào vào biển cả.

Trên xuồng, Rosemary hét toáng lên:

– Tuyệt vời! Họ gần như làm được rồi.

Nhưng khi họ trở lại với những người bơi, Nicole chăm chú nhìn mặt Dick. Nó đầy phiền muộn như nàng nghĩ, vì chàng đã làm xong việc mà chỉ hai năm trước, chàng thực hiện dễ dàng.

Lần thứ hai, chàng cẩn thận hơn. Chàng hơi nhóm dậy, thử cân bằng trọng lượng, quỳ trên một đầu gối, rồi lặn đầu: “Cố lên, húp!”, chàng bắt đầu đứng dậy, - nhưng trước khi có thể duỗi thẳng người, chân chàng bỗng oằn xuống và chàng vội đưa bàn chân đẩy tấm ván, tránh đập phải lúc họ rơi xuống.

Lần này, khi chiếc xuồng máy Baby Gar trở lại, hành khách trên xuồng đều thấy Dick giận dữ.

– Nếu tôi thử thêm lần nữa các vị có phiền không? - Chàng kêu to, đập nước. - Chúng tôi gần như thẳng rồi.

– Được thôi. Cứ làm đi.

Nicole thấy Dick trắng nhợt và nàng cảnh báo chàng:

– Anh không thấy bây giờ thế là đủ rồi sao?

Chàng không trả lời. Người cùng lướt đầu tiên bị kéo mạnh sang một bên, người Mexico lái xuồng máy sốt sắng thế chỗ chàng.

Anh ta nặng hơn người đầu tiên. Khi cái xuồng chuyển động, Dick ngừng một chút, áp bụng lên ván. Rồi chàng đứng ở dưới người kia và nắm sợi dây, các cơ của chàng cong lại lúc chàng cố đứng dậy.

Chàng không thể dậy nổi. Nicole thấy chàng đổi tư thế và căng người lên lần nữa, nhưng ngay lập tức sức nặng của người cùng chơi đổ ụp lên vai chàng và chàng bất động. Chàng cố lần nữa, nâng lên hai, rồi năm centimét - Nicole cảm thấy tuyến mồ hôi trên trán nàng mở thông thoáng lúc nàng căng thẳng cùng chàng - song chàng chỉ giữ nguyên vị trí rồi chàng ngã quỵ trên đầu gối cùng tiếng chép môi, và khi họ ào tới, đầu Dick vừa trượt khỏi tấm ván.

– Về ngay! - Nicole gọi người lái xuồng, ngay lúc nói xong, nàng thấy chồng trượt dưới nước và nàng bật khóc, nhưng chàng lại trồi lên bơi ngửa, và chiếc Château gần đó bơi đến cứu. Thời gian hình như dài vô tận, cho đến lúc con thuyền tới chỗ họ, nhưng cuối cùng, khi họ ghé sát, Nicole trông thấy Dick kiệt sức và dờ ra, một mình giữa nước và bầu trời, nỗi hoảng loạn của nàng bỗng thay bằng sự khinh miệt.

– Chúng tôi sẽ giúp anh, bác sĩ... Năm lấy chân anh ấy... được rồi... giờ tất cả cùng nhau nào...

Dick ngồi thở hỗn hển và chẳng nhìn gì.

– Em biết anh không nên cố làm gì, - Nicole nói, không đừng được.

– Anh ấy đã quá mệt ngay từ hai lần đầu, - người Mexico nhận xét.

– Đây là một việc ngu ngốc, - Nicole khẳng khẳng. Rosemary khéo xử, không nói gì.

Một phút sau, Dick lấy lại hơi thở và nói hỗn hển.

– Lúc đó tôi không thể nhắc nổi một con búp bê giấy.

Một tiếng cười khê làm dịu sự căng thẳng do nỗi thất bại của chàng gây nên. Tất cả đều ân cần với Dick lúc chàng lên bờ ở bến tàu. Nhưng Nicole khó chịu, lúc này mọi việc chàng làm đều khiến nàng bức bối.

Nàng ngồi với Rosemary dưới một cái dù trong lúc Dick đến quây uống một cốc, chàng trở lại ngay, mang theo rượu nâu cho họ.

– Cốc đầu tiên em uống với anh, - Rosemary nói, với nhiệt tình rào rạt, nàng thêm. - Chao ôi, em mừng được gặp anh và *biết* anh yên ổn. Em đã lo... - Câu nói của nàng gián đoạn lúc nàng chuyển hướng, -... rằng anh không ổn.

– Cô có nghe tin tôi rơi vào quá trình sa đọa không?

–Ồ, không. Em chỉ... chỉ nghe tin anh đã thay đổi. Em mừng thấy tận mắt đây không phải là sự thật.

– Đây là sự thật, - Dick trả lời và ngồi xuống với họ. - Sự thay đổi là một con đường dài tụt hậu, nhưng lúc đầu nó không lộ ra. Thái độ vẫn giữ nguyên một thời gian sau khi tinh thần rạn vỡ.

– Anh hành nghề ở Riviera ư? - Rosemary hấp tấp hỏi.

– Nó là vị trí tốt để tìm thấy những loại người thích hợp. - Chốc chốc chàng lại gật đầu với những người đi thơ thẩn trên cát vàng. - Những ứng viên xuất sắc. Có nhận ra bà Abrams, bạn cũ của chúng ta, đang đóng vai nữ công tước với bà hoàng Mary North không? Đừng ghen ghét làm gì, hãy

nghe đến bà Abrams mong ước được trèo lên bậc sau của Ritz bằng cả hai tay và đầu gối, và đủ thứ bụi thảm mà bà ấy phải hít vào mà xem.

Rosemary ngắt lời chàng.

– Nhưng kia có thực là Mary North không? - Nàng chăm chú nhìn một phụ nữ đang đi thơ thẩn về phía họ, một nhóm nhỏ theo sau, cư xử đàng hoàng như thể họ đã quen với việc được nhìn ngắm. Khi họ cách độ mười mét, Mary chỉ liếc nhìn thoáng qua vợ chồng Diver, một trong những cái liếc không may ấy chứng tỏ rằng họ đã bị nhìn thấy nhưng bỏ qua, loại liếc nhìn mà trong đời mình, cả vợ chồng Diver lẫn Rosemary Hoyt chưa từng cho phép mình ném lên bất cứ người nào. Dick khoai chí khi Mary đã nhận ra Rosemary bèn thay đổi dự định và tiến tới. Cô ta thân mật nói chuyện với Nicole, gật đầu song không mỉm cười với Dick, dường như chàng là người lây bệnh truyền nhiễm, và thế là chàng cúi chào với vẻ kính trọng hài hước lúc cô ta chào hỏi Rosemary.

– Tôi nghe tin cô ở đây. Bao lâu vậy?

– Đến ngày mai, - Rosemary trả lời.

Nàng cũng nhìn thấy Mary phớt lờ vợ chồng Diver để nói chuyện với nàng, và cảm giác về bốn phận khiến nàng không mặn mà. Không, tối nay nàng không thể đi ăn tối được.

Mary quay sang Nicole, thái độ của cô ta cho thấy sự yêu mến trộn lẫn thương hại.

– Các cháu ra sao rồi? - Mary hỏi thăm.

Đúng lúc đó chúng tới, và Nicole lắng nghe thấy chúng xin nàng chọn chỗ bơi thay cô gia sư.

– Không, - Dick trả lời hộ nàng. - Cô giáo nói phải nghe thôi.

Phù hợp với yêu cầu phải ủng hộ người có quyền, Nicole từ chối yêu cầu của các con, thế là Mary với cung cách một nữ nhân vật của Anita Loos^[195], đối xử như với *chuyện đã rồi*, coi Dick là kẻ có tội ức hiếp người yếu đuối trộn nhất.

Dick bức dọc vì hành vi phiến hà, chàng hỏi với vẻ quan tâm nhạo báng:

– Các con của cô và các bà cô của chúng ra sao rồi?

Mary không trả lời, cô ta rời họ, trước hết xoa bàn tay thương cảm lên mái đầu khó bảo của Lanier. Sau khi cô ta đi rồi, Dick nói:

– Anh nghĩ đến thời gian đã làm việc hộ cô ta.

– Em thích cô ấy, - Nicole nói.

Sự chua cay của Dick khiến Rosemary ngạc nhiên, nàng vẫn nghĩ chàng là người tha thứ tất cả và hiểu thấu tất cả. Bất chợt, nàng nhớ lại những điều nàng đã nghe về chàng. Trong câu chuyện với một số người làm ở Bộ Ngoại giao Mỹ trên du thuyền, - những người Mỹ đã Âu hóa, đạt được một vị trí để họ không thể nói mình thuộc quốc gia nào, cái tên nổi bật ở đâu cũng có như Baby Warren chợt đến và được nhận xét rằng em gái của Baby đã lấy một bác sĩ chơi bởi phóng đấng. “Anh ta chẳng được nơi nào nhận nữa”, người đàn bà ấy nói.

Cách nói ấy làm Rosemary phiền não, tuy nàng không thể xếp vợ chồng Diver là những người trong bất cứ quan hệ nào với xã hội có nhận xét như thế, nếu có nó có thể mang bất kỳ ý nghĩa nào, dù là dấu vết thù địch và ý kiến của công chúng cứ rung ngân trong tai nàng. “Anh ta chẳng được nơi nào nhận nữa”. Nàng hình dung Dick đang trèo lên các bậc biệt thự, đưa danh thiếp và bị một quản gia trả lời: “Chúng tôi không nhận ông nữa”, rồi xuống một đại lộ chỉ để vô số các quản gia của vô số các Đại sứ, Bộ trưởng, Trưởng đoàn Ngoại giao... trả lời tương tự.

Nicole tự hỏi làm thế nào để thoát khỏi đây. Nàng đoán rằng nếu Dick sa đà hoạt bát, sẽ càng mê mẩn và làm Rosemary đáp ứng lại chàng. Không còn nghi ngờ gì nữa, trong một lúc cố tiết chế mọi thứ khó chịu, chàng nói:

– Mary ổn, cô ấy đã làm rất tốt. Nhưng thật khó mà ưa những người không thích mình.

Rosemary đứng vào hàng, đu đưa về phía Dick và ngân nga:

– Ôi, anh dễ thương thật. Em không thể hình dung có người không tha thứ cho anh, dù anh làm gì với họ. - Rồi cảm thấy sự hồ hởi của mình vượt quá quyền của Nicole, nàng nhìn xuống cát giữa họ. - Em muốn hỏi ý kiến anh chị về những bộ phim mới nhất của em, nếu anh chị đã xem.

Nicole lặng thinh, tuy đã xem một trong các phim ấy và ít nghĩ đến nó.

– Chắc phải mất ít phút để nói với cô, - Dick nói. - Chúng tôi tin rằng Nicole đã nói với cô rằng Lanier bị ốm. Cô đã làm gì trong đời? Có ai làm gì không? Họ *đóng vai* - bộ mặt, giọng nói, lời lẽ - bộ mặt thể hiện nỗi buồn, giọng nói tỏ ra sững sốt, lời lẽ bày tỏ thông cảm.

– Vâng, em hiểu.

– Nhưng trong nhà hát thì Không. Trong nhà hát, các nữ diễn viên hài kịch giỏi nhất xây dựng danh tiếng của họ bằng cách chế giễu những phản ứng tình cảm, sự sợ hãi, tình yêu và thông cảm đúng đắn.

– Em hiểu. - Song nàng không hoàn toàn hiểu.

Đứt mạch câu chuyện, Nicole càng sốt ruột khi Dick nói tiếp:

– Mỗi nguy hiểm cho một nữ diễn viên là phản ứng. Ví dụ, có người nói với cô: “Người tình của cô đã mất”. Trong đời thực, chắc cô đã tan nát thành nhiều mảnh. Nhưng trên sân khấu, cô cố giải trí, còn khán giả có thể tự “phản ứng”. Trước hết, nữ diễn viên có những lời thoại để theo, rồi phải lôi kéo sự chú ý của khán giả về phía mình, cách xa khỏi vụ giết người Trung Hoa hoặc bất cứ sự việc nào như thế. Thế là, cô ta phải làm một việc bất ngờ. Nếu khán giả nghĩ nhân vật là cứng rắn thì cô ta phải làm cho nó mềm lại, nếu họ nghĩ nhân vật éo lá, cô ta phải làm cho cứng cỏi. Cô phải ở *ngoài* nhân vật, cô hiểu không?

– Em không hiểu lắm, - Rosemary thừa nhận. - Anh nói ở ngoài nhân vật có nghĩa là gì vậy?

– Cô làm một việc bất ngờ cho đến khi cô điều khiển được khán giả từ sự thật khách quan trở lại với cô. *Sau đó* cô lại trượt vào nhân vật.

Nicole không thể chịu thêm nữa. Nàng đứng phắt dậy, không giấu vẻ sốt ruột. Rosemary mất vài phút mới nhận thức được tình trạng ấy, bèn quay sang hòa giải với Topsy.

– Cháu có thích làm diễn viên khi cháu lớn không? Cô nghĩ cháu sẽ là một nữ diễn viên cừ khôi.

Nicole cố ý nhìn nàng trừng trừng và với giọng của ông nội, nàng nói, từ tốn và dứt khoát:

– Xin cô hãy *gạt bỏ* hoàn toàn những ý nghĩ như thế ra khỏi đầu con cái người khác. Hãy nhớ rằng, chúng tôi có thể có nhiều dự định khác hẳn cho chúng. - Nàng quay ngoắt sang Dick. - Em sẽ lái xe về nhà. Em sẽ gửi Michelle cho anh và các con.

– Nhiều tháng nay em không lái xe rồi, - chàng phản đối.

– Song em không quên.

Không buồn liếc nhìn Rosemary, mặt nàng phản ứng mãnh liệt, Nicole rời khỏi cái dù.

Nàng thay pyjamas trong nhà tắm, vẻ mặt nàng vẫn rắn như một tấm sứ. Nhưng nàng rẽ vào con đường có những cây thông uốn thành vòm và không khí thay đổi, những con sóc chuyền trên cành cây, ngọn gió đẩy nhẹ lá cây, một con gà trống gáy xa xa, nắng trời xuyên qua cảnh bất động, rồi tiếng nói của bãi biển lúi xa dần. Nicole đi, nàng cảm thấy mới mẻ và hạnh phúc, ý nghĩ của nàng trong như quả chuông tốt, nàng có cảm giác được chữa bệnh theo phương pháp mới. Bản ngã của nàng bắt đầu bùng nổ như một đóa hồng lộng lẫy sắc hương, vì nàng đã tụt lùi trong những mê cung nàng lang thang nhiều năm qua. Nàng căm ghét bãi biển, bức tức với những nơi nàng đóng vai hành tinh, còn Dick là mặt trời.

– Mình gần như khỏi hẳn rồi, - nàng nghĩ. - Trên thực tế, mình đang đứng một mình, không có anh ấy. - Như một đứa trẻ vui sướng, nàng muốn khỏi hẳn bệnh càng sớm càng tốt, và mơ hồ biết rằng Dick đã trù tính cho nàng việc này. Về đến nhà nàng lăn ra giường và viết cho Tommy Barban ở Nice một bức thư ngắn, khiêu khích.

Nhưng đó là vào ban ngày, còn đến tối, năng lượng thần kinh của nàng giảm hẳn, không sao tránh được, tinh thần nàng giảm sút, như có nhiều mũi tên bay trong bóng chạng vạng. Nàng sợ những ý nghĩ trong đầu Dick, một lần nữa nàng lại cảm thấy có một kế hoạch ẩn sau những hành động hiện nay của chàng và nàng e sợ những dự tính của chàng, chúng tiến triển tốt, được tính toán kỹ lưỡng về mọi mặt, còn Nicole không thể kiểm soát nổi. Dù sao

nàng cũng luôn nghĩ đến chàng, trong lúc chàng vắng mặt mọi hành động của nàng hình như tự động bị thứ chàng ưa thích chi phối, vì thế nàng cảm thấy ý định chống lại chàng lúc này là không thỏa đáng. Nàng phải suy nghĩ, nàng biết rõ cuộc con số trên cánh cửa khủng khiếp của những hình ảnh tưởng tượng, ngưỡng cửa để trốn mà không thoát nổi, nàng hiểu rằng lỗi lầm lớn nhất của nàng hiện giờ và trong tương lai do chính nàng tự mê hoặc. Nó là một bài học dài nhưng nàng đã học được. Hoặc ta suy nghĩ, hoặc để người khác nghĩ hộ mình và giành lấy mọi quyền hạn, bóp méo và quy định các sở thích tự nhiên của ta, khai hóa và làm cho ta căn cỗi.

Họ ăn bữa tối êm ả, Dick uống nhiều bia và vui đùa với các con trong căn phòng tối. Sau đó, chàng chơi vài bản nhạc của Schubert^[196] và nhạc jazz mới của Mỹ, còn Nicole ghé qua vai chàng, ngân nga theo bằng giọng nữ trầm ngọt ngào, khàn khàn của nàng.

Cảm ơn cha

Cảm ơn mẹ

Cảm ơn cha mẹ đã gặp nhau...

- Anh không thích bài này, - Dick nói và giở sang trang.
- Ồ, cứ chơi đi anh! - Nàng kêu lên. - Em sắp qua phần đời còn lại, ngần ngại mãi vì từ “cha” hay sao?

Sau đó, họ ngồi với các con trên mái nhà Moorish^[197], ngắm pháo hoa từ hai sòng bạc cách nhau, ở mãi tí dưới bãi biển. Thật cô đơn và buồn bã khi ở bên nhau mà trái tim trống rỗng.

Sáng hôm sau, đi mua sắm ở Nice về, Nicole thấy một thư nhắn Dick đã lấy chiếc ô tô nhỏ, một mình đi Provence vài ngày. Nàng vừa đọc xong thì chuông điện thoại reo, Tommy Barban gọi từ Monte Carlo, nói đã nhận được thư nàng và đang lái xe về. Nàng cảm thấy môi mình ấm lên trên ống nghe, vui thích vì anh ta sắp đến.

CHƯƠNG 8

Nàng tắm và xúc dầu, thoa phấn khắp người, trong lúc các đầu ngón chân nghiền một đồng phấn nữa trên khăn tắm. Nàng ngắm nghía kỹ càng những nếp nhăn bên sườn, hông, tự hỏi vì sao hình dáng đẹp đẽ, thon thả nhường ấy lại bắt đầu chảy xệ trong vòng có sáu năm, nhưng mình sẽ làm được, thực ra mình sẽ làm tốt như bất cứ ai mình biết.

Nàng không hề phóng đại. Sự cách biệt duy nhất về thể chất giữa Nicole hiện tại và Nicole năm năm trước chỉ vì nàng không còn là thiếu nữ mà thôi. Nhưng nàng đủ day dứt khi sùng bái tuổi trẻ hiện tại, những bộ phim tình cảm với vô số gương mặt thiếu nữ, dịu dàng thể hiện đang làm việc và hiểu đời, cảm thấy ghen tị với tuổi trẻ.

Nàng mặc bộ đầm dài đến mắt cá có sẵn từ nhiều năm nay, và cung kính xịt khắp người nước hoa Chanel số 5. Lúc một giờ, khi Tommy lái xe tới, nàng đã là một người gọn gàng, thanh mảnh và duyên dáng nhất.

Vui biết bao khi có những thứ này, lại được thờ phụng, và đòi có một bí mật! Nicole đã mất hai năm kiêu ngạo trong đời một cô gái xinh tươi, giờ nàng cảm thấy muốn đền bù, nàng chào Tommy như thể anh ta là một trong nhiều người đàn ông quý mọp dưới chân mình, nàng đi trước thay vì đi cạnh Tommy lúc họ băng qua vườn tới cái dù che. Những người phụ nữ hấp dẫn ở tuổi mười chín và hai mươi chín giống nhau ở sự tự tin phơi phới, ngược lại, tuổi đôi mươi hay đòi hỏi không lời kéo thế giới bên ngoài hướng vào mình. Họ ở độ tuổi xác lác, có thể so sánh với cậu con út trẻ trung, còn phụ nữ tuổi hai mươi chín là chiến binh vênh váo sau trận chiến.

Nhưng trong khi cô gái mười chín thu hút lòng tin vì được chú ý quá ư thừa thãi, người phụ nữ hai mươi chín ấp ủ một thứ tình tế hơn. Vừa ước ao,

cô nàng chọn *rượu khai vị* một cách khôn ngoan, hoặc hài lòng thưởng thức món trứng cá muối đầy sức mạnh tiềm tàng. Trong cả hai trường hợp, hình như cô nàng không hạnh phúc, lường trước những năm tiếp theo, khi tầm nhìn của mình hay lơ mờ vì hoảng hốt, vì sợ bị ngăn chặn hoặc sợ tiếp tục. Nhưng bắt đầu tuổi mười chín hoặc hai mươi chín, cô ta đều khá tin chắc không có những kẻ thô tục trong tiền sảnh.

Nicole không muốn bất kỳ mối tình lãng mạn, tinh thần và mập mờ nào, nàng muốn một cuộc “ngoại tình”, nàng muốn thay đổi. Nghĩ đến những suy nghĩ của Dick, nàng hiểu rằng theo quan điểm thiên cận, đây là một việc thông tục không tình cảm, bước vào một đam mê đe dọa tất cả bọn họ. Mặt khác, nàng đổ tại Dick về tình trạng trước mắt, và thành thật cho rằng một trải nghiệm như thế có thể có tác dụng chữa bệnh. Suốt mùa hè, nàng bị kích thích vì quan sát dân chúng làm đúng những việc họ muốn làm mà không hề bị trừng phạt, ngoài ra, bất chấp ý định không lừa dối bản thân, nàng thích coi mình chỉ cảm nhận tình thế và bất cứ lúc nào cũng có thể rút lui...

Trong bóng tối dịu dàng, Tommy nắm cánh tay trắng muốt của nàng và kéo nàng lại gần, nhìn vào mắt nàng.

– Đừng cự quạ, - anh ta nói. - Từ nay trở đi, anh sẽ tha hồ ngắm em.

Tóc Tommy có mùi thơm, mùi xà phòng thoang thoảng tỏa ra từ bộ quần áo trắng muốt. Môi nàng mím chặt, không hé cười, và trong giây lát, cả hai chỉ nhìn nhau.

– Anh có thích thứ anh nhìn thấy không? - Nàng thì thầm.

– *Nói tiếng Pháp đi.*

– Hay lắm, - nàng hỏi lại bằng tiếng Pháp. - Anh có thích thứ anh nhìn thấy không?

Tommy kéo nàng lại gần hơn.

– Anh thích bất cứ thứ gì nhìn thấy ở em. - Anh ta ngập ngừng. - Anh nghĩ anh biết gương mặt em, nhưng hình như có một số thứ anh không hề hay biết. Mắt em bắt đầu có vẻ lừa gạt từ bao giờ vậy?

Nàng rút khỏi anh ta, sững sốt và phẫn nộ, rồi kêu lên bằng tiếng Anh:

– Tại sao anh lại muốn nói chuyện bằng tiếng Pháp? - Tiếng nàng tắt lặng khi người đàn ông gia bình rượu sherry vào. - Để anh có thể tấn công chính xác hơn sao?

Nàng đặt mạnh cái ghế nhỏ lên tấm đệm ghế bọc vải kim tuyến.

– Tôi không có gương ở đây, nhưng nếu mắt tôi thay đổi vì tôi đã khỏe lại. Là người khỏe mạnh, có lẽ tôi sẽ trở lại là tôi đích thực, tôi cho rằng ông tôi là kẻ lừa gạt và tôi thừa hưởng tính đó, vì chúng ta là thế. Như thế đã thỏa mãn đầu óc hợp lý của anh chưa?

Hình như Tommy không hiểu nàng đang nói gì.

– Dick đâu? Anh ấy có ăn trưa cùng chúng ta không?

Xét thấy nhận xét của anh ta có ý nghĩa khá nhỏ nhen, Nicole bỗng bật cười gạt ấn tượng ấy đi.

– Dick đang đi du lịch, - nàng đáp. - Rosemary Hoyt xuất hiện, nên hoặc là họ ở bên nhau, hoặc cô ấy làm Dick bối rối nhiều đến mức anh ấy muốn đi xa để mơ về cô ấy.

– Em biết không, xét cho cùng, em khá là rắc rối đấy.

– Ồ không, - nàng vội vã cam đoan với anh ta. - Không, em không thể đâu... em chỉ là một... em chỉ khác những người đơn giản rất nhiều thôi.

Marius mang dĩa và một xô đá ra, còn Nicole mãi nghĩ đến cặp mắt gian tà của mình nên không trả lời.

– Tại sao người ta không để em trong tình trạng tự nhiên? - Tommy hỏi ngay. - Em là người rục rờ nhất mà tôi biết.

Nàng không trả lời.

– Tất cả cái trò thuần hóa này của phụ nữ! - Tommy đùa.

– Trong xã hội nào cũng có những điều khó xác định... - Nàng cảm thấy bóng ma của Dick đến sát khuỷu tay mình, nhưng nàng lắng xuống vì ngụ ý của Tommy. - Em đã làm cho nhiều người đàn ông trở nên hung bạo, nhưng em sẽ không cố vì một nửa số phụ nữ. Nhất là kiểu hà hiếp kẻ yếu này - có tốt lành gì cho ai đâu? Cho anh, cho anh ấy hoặc bất cứ người nào?

Tim nàng đập rộn rồi hơi chìm xuống vì cảm giác nàng mắc nợ Dick.

– Em cho rằng mình đã...

– Em đã có quá nhiều tiền, - Tommy nôn nóng nói. - Đây là mấu chốt của vấn đề. Dick đã không vượt qua được điều đó.

Nàng ngẫm nghĩ, trong lúc món dưa đã được dọn đi.

– Anh nghĩ em nên làm gì?

Lần đầu tiên trong mười năm ròng, nàng bị ảnh hưởng của một người có cá tính mạnh mẽ, chứ không phải của chồng. Mọi điều Tommy nói với nàng đều có vai trò vĩnh viễn.

Họ uống hết chai vang trong lúc ngọn gió nhẹ lắc lư lá thông, và hơi nóng dễ chịu của đầu buổi chiều tạo thành những đốm chói lóa trên chiếc khăn ăn kẻ caro. Tommy đến sau nàng, đặt cánh tay lên cánh tay nàng, xiết chặt đôi bàn tay nàng. Má họ, rồi môi họ chạm nhau, nàng thở hỗn hển, nửa say đắm anh ta, nửa ngạc nhiên bất ngờ vì sức mạnh của nó...

– Em không thể điều cô gia sư và bọn trẻ đi vắng chiều nay ư?

– Chúng có bài học dương cầm. Chẳng nào em cũng không muốn ở đây.

– Hôn anh nữa đi.

Lát sau, trên đường tới Nice, nàng nghĩ: Thế là mình có con mắt của người lừa đảo ư? Vậy thì hay, một kẻ lừa gạt khỏe mạnh còn hơn một người đạo đức điên rồ.

Sự quyết đoán của Tommy dường như miễn cho nàng mọi lời chỉ trích và trách nhiệm, nàng rộn ràng vui sướng khi nghĩ đến mình theo một cách mới mẻ. Nhiều khung cảnh mới xuất hiện ở phía trước, những bộ mặt của nhiều người đàn ông, nàng chẳng cần vâng lời, kể cả yêu một ai trong số họ. Nàng hít một hơi, khom vai uốn éo và quay sang Tommy.

– Chúng ta đến khách sạn của anh ở Monte Carlo nhé?

Tommy lái xe tới một chỗ đỗ, lớp xe rít lên.

– Không! - Anh ta trả lời. - Lạy Chúa tôi, anh chưa bao giờ hạnh phúc như giây phút này.

Họ đi qua Nice, sau đó là bờ biển xanh lơ và bắt đầu leo lên Corniche cao vừa phải. Lúc này, Tommy rẽ ngoặt ra bờ biển, chạy ra một bán đảo và đỗ ở

đăng sau một khách sạn nhỏ bên bờ biển.

Sự hiển hiện của nó làm Nicole hoảng sợ mất một lúc. Bên bàn, một người Mỹ đang cãi cọ tràn giang đại hải với người tiếp tân về tỷ giá. Nàng do dự, bề ngoài bình thản nhưng trong lòng khổ sở, trong lúc Tommy điền vào tờ đăng ký, tên thật của anh ta, tên giả của nàng. Phòng của họ trông ra Địa Trung Hải, hầu như khổ hạnh, gần như sạch sẽ, tối tăm so với biển cả chói chang. Những khoái lạc thăng thấn nhất, những nơi chốn đơn sơ nhất. Tommy gọi hai cognac và khi cửa khép lại sau người hầu, anh ta ngồi lên cái ghế độc nhất, ngăm ngăm đen, da đầy sẹo và điển trai, lông mày vòng cung và hếch lên, một người gây bất hòa, một con quỷ Xa-tăng xứng đáng nhất.

Chưa uống hết cốc brandy, họ đã sát lại với nhau và cùng đứng lên, sau đó ngồi xuống giường và Tommy hôn lên đầu gối khỏe mạnh của nàng. Lặng lẽ vật lộn một chút, giống một con thú bị chặt đầu, nàng quên băng Dick, quên cặp mắt mới mẻ của mình, quên Tommy và chìm sâu hơn vào những phút giây và khoảnh khắc.

... Khi Tommy đứng dậy mở cánh chớp và phát hiện nguyên nhân gây ra tiếng la hét ngày càng tăng dưới cửa sổ của họ, thân hình anh ta đen sẫm hơn và khỏe khoắn hơn Dick, có những vết sáng dọc theo cơ bắp cuộn cuộn. Trong giây lát, Tommy cũng quên nàng, gần như trong chớp mắt da thịt anh ta rời khỏi nàng và nàng mừng rỡ trước, nhiều thứ sẽ khác hẳn với nàng mong đợi. Nàng cảm thấy một nỗi sợ không tên đến trước mọi cảm xúc, niềm vui hoặc nỗi buồn, chắc chắn như tiếng sấm rền đến trước cơn dông tố.

Tommy thận trọng ngó từ ban công và thuật lại.

– Anh trông thấy hai người đàn bà trên ban công phía dưới. Họ nói chuyện về thời tiết và đu đưa tới lui trên ghế xích đu.

– Họ làm ồn thế ư?

– Tiếng ồn từ đâu đó bên dưới họ. Nghe này.

– Là những người Mỹ.

Nicole vung rộng đôi tay trên giường và nhìn chăm chăm lên trần, lớp phấn bị ẩm trên người nàng tạo thành bề mặt trắng như sữa. Nàng thích sự trần trụi của căn phòng, âm thanh của con ruồi đơn độc đang lượn trên đầu.

Tommy xách ghế đến cạnh giường, gạt quần áo trên đó và ngồi xuống. Nàng thích sự hài hòa của bộ đầm mỏng nhẹ, đôi giày nhẹ buộc dây lẩn vào quần áo bằng vải bông dày của Tommy trên sàn.

Anh ta xem xét nửa người trắng trẻo nổi đột ngột với chân tay rám nắng và đầu, rồi cười to và nói, nghiêm trang:

- Cả người em tinh khôi như một đứa trẻ.
- Với cặp mắt lừa dối.
- Anh sẽ quan tâm đến cái đó.
- Khó mà quan tâm đến những con mắt lừa gạt lắm, nhất là người Chicago.
- Anh biết tất cả những phương pháp chữa bệnh của nông dân vùng Languedoc^[198] cổ.

- Hôn em đi, hôn lên môi, Tommy.

- Mỹ là thế, - Tommy nói, song vẫn hôn nàng. - Hồi anh ở Mỹ lần cuối, có những cô gái đập ta tơi bời bằng môi của họ, hành hạ cả bản thân mình, cho đến khi mặt họ đỏ bầm vì máu quanh môi, phải dán băng gạc, nhưng không đi xa hơn.

Nicole chống lên một khuỷu tay.

- Em thích căn phòng này, - nàng nói.

Anh ta nhìn quanh.

- Anh thấy nó có phần đậm bạc. Em yêu, anh mừng vì em không đợi đến lúc chúng ta tới Monte Carlo.

- Sao lại đậm bạc? Đây là căn phòng tuyệt vời, Tommy ạ, giống những cái bàn trổ trụi ở nhiều Cézanne và Picasso.

- Anh không biết. - Anh ta không cố hiểu nàng. - Lại còn tiếng ồn kia nữa chứ. Lạy Chúa tôi, có vụ giết người chẳng?

Anh ta đến bên cửa sổ và kể thêm:

- Hình như có hai thủy thủ Mỹ đánh nhau và người ta reo hò cổ vũ họ. Họ lên bờ từ một tàu chiến. - Tommy quần cái khăn tắm quanh người và nhòai ra ban công. - Họ mang mèo theo. Bây giờ anh nghe thấy chuyện này,

những người đàn bà theo họ từ nơi này đến nơi khác, bất cứ nơi nào tàu cập bến. Đàn bà thế mới là đàn bà chứ! Người ta sẽ nghĩ đến việc trả tiền để có thể tìm ra những ả ngon lành hơn! Tại sao đàn bà chạy theo Korniloff^[199]? Tại sao chúng tôi không bao giờ ngắm thứ gì kém một vũ nữ balê?

Nicole mừng thấy Tommy biết nhiều phụ nữ đến thế, song chưa hề có điều tiếng gì, nàng có thể giữ chàng, miễn là con người trong nàng tốt hơn thể xác nàng.

- Đánh hấn ta vào chỗ bị thương kia kìa!
- Ya-ha-ha!
- Này, tôi bảo anh đâm trúng bên phải kia!
- Đánh đi, Dulschmit, con ơi!
- Yaa - Yaa!
- YAA – ÂY – YA!

Tommy ngoảnh đi.

– Hình như nơi này phải sống lâu hơn năng lực của nó, em đồng ý không?

Nàng tán thành, và họ bám chặt lấy nhau một lúc trước khi mặc quần áo, lúc đó thời gian dài hơn cho một nơi đủ tốt với bất cứ ai...

Cuối cùng, Tommy vừa mặc quần áo vừa hét lên:

– Lạy Chúa tôi, hai người đàn bà ngồi ghế xích đu trên ban công dưới chúng ta không hề nhúc nhích. Họ cố nói chuyện, làm như việc này không tồn tại. Họ ở đây, trong một kỳ nghỉ tiết kiệm, tất cả thủy thủ Mỹ và những ả gái điếm ở châu Âu cũng không thể làm hỏng.

Tommy dịu dàng tiến đến và ôm lấy Nicole, dùng răng kéo dây áo lót của nàng qua vai vào đúng chỗ, lúc đó ở bên ngoài có tiếng: CRẮC-BÙM-*m-m*! Đó là lệnh thu quân của tàu chiến.

Lúc này, dưới cửa sổ phòng họ, là cuộc huyền não thực sự, vì con tàu đã cập bờ không tuyên bố. Những người hầu gọi kế toán và đòi thanh toán bằng giọng sôi nổi, tiếng nguyên rửa, chửi thề và cự tuyệt, hóa đơn ném tung quá mạnh, giọng cảnh sát hải quân ra lệnh nhanh, át mọi giọng nói. Tiếng la hét,

nước mắt, gào rú, hứa hẹn lúc cái xuống đầu tiên rời bờ, cánh đàn bà lao tới cầu tàu, gào thét và vẫy rối rít.

Tommy nhìn thấy một cô gái lao ra ban công bên dưới vẫy khăn ăn, và chưa kịp nhìn những người phụ nữ Anh trên ghế xích đu có nhận ra sự có mặt của cô ta không, thì có tiếng gõ cửa phòng họ. Bên ngoài, nhiều giọng nữ lo lắng khiến họ quyết định mở khóa cửa, để lộ hai cô gái trẻ trung, gầy gò và hoang dã trong tiền sảnh. Một cô trong bọn nghẹn ngào.

– Chúng tôi có thể vẫy ở ban công của các vị không? - Cô kia nài xin bằng giọng Mỹ thiết tha. - Được không? Xin các vị. Các phòng khác đều khóa cửa.

– Sẵn lòng, - Tommy nói.

Các cô gái chạy ào ra ban công và ngay lập tức, tiếng họ vút lên, to gấp ba tiếng âm ỉ.

– Tạm biệt Charlie! Charlie, *nhìn lên đây!*

– Đến Nice nhớ gửi điện nhé!

– Charlie! Anh ấy không trông thấy tôi.

Một cô gái bất ngờ tốc váy lên, tuột chiếc quần lót màu hồng và xé thành lá cờ khá lớn, rồi gào lên và vẫy hăng hái:

– Ben! Ben!

Lúc Tommy và Nicole rời phòng, lá cờ ấy vẫn vẫy loạn xạ, nổi bật trên nền trời xanh lơ. Chao ôi, anh có nhìn thấy màu sắc dịu dàng của da thịt đáng nhớ không? Cùng lúc ấy, ngọn cờ Sao-Vạch xuất hiện ở đuôi con tàu chiến, đầy ganh đua.

Họ ăn tối ở Beach Casino mới mở ở Monte Carlo... sau đó, bơi ở Beaulieu trong một hang động không mái, ánh trăng sáng ngời, hình thành từ một vòng các tảng đá mòn xanh xám quanh một chén nước lân tinh, đối diện với Monaco và lờ mờ bóng Menton. Nàng thích Tommy đã đưa nàng tới đó, về cảnh mộng hương Đông và những trò mới lạ của gió và nước, mọi thứ đều mới lúc họ ở bên nhau. Nàng nắm vắt ngang đầu yên ngựa của Tommy như một biểu tượng, dường như anh ta cướp nàng khỏi Damascus và họ phi trên

thảo nguyên Mông Cổ. Hết lần này đến lần khác, Dick đã thuyết phục nàng rời bỏ và nàng từng tới gần hơn những thứ mình đã có ngay từ ban đầu, nguyên mẫu của nó che đậy những cuộc tranh chấp miễn cưỡng cứ tiếp diễn trong thế giới quanh nàng. Quấn vào nhau yêu đương trong ánh trăng, nàng đón nhận tình trạng hỗn loạn của người tình.

Họ tỉnh giấc cùng nhau, thấy trăng đã lặn và không khí hơi lạnh. Nàng cố hỏi gặng thời gian và Tommy cộc cằn nói là ba giờ.

- Em phải về nhà bây giờ.
- Anh tưởng chúng ta ngủ lại Monte Carlo.
- Không. Còn cô gia sư và bọn trẻ. Em phải về trước lúc rạng đông.
- Tùy em.

Họ nhúng nước giầy lát, và khi thấy Nicole rùng mình, Tommy chà xát nàng bằng chiếc khăn tắm. Khi đã ở trong xe, đầu vẫn còn ấm, da dẻ tươi tỉnh và hồng hào, họ miễn cưỡng trở về. Nơi họ vừa ở rất sáng, và lúc Tommy hôn nàng, Nicole cảm thấy anh lặc vào đôi má trắng trẻo, hàm răng trắng muốt, vầng trán và bàn tay rám nắng của nàng chạm vào mặt anh. Vẫn nghĩ đến Dick, nàng đợi một lời giải thích hoặc sự dè dặt, nhưng chẳng có gì tới. Buồn ngủ và sung sướng, đoán chắc sẽ không xảy ra sự gì, nàng lún sâu vào ghế và ngủ lơ mơ cho đến khi tiếng động cơ thay đổi và nàng cảm thấy họ đang leo lên biệt thự Diana. Đến cổng, nàng hôn anh ta và chào tạm biệt gần như máy móc. Tiếng chân nàng trên đường đã thay đổi, những âm thanh ban đêm trong khu vườn bỗng nhiên như trong quá khứ, song dù sao nàng cũng mừng đã trở về. Ngày đã tới với tốc độ không dịu êm, và mặc dù thỏa mãn, nàng vẫn không quen với trạng thái căng thẳng như thế.

CHƯƠNG 9

Bốn giờ chiều hôm sau, một chiếc taxi nhà ga đỗ ở cổng và Dick xuống xe. Bất chợt bối rối, Nicole chạy từ hiên ra gặp chàng, thở không ra hơi vì cố trấn tĩnh.

- Ôtô đâu, anh? - Nàng hỏi.
 - Anh để nó ở Arles. Anh thấy không thích lái xe nữa.
 - Theo thư, em tưởng anh đi vài ngày.
 - Ngẫu nhiên anh gặp gió mixtran và mưa.
 - Anh có vui không?
 - Chỉ vui như bất cứ ai trốn khỏi nhiều việc. Anh lái xe đưa Rosemary đến Avignon và để cô ấy lên xe lửa ở đó. - Họ cùng đi đến hiên, và chàng để túi xuống. - Anh không viết cho em trong thư vì nghĩ em lại tưởng tượng ra nhiều chuyện.
 - Anh quá ý tứ đấy. - Giờ đây, Nicole cảm thấy tự tin hơn nhiều.
 - Anh muốn phát hiện xem cô ấy có gợi ý gì không, đấy là cách duy nhất để thấy cô ta lẻ loi.
 - Thế cô ấy có gợi ý gì không?
 - Rosemary chưa trưởng thành, - chàng trả lời. - Như thế chắc chắn là tốt hơn. Em đã làm những gì?
- Nàng cảm thấy mặt mình run như cỏ.
- Tối qua em đi khiêu vũ với Tommy Barban. Bọn em tới...
- Chàng cau mày và ngắt lời nàng.
- Đừng kể cho anh nghe chuyện ấy. Em làm gì không quan trọng, anh chỉ không muốn biết chính xác thôi.

– Nhưng chẳng có gì để biết hết.
– Thôi được, thôi. - Rồi dường như chàng đi vắng cả tuần. - Các con thế nào?

Có tiếng chuông điện thoại reo trong nhà.

– Không phải của anh, anh không ở nhà, - Dick quay ngoắt đi. - Anh đi làm vài thứ trong phòng làm việc.

Nicole đợi cho đến khi chàng khuất sau lồng cầu thang, nàng mới vào nhà và nhắc máy.

– *Nicole, em khỏe không?*^[200]

– Dick đang ở nhà.

Anh ta rên lên.

– Gặp anh ở Cannes nhé, - Tommy đề nghị. - Anh muốn nói chuyện với em.

– Không được đâu.

– Hãy nói yêu anh đi. Không nói gì, nàng gật đầu với ống nghe, Tommy nhắc lại, - hãy nói yêu anh đi.

– Ồ vâng, có, - nàng an ủi anh ta. - Nhưng lúc này không thể làm gì được.

– Tất nhiên là có chứ, - anh ta nôn nóng. - Dick đã thấy mọi việc giữa hai người chấm dứt, rõ ràng là anh ấy bỏ đi. Anh ta còn muốn em làm gì?

– Em không biết. Em phải... - Nàng không nói hết, - đợi cho đến khi em có thể hỏi Dick. Ngày mai em sẽ viết thư và gọi cho anh.

Nàng lang thang khắp nhà, khá hài lòng vì những việc đã làm. Nàng là một kẻ láu cá, nhưng đó là một đèn bù xứng đáng, nàng không còn là cô thợ săn trong trò chơi săn thú nữa. Ngày hôm qua trở lại với nàng trong vô vàn chi tiết - chúng bắt đầu phủ lên ký ức của nàng những khoảnh khắc tương tự, khi tình yêu của nàng với Dick còn tươi mới và nguyên vẹn. Nàng đã bắt đầu xem nhẹ tình yêu ấy, đến nỗi nó dường như là một thói quen ủy mị ngay từ ban đầu. Với trí nhớ cơ hội của phụ nữ, nàng hầu như không hồi tưởng nàng cảm thấy ra sao khi nàng và Dick sở hữu nhau ở những nơi bí mật khắp mọi xó xỉnh trên thế giới, trong tháng trước khi cưới. Thế nên đêm qua

nàng đã nói dối Tommy thề thốt với anh ta rằng trước kia nàng chưa bao giờ trọn vẹn đến thế, đầy đủ đến thế, cực kỳ đến thế...

... rồi hối hận vì khoảng thời gian phản bội, nó giảm giá trị đến một thập kỷ của đời nàng, nàng quay gót tới nơi ầm nấu thiêng liêng của Dick.

Lặng lặng đến gần, nàng trông thấy chàng ở đằng sau ngôi nhà riêng, ngồi trong cái ghế băng nôi hấp cạnh bức tường đá, và trong giây lát nàng chăm chú, lặng lẽ nhìn chàng. Chàng đang suy nghĩ, chàng sống hoàn toàn trong thế giới của riêng mình, mặt chàng chỉ hơi cử động, lông mày nhếch lên hoặc hạ xuống, cặp mắt mở rộng hoặc hẹp lại, môi mím lại rồi mở ra, bàn tay động đậy, nàng nhìn thấy chàng tiến triển từ mặt này tới mặt khác của câu chuyện riêng kéo dài trong lòng chàng, của riêng chàng chứ không phải của nàng. Có lúc chàng nắm chặt tay và ngả người về phía trước, có lúc mặt chàng đầy vẻ đau khổ và thất vọng, và khi đã qua, nó còn in dấu mãi trong mắt chàng. Gần như là lần đầu tiên trong đời, nàng thấy thương chàng - tuy thật khó cho những người từng bị đau ốm về thần kinh lại thương người khỏe mạnh, và tuy Nicole thường có những lời đả bôi về thực tế chàng đã đưa nàng trở lại với cuộc đời đã bị tước bỏ, nàng cho chàng là người có sinh lực vô tận, không thể mệt mỏi, nàng quên bằng những nỗi phiền muộn mình đã gây ra cho chàng, những lúc đó nàng quên hẳn bao phiền toái riêng đã thúc đẩy nàng. Chàng không còn điều khiển được nàng nữa, chàng có biết điều đó không nhỉ? Chàng có muốn như thế không? Nàng cảm thấy thương chàng, như thỉnh thoảng thương Abe North và số phận nhục nhã của anh ta, thương như đối với trẻ sơ sinh bơ vơ và người già không nơi nương tựa.

Nicole tiến tới, quàng tay quanh vai chồng và chạm đầu vào nhau rồi nói:

– Anh đừng buồn.

Chàng hờ hững nhìn nàng.

– Đừng chạm vào anh!

Lúng túng, nàng tách ra vài bước.

– Anh xin lỗi, - chàng lơ đãng nói tiếp. - Anh chỉ đang suy nghĩ anh đã nghĩ gì về em...

– Sao anh không thêm một loại mới vào cuốn sách của anh?

– Anh đang nghĩ đến điều đó *Xa hơn và ngoài các chứng rối loạn tâm thần và loạn thần kinh chức năng...*

– Em không tới đây để cãi cọ.

– Vậy tại sao em *đã tới*, Nicole? Anh không thể làm gì thêm cho em được nữa. Anh đang tự cứu lấy mình.

– Khỏi bệnh tật của em ư?

– Đôi khi nghề nghiệp ném anh tiếp xúc với những người có vấn đề.

Nàng bật khóc, giận dữ vì bị sỉ nhục.

– Anh là kẻ hèn nhát! Anh đã gây nên thất bại trong đời, và muốn đổ lỗi lên đầu em.

Trong lúc chàng không trả lời, nàng bắt đầu cảm thấy bị thôi miên như cũ vì trí thông minh của chàng, đôi khi sử dụng không cần sức mạnh nhưng luôn luôn là nền móng thực tế, mà nàng không thể phá vỡ hoặc thậm chí làm rạn nứt. Một lần nữa, nàng vật lộn với nó, chống lại chàng bằng cái nhìn hẹp hòi, tinh tế của mình, cộng với tính kiêu căng của một người không có đối thủ, cùng sự mới chuyển sang người đàn ông khác, cộng với sự oán giận chồng chất qua bao năm tháng, nàng chống lại chàng bằng tiền và sự tin cậy của mình, vì chị gái nàng không ưa chàng và hiện nay đang ủng hộ nàng, vì ý nghĩ rằng vì tính gay gắt, chàng đang tạo ra nhiều kẻ thù mới, thủ đoạn xảo trá, mau lẹ của nàng tương phản với cung cách chậm rãi khi ăn cũng như khi lôi kéo của chàng, sức khỏe và nhan sắc của nàng trái ngược với sự sa sút thể chất của chàng, tính không cần trọng của nàng ngược lại các nguyên tắc đạo đức của chàng. Vì trận chiến này, nàng đã vận dụng đến cả sự yếu đuối của mình, gan góc và dũng cảm đập tan lon cũ, bát đĩa, chai lọ, hũ rỗng chứa đựng những tội lỗi đã đền trả, sự oán hận và những sai lầm của nàng. Bỗng nhiên, chỉ trong vòng hai phút, nàng đạt được thắng lợi và tự bào chữa cho mình, không cần dối trá hoặc lẩn tránh, cắt phăng sợi dây ràng buộc mãi mãi. Rồi nàng bước thẳng tới ngôi nhà rốt cuộc là của nàng, chân yếu hèn, bình tĩnh và thốn thức.

Dick đợi cho đến khi nàng ra khỏi tầm nhìn. Rồi chàng gục đầu xuống bức tường chắn. Ca này đã giải quyết xong. Bác sĩ Diver đã tự do.

CHƯƠNG 10

Hai giờ đêm hôm ấy, chuông điện thoại reo đánh thức Nicole và nàng nghe thấy tiếng Dick trả lời ở phòng bên cạnh, là nơi họ vẫn gọi là phòng không ngủ.

– *Vâng, vâng... Nhưng tôi đang nói chuyện với ai đây?... Vâng...* [201]. - Giọng chàng sừng sốt, - nhưng tôi có thể nói với một trong các bà ấy không, thưa ngài sĩ quan? Cả hai phu nhân đều rất xuất chúng, có những mối quan hệ có thể gây ra nhiều rắc rối về chính trị rất nghiêm trọng... Đó là sự thật, tôi thề với ông... Rất tốt, rồi ông sẽ thấy.

Chàng đứng dậy và khi đã thấm thía tình hình, sự tự biết mình bảo đảm với chàng rằng chàng sẽ nhận giải quyết vụ này, sự hài lòng chết người cũ, sức hấp dẫn mãnh liệt cũ trở lại với chàng cùng tiếng reo: “Hãy sử dụng tôi!”. Chàng sẽ phải đến dàn xếp chuyện này tuy chẳng mấy may quan tâm, vì muốn được yêu quý đã trở thành một thói quen từ sớm, có lẽ từ khoảnh khắc chàng nhận thức được mình là niềm hy vọng cuối cùng của một gia tộc đang tan rã. Trong một thời điểm gần như tương tự, ở bệnh viện của Dohmler tại Zurichsee, nhận ra khả năng này, chàng đã lựa chọn, chọn chất độc ngọt ngào và uống cạn. Mong muốn hơn cả trở thành người can đảm và tử tế, thậm chí còn hơn thế, chàng muốn được yêu thương. Nó đã là như thế. Nó sẽ là như thế, chàng hiểu, đồng thời với tiếng leng keng cổ xưa từ bộ điện thoại khi chàng gác máy.

Một lúc ngừng dài. Nicole gọi:

– Có chuyện gì thế? Ai gọi đấy?

Dick đã bắt đầu mặc quần áo ngay từ lúc ngắt điện thoại.

– Điện thoại từ đồn cảnh sát ở Antibes, người ta đang giữ Mary North và Sibly-Biers. Có chuyện gì đó nghiêm trọng, nhân viên mật vụ không kể với anh, chỉ nói “không có người chết, các xe ô tô không sao”, nhưng anh ta bóng gió về mọi thứ khác.

– Nhưng sao họ lại gọi anh kia chứ? Em thấy rất khác thường đấy.

– Họ cần được bảo lãnh ra ngoài để giữ thể diện, và chỉ có chủ nhân cơ ngơi nào đó ở Alpes-Maritimes mới có thể bảo lãnh.

– Họ trơ tráo thật.

– Anh không quan tâm. Tuy vậy, anh sẽ đón Gausse ở khách sạn...

Sau khi chàng đi rồi, Nicole còn thao thức mãi, băn khoăn họ phạm tội gì. Hơn ba giờ một chút, Dick bước vào, nàng ngồi cứng đờ và nói “Gì thế?”, dường như với một người trong mơ.

– Thật là một chuyện kỳ lạ... - Dick nói. Chàng ngồi ở chân giường nàng, kể chàng đã khua ông già Gausse khỏi giấc mộng, bảo ông dọn sạch ngăn kéo tiền mặt và lái xe đưa chàng tới đồn cảnh sát.

– Lão không thích làm việc này cho mục người Anh ấy, - Gausse cắn nhần.

Mary North và phu nhân Caroline vận trang phục thủy thủ Pháp, ngồi uể oải trên chiếc ghế dài bên ngoài hai xà lim cẩu bắn. Phu nhân Caroline có vẻ giận dữ vì một người Anh dám mong hạm đội Địa Trung Hải được cô ta giúp đỡ. Mary Minghetti đang trong tình trạng hoảng hốt và suy sụp, cô ta lao vào bụng Dick như thể đấy là điểm giao tiếp quyền lực nhất, nài xin chàng làm gì đó. Trong lúc viên trưởng đồn giải thích vấn đề với Gausse, ông già miễn cưỡng lắng nghe từng lời, vừa tỏ ra biết thương thức tài kể chuyện của viên sĩ quan, vừa là bày tôi trung thành, câu chuyện chẳng có gì khiến ông choáng.

– Đây chỉ là một trò đùa, - phu nhân Caroline nói, kênh kiệu. - Chúng tôi đóng giả các thủy thủ nghỉ phép, và chọn hai cô gái gốc nghệch. Họ quần lấy chúng tôi và tạo ra một cảnh đồi bại ở nhà trọ.

Dick gật gù nghiêm trọng, nhìn xuống sàn đá giống một vị thầy tu trong buổi thú tội, chàng vừa muốn cười to nhạo báng vừa muốn ra lệnh đánh năm chục roi và phạt nửa tháng ăn bánh mì với nước lã. Trên mặt phu nhân Caroline không hề có cảm giác tởm lợm, ngoại trừ vẻ xấu xa hằn rõ trên mặt các cô gái Provence nhút nhát và viên cảnh sát dần dần làm chàng ngừng lại. Từ lâu chàng đã rút ra kết luận rằng có những tầng lớp người Anh nhất định sống theo kiểu phản xã hội, cần hạn chế những thứ nhồi nhét của New York, giống như cấm một đứa trẻ mắc chứng khó tiêu ăn kem vậy.

– Tôi phải ra ngoài trước khi Hosain nghe được chuyện này, - Mary năn nỉ. - Dick à, anh lúc nào cũng giỏi thu xếp mọi việc, anh luôn luôn có thể mà. Hãy bảo họ chúng tôi sẽ về nhà ngay, bảo họ chúng tôi sẽ nộp bất cứ thứ gì.

– Tôi thì không, - phu nhân Caroline nói khinh khỉnh. - Không một xu. Nhưng tôi sẽ rất vui lòng xem Lãnh sự ở Cannes nói gì về chuyện này.

– Không, không! - Mary khẳng khẳng. - Chúng tôi phải ra ngoài tối nay.

– Tôi sẽ xem có thể làm được gì, - Dick nói, rồi thêm, - nhưng tiền chắc chắn sẽ thay đổi được chiều hướng. - Nhìn họ như thế họ vô tội, tuy chàng thừa biết là không, chàng lắc đầu. - Tất cả đều là trò nguy hiểm điên rồ!

Phu nhân Caroline mỉm cười mãn nguyện.

– Anh cũng là một bác sĩ điên rồ còn gì? Anh hẳn là có khả năng giúp chúng tôi, và Gausse *phải* giúp!

Đến lúc này, Dick tránh sang một bên, cùng thảo luận với Gausse về những phát hiện của ông già. Sự việc nghiêm trọng hơn thế, một trong các cô gái mà họ chọn thuộc gia đình danh giá. Gia đình ấy điên tiết, hoặc làm ra vẻ điên tiết, sẽ phải hòa giải với họ. Luật của Pháp quy định người có tội bị trừng phạt bằng cách bỏ tù hoặc tệ nhất là trục xuất công khai khỏi đất nước. Thêm vào những khó khăn, còn có sự khác biệt ngày càng lớn về sự khoan dung giữa những thị dân được lợi vì ở khu kiều dân và những người bị phiền hà vì hậu quả trượt giá. Gausse tóm tắt tình hình và quay sang Dick. Dick mời trường đồn đến bàn thảo.

– Ông biết chính phủ Pháp hiện muốn khuyến khích người Mỹ đi du lịch, vì thế ở Paris hè này có lệnh người Mỹ không bị tổng giam ngoại trừ phạm tội nghiêm trọng nhất.

– Thế này là đủ nghiêm trọng rồi, lạy Chúa.

– Nhưng ông thử xem, ông có *thẻ căn cước* của họ không?

– Họ không có. Họ chẳng có gì hết, chỉ có hai trăm franc và mấy cái nhẫn. Thậm chí không có cả dây giày để họ có thể tự treo cổ!

Nhẹ người vì không có *thẻ căn cước*, Dick tiếp tục:

– Nữ bá tước Ý kia vẫn là công dân Mỹ. Bà ấy là cháu gái... - chàng nói một xâu những lời dối trá, từ tốn và trang trọng, - của John D. Rockefeller Mellon^[202]. Ông đã nghe tên ông ấy chưa?

– Có. Trời ạ, có. Ông nhầm tôi với kẻ vô danh tiểu tốt nào hả?

– Ngoài ra, bà ấy còn là cháu gái của huân tước Henry Ford^[203], có nhiều quan hệ với các công ty Renault và Citroen... - Chàng nghĩ tốt hơn hết là nên dừng ở đây. Tuy nhiên, sự ngay thật trong giọng chàng bắt đầu tác động đến viên sĩ quan, vì thế chàng tiếp tục. - Bỏ tù bà ta giống như ông bỏ tù một thành viên quan trọng của hoàng gia Anh vậy. Nó có nghĩa là... chiến tranh!

– Nhưng còn người phụ nữ Anh kia?

– Tôi đang nói đến người đó đây. Cô ta đã hứa hôn với em trai của hoàng tử xứ Wales, công tước Buckingham.

– Cô ấy sẽ là một cô dâu tuyệt vời cho công tước.

– Bây giờ chúng tôi đã sẵn sàng nộp... - Dick tính rất nhanh, - một ngàn franc cho mỗi cô gái, và thêm một ngàn franc cho cha của cô gái “đáng gờm” kia. Cũng biếu ông hai ngàn và tùy ông phân chia sao cho tốt nhất cho những người đã làm việc bắt giữ, người trông nom nhà trọ và vân vân. Tôi sẽ đưa ông năm ngàn và mong ông dàn xếp ngay cho. Sau đó, họ có thể được bảo lãnh để phóng thích với tội phá rối sự yên tĩnh, và mọi loại tiền phạt sẽ được sứ giả nộp trước viên chức tư pháp địa phương vào ngày mai.

Trước khi viên sĩ quan cất lời, bằng vào vẻ mặt ông ta, Dick hiểu là mọi việc đã êm thấm. Ông ta ngáp ngừng nói:

– Tôi không còn cách nào khác vì họ không có *thẻ căn cước*. Tôi phải nhìn thấy... hãy đưa tiền cho tôi.

Một giờ sau, Dick và ông Gausse thả mấy người đàn bà ở khách sạn Majestic, nơi tài xế của phu nhân Caroline ngủ ngon lành trong chiếc ô tô bỏ mui.

– Xin nhớ mỗi cô nợ ông Gausse một trăm đôla đấy nhé.

– Nhớ rồi, - Mary đồng ý, - ngày mai tôi sẽ chuyển séc cho ông ta, và còn hơn thế nữa.

– Tôi thì không! - Giật mình, tất cả quay sang phu nhân Caroline, lúc này đã hoàn toàn tỉnh trí lại, đang sững sà vì tính công bằng. - Toàn bộ chuyện này là một sự vi phạm trắng trợn. Tôi không ủy quyền cho ông trả một trăm đôla cho những người ấy.

Ông già Gausse bé nhỏ đứng cạnh ô tô, cặp mắt ông bỗng sáng rực:

– Cô không trả tiền cho tôi?

– Tất nhiên là cô ấy sẽ trả, - Dick nói.

Bất chợt, cách đối xử tàn tệ mà Gausse đã từng chịu đựng khi còn là người phụ hầu bàn bùng lên, ông già đi xuyên ánh trăng tới chỗ phu nhân Caroline.

Ông quát một chuỗi những lời chỉ trích cô ta, và lúc Caroline quay đi cùng tiếng cười băng giá, ông ta tiến một bước theo cô và ngay lập tức ấn bàn chân bé nhỏ của mình vào những mục tiêu lừng danh nhất. Phu nhân Caroline ngồi bệt xuống vì sửng sốt, hai bàn tay giơ lên như một người bị bắn lúc đang người vận quần áo thủy thủ của cô ta ngã sóng soài trên hè.

Tiếng Dick cắt ngang cơn giận điên lên của cô ta:

– Mary, làm cô ấy dịu đi! Hoặc cả hai cô sẽ bị xích mười phút!

Trên đường trở về khách sạn, ông già Gausse không nói một lời, cho đến khi họ qua sông bạc Juan-les-Pins, vẫn còn nước nở và khạc nhạc jazz, ông ta mới thở dài:

– Tôi chưa bao giờ gặp những người đàn bà như loại này. Tôi đã biết nhiều gái điểm hạng sang lừng danh trên thế giới, và tôi thường kính trọng

họ, nhưng đàn bà loại này trước kia tôi chưa từng thấy bao giờ.

CHƯƠNG 11

Dick và Nicole đã quen đến hiệu cắt tóc cùng nhau, họ cắt tóc, gội đầu ở các phòng sát nhau. Từ phía Dick, Nicole có thể nghe thấy tiếng kéo tỉa lách cách, tiếng đếm tiền lẻ, những tiếng *thế đấy* và *xin lỗi*. Sau hôm chàng trở về một ngày, họ xuống phố cắt tóc và tắm trong luồng gió nhẹ thơm phức của những cái quạt.

Trước khách sạn Carleton, các cửa sổ cũng như cửa vào tầng hầm trống không trong mùa hè, một chiếc ô tô chạy qua họ và Tommy Barban ở trong. Nicole thoáng nhìn thấy vẻ mặt anh ta, lầm lì và đăm chiêu, vừa thoáng thấy nàng, mắt Tommy mở to và sáng lên làm nàng bất an. Nàng những muốn đi đến nơi anh ta sắp đến. Giờ phút trong hiệu cắt tóc hình như là một trong những khoảng thời gian lãng phí trong đời nàng, như một nhà tù nhỏ. Cô thợ cắt tóc vận đồng phục trắng tinh, môi son điểm chút mờ hôi và nước hoa, khiến nàng nhớ tới các cô y tá.

Trong phòng bên, Dick gà gà ngủ trong chiếc khăn choàng và bọt xà phòng. Tấm gương trước mặt Nicole phản chiếu lối đi giữa phía nam và nữ, và Nicole giật mình thấy Tommy bước vào đột ngột rẽ sang cửa hiệu nam giới. Nàng đỏ bừng mặt, vui sướng vì sắp có cuộc lật bài ngửa.

Nàng nghe loáng thoáng phần mở đầu.

– Xin chào, tôi muốn gặp anh.

–... nghiêm túc.

–... nghiêm túc.

–... rất sẵn lòng.

Trong chớp mắt, Dick vào ngăn của Nicole, bộ mặt lau vội có vẻ giận dữ sau chiếc khăn mặt.

– Bạn cô đang nổi nóng một cách dơ dáy. Anh ta muốn gặp cả hai chúng ta, vì thế tôi đã đồng ý cho xong việc này. Đi nào!

– Nhưng tóc em đang cắt dở.

– Không sao, đi thôi!

Nàng phần uất, trừng trừng nhìn cô thợ cắt tóc tháo bỏ khăn.

Cảm thấy mình lồi thoi và không tô son điểm phấn, nàng theo Dick rời khách sạn. Ra đến bên ngoài, Tommy cúi hôn tay nàng.

– Chúng ta đến cà phê Alliés, - Dick nói.

– Đến nơi nào chỉ có riêng chúng ta, - Tommy đồng ý.

Dưới những cây uốn cong vào giữa hè, Dick hỏi:

– Em muốn uống gì, Nicole?

– Một nước chanh.

– Cho tôi một nửa, - Tommy nói.

– *Blackenwhite pha xôđa*, - Dick nói.

– *Chúng tôi không còn Blackenwhite. Chúng tôi chỉ có Johny Walker.*

– *Cũng được.*

– Vợ anh không yêu anh, - Tommy nói một cách bất ngờ. - Cô ấy yêu tôi.

Hai người đàn ông dăm dăm nhìn nhau, vẻ mặt bất lực lạ lùng. Giữa những người đàn ông ở vị trí này có thể ít giao lưu, vì quan hệ của họ là gián tiếp, bao gồm từng người đã sở hữu hoặc sẽ sở hữu người phụ nữ được nhắc đến chừng nào, vì thế xúc cảm của họ xuyên qua nàng, chia cắt nàng như một mối nối điện thoại kém.

– Đợi một phút, - Dick nói. - *Cho tôi gin pha xôđa.*

– *Vâng, thưa ông.*

– Được rồi, nói tiếp đi, Tommy.

– Với tôi, rất đơn giản rằng cuộc hôn nhân của anh với Nicole có quá trình diễn biến của nó. Cô ấy đã chịu từ đầu đến cuối. Tôi đã đợi năm năm xem sao.

– Nicole nói gì?

Cả hai nhìn nàng.

– Em đã rất quý mến Tommy, Dick ạ.

Chàng gật đầu.

– Anh không còn quan tâm gì đến em nữa, - nàng tiếp tục. - Tất cả chỉ là thói quen. Mọi sự không còn như cũ từ sau khi có Rosemary.

Không quan tâm đến góc độ này, Tommy mau mắn xen vào:

– Anh không hiểu Nicole. Anh đối xử với cô ấy như một bệnh nhân vì cô ấy đã có thời đau ốm.

Họ bị một người Mỹ dai dẳng, diện mạo đặng đặng sát khí xen ngang, rao bán các tờ *Herald* và *Times* mới từ New York.

– Ở đây có đủ thứ tin tức, các ông bạn, - anh ta tuyên bố. - Các vị ở đây lâu không?

– *Thôi đi! Ra khỏi đây ngay!* - Tommy quát lên rồi quay sang Dick. - Giờ đây không người phụ nữ nào chịu được như thế...

– Các ông bạn ơi, - tay người Mỹ lại xen ngang lần nữa. - Các vị tưởng tôi đang làm mất thời gian của các vị, nhưng nhiều người khác không thấy thế. - Anh ta rút một mẫu báo xam xám trong ví ra, và Dick nhận ra nó khi trông thấy. Nó là bức biếm họa vẽ hàng triệu người Mỹ từ các tàu thủy ủa ra với các bao đầy vàng. - Các vị tưởng tôi không có vai trò gì trong chuyện đó sao? Thế mà có đấy. Tôi mới từ Nice tới từ cuộc đua xe đạp vòng quanh nước Pháp đấy.

Lúc Tommy xua được anh chàng đi bằng câu quát dữ dội “*Xéo đi!*”, Dick nhận ra anh ta chính là người đã réo gọi chàng ở đường Saints-Ange năm năm về trước.

– Bao giờ cuộc đua ấy đến đây? - Chàng gọi với theo anh ta.

– Bất cứ phút nào, ông bạn ạ.

Cuối cùng, anh ta đi, vẫy tay vui vẻ và Tommy trở lại với Dick.

– *Sống với tôi, cô ấy có nhiều thứ hơn với anh.*

– Nói tiếng Anh! Anh nói có với ý nghĩa gì?

– Có gì ư? Với tôi, sẽ hạnh phúc hơn nhiều.

– Anh là người mới đấy thôi. Nhưng Nicole và tôi từng rất hạnh phúc bên nhau, Tommy ạ.

– *Hạnh phúc gia đình*, - Tommy nhạo báng.

– Nhỡ anh và Nicole lấy nhau mà không có "*hạnh phúc gia đình*" thì sao?

Sự náo động tăng lên làm chàng ngừng lại, ngay sau đó một cái đầu quanh co trên con đường đi dạo và một đám đông vừa tỉnh giấc ngủ trưa ở đâu đó dàn hàng trên đá lát đường.

Các chàng trai đạp xe nước rút, những chiếc ô tô đầy chật những người thích thể thao lướt trên đường phố, bấm còi inh ỏi cho biết cuộc đua đã đến gần, và những người đầu bếp mặc áo lót xuất hiện ở cửa các khách sạn khi đoàn diễu hành rẽ vào tầm nhìn. Trước hết, một tay đua xe đạp mặc áo nịt dệt kim màu đỏ, mái mê và tự tin phóng từ mặt trời đang Tây lướt qua cùng tiếng reo hò vui vẻ. Rồi ba người mặc trang phục anh hề bạc màu, chân vàng vì phủ bụi và mồ hôi, mặt vô cảm, mắt nặng trĩu và mệt mỏi vô tận.

Tommy quay về Dick nói:

– Tôi nghĩ Nicole muốn ly dị, tôi cho rằng hai người không có gì cản trở?

Một đoàn hơn năm chục người ùa theo những tay đua đầu tiên, kéo dài tới hơn hai trăm mét, vài người mỉm cười e dè, vài người rõ ràng là mệt lử, còn phần lớn là thờ ơ và kiệt sức. Một đoàn các chàng trai bé nhỏ phóng qua, vài người miễn cưỡng tụt hậu, một chiếc xe tải nhẹ chở những người bị tai nạn và thất bại. Họ vẫn ngồi sau bàn. Nicole muốn Dick giữ thế chủ động, nhưng hình như chàng bằng lòng ngồi với bộ mặt cạo dở dang hợp với bộ tóc cắt dở của nàng.

– Anh không hạnh phúc với em nữa phải không? - Nicole nói tiếp. - Không có em, anh có thể kiếm việc làm, có thể làm việc tốt hơn nếu không phải lo cho em.

Tommy sốt ruột cự quạ.

– Chuyện đó thật vô dụng. Nicole và tôi yêu nhau, đó là tất cả.

– Vậy thì, - bác sĩ nói, - việc này đã dàn xếp xong xuôi, chúng tôi nên về hiệu cắt tóc.

Tommy muốn tranh cãi om sòm:

– Còn vài điểm...

– Nicole và tôi sẽ nói hết với nhau, - Dick nói, vô tư. - Anh đừng lo, tôi đồng ý về nguyên tắc, Nicole và tôi vốn hiểu nhau. Sẽ đỡ khó chịu nếu chúng ta tránh được cuộc thảo luận tay ba.

Miễn cưỡng chấp nhận lý lẽ của Dick, Tommy chuyển sang chiều hướng sắc tộc không thể cưỡng lại, cố giành lợi thế.

– Vậy thì hãy hiểu rằng từ khoảnh khắc này, - anh ta nói, - tôi ở vị trí người bảo vệ Nicole, cho đến khi mọi chi tiết có thể thu xếp xong. Tôi sẽ coi anh là người hoàn toàn chịu trách nhiệm về bất cứ hành động lạm dụng nào nếu anh cứ tiếp tục sống trong cùng một nhà.

– Tôi chưa bao giờ xông vào để làm tình với cơ quan sinh dục khô không khốc, - Dick nói.

Chàng gật đầu và đi về khách sạn, cặp mắt quầng trắng của Nicole dõi theo.

– Anh ấy đủ ngay thẳng, - Tommy thừa nhận. - Em yêu, tối nay chúng ta ở cùng nhau chứ?

– Em nghĩ thế.

Thế là sự việc đã xảy ra, với kịch tính tối thiểu. Nicole cảm thấy mình lấu cá, nàng hiểu rằng từ chi tiết lộ đầu long não, Dick đã lường trước mọi thứ. Nhưng nàng cũng cảm thấy hạnh phúc và kích động, niềm mong muốn nhỏ xưa cũ là có thể kể với Dick mọi thứ nay đã nhạt nhòa nhanh chóng. Nhưng mắt nàng vẫn dõi theo chàng cho đến khi chỉ còn là một cái chấm và hòa lẫn với các chấm khác trong đám đông mùa hè.

CHƯƠNG 12

Trước hôm bác sĩ Diver rời Riviera, chàng dành toàn bộ thời gian cho các con. Chàng không còn trẻ nữa để có những suy nghĩ và giấc mơ thú vị về bản thân, vì thế chàng muốn nhớ các con thật kỹ. Bọn trẻ được bảo mùa đông này chúng sẽ đến với cô ruột ở London và chẳng bao lâu chúng sẽ đi Mỹ gặp chàng. Cô chúng sẽ không cho chúng đi nếu không được chàng cho phép.

Chàng rất mừng là thường thiên vị các bé gái rất nhiều, chàng không biết chắc lắm. Nhưng khi nói lời tạm biệt chung, chàng những muốn nhắc những mái đầu đẹp đẽ của chúng khỏi cổ và ôm chặt nhiều giờ liền.

Chàng ghi chặt ông lão làm vườn, người đã làm khu vườn đầu tiên ở biệt thự Diana sáu năm trước, chàng hôn cô gái Provence đã giúp việc bọn trẻ. Cô ta đã ở với họ gần một thập kỷ, cô quy gối và khóc cho đến lúc Dick xốc cô đứng lên, rồi cho cô ba trăm franc. Nicole ngủ muộn, như đã thỏa thuận trước, chàng để lại một bức thư cho nàng, một thư gửi Baby Warren vừa từ Sardinia về và đang lưu lại nhà. Dick uống một cốc vại từ chai brandy cao một mét, chứa mười lít Anh, của một người nào đó tặng họ.

Sau đó, chàng quyết định để lại các túi của chàng ở ga Cannes và nhìn bãi biển của Gausse lần cuối cùng.

Bãi biển đã đông người, bọn trẻ đi trước khi Nicole và chị gái nàng đến vào sáng hôm đó. Mặt trời trắng bệch, chạy trốn đường nét của bầu trời trắng, báo trước một ngày lặng gió. Những người hầu đã xếp quá nhiều đá vào quây, một nhiếp ảnh gia người Mỹ từ AP^[204] đã làm việc với các thiết bị trong bóng râm tạm thời và ngược nhìn nhanh từng bàn chân đang đi xuống

các bậc đá. Trong khách sạn, các đối tượng sắp tới của anh ta ngủ muện trong các phòng tối nhờ thuốc ngủ mới uống lúc sắp rạng đông.

Khi Nicole bắt đầu ra bãi biển, nàng nhìn thấy Dick không mặc đồ bơi, ngồi trên một tảng đá bên trên. Nàng lùi lại trong bóng chiếc rạp thay đồ của mình. Một phút sau, Baby đến gặp nàng và nói:

- Dick vẫn ở kia kìa.
- Em đã trông thấy anh ấy.
- Chị tưởng cậu ta sẽ ra đi một cách tế nhị.
- Đây là nơi của anh ấy, ở mức độ nào đó, anh ấy đã phát hiện ra nó. Ông lão Gausse luôn nói ông ta nợ Dick mọi thứ.

Baby hình tĩnh nhìn em gái:

- Chúng ta nên để cho cậu ấy du ngoạn bằng xe đạp, - cô ta nhận xét. - Khi người ta được đưa lên quá tầm, họ sẽ mất tỉnh táo, dù có sức quyến rũ đến mấy đi nữa, họ cũng bày đặt ra chuyện lừa gạt.

- Dick là một người chồng tốt của em trong sáu năm trời, - Nicole nói. - Suốt thời gian đó, em chưa bao giờ phải chịu một phút đau đớn vì anh ấy, anh ấy luôn luôn cố gắng làm mọi việc tốt nhất, chưa bao giờ làm tổn thương em.

Hàm dưới của Baby hơi nhô ra lúc nói:

- Đó là những thứ cậu ta được dạy dỗ.

Hai chị em ngồi im lặng, Nicole băn khoăn, mệt mỏi vì nhiều thứ, Baby cân nhắc với ảnh hưởng và tiền của mình, liệu nên lấy hay không ứng viên mới nhất, một Hapsburg^[205] đích thực. Cô không hoàn toàn nghĩ đến việc đó. Những cuộc tình của cô từ lâu vẫn đơn điệu một kiểu, và khi cô đã cạn kiệt, họ có giá trị đàm luận hơn là chính bản thân họ. Cảm xúc của cô có cách tồn tại thực nhất khi kể về họ.

- Anh ấy đi rồi ư? - Lát sau, Nicole hỏi, - Em tưởng chuyến tàu của anh ấy chạy lúc trưa.

Baby nhìn.

– Chưa. Cậu ấy chuyển lên chỗ cao hơn và đang nói chuyện với những người phụ nữ nào đó. Đẳng nào ở đó có nhiều người như thế, cậu ấy không trông thấy chị em mình.

Thế nhưng chàng đã nhìn thấy họ, lúc họ rời khỏi lều, và chàng đưa mắt nhìn theo cho đến lúc họ khuất dạng. Chàng ngồi với Mary Minghetti, uống rượu hồi.

– Anh giống như trong đêm giúp chúng tôi vậy, - cô ta nói, - ngoại trừ lúc cuối, khi anh khó chịu với Caroline. Tại sao anh không luôn luôn dễ thương như thế? Anh có thể thế mà.

Dick thấy thật kỳ quái là chàng lại ở vị thế để Mary North có thể nói với chàng nhiều điều.

– Các bạn vẫn mến anh, Dick ạ. Nhưng khi uống rượu, anh nói những điều khủng khiếp với mọi người. Hè này, tôi đã dành phần lớn thời gian để bảo vệ anh đấy.

– Đây là một trong những nhận xét hàng đầu của tiến sĩ Eliot. [\[206\]](#)

– Đúng thế. Chẳng ai quan tâm anh có uống rượu hay không... - Cô ta lưỡng lự. - Kể cả Abe là người nghiện rượu bậc nhất, cũng chưa bao giờ xúc phạm những người như anh.

– Tất cả các người sao mà đàn độn, - chàng nói.

– Nhưng tất cả chúng tôi là thế! - Mary kêu lên. - Nếu anh không thích những người tử tế, thử với những người không tử tế xem, họ sẽ nhìn nhận anh là gì! Mọi người đều muốn vui thú và nếu anh làm họ khó chịu, anh tự cắt mình khỏi nguồn nuôi dưỡng.

– Tôi đã từng được nuôi dưỡng ư? - Chàng hỏi.

Mary đang tận hưởng thú vui tuy cô ta không biết thế, nên cô ngồi xuống với Dick cho đỡ sợ. Một lần nữa, cô ta lại từ chối uống rượu và nói:

– Sự bê tha ở đẳng sau nó. Lẽ tất nhiên, sau Abe anh có thể hình dung tôi cảm thấy việc này ra sao, vì tôi đã quan sát cả quá trình một người tốt trở thành nghiện rượu ra sao...

Phu nhân Caroline Sibly-Biers đang xuống các bậc với vẻ thanh thản rất kịch.

Dick cảm thấy dễ chịu, chàng đã đi trước trong ngày, tới nơi một người đàn ông nên có mặt ở cuối bữa tiệc ngon, chàng đã thể hiện sự quan tâm tế nhị, thận trọng và dè dặt với Mary. Cái nhìn của chàng trong thoáng chốc trong trẻo như của trẻ thơ, đòi cô ta thông cảm và chàng cảm thấy cần phải thuyết phục Mary rằng chàng là người đàn ông cuối cùng trên đời và cô ta là người đàn bà cuối cùng.

... Lúc đó chàng không ngắm hai người kia nữa, một người đàn ông và một người đàn bà, da đen và da trắng, như kim loại nổi bật trên nền trời...

– Trước kia cô có thời thích tôi phải không? - Chàng hỏi.

– Tôi *đã thích* anh... *đã yêu* anh. Ai cũng yêu anh. Anh có thể có bất cứ người nào anh muốn, chỉ cần hỏi...

– Giữa tôi và cô luôn có một *cái gì đó*.

Cô ta háo hức cắn câu.

– Thật thế ư, Dick?

– Luôn luôn... tôi biết những nỗi phiền muộn của cô và cô đã dũng cảm chống chọi ra sao. - Nhưng tiếng cười cũ bắt đầu trong thâm tâm và chàng biết mình không thể chịu thêm được nữa.

– Tôi luôn nghĩ về anh rất nhiều, - Mary nồng nhiệt nói. - Hơn cả nghĩ về mình hoặc về bất cứ người quen nào. Có lẽ chính vì thế tôi sợ anh khi chúng ta không hòa thuận với nhau lắm.

Cái liếc của chàng rơi nhẹ và âu yếm lên người Mary, ám chỉ một xúc cảm bên dưới. Những cái liếc của họ chợt gặp nhau, xoắn lấy nhau, ghì xiết lấy nhau. Rồi khi tiếng cười trong lòng chàng trở nên to đến mức hình như Mary có thể nghe thấy, Dick dừng lại và họ quay lưng về phía mặt trời Riviera.

– Tôi phải đi, - chàng nói. Lúc đứng dậy, chàng hơi lão đảo, chàng cảm thấy không được khỏe, máu chảy chậm. Chàng giơ bàn tay phải lên và từ

trên thềm cao, chàng làm dấu như Giáo hoàng ban phúc cho bãi biển. Nhiều bộ mặt ngược lên từ vài cái dù.

- Em sẽ đến với anh ấy. - Nicole đứng dậy.
- Không, em đừng đến, - Tommy nói và kiên quyết kéo nàng xuống. - Cứ để một mình thì hơn.

CHƯƠNG 13

Sau cuộc hôn nhân mới của mình, Nicole vẫn giữ liên hệ với Dick, nhiều bức thư về công việc và các con. Nàng thường nói:

- Em đã yêu Dick và sẽ không bao giờ quên anh ấy.
- Tất nhiên là không rồi, mà tại sao em quên kia chứ? – Tommy trả lời.

Dick mở phòng khám bệnh ở Buffalo, nhưng không thành công. Nicole không rõ có trục trặc gì, nhưng vài tháng sau, nàng nghe tin chàng ở một thị trấn nhỏ tên là Batavia, bang New York, hành nghề bác sĩ đa khoa, rồi sau đó chuyển đến Lockport, cũng làm việc tương tự. Tình cờ, nàng nghe nhiều hơn về đời chàng ở khắp nơi: chàng đi xe đạp nhiều, được các quý bà quý cô ngưỡng mộ, và trên bàn làm việc luôn có một đồng tượng giấy tờ, được biết là một luận án quan trọng về đề tài y khoa nào đó, hầu như đang trong quá trình hoàn thành. Chàng được coi là có nhiều cung cách tinh tế và có lần đọc một diễn văn hay tại một hội nghị y tế cộng đồng, chủ đề về ma túy. Nhưng chàng vướng vào một cô gái làm ở cửa hàng tạp phẩm, và cũng liên quan đến một vụ kiện về vấn đề y tế nào đó, vì thế chàng rời Lockport.

Sau đó, chàng không đòi gửi các con đến Mỹ và không trả lời mỗi khi Nicole viết thư hỏi chàng có cần tiền không. Trong bức thư cuối cùng gửi nàng, chàng kể đang hành nghề tại Geneva, bang New York và nàng có cảm tưởng chàng đã ổn định cuộc sống với người trông nom nhà cửa cho chàng. Nàng tìm Geneva trên bản đồ và thấy nó ở trung tâm Khu vực Finger Lakes^[207], và được xem là một nơi dễ chịu. Nàng thích nghĩ rằng, sự nghiệp của chàng đang gặp thời, bức thư cuối cùng của chàng đóng dấu bưu điện Hornell, bang New York, khá xa Geneva và là một thị trấn rất nhỏ. Bất luận

thế nào, chắc hẳn chàng đang ở khu vực đó trong nước, ở thị trấn này hoặc thị trấn khác.

[1] Riviera: Vùng ven biển thuộc đông nam nước Pháp và tây bắc Italy tiếp giáp Địa Trung Hải. (Các chú thích của người dịch).

[2] Maures là rặng núi rìa phía tây vùng Riviera thuộc Pháp.

[3] George Antheil (1900-1959): Nhạc sĩ Mỹ.

[4] James Joyce (1882-1941): Nhà văn lớn của Ireland.

[5] Tiểu thuyết của James Joyce, xuất bản lần đầu ở Paris năm 1922. Tác phẩm này bị cấm ở Mỹ cho đến năm 1933 và ở Anh cho đến năm 1937.

[6] Auguste Rodin (1840-1917): Nhà điêu khắc nổi tiếng của Pháp.

[7] Cuốn sách dạy các phép tắc ứng xử trong xã hội rất phổ biến ở Mỹ trong những năm 1920.

[8] Gaumont là một trong các hãng phim cổ nhất nước Pháp.

[9] Hai hãng phim ở Hollywood trong những năm đầu của ngành điện ảnh. Famous Players-Lasky sau này đổi thành Paramount Pictures.

[10] Constance (Connie) Talmadge (1900-1973): Nữ diễn viên Mỹ thời phim câm.

[11] Frances Hodgson Burnett (1849-1924): Nữ nhà văn nổi tiếng của Mỹ, chuyên viết truyện thiếu nhi.

[12] Barban nhắc đến cuộc chiến Rif (1919-1926) giữa quân đội Tây Ban Nha với các bộ tộc Rif và Jabala ở Morocco.

[13] Hai hòn đảo nhỏ ở Địa Trung Hải, bên ngoài Cannes.

[14] Thị trấn có suối nước nóng ở vùng Savoy của Pháp.

[15] Khu nghỉ dưỡng ở phía Tây Antibes.

[16] Một khách sạn ở Paris.

[17] Viện hàn lâm Quân sự Hoa Kỳ, ở bang New York.

[18] John Tyler (1790-1862): Tổng thống Mỹ nhiệm kỳ 1841-1845.

[19] Cửa hàng thời trang trên phố Faubourge Sainte-Honore ở Paris.

[20] Quang cảnh một trong những trận đánh kinh hoàng nhất của cuộc tấn công thung lũng Somme năm 1916, với hơn một triệu thương vong.

[21] Đồi Thiepval ở Đông nam Beaumont-Hamel, là nơi bắt đầu cuộc tấn công Somme.

[22] Chiến tranh Hy Lạp - Thổ Nhĩ Kỳ (1919-1922).

[23] Sông Marne ở phía đông Paris, là nơi chặn được cuộc tấn công đầu tiên của Đức trong Thế chiến I.

[24] Ulysses S. Grant (1822-1885): Sau này trở thành Tổng thống Hoa Kỳ, là tướng chỉ huy Các lực lượng Liên minh ở Petersburg, bang Virginia trong Nội chiến Mỹ (1861-1865), đã cho đào các giao thông hào dành cho bộ binh.

[25] Là bút danh của nhà văn Charles Dodgson (1832-1898), tác giả *Những cuộc phiêu lưu của Alice ở xứ sở diệu kỳ*.

[26] Jules Verne (1825-1905): Tiểu thuyết gia nổi tiếng của Pháp, tác giả nhiều cuốn sách như: *Hai vạn dặm dưới đáy biển; Hành trình vào trung tâm trái đất...*

[27] D.H. Lawrence (1885-1930): Nhà văn nổi tiếng của Anh, tác giả *Con trai và người tình, Người đàn bà đang yêu, Người tình của phu nhân Chatterley...*

[28] Ngày 1 tháng Bảy năm 1916, trung đoàn Newfoundland của Anh tấn công phòng tuyến Đức tại Beaumont-Hamel (đông bắc Amiens), và chỉ trong nửa giờ; 732 binh sĩ Anh đã bị Đức hạ gục bằng súng máy, chỉ còn 68 người trở về.

[29] Bài hát vui nhộn, phổ biến từ năm 1922.

[30] Các trung đoàn của quân đội Đức và Pháp.

[31] Triển lãm quốc tế này mở tại Paris năm 1925, có ảnh hưởng rất lớn đến việc quảng bá phong cách kiến trúc và trang trí, được gọi là “Nghệ thuật Deco”.

[32] Vùng ngoại ô ở phía Tây thành phố Paris.

[33] Vùng ngoại ô giàu có, cách Chicago khoảng 30 dặm về phía Bắc.

[34] Quần thể các khu vườn và lâu đài tráng lệ theo phong cách Baroque (thế kỷ XVII), trên đại lộ Saint-Michel ở Paris.

- [35] Thành phố ở bang Connecticut, nơi có trường đại học Yale.
- [36] Duncan Phyfe (1768-1854): Thợ đồ gỗ nổi tiếng của Mỹ, gốc Scotland.
- [37] Khách sạn trên đại lộ Raspail ở Paris.
- [38] Hồng y Giáo chủ Jean-Francois-Paul-Gondi de Retz (1614-1679) tổng giám mục thành Paris.
- [39] Louisa M. Alcott (1832-1888): Nữ nhà văn Mỹ.
- [40] Nữ bá tước de Ségur (1799-1874): Nữ nhà văn Pháp.
- [41] Ám chỉ một cách hài hước anh em Hengest và Horsa, đã lãnh đạo bộ tộc Jutish (Đức) xâm chiếm nước Anh và thành lập Vương quốc Kent vào thế kỷ V Công nguyên.
- [42] John J. Pershing (1860-1948): Đại tướng, chỉ huy quân đội Mỹ ở châu Âu trong Thế chiến I.
- [43] Reuben Lucius Goldberg (1883-1970): Họa sĩ Mỹ chuyên vẽ truyện tranh.
- [44] Khu buôn bán ở Paris.
- [45] Cung điện Pha lê do Joseph Paxton thiết kế năm 1831 để trưng bày ở công viên Hyde, London, sau đó bị phá hủy vào năm 1936.
- [46] Vũ trường nằm trên tả ngạn Paris. St Genèviève là một phụ nữ bảo trợ thành phố ở thế kỷ V Công nguyên.
- [47] Serge Diaghilev (1872-1929): Biên đạo múa và ông bầu Nga, là người sáng lập ra Đoàn vũ balê Nga.
- [48] Tác giả đề Collis Clay phát âm theo giọng người miền Nam.
- [49] Collis nhắc đến Skull and Bones, tổ chức có uy tín của sinh viên chưa tốt nghiệp trường đại học Yale.
- [50] Hiệu sách trên đại lộ L'Opéra ở Paris, chuyên bán sách tiếng Anh.
- [51] Jack Dempsey (1895-1983): vô địch hạng nặng của làng quyền Anh thế giới, từ 1919 đến 1926.

[52] Book Tarkington (1869-1946): Tác giả Mỹ, viết nhiều tiểu thuyết về đời sống của thanh thiếu niên ở miền Trung Tây nước Mỹ.

[53] Ferrara là thị trấn ở Bắc Italy, giữa Bologna và Padua.

[54] Bút danh của Thomas Aloysius Dorgan (1877-1929), họa sĩ Mỹ chuyên vẽ truyện tranh.

[55] Tức San Antonio, bang Texas.

[56] Tức tờ Sunday New York Times.

[57] Francois Boucher (1703-1770): Họa sĩ Pháp.

[58] Thành phố ở Normandy, có một giáo đường huy hoàng xây dựng từ thế kỷ XII.

[59] Nhà thờ St Germain-des-Prés trên đại lộ Saint Germain ở Paris.

[60] Fernand Leger (1881-1955): Họa sĩ lập thể người Pháp.

[61] Người hầu muốn nói đến *Những người mẹ Sao vàng của Mỹ*, là tổ chức của những người mẹ mất con trai hoặc con gái trong Thế chiến I.

[62] John Singleton Mosby (1813-1916): Chỉ huy đội du kích ở phía Tây và phía Bắc bang Virginia, chống lại quân đội miền Bắc trong cuộc Nội chiến Mỹ.

[63] Tuần báo Mỹ chuyên về tin tức, các sự việc quốc tế, bình luận chính trị và xã hội.

[64] Tên một tàu thủy lớn chở khách.

[65] Khu vực gần trường đại học Paris V (trước kia là Sorbonne) và St Germain des Prés. Tên "khu Latinh" xuất phát từ thói quen nói tiếng Latinh của các sinh viên thời xa xưa.

[66] Senegal: quốc gia ở Tây Phi, là thuộc địa của Pháp cho đến năm 1960.

[67] George Đệ Tam (1760-1820): Vua nước Anh trong thời Chiến tranh giành Độc lập của Mỹ.

[68] Roscoe Arbuckle "Béo" (1887-1933): Diễn viên hài phim câm của Mỹ, bị kết tội giết Virginia Rappe, người tham dự bữa tiệc trong dãy phòng của anh ta tại khách sạn StFrancis ở San Francisco, tháng Chín 1921. Tuy

sau đó Arbuckle được tha bổng song vụ bê bối này đã hủy hoại sự nghiệp điện ảnh của anh ta.

[69] Áo khoác rộng lòng thùng mặc trong vũ hội hóa trang.

[70] Những chiến trường ác liệt trong Thế chiến I.

[71] Những chiến trường ác liệt trong Thế chiến I.

[72] Sigmund Freud (1856-1939): Bác sĩ và nhà phân tâm học nổi tiếng người Áo.

[73] *Hoa hồng và chiếc nhẫn* là tiểu thuyết xuất bản năm 1855 của nhà văn nổi tiếng người Anh William Makepeace Thackeray (1811-1863).

[74] Johan Wolfgang von Goethe (1749-1832): Nhà thơ, tiểu thuyết gia, nhà soạn kịch và triết gia người Đức, tác giả Faust.

[75] Carl Jung (1875-1961): Chuyên gia tâm thần học người Thụy Sĩ, đồng nghiệp của Freud.

[76] Loài thú có túi, sống ở miền nam Bắc Mỹ và Nam Mỹ.

[77] Thành phố ở phía đông nam Paris, nước Pháp.

[78] Quả núi gần Zurich.

[79] Thành phố ở miền Tây nước Áo, quê hương của nhạc sĩ Mozart, hàng năm có tổ chức liên hoan nhạc Mozart.

[80] Bá tước Alessandro di Cagliostro (1743-1793): Nhà giả kim và lang hăm của Ý.

[81] Emil Kraepelin (1856-1926); Chuyên gia tâm thần học của Đức.

[82] Một trong những phố buôn bán sầm uất ở Chicago, Mỹ.

[83] Thành phố thuộc tỉnh Hanover, có một trường đại học danh tiếng.

[84] Là giảng viên không lương tại các trường đại học của Mỹ.

[85] Khu nghỉ dưỡng bên hồ Lema (ở Geneva - Thụy Sĩ).

[86] Johantt Kaspar Lavater (1741-1801): Nhà thần học Thụy Sĩ nổi tiếng vì công trình nghiên cứu thuật xem tướng mặt.

[87] Johann Heinrich Pestalozzi (1746-1827): Nhà lý luận giáo dục Thụy Sĩ, nổi tiếng vì những ý tưởng tiến bộ.

- [88] Alfred Escher (1819-1882): Người sáng lập Crédit Suisse.
- [89] Huldreich Zwingli (1484-1531): Nhà cải cách đạo Tin lành Thụy Sĩ.
- [90] Bà, phu nhân (tiếng Tây Ban Nha trong nguyên bản).
- [91] Hồ Como ở bắc Italy.
- [92] Franz von Suppe (1820-1895): Nhạc sĩ Áo.
- [93] Những bài hát phổ biến vào khoảng cuối Thế chiến I.
- [94] Những bài hát phổ biến vào khoảng cuối Thế chiến I.
- [95] Những bài hát phổ biến trong những năm 1917 và 1918.
- [96] Những bài hát phổ biến trong những năm 1917 và 1918.
- [97] Những câu này trích trong các bài hát được ưa thích hồi đó.
- [98] Một bang của Thụy Sĩ.
- [99] Lời trong bài hát nổi tiếng Đồng một đôla.
- [100] Bài hát phổ biến từ năm 1916.
- [101] St Hilda là trường đại học dành cho nữ sinh thuộc trường đại học Oxford.
- [102] Nhạc jazz Hoa Kỳ cuối thế kỷ 19, đầu thế kỷ 20.
- [103] Đoạn đối thoại này bằng tiếng Pháp trong nguyên bản.
- [104] Khu nghỉ dưỡng trên bờ hồ Geneva.
- [105] Irene Castle (1893-1969): Vũ nữ nổi tiếng của Mỹ, cùng chồng là Vernon rất được mến mộ.
- [106] Marmora: thuộc vùng Piedmont tây bắc Italy.
- [107] Khu nghỉ dưỡng trượt tuyết gần Montreux.
- [108] Tạp chí thời trang và phong cách Mỹ.
- [109] Lord Byron (1788-1824): Nhà thơ lãng mạn nổi tiếng của Anh.
- [110] Bài hát thịnh hành từ năm 1916.
- [111] Johann Strauss II (1825-1899): Nhạc sĩ thành Vienne (Áo), nổi tiếng là "vua của các bản waltz".

[112] Anthony Wayne (1745-1796): Đại tướng kiệt xuất của Mỹ trong Cuộc chiến giành Độc lập, được nhân dân rất yêu mến và gọi là "Anthony Diên".

[113] Marshall Field (1834-1906): Tỉ phú Mỹ, là người sáng lập chuỗi cửa hàng bách hóa ở Chicago.

[114] Orvieto: Thành phố ở miền trong Italy, nổi tiếng vì loại vang trắng rất ngon.

[115] Bue Grotto: Những hang động trên đảo Capri gần Naples.

[116] Pallas Athene: Con gái của thần Zeus, và là nữ thần bảo hộ thành Athens (Hy Lạp).

[117] Vịnh bên ngoài Sidney (Australia).

[118] Thành phố ở Algeria (châu Phi).

[119] Một bộ tộc của Algeria, thuật ngữ này cũng dùng miêu tả điệu múa bụng.

[120] Timgad: Một thành phố có công sự bao quanh ở Algeria, do hoàng đế La Mã Trajan xây dựng khoảng năm 100 trước Công nguyên.

[121] Jeane Bourgeois (1875-1956): Ca sĩ Pháp, nghệ danh là Mistinguette.

[122] Pahl Picasso (1881-1973): Danh họa Tây Ban Nha.

[123] Âm chỉ Maurice Yvain's (1891-1965): tác giả vở ca kịch hài công diễn lần đầu năm 1925.

[124] Cảng Le Havre ở vùng Normandy (Pháp).

[125] Khu nghỉ dưỡng ven biển gần Cannes.

[126] Tuyến đường sắt phục vụ giữa Paris và Riviera thuộc Pháp (viết tắt là PLM).

[127] Ward McAllister (1827-1895): Luật sư Mỹ, là nhân vật hàng đầu của xã hội tao nhã ở New York.

[128] Tổ chức xúc tiến du lịch.

[129] Bài hát phổ biến từ năm 1925.

[130] Vũ điệu hòa cùng bộ gõ của những năm 1920.

- [131] Đội quân xung kích.
- [132] Dốc lài: đường trượt thích hợp cho những người chưa quen trượt tuyết.
- [133] Loại bia Nga, làm bằng lúa mạch lên men.
- [134] Thuyền đáy bằng, mũi cong để dạo chơi trong thành phố Venice.
- [135] Một trong các hồ nhỏ ở Thụy Sĩ, gần Lucerne.
- [136] Giảng viên đại học không lương.
- [137] Eugene Blueier (1857-1939): Chuyên gia tâm thần học Thụy Sĩ.
- [138] Oscar Forel (1891-1982): Chuyên gia tâm thần học và bác sĩ Thụy Sĩ.
- [139] Alfred Adler (1870-1937): Chuyên gia tâm thần học và bác sĩ tâm lý người Áo.
- [140] Khu nghỉ dưỡng gần Gstaad.
- [141] Vở opera ra đời năm 1921 của nhạc sĩ nổi tiếng người Nga Sergei Prokofiev (1891-1955).
- [142] Frederick Chopin (1810-1849): Nhạc sĩ, nhạc công dương cầm lỗi lạc người Ba Lan.
- [143] Tác giả ám chỉ triều đại vua Edward VII, vào thập kỷ đầu tiên của thế kỷ 20.
- [144] Dụng cụ tra tấn thời Trung cổ, là một hộp hình người, gắn đinh bên trong để đâm xuyên qua người bị nhốt.
- [145] Thành phố và bang của Thụy Sĩ ở Zugersee.
- [146] Lễ hội tôn giáo tổ chức hàng năm ở bang Zug.
- [147] Nhà thơ miên, nhân vật trong tiểu thuyết cùng tên của George Du Maurier (1834-1896).
- [148] Nhà thần học Tin lành Thụy Sĩ.
- [149] Auguste Forel (1848-1931): Bác sĩ và nhà tâm thần học Thụy Sĩ, cha của Oscar Forel.
- [150] Miền núi ở phía Tây nước Áo, giáp Lichtenstein và Thụy Sĩ.

- [151] Thành phố cảng ở Tây Genoa (Italy).
- [152] Jozef Klemens Pilsudski (1867-1935): Người đứng đầu nước Ba Lan độc lập từ những năm 1920 đến 1930.
- [153] Trường nam sinh ở Southborough, bang Massachusetts.
- [154] Miêu tả pho tượng Hoàng đế Maximilian (1459 -1519) ở trung tâm thị trấn Innsbruck, Áo.
- [155] Đỉnh núi gần Innsbruck.
- [156] Công quốc có 70.000 dân ở phía Tây Nam châu Âu, giữa Pháp và Tây Ban Nha.
- [157] Thủ phủ bang Idaho.
- [158] Hai điểm đỗ của tàu hỏa giữa Naples và Rome.
- [159] Trong nguyên bản, đoạn này bằng tiếng Ý.
- [160] Edna Ferber (1885-1968): Tiểu thuyết gia Mỹ, tác giả *Kẻ phô trương*.
- [161] Một quận ở phía Bắc thành phố Rome.
- [162] Rudolph Valentino (1895-1926): Một trong những ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nhất thời đó.
- [163] Một khách sạn xa hoa ở Rome.
- [164] Michael Arlen (1895-1956): Tiểu thuyết gia Anh, tác giả cuốn *Chiếc mũ màu xanh* (1924).
- [165] Một khách sạn ở Rome.
- [166] Từ ngữ hàm ý miệt thị, chỉ người Nam Mỹ nói tiếng Tây Ban Nha.
- [167] Cảng ở Tuscany, miền trung Italy.
- [168] Từ phổ biến để chỉ bệnh dịch hạch nghiêm trọng đã hủy diệt châu Âu ở nửa cuối thế kỷ XIV.
- [169] Các bậc Tây Ban Nha, các bậc dẫn lên nhà thờ Trinita dei Monti ở Rome.
- [170] John Keats (1785-1821): Nhà thơ nổi tiếng của Anh, sớm qua đời vì bệnh lao.

[171] Các gia tộc và các tổ chức hùng mạnh về chính trị ở Rome thời Trung cổ.

[172] Búp bê làm bằng nỉ, sản xuất tại Italy.

[173] Tiếng Ý trong nguyên bản.

[174] Tiếng Ý trong nguyên bản.

[175] Tiếng Pháp trong nguyên bản.

[176] Frances Marion Crawford (1854 -1909): Tiểu thuyết gia Mỹ, viết một số truyện ở Italy.

[177] Tiếng Ý trong nguyên bản.

[178] Tiếng Ý trong nguyên bản.

[179] Thị trấn vùng núi phía Nam thành Rome.

[180] Norma Talmadge (1897-1957): Nữ diễn viên điện ảnh Mỹ.

[181] Một loại thuốc an thần, có tác dụng giảm đau và gây ngủ kéo dài, công thức $C_8H_{12}N_2O_3$.

[182] Hậu cung trong đạo Hồi.

[183] Tiếng Ý trong nguyên bản.

[184] Loại vang trắng nổi tiếng của vùng Tây bắc Dijon, Pháp.

[185] Tiếng Pháp trong nguyên bản.

[186] Tiếng Pháp trong nguyên bản.

[187] Thời Antonine trong nghệ thuật trang trí, đặt theo tên Hoàng đế La Mã Antonius (86-161).

[188] Tiếng Pháp trong nguyên bản.

[189] Tiếng Pháp trong nguyên bản.

[190] Ronald Colman (1891-1958): Diễn viên điện ảnh của Anh.

[191] John Held (1889-1958): Họa sĩ vẽ minh họa và biếm họa Mỹ, nổi tiếng loạt tranh miêu tả các thiếu nữ những năm 1920.

[192] Sepoy: là người Ấn Độ làm lính đánh thuê cho các cường quốc châu Âu (thường là nước Anh).

- [193] Jean Racine (1639-1699): Tác gia bi kịch nổi tiếng của Pháp.
- [194] Tiếng Pháp trong nguyên bản.
- [195] Anita Loos (1893-1981): Tác giả Mỹ, nổi tiếng vì những chân dung trào phúng các nữ nhân vật tin vào số mệnh.
- [196] Franz Schubert (1797-1828): nhà soạn nhạc người Áo, nổi tiếng vì nhiều ca khúc trữ tình.
- [197] Mái nhà có trang trí đường cong kiểu kiến trúc Tây Ban Nha từ thế kỷ 8 đến thế kỷ 16.
- [198] Vùng bờ biển miền Nam nước Pháp.
- [199] Lavr Georgiyevich Kornilov (1870-1918): Đại tướng Nga, bị buộc tội lật đổ chính phủ lâm thời Nga vào tháng Hai năm 1917.
- [200] Tiếng Pháp trong nguyên bản.
- [201] Tiếng Pháp trong nguyên bản.
- [202] Dick trộn lẫn tên của hai tỉ phú quyền lực nhất nước Mỹ là John D. Rockefeller (1839-1937) và Andrew Mellon (1855-1937).
- [203] Henry Ford (1863-1947): Nhà sản xuất ô tô danh tiếng của Mỹ, ở đây Dick thêm tước hiệu quý tộc cho ông ta.
- [204] AP: Hiệp hội Báo chí, một tổ chức thông tin của Mỹ, tương tự Reuters.
- [205] Thành viên gia tộc Hoàng gia Hapsburg, một trong những vương triều hùng mạnh ở Trung và Tây Âu.
- [206] Charles W. Eliot (1834-1926): Hiệu trưởng trường đại học Harvard, là chủ biên *Các tác giả kinh điển của Harvard*, là một trong những hợp tuyển nhiều tập toàn diện và uyên bác nhất thời ông.
- [207] Một nhóm các hồ ở phía Tây bang New York, có tên như thế vì chúng giống các ngón trên bàn tay người; Geneva ở cực bắc hồ Seneca.

Table of Contents

QUYỂN MỘT

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

QUYỂN HAI

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

[CHƯƠNG 3](#)
[CHƯƠNG 4](#)
[CHƯƠNG 5](#)
[CHƯƠNG 6](#)
[CHƯƠNG 7](#)
[CHƯƠNG 8](#)
[CHƯƠNG 9](#)
[CHƯƠNG 10](#)
[CHƯƠNG 11](#)
[CHƯƠNG 12](#)
[CHƯƠNG 13](#)
[CHƯƠNG 14](#)
[CHƯƠNG 15](#)
[CHƯƠNG 16](#)
[CHƯƠNG 17](#)
[CHƯƠNG 18](#)
[CHƯƠNG 19](#)
[CHƯƠNG 20](#)
[CHƯƠNG 21](#)
[CHƯƠNG 22](#)
[CHƯƠNG 23](#)

[QUYỂN BA](#)

[CHƯƠNG 1](#)
[CHƯƠNG 2](#)
[CHƯƠNG 3](#)
[CHƯƠNG 4](#)
[CHƯƠNG 5](#)
[CHƯƠNG 6](#)
[CHƯƠNG 7](#)
[CHƯƠNG 8](#)
[CHƯƠNG 9](#)
[CHƯƠNG 10](#)

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13